TRITONIC PREMIUM

JOE HILL

cutia cu fantome

Premiul BRAM STOKER 2007

JOE HILL

cutia cu fantome

„- Înainte să moară, tatăl meu vitreg mi-a spus ce să fac, cum să iau legătura cu tine şi cum să-ți trimit costumul lui şi ce se va întâmpla după aceea. A spus c-o să aibe el grijă de tine, cretin urât, împuțit şi fără talent.

- De ce-a trebuit să cumpăr costumul? De ce nu mi l-ai trimis pur şi simplu?

- Dacă nu plăteai, fantoma nu-ți aparținea cu adevărat. Trebuia să plăteşti. Şi, băiete, chiar c-o să plăteşti."

Joe Hill (n. 1972) şi-a lansat romanul de debut, *Heart-Shaped Box*, în 2007.

Pe numele său real Joseph Hillstrom King, fiul lui Stephen King şi al Tabithei King, a ales să semneze cu pseudonim pentru a nu atrage atenția asupra cărții doar prin sonoritatea numelui tatălui său. *Heart-Shaped Box* a primit premiul Bram Stoker la secțiunea "Cel mai bun roman".

Au mai apărut:

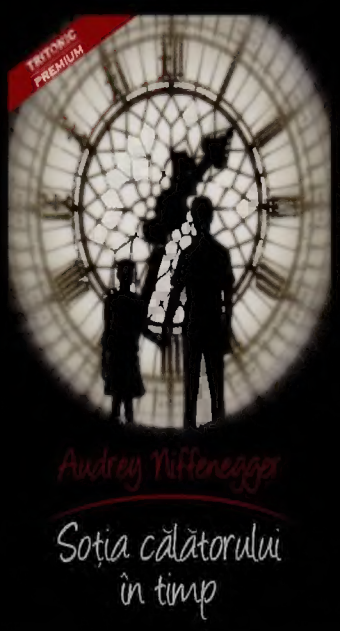

Cutia cu fantome

Joe Hill

Traducere din limba engleză și note
MIRCEA PRICĂJAN

TRITONIC

Joe Hill
Heart-shaped box

Copyright © 2007 by Joe Hill
Copyright © 2008 Tritonic pentru ediția în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Colecția: TRITONIC PREMIUM

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HILL, JOE
Cutia cu fantome / Joe Hill ; trad.: Mircea Pricăjan. - București : Tritonic, 2008
ISBN 978-973-733-197-7

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: © Red2000 | Dreamstime.com
Redactor: MIRELA NECULCEA
Tehnoredactare: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 387 / mai 2008
Bun de tipar: mai 2008
Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

Joe Hill (n. 1972), fiul lui Stephen King și al Tabithei King, a ales să scrie romanul sub acest pseudonim, pentru a se desprinde de imaginea și stilul tatălui său. Numele său real este Joseph Hillstrom King. Cartea, care a reprezentat debutul autorului, a primit premiul Bram Stoker pentru cel mai bun roman în 2007.

Pentru tatăl meu, unul dintre cei buni

Cum pot morții să aibă destinații?
— Alan Moore, Vocea focului

Câinele negru

1

Jude avea o colecție particulară.

Avea schițe înrămate cu Cei Șapte Pitici pe peretele studioului, între discurile lui de platină. John Wayne Gacy le desenase pe când era în închisoare și i le trimisese. Lui Gacy îi plăceau desenele animate din epoca de aur a studiourilor Disney aproape la fel de mult cât îi plăcea să molesteze copii mici; aproape la fel de mult cât îi plăceau albumele lui Jude.

Jude avea craniul unui țăran care fusese trepanat în secolul al șaisprezecelea, pentru a scoate demonii din el. Ținea o colecție de creioane înfipte în gaura din mijlocul tigvei.

Avea o mărturie veche de trei sute de ani, semnată de o vrăjitoare. „Am vorbit cu cânele negru care-a zâs c-o să otrăvească vacile, c-o să înebunească caii și-o să-nbolnăvească pe copii pentru mine dac-o să-i dau sufletul mieu, și io am zis da, și după-aia le-am lăsat să sugă de la sânu meu.“ A fost arsă pe rug.

Avea un lat tare și ros care fusese folosit la spânzurarea unui om în Anglia la începutul secolului al nouăsprezecelea, tabla de șah din copilărie a lui Aleister Crowley și un film snuff. Dintre toate obiectele din colecția lui Jude, deținerea acestuia din urmă îl deranja cel mai tare. Îi parvenise prin intermediul unui ofițer de poliție, un om care asigurase paza la câteva spectacole în L.A. Copoiul zisese că filmul e bolnav. O spusese cu un oarecare entuziasm. Jude îl văzuse și credea că omul are dreptate. Filmul era

bolnav. Și, pe deasupra, într-un fel indirect, mai și grăbise încheierea căsniciei lui Jude. Totuși, îl păstra.

Multe dintre obiectele grotești și bizare din colecția sa particulară erau daruri pe care i le trimiteau fanii. I se întâmpla foarte rar să cumpere el însuși ceva pentru colecție. Dar când Danny Wooten, asistentul său personal, îi spuse că era o fantomă de vânzare pe internet și-l întrebă dacă vrea s-o cumpere, Jude nici n-a trebuit să stea pe gânduri. Era ca atunci ieși în oraș la masă, asculți care este specialitatea zilei și te hotărăști că o vrei fără să te mai uiți în meniu. Unele impulsuri nu necesitau aprobarea intelectului.

Biroul lui Danny ocupa un spațiu relativ recent construit în partea de nord-est a coșcovitei case, vechi de 110 ani, a lui Jude. Cu instalația lui de control a climei, cu mobila OfficeMax și covorul industrial „cafea cu lapte", biroul era rece și impersonal, câtuși de puțin în ton cu restul casei. Dacă n-ar fi existat afișele de concert strânse în rame de oțel inoxidabil, putea fi sala de așteptare a unui dentist. Unul dintre ele înfățișa un borcan doldora de globi oculari holbați, de care atârnau nervi noduroși și însângerați. Acela era pentru turneul „Cu toți ochii pe voi".

Nici nu fusese bine construită aripa cea nouă că Jude a și început să regrete decizia. Nu voise să meargă patruzeci de minute cu mașina din Piecliff la un birou închiriat în Poughkeepsie ca să-și desfășoare activitatea, dar asta probabil că ar fi fost de preferat mai degrabă decât să-l aibă pe Danny Wooten chiar acolo, în casa lui. Acolo, Danny și munca lui Danny erau prea aproape. Când Jude era în bucătărie, putea să audă telefoanele sunând acolo, ambele linii din birou prinzând viață în același timp, iar sunetul îl scotea din minți. Nu înregistrase un album de ani de zile, abia dacă mai lucrase de când Jerome și Dizzy muriseră (și formația odată cu ei), dar telefoanele tot sunau și iar sunau. Se simțea asediat de neîncetata paradă a celor care-i cereau o parte din timp și de nesfârșita acumulare de cereri, înțelegeri și contracte juridice și profesionale, acțiuni de promovare și apariții publice, munca la Judas Coyne Incorporated, care nu ajungea niciodată la capăt, era întotdeauna în desfășurare. Când era acasă, voia să fie el însuși, nu o marcă înregistrată.

În cea mai mare parte, Danny nu intra în restul casei. Oricare ar fi fost defectele lui, ținea la spațiul privat al lui Jude. Dar Danny considera că este dreptul lui Jude de a intra când poftește în birou — lucru pe care Jude îl făcea, fără prea multă plăcere, de patru sau cinci ori pe zi. Prin birou trecea cel mai scurt drum spre hambar și spre câini. L-ar fi putut evita pe Danny ieșind din casă pe ușa principală și dând ocol întregii clădiri, dar refuza să se furișeze în propria-i casă doar ca să-l evite pe Danny Wooten.

Pe deasupra, nu părea posibil ca Danny să aibă întotdeauna ceva cu care să-l deranjeze. Dar mereu o făcea. Iar dacă nu avea ceva care să necesite imediat atenție, voia să discute. Danny era de baștină din sudul Californiei și discuțiile lui nu se mai sfârșeau. Era în stare să le vorbească unor persoane absolut străine despre beneficiile pirului, printre care se număra eliminarea unui scaun parfumat ca o peluză proaspăt tunsă. Avea treizeci de ani, dar putea discuta despre skateboarding și PlayStation cu puștiul care aduce pizza de parcă ar fi avut paisprezece. Danny se confesa meșterilor care veneau să repare aerul condiționat, spunându-le că sora lui luase o supradoză de heroină în adolescență și că el, la o vârstă fragedă, fusese cel care găsise corpul mamei sale după ce aceasta se sinucisese. Era imposibil să-l faci să se rușineze. El nu cunoștea ce înseamnă timiditatea.

Jude se întorcea înăuntru după ce-i hrănise pe Angus și Bon și era la jumătatea razei de acțiune a lui Danny — tocmai începea să creadă că va reuși să treacă prin birou nevătămat — când Danny spuse:

— Hei, șefu', fii atent aici.

Când îți cerea atenția, Danny aproape de fiecare dată rostea aceste cuvinte de care Jude învățase să se teamă, un preludiu la o jumătate de oră de timp pierdut, formulare de completat, faxuri de citit. Apoi Danny îi spuse că cineva vinde o fantomă, iar Jude uită complet de sentimentele sale potrivnice. Dădu ocol mesei de lucru ca să se poată uita peste umărul lui Danny la monitorul computerului.

Danny găsise fantoma pe un site de licitații online, nu eBay, ci unul dintre cele care aspirau la statutul acestuia. În timp ce Danny citea cu voce tare, Jude își plimbă privirea peste descrierea obiectului. Dacă l-ar fi lăsat, Danny i-ar fi mestecat și mân-

carea. Avea un servilism în el care lui Jude, cu toată sinceritatea, i se părea revoltător la un bărbat.

— „Cumpărați fantoma tatălui meu vitreg", citi Danny. „Acum șase săptămâni, vârstnicul meu tată vitreg a murit fără veste. Stătea cu noi la vremea aceea. Nu avea o locuință proprie și mergea de la o rudă la alta, unde rămânea câte o lună sau două înainte să plece mai departe. Toți am fost șocați de dispariția lui, în special fiica mea, care i-a fost foarte apropiată. Nimeni nu se aștepta. A fost activ până la sfârșitul vieții. Nu stătea niciodată la televizor. Bea câte un pahar de suc de portocale în fiecare zi. Avea toți dinții în gură."

— Asta-i o glumă, futu-i, zise Jude.

— Nu prea cred, răspunse Danny și continuă. „La două zile de la înmormântare, fetița mea l-a văzut stând în camera de oaspeți, care e vizavi de dormitorul ei. După ce l-a văzut, fata mea n-a vrut să mai stea singură în camera ei și nici să urce la etaj. I-am spus că bunicul nu i-ar face niciodată ceva rău, dar ea a spus că se teme de ochii lui. A spus că sunt doar niște mâzgălituri negre și că nu mai servesc la văzut. Așa că de atunci doarme cu mine.

La început, am crezut că e doar o poveste de groază pe care și-o spune singură, dar lucrurile nu s-au oprit aici. În camera de oaspeți e tot timpul frig. M-am plimbat pe acolo și am observat că e mai frig în dulap, unde era agățat costumul lui de duminică. Voia să fie îngropat în costumul ăla, dar când l-am îmbrăcat cu el la pompele funebre, nu arăta bine. Oamenii se micșorează puțin după ce mor. Seacă apa din ei. Costumul lui cel bun îi era prea mare, așa că ne-am lăsat convinși de cei de la pompele funebre să cumpărăm un costum de la ei. Nu știu de ce i-am ascultat.

Noaptea trecută m-am trezit și l-am auzit pe tata vitreg plimbându-se fără odihnă la etaj. Patul din camera lui nu vrea să rămână făcut, iar ușa se deschide și se trântește când îți-e lumea mai dragă. Nici pisica nu vrea să urce la etaj și uneori stă la baza scărilor uitându-se la ceva ce eu nu văd. Se uită țintă un timp, apoi scoate un chirăit cumplit, de parcă ar fi călcat-o cineva pe coadă, și fuge.

Tatăl meu vitreg a fost toată viața lui spiritist și cred că prezența lui aici are scopul doar de a o învăța pe fiica mea că moartea nu este capătul drumului. Dar ea are unsprezece ani și trebuie

să ducă o viață normală și să doarmă în camera ei, nu în a mea. Singurul lucru la care mă pot gândi e să încerc să-i găsesc lui Tataie altă casă, iar lumea e plină de oameni care vor să creadă în viața de apoi. Ei, am chiar aici dovada care vă trebuie.

Am să «vând» fantoma tatălui meu vitreg celui care oferă mai mult. Sigur că un suflet nu poate fi vândut, însă eu cred că va veni în casa voastră și va locui cu voi dacă îl primiți cu brațele deschise. Cum am spus, când a murit, stătea doar temporar la noi și nu avea o casă a lui, așa că sunt sigură că se va duce acolo unde este dorit. Să nu credeți că asta este o înșelătorie sau o glumă și că vă voi lua banii fără să vă trimit nimic. Cel care va câștiga licitația va avea ceva concret în schimbul banilor. Vă voi trimite costumul lui de duminică. Cred că dacă spiritul lui e atașat de ceva, de acesta trebuie să fie.

Este un costum foarte frumos de modă veche, făcut de Great Western Tailoring. Are dungulițe argintii foarte subțiri", bla-bla, „căptușeală de satin", bla-bla...

Danny se opri din citit și arătă spre monitor.

— Uită-te la dimensiuni, șefu'. E chiar măsura ta. Ultima ofertă e optzeci de dolari. Dacă vrei să ai o fantomă, se pare că ar putea fi a ta pentru o sută.

— S-o cumpărăm, zise Jude.

— Serios? Să fac o ofertă de o sută de dolari?

Jude îngustă ochii, uitându-se atent la ceva de pe monitor, cu puțin sub descrierea obiectului, un buton pe care scria AL TĂU ACUM: 1.000 $. Și sub asta: *Fă clic pentru a cumpăra și a închide licitația acum!* Puse degetul acolo, lovind sticla ecranului.

— Hai să oferim direct o mie și să închidem licitația, zise.

Danny se răsuci cu scaunul. Rânji și ridică sprâncenele. Danny avea sprâncene înalte, arcuite, ca Jack Nicholson, pe care le folosea cu mare pricepere. Poate se aștepta la o explicație, dar Jude nu era sigur dacă putea explica, nici chiar sieși, de ce i se părea normal să dea o mie de dolari pe un costum vechi care probabil nu valora nici cinci la sută din suma asta. Mai târziu se gândi că ar putea face bine la publicitate: *Judas Coyne cumpără un poltergeist*. Fanii salivau după asemenea povești. Dar asta o gândi mai târziu. Atunci, în acel moment, știa doar că voia să fie cel care cumpără fantoma.

Jude o luă din loc, spunându-și că se va duce la etaj să vadă dacă Georgia s-a îmbrăcat. Îi spusese să-și ia hainele pe ea acum o jumătate de oră, dar se aștepta s-o găsească tot în pat. Avea impresia că femeia plănuia să stea acolo până se lăsa cu cearta pe care și-o dorea. O va găsi șezând în chiloți, vopsindu-și cu atenție unghiile de la picioare în negru. Sau va avea laptopul deschis, scormonind online printre accesorii *goth*, căutând inelul perfect pe care să și-l înfigă în limbă, de parcă i-ar mai fi trebuit alte blestemate de... Apoi gândul navigării pe internet îl făcu pe Jude să stea locului, întrebându-se ceva. Se uită înapoi la Danny.

— Cum ai dat peste aia? întrebă, înclinând din cap spre computer.

— Am primit un e-mail.

— De la cine?

— De la site-ul de licitații. Ne-au trimis un e-mail în care spuneau „Am observat că ați mai cumpărat astfel de lucruri și ne gândeam că v-ar putea interesa."

— Am mai cumpărat astfel de lucruri?

— Obiecte de ocultism, presupun.

— Eu n-am cumpărat niciodată nimic de pe site-ul ăla.

— Poate ai cumpărat și doar nu-ți amintești. Poate am cumpărat eu ceva pentru tine.

Jude zise:

— Acidu' mă-sii. Odată aveam memorie bună. La gimnaziu făceam parte din clubul de șah.

— Serios? Ce chestie mișto.

— Care? Că am făcut parte dintr-un club de șah?

— Cred. Pare o chestie așa de... tocilar.

— Mda. Dar foloseam degete retezate în loc de pioni.

Danny râse — puțin prea tare, zguduindu-se și ștergându-și lacrimi imaginare de la colțurile ochilor. Lingăul naibii!

2

Costumul sosi sâmbătă dimineața devreme. Jude era treaz și ieșise cu câinii.

Angus sări imediat ce camionul UPS se opri și îi smulse lui Jude lesa din mână. Angus sări în partea laterală a camionului parcat, împroșcând salivă, zgâriind furios cu labele portiera pasagerului. Șoferul rămase la volan, uitându-se în jos la el cu expresia calmă, dar intensă a unui doctor care contemplă o nouă mutație a virusului Ebola prin microscop. Jude prinse lesa și trase mai tare decât intenționase. Angus căzu pe o parte în țărână, apoi se răsuci și sări înapoi în picioare, mârâind. De-acum, Bon intrase și ea în jos, zbătându-se la celălalt capăt al lesei pe care Jude o ținea în cealaltă mână și lătrând pe un ton strident care-i dădea dureri de cap stăpânului său.

Pentru că hambarul și țarcul lor era prea departe ca să-i tragă într-acolo, Jude îi târî prin curte, împotrivindu-se forței lor, și urcă în verandă. Îi împinse pe ușa din față și o trânti în urma lor. Imediat, aceștia începură să se lovească în ea, lătrând isteric. Ușa se cutremura sub izbiturile lor. Câinii mă-sii.

Jude se împletici înapoi în parcare și ajunse la camionul UPS tocmai când portiera din spate se ridica zgomotos. Dincolo de ea era curierul, care sări jos, ținând la subsuoară o cutie lungă și plată.

— Ozzy Osbourne are pomeraniani, zise tipul de la UPS. I-am văzut la televizor. Niște cățeluși simpatici ca pisicuțele. Nu v-ați gândit niciodată să vă luați niște cățeluși simpatici ca aceia?

Jude luă cutia fără nicio vorbă și se duse înăuntru.

Străbătând casa, duse cutia în bucătărie. O așeză pe tejghea și își turnă cafea. Datorită instinctului și metabolismului, Jude se trezea devreme. Când era pe drum, sau când înregistra, se obișnuise să urce în pat la cinci dimineața și să doarmă cam cât stătea soarele pe cer, însă niciodată nu-i fusese ușor să stea treaz toată noaptea. În turnee, se trezea la patru după-amiaza, animat de o proastă dispoziție și cu dureri de cap, întrebându-se unde a zburat timpul. Toți cunoscuții i se păreau impostori isteți, extratereștri nesimțitori purtând piele de cauciuc și chipurile prietenilor săi. Era nevoie de-o cantitate generoasă de alcool pentru a-i readuce la condiția lor normală.

Numai că trecuseră trei ani de la ultimul turneu. Nu-l prea interesa alcoolul când era acasă, și era gata de culcare cel mai adesea la nouă seara. La vârsta de patruzeci și patru de ani, revenise la rutinele care-l călăuziseră de pe când era un băiat pe

nume Justin Cowzynski și locuia la ferma de porci a tatălui său. Nemernicul acela incult l-ar fi tras de păr din pat dacă-l găsea acolo la răsăritul soarelui. Avusese o copilărie plină de noroi, câini gălăgioși, sârmă ghimpată, clădiri de fermă părăginite, porci zgomotoși cu piele cojită și fețe schimonosite, și fără a avea contact cu altcineva în afara mamei sale, care stătea aproape cât era ziua de lungă la masa din bucătărie purtând pe față expresia flască și goală a cuiva care a suferit o operație de lobotomie, și a tatălui, care domina acele hectare de baleg㠄 de porc și ruine cu râsetul lui furios și cu pumnii.

Așa că Jude era treaz deja de câteva ore bune, dar încă nu luase micul dejun și, când Georgia intră alene în bucătărie, el prăjea șuncă. Fata avea pe ea doar o pereche de chiloți negri; își ținea brațele împreunate peste sânii mici, albi, cu inele în sfârcuri, iar părul negru îi plutea în jurul capului într-o aură pufoasă, încâlcită. Numele ei nu era de fapt Georgia. Nu era nici Morfină, deși sub acesta își desfășurase activitatea de stripteuză vreme de doi ani. Numele ei era Marybeth Kimball, un nume atât de simplu, că râsese când i-l spusese prima dată, de parcă s-ar fi rușinat de el.

Jude avusese un șir întreg de iubite *goth* care făceau striptease, sau ghiceau viitorul, sau făceau striptease și ghiceau viitorul, fete frumușele care purtau cruci la gât și se dădeau cu ojă neagră pe unghii, și pe care el le striga mereu după numele statului lor de baștină, obicei care, pe cele mai multe, nu le deranja, căci nu le plăcea să li se aducă aminte de persoana pe care încercau să o șteargă cu machiajul acela de mort-viu. Avea douăzeci și trei de ani.

— Mama lor de câini proști, zise ea, îndepărtându-l pe unu cu călcâiul. Aceștia se gudurau pe lângă picioarele lui Jude, atâțați de mirosul șuncii. M-au trezit din somn, futu-i.

— Poate că era timpul, futu-i, să te trezești. La asta te-ai gândit?

Dacă putea, fata nu se trezea niciodată înainte de zece.

Georgia se aplecă în frigider după sucul de portocale. Jude îi admiră corpul, felul în care bretelele chiloților îi apăsau fesele aproape prea albe, dar își feri privirea cât timp ea bău din cutie. Cutie pe care, desigur, o lăsă pe tejghea, unde sucul avea să se strice, dacă nu-l punea el la loc.

Îi plăcea să fie adorat de fetișcanele astea *goth*. Îi plăcea sexul și mai mult, trupurile lor flexibile, atletice, tatuate și pofta lor de perversiuni. Dar fusese căsătorit o dată, avusese alături o femeie care, după ce folosea un pahar, știa să-l spele și să-l pună la loc, o femeie care citea ziarul dimineața, și îi lipseau discuțiile lor. Erau discuții de oameni maturi. Ea nu fusese stripteuză. Ea nu credea în ghicitul viitorului. Fusese o tovărășie ca între doi oameni maturi.

George folosi un cuțit de friptură ca să deschidă cutia adusă de UPS, apoi lăsă cuțitul pe tejghea, cu bandă scotch lipită de el.

— Ce-i asta? întrebă.

Înăuntrul cutiei se afla o altă cutie. Fusese bine îndesată, și Georgia trebui să tragă tare ca s-o poată scoate pe tejghea. Era mare și lucioasă și neagră și avea formă de inimă. În asemenea cutii erau ambalate uneori bomboane, deși aceasta era mult prea mare ca să conțină bomboane, iar cutiile de bomboane erau roz sau, uneori, galbene. O cutie de lenjerie, atunci — numai că el nu comandase așa ceva pentru ea. Se încruntă. Habar nu avea ce putea fi înăuntru și, în același timp, simțea că ar trebui să știe asta, că suspecta cutie în formă de inimă conținea ceva ce aștepta să vină.

— E pentru mine? întrebă ea.

Fata trase de capac și scoase ce era înăuntru, ridicându-l în aer ca să vadă și el. Un costum. Cineva îi trimisese un costum. Era negru și de modă veche; detaliile erau ascunse de plasticul pungii de curățătorie în care era învelit. Georgia îl ținea de umeri, în fața corpului ei, aproape ca și când ar fi fost o rochie pe care se gândea să o încerce, dar pentru care voia să afle mai întâi opinia lui. Îl privea întrebător, cu o adâncitură adorabilă între sprâncene. Preț de o clipă, Jude nu-și aminti, nu știu de ce-l primise.

Deschise gura ca să-i spună că nu are nicio idee, dar apoi se auzi spunând:

— Costumul mortului ăla.

— Poftim?

— Fantoma, zise el, amintindu-și pe măsură ce vorbea. Am cumpărat o fantomă. Nu știu ce femeie era convinsă că tatăl ei vitreg o bântuia. Drept pentru care a scos acel spirit neliniștit la

vânzare pe internet, iar eu l-am cumpărat cu o mie de dolari. Ăsta-i costumul lui. Ea crede că asta ar putea fi sursa bântuirii.

— O, mișto, zise Georgia. Și o să-l porți?

Îl surprinse reacția sa. Îl furnica pielea, i se făcuse de-a dreptul de găină. Pentru un moment nechibzuit, ideea i se păru obscenă.

— Nu, zise, și ea îi aruncă o privire surprinsă, auzind ceva rece și plat în vocea lui. Surâsul ei superior se lăți puțin, și Jude își dădu seama că sunase... ei bine, nu speriat, ci momentan slab. Adăugă: Nu mi se potrivește.

Deși, la drept vorbind, părea că, în timpul vieții, poltergeistul avusese aproximativ înălțimea și greutatea lui.

Georgia spuse:

— Poate c-o să-l port eu. Și eu sunt un spirit cam neliniștit. Și arăt sexy în haine bărbătești.

Din nou: o senzație de repulsie, o furnicătură sub piele. Nu era bine să-l îmbrace. Îl tulbura și numai faptul că fata glumea despre asta, deși n-ar fi putut spune de ce. N-o va lăsa să-l îmbrace. În clipa aceea, ceva mai respingător nu-și putea imagina.

Iar asta spunea ceva. Pentru Jude, nu erau multe lucruri prea dezgustătoare în viață. Nu era obișnuit cu acest sentiment. Profanul nu-l neliniștea; îi pusese o pâine bună pe masă vreme de treizeci de ani.

— O să-l pun sus până mă dumiresc ce să fac cu el, zise el încercând să-și ia un ton indiferent — și nu tocmai reușind.

Ea se uită țintă la el, interesată de această șovăire a obișnuitei sale siguranțe de sine, după care dădu jos punga de plastic. Nasturii de argint ai sacoului scăpărară în lumină. Costumul era sobru, negru ca pana corbului, dar acei nasturi, mari cât monedele de cincisprezece cenți, îi dădeau un caracter oarecum rustic. Dacă-i mai adăugai și o cravată-șnur, era genul de costum pe care-l purta Johnny Cash pe scenă.

Angus începu să latre; hămăituri puternice, ascuțite. Se lăsă pe labele din spate, cu coada jos, îndepărtându-se de costum. Georgia râse.

— *Chiar* că-i bântuit, zise ea.

Ținu costumul în față și-l flutură înainte și înapoi, făcându-l să umble prin aer spre Angus, scuturându-l spre el, un toreador

cu pelerină. Gemu când se apropie de el, strigătul gutural al unei fantome rătăcitoare, în vreme ce ochii îi scăpărau de plăcere.

Angus se împletici în spate, lovi un taburet de la tejghea și-l răsturnă cu un bufnet răsunător. Bon se uita cu fereală de sub vechiul bloc de tăiat carne mânjit de sânge, cu urechile lipite de craniu. Georgia râse din nou.

— Termină dracului odată, zise Jude.

Ea îi aruncă o privire țâfnoasă, de-o bucurie perversă — privirea unui copil care arde furnici cu lupa — după care își compuse o mină de durere și țipă. Înjură și se prinse de mâna dreaptă. Aruncă în lături costumul, pe tejghea.

O picătură lucioasă de sânge îi crescu pe vârful degetului mare și căzu, roz, pe gresia de pe jos.

— Căcat, zise ea. Futu-i acu' mă-sii.

— Vezi ce pățești?

Cu o privire furioasă, îi arătă degetul mijlocul și plecă în grabă. După ce rămase singur, Jude se ridică și puse sucul înapoi în frigider. Aruncă cuțitul în chiuvetă, luă un prosop ca să șteargă sângele de pe podea — și atunci privirea îi rămase la costum, și uită orice ar fi fost pe cale să facă.

Îl netezi, îi împături mânecile peste piept, pipăi cu băgare de seamă. Nu găsi niciun ac, nu-și dădea seama în ce se putuse înțepa fata. Îl puse cu blândețe înapoi în cutie.

Mirosul înțepător îi atrase atenția. Aruncă privirea în tigaie și înjură. Șunca era arsă.

3

Puse cutia pe raftul din spate al dulapului și se hotărî să nu se mai gândească la ea.

4

Trecea prin bucătărie, cu puțin înainte de șase, ca să ia cârnăciorii pentru grătar, când auzi o șoaptă în biroul lui Danny.

Sunetul îl surprinse și-l făcu se stea locului. Danny plecase acasă deja de o oră bună, iar biroul era încuiat, trebuia să fie gol. Înclină din cap ca să asculte, concentrându-se asupra vocii joase, sibilinice... și într-o clipă identifică ceea ce auzea, și pulsul începu să-i încetinească.

Nu era nimeni acolo. Doar cineva care vorbea la radio. Jude știa asta. Tonurile joase nu erau destul de joase, vocea însăși era ușor aplatizată. Sunetele pot sugera forme, pot zugrăvi imaginea bulei de aer în care li s-a dat formă. O voce dintr-un puț are un ecou adânc, rotund, pe când o voce dintr-un dulap pare comprimată, stoarsă de toată plinătatea ei. Muzica este și geometrie. Ceea ce auzea el acum era o voce prinsă într-o cutie. Danny uitase să închidă radioul.

Deschise ușa biroului, își vârî capul înăuntru. Becurile erau stinse și cum soarele era în cealaltă parte a clădirii, încăperea era scufundată în umbre albastre. Combina stereo din birou era a treia cea mai proastă din casă, însă tot mai bună ca majoritatea combinelor stereo pentru uz domestic, o unitate compusă din mai multe componente Onkyo închisă într-un dulap de sticlă de lângă răcitorul de apă. Ledurile erau aprinse, un verde nenatural, culoarea obiectelor privite prin ochelari cu infraroșu, cu excepția unei singure dungi verticale roșii, un indicator rubidiu care arăta frecvența pe care era acordat radioul. Indicatorul era o fantă îngustă, de forma unei pupile de pisică, și părea să se uite la birou cu o fascinație stranie, imobilă.

„Cât de rece va fi în noaptea asta?“ zise bărbatul de la radio pe un ton răgușit, aproape abraziv. Un grăsan, judecând după felul în care șuiera când expira. „Trebuie să ne facem griji că vom găsi vagabonzi înghețați pe pământ?“

„Grija dumneavoastră pentru bunăstarea celor fără casă este emoționantă“, zise al doilea bărbat, acesta pe o voce puțin subțire, stridentă.

Era WFUM, unde majoritatea formațiilor aveau nume de dezastre fatale (Anthrax) sau de stări decadente (Rancid[1]), și unde pe dj-i îi preocupau cu precădere lățeii, stripteuzele și amuzantele acte de umilire ale căror victime erau săracii, infirmii și vârst-

[1] rancid — rânced

nicii. Se știa că difuzează muzica lui Jude, mai mult sau mai puțin constant, motiv pentru care Danny își ținea radioul acordat pe frecvența lor, ca act deopotrivă de loialitate și de lingușire. La drept vorbind, Jude bănuia că Danny nu avea nicio preferință muzicală clar definită, nicio părere pro sau contra, și că radioul era doar zgomot de fond, echivalentul auditiv al tapetului. Dacă ar fi lucrat pentru Enya, Danny, în vreme ce i-ar fi răspuns la e-mail-uri și ar fi trimis faxuri, ar fi fredonat bucuros imnuri celtice.

Jude intră în cameră cu gândul de a închide combina, dar nu ajunse departe când pasul îi încremeni, o amintire străpungându-i gândurile. În urmă cu o oră fusese afară cu câinii. Stătuse la capătul drumuri de acces, bucurându-se de tăria aerului, de înțepăturile pe care le simțea în obraji. Cineva la capătul drumului ardea o grămadă de frunze căzute și lemne putrede, iar vagul iz al fumului aromat îi făcuse și el plăcere.

Danny ieșise din birou, strângându-și jacheta în jurul corpului, în drum spre casă. Stătuseră la povești un moment — sau, mai precis, Danny bătuse din gură în vreme ce el privise câinii și încercase să nu-l audă. Te puteai întotdeauna baza pe Danny Wooten când voiai să pui capăt unei perioade de tăcere divină.

Tăcere. În spatele lui Danny, în birou, era tăcere. Jude își amintea croncănitul ciorilor și fluxul neîntrerupt al sporovăielii lui Danny, dar nu și sunetul radioului venind din biroul din spatele lui. Dacă fusese deschis, Jude era de părere că l-ar fi auzit. Avea auzul la fel de ascuțit ca oricând. Supraviețuise, imposibil de crezut, tuturor încercărilor la care îl supusese de-a lungul ultimilor treizeci de ani. Prin comparație, tobosarul lui, Kenny Morlix, singurul membru care supraviețuise din formația originală, suferea de acufenă acută, nu-și auzea nici soția atunci când ea îi striga în față.

Jude porni iar din loc, dar se simțea din nou stingher. Nu dintr-un motiv anume, ci din toate motivele. Era întunecimea din birou și ochiul roșu care-l privea din mijlocul combinei. Era ideea că radioul nu fusese deschis acum o oră, când Danny stătuse în ușa deschisă a biroului trăgându-și fermoarul jachetei. Era gândul că cineva trecuse recent prin birou și încă putea să fie pe aproape, poate privindu-l din întunericul băii, unde ușa era întredeschisă — un gând paranoic, care nu-i stătea în fire, însă chiar și așa

imposibil de negat. Întinse mâna spre butonul de închidere al combinei, nemaiascultând cu adevărat, cu ochii la ușa aceea. Se întrebă ce ar face dacă ar începe să se deschidă.

Meteorologul spuse: „... rece și uscat datorită frontului atmosferic ce împinge aerul cald spre sud. Morții-i trag pe vii în jos. Jos în frig. Jos în văgăună. O să mo..."

Jude atinse butonul cu degetul mare și îl apăsă exact când recunoscu ceea ce se spunea. Tresări, speriat, și apăsă iar butonul, dorind să audă vocea din nou și să înțeleagă despre ce naiba vorbise meteorologul.

Numai că meteorologul terminase de vorbit și în locul lui intrase dj-ul: „... nouă or să ne înghețe cururile, da' lui Kurt Cobain i-e cald în iad. V-ați prins."

O chitară se tângui, un sunet ascuțit, oscilant, care continuă și iar continuă fără vreo melodie sau vreun scop clar, ci poate doar acela de a-l scoate din minți pe ascultător. Frazele de deschidere ale piesei „I Hate Myself and I Want to Die" de Nirvana. Despre asta să fi vorbit meteorologul? Spusese ceva despre moarte. Jude mai apăsă o dată butonul, recufundând încăperea în tăcere.

Nu dură mult. Telefonul prinse viață, chiar în spatele lui, o răbufnire neașteptată de sunet care făcu din nou pulsul lui Jude să prindă viteză. Aruncă o privire fioroasă spre masa lui Danny, întrebându-se cine putea să sune pe linia de la birou la ora aceea. Se duse după masa de lucru ca să se uite la identitatea apelantului. Era un număr cu 985, pe care îl identifică imediat ca fiind un prefix din estul Louisianei. Numele care apăru era COWSZYNSKI, M.

Numai că Jude știa, chiar și fără să ridice receptorul, că de fapt nu era Cowzynski, M. la celălalt capăt al firului. Asta numai dacă nu avusese loc vreun miracol medical. Aproape că nici nu ridică receptorul, dar apoi își spuse că poate suna Arlene Wade ca să-i spună că Martin a murit, caz în care va trebui să discute cu ea mai devreme sau mai târziu, fie că voia, fie că nu.

— Alo, zise.

— Alo, Justin, spuse Arlene.

Îi era mătușă prin alianță, cumnata mamei lui, și asistentă medicală cu licență, deși în ultimele treisprezece luni singurul ei pacient fusese tată lui Jude. Avea șaizeci și nouă de ani și o voce

nazală, melodioasă. Pentru ea, el va fi întotdeauna doar Justin Cowzynski.

— Cum ești, Arlene?

— Sunt la fel ca oricând. Știi tu. Eu și câinele ne înțelegem bine. Deși el nu se mai poate ridica așa des, fiindcă e așa gras și-l dor genunchii. Dar nu te sun ca să-ți vorbesc despre mine sau despre câine. Sun în legătură cu tatăl tău.

De parcă putea exista alt motiv pentru telefonul ei. Pe fir se auzea zgomot de fond. Jude fusese intervievat la telefon de o personalitate radio din Beijing și primise telefoane de la Brian Johnson din Australia, dar legătura fusese mereu clară de parcă ar fi fost sunat de la câteva case depărtare. Însă, din cine știe ce motiv, apelurile din Moore's Corner, Louisiana, erau pârâitoare și slabe, ca un post AM de radio aflat puțin prea departe ca să fie recepționat cum se cuvine. Voci implicate în alte apeluri telefonice intrau și ieșeau de pe fir, vag audibile vreme de câteva momente, după care dispăreau. Poate că în Baton Rouge aveau legături la internet de mare viteză, dar în orășelele din mlaștinile de la nord de lacul Pontchartrain, dacă voiai o legătură de mare viteză cu restul lumii, te urcai în mașină și te duceai în altă parte.

— În ultimele luni i-am dat mâncare cu linguriță. Chestii moi pe care să nu trebuiască să le mestece. Îi plăceau stelușele alea. Paste făinoase. Și crema de vanilie. N-am întâlnit niciodată o persoană pe moarte care să nu vrea cremă de ou și lapte.

— Mă surprinde. Nu s-a dat niciodată în vânt după dulciuri. Ești sigură?

— Cine are grijă de el?

— Tu.

— Ei, atunci se pare că sunt sigură.

— Bine.

— Din cauza asta și sun. Nu vrea să mai mănânce cremă sau stelușe sau orice altceva. Se îneacă pur și simplu cu orice-i pun în gură. Nu poate să înghită. Doctorul Newland a venit să-l consulte ieri. Crede că tatăl tău a suferit o nouă cădere.

— O comoție cerebrală.

Nu era tocmai o întrebare.

— Nu una care să-l răpună. Dacă avea una d-aia, n-ar fi încăput îndoială. Ar fi mort. Asta a fost una dintre alea minore. Nu știi

niciodată când are una dintr-astea. Mai ales când e ca acuma, când se uită-n gol. N-a spus o vorbă cuiva de două luni. N-o să mai spună niciodată.

— E la spital?

— Nu. Îl putem îngriji la fel de bine sau chiar mai bine aici. Eu stau cu el și doctorul Newland vine zilnic. Dar îl putem trimite la spital. Ar fi mai ieftin acolo, dar asta contează pentru tine.

— Nu contează. Să țină paturile de la spital pentru cei care chiar se însănătoșesc în ele.

— N-o să te contrazic aici. Prea mulți oameni mor în spitale, iar dacă nu poți fi ajutat, începi să te întrebi de ce.

— Și ce-o să faci cu el dacă nu mănâncă? Ce se întâmplă acum?

Întrebarea fu întâmpinată cu un moment de tăcere. Avea impresia că o luase prin surprindere. Tonul ei, când vorbi din nou, era deopotrivă ușor rezonabil și rugător, tonul unei femei care explică durul adevăr unui copil.

— Păi. Asta depinde de tine, nu de mine, Justin. Doctorul Newland poate să-i bage un tub pentru hrană și-o s-o mai ducă o vreme așa, dacă asta vrei. Până mai are încă o cădere mică și uită cum să respire. Sau îl putem pur și simplu lăsa în pace. N-o să-și mai revină niciodată, nu la optzeci și cinci de ani. Nu-i ca și când ar pierde cei mai frumoși ani. E pregătit să facă pasul. Tu ești?

Jude se gândi, dar nu spuse că el era pregătit de mai bine de patruzeci de ani. Își imaginase de câteva ori acest moment — poate era cinstit să spună că visase chiar la el cu ochii deschiși — dar acum că venise, era surprins să vadă că-l durea stomacul.

Când răspunse, însă, vocea lui era sigură și nedisimulată.

— Bine, Arlene. Fără tub. Dacă tu spui că e timpul, mie îmi ajunge. Ține-mă la curent, bine?

Dar ea nu terminase încă. Scoase un sunet de nerăbdare, un soi de exaltare rigidă, și spuse:

— Nu vii încoace?

Jude stătea la masa lui Danny, încruntându-se, confuz. Conversația sărise de la un lucru la altul, fără semn, ca un ac ce sare pe un disc de la o piesă la următoarea.

— De ce să vin?

— Nu vrei să-l vezi înainte să ne părăsească?

Nu. Nu-și văzuse tatăl, nu stătuse în aceeași cameră cu el, de trei decenii. Nu voia să-l vadă pe bătrân înainte să ne părăsească, și nu voia să se uite la el după. Nu plănuia nici măcar să participe la înmormântare, deși el va plăti cheltuielile pe care le implica. Jude se temea de ce ar putea simți — sau ce n-ar simți. Va plăti tot ce trebuia plătit ca să nu se mai vadă niciodată în compania tatălui său. Acesta era cel mai bun lucru pe care-l puteai avea cu bani: distanță.

Dar nu putea să-i spună lucrurile acestea lui Arlene Wade, cum nu putea să-i spună nici că aștepta moartea babacului de la vârsta de paisprezece ani. În schimb, răspunse:

— Și-ar da măcar seama că sunt acolo?

— E greu de spus ce știe și ce nu. E conștient de prezența oamenilor în cameră cu el. Întoarce ochii ca să-i vadă cum vin și se duc. Dar, în ultima vreme, a fost mai puțin receptiv. Se întâmplă, odată ce ți s-au ars destule beculețe.

— Nu pot să vin. Săptămâna asta nu pot, zise Jude, apelând la cea mai ușoară minciună. Crezu că astfel discuția se încheiase, și era pregătit să-și ia rămas bun. Apoi se surprinse punând o întrebare, una care nu știa că-i stătea în gând până când nu se auzi că o rostește.

— O să-i fie greu.

— Să moară? Nu. Când un bătrân ajunge în starea asta, se stinge destul de repede dacă nu-i intubat. Nu suferă deloc.

— Ești sigură de asta?

— De ce? întrebă ea. Ești dezamăgit?

5

Patruzeci de minute mai târziu, Jude intră în baie ca să-și moaie picioarele — mărimea 48, cu platfus, o sursă constantă de durere pentru el — și o găsi pe Georgia aplecată peste chiuvetă, sugându-și degetul mare. Avea pe ea un tricou și pantalonii de pijama imprimați cu un desen simpatic de figurine mici și roșii care puteau fi inimioare. Doar când se apropie văzu că toate acele figurine roșii erau de fapt niște șobolani morți, scofâlciți.

Se aplecă peste ea și-i scoase degetul din gură ca să-l inspecteze. Vârful era umflat și avea pe el o bășică albă, moale. Dădu drumul mâinii ei și se întoarse dezinteresat cu spatele, trăgând un prosop de pe calorifer și aruncându-și-l peste umăr.

— Ar trebui să pui ceva pe el, zise. Înainte să se infecteze și să putrezească. Dansatoarele la bară cu deformări vizibile au mai puțin de lucru.

— Ești un nemernic tare înțelegător, știi asta?

— Dacă vrei înțelegere, du-te și fute-te cu James Taylor.

Se uită peste umăr la ea cum ieșea cu pași hotărâți. Imediat ce o spuse, o parte din el își dori să o poată retracta. Dar nu-și retractă cuvintele. Cu brățările lor țintuite și ruj negru, lucios, de fete moarte, fetele ca Georgia își doreau duritate. Voiau să-și demonstreze ceva despre cât de mult pot suporta, să demonstreze că sunt dure. Din cauza asta veneau la el, nu în ciuda cuvintelor pe care li le spunea sau a felului în care le trata, ci datorită acelor lucruri. Nu voia să lase pe nimeni să plece dezamăgit. Și era de la sine înțeles că, mai devreme sau mai târziu, ele aveau să plece.

Sau cel puțin *el* înțelegea lucrul ăsta, iar dacă fetele nu-l pricepeau la început, întotdeauna li se lumina mintea până la urmă.

6

Unul dintre câini era în casă.

Jude se trezi cu puțin după trei noaptea din cauza zgomotului pe care îl făcea plimbându-se în hol, un foșnet și un fâșâit fără încetare, o bufnitură înfundată în perete.

Îi pusese în țarc înainte de lăsarea întunericului și își amintea foarte bine că făcuse asta, dar faptul nu-l preocupă în primele câteva momente după ce se trezi. Unul dintre ei ajunsese cumva în casă, atâta tot.

Rămase unde era un moment, încă ametit și amorțit de somn. O dâră albastră de lumină a lunii cădea peste Georgia, care dormea pe burtă la stânga lui. Visând, cu fața relaxată și curățată de tot machiajul, arăta aproape feciorelnic, și el simți o bruscă tandrețe

față de ea — asta, dar și o stranie senzație de rușine pentru că se afla în pat cu ea.

— Angus? murmură el. Bon?

Georgia nu se mișcă. Acum nu mai auzea nimic în hol. Se strecură afară din pat. Umezeala și frigul îl luară prin surprindere. Fusese cea mai răcoroasă zi din ultimele câteva luni bune, prima adevărată zi de toamnă, iar acum în aer era o răceală mușcătoare, persistentă, ceea ce însemna că afară trebuie să fie și mai rece. Poate din cauza aceasta se aflau câinii în casă. Poate că săpaseră pe sub peretele țarcului și intraseră cumva în casă, disperați să se încălzească. Dar asta nu avea sens. Aveau un țarc exterior, dar aveau și unul interior, se puteau duce în hambarul încălzit dacă le era frig. Porni spre ușă, ca să arunce o ocheadă în hol, apoi ezită la geam și trase de un colț al draperiei ca să se uite afară.

Câinii erau în jumătatea exterioară a țarcului, amândoi, lângă peretele hambarului. Angus se plimba de colo-colo pe paie, cu corpul lui lung și lucios, cu mișcări laterale agitate. Bon ședea afectată într-un colț. Ținea capul ridicat și ochii ațintiți spre geamul lui Jude — spre el. Ochii ei străluceau într-o nuanță nenaturală de verde în întuneric. Era prea nemișcată, prea nu clipea, ca o statuie a unui câine în loc de un câine în carne și oase.

Era un șoc să se uite pe geam și s-o vadă cum îl privește țintă, ca și când ar fi pândit geamul cine știe de când, așteptându-l să se arate. Și mai rău însă era gândul că altceva se afla atunci în casă și se lovea de toate lucrurile în hol.

Jude aruncă o privire la panoul de securitate de lângă ușa dormitorului. Casa era monitorizată, înăuntru și afară, de o sumedenie de senzori de mișcare. Câinii nu erau destul de mari ca să-i declanșeze, dar un om în toată firea îi putea pune la lucru, iar panoul ar fi arătat că într-o parte sau alta a casei este mișcare.

Afișajul, însă, arăta o lumină verde constantă și spunea doar SISTEM PREGĂTIT. Jude se întrebă dacă cipul era destul de deștept ca să poată face diferența dintre un câine și un psihopat gol care se fâțâie în patru labe cu un cuțit între dinți.

Jude avea o armă, dar se afla în studioul lui de înregistrări privat, în seif. Întinse mâna după chitara Dobro sprijinită de perete. Lui nu-i plăcuse niciodată să zdrobească chitare doar

pentru efectul scenic. O făcuse tatăl lui, în schimb, îi zdrobise chiar prima lui chitară, într-o primă încercare de a-l face să renunțe la ambițiile sale muzicale. Jude nu se văzuse în stare să repete actul, nici măcar pe scenă, pentru spectacol, când își putea permite toate chitarele din lume. Era însă absolut dispus să folosească una ca armă de autoapărare. Într-un sens, presupunea că întotdeauna le folosise ca arme.

Auzi o scândură a dușumelei din hol pârâind, apoi alta, apoi un suspin, ca și când cineva s-ar fi așezat. Pulsul îi crescu. Deschise ușa.

Dar holul era gol. Înaintă prin dreptunghiurile lungi de lumină glacială care intra prin lucarne. Se opri la fiecare ușă închisă, ascultă, apoi aruncă o privire înăuntru. O pătură aruncată peste un scaun semănă, pentru un moment, cu un pitic deformat care se holba la el. Într-o altă cameră găsi o siluetă înaltă, costelivă, stând în spatele ușii și, cu inima începând să-i bubuie în piept, aproape că lovi cu chitara, dar apoi își dădu seama că era un cuier, și tot aerul îi ieși într-un șuvoi luctuos din plămâni.

În studio, la capătul holului, se gândi să ia arma, dar n-o făcu. Nu voia să o aibă la el — nu pentru că se temea să o folosească, ci pentru că nu se temea destul de tare. Era așa încordat că putea reacționa la o mișcare bruscă în întuneric apăsând trăgaciul și făcând o gaură în Danny Wooten sau în menajeră, deși nu reușea să-și închipuie ce ar fi putut căuta ei în casă, furișându-se, la o asemenea oră. Se întoarse în coridor și coborî la parter.

Căută peste tot și nu găsi decât umbre și nemișcare, lucru care ar fi trebuit să-l liniștească, dar nu o făcu. Nu era nemișcarea aceea normală; era nemișcarea șocului care urmează după explozia unei bombe capcană. Timpanele îi bubuiau din cauza presiunii acelei tăceri, o liniște înfiorătoare.

Nu putea fi relaxat, dar la baza scărilor așa se prefăcu, o șaradă pe care o puse în scenă doar pentru el însuși. Sprijini chitara de perete și expiră zgomotos.

— Ce dracu' faci? zise.

Pe atunci era așa tensionat că se sperie de propria sa voce — îi trimise un fior rece, furnicător pe antebrațe în sus. Nu mai vorbise niciodată singur.

Urcă scările și porni înapoi pe hol spre dormitor. Privirea îi plană spre un bătrân care ședea într-un scaun antic în stil Shaker lângă perete. Imediat ce Jude îl văzu, pulsul i se acceleră și el își feri privirea, își fixă ochii pe ușa dormitorului, așa încât nu-l mai putea vedea pe bătrân decât la marginea câmpului vizual. În momentele următoare, Jude simți că era o chestiune de viață și de moarte să nu aibă contact vizual cu bătrânul, să nu dea niciun semn că l-a văzut. Nu l-a văzut, își spuse Jude. Nu era nimeni acolo.

Bătrânul își ținea capul lăsat în jos. Pălăria și-o pusese pe genunchi. Părul îi era un desiș de țepi, strălucind ca după prima chiciură. Nasturii de la sacou scăpărau în semiîntuneric, reflectând lumina lunii. Jude recunoscu numaidecât costumul. Îl văzuse ultima dată împăturit în cutia neagră sub formă de inimă care ajunsese în fundul dulapului său. Bătrânul avea ochii închiși.

Inima lui Jude bubuia și-i venea foarte greu să respire, dar continuă drumul spre ușa dormitorului, care se afla exact în capătul holului. Când trecu pe lângă scaunul în stil Shaker, lângă peretele din stânga, atinse cu piciorul genunchele bătrânului, și fantoma ridică fruntea. Dar pe atunci Jude trecuse deja de el, aproape că era la ușă. Avea grijă să nu alerge. Nu conta pentru el dacă bătrânul se uita la spatele lui, atâta timp cât nu aveau contact vizual reciproc, și pe deasupra, nu exista niciun bătrân.

Intră în dormitor și închise ușor ușa în urma sa. Se duse direct în pat și imediat ce intră sub cuverturi începu să tremure. O parte din el voia să se rostogolească lângă Georgia și s-o ia în brațe, să se lase încălzit de corpul ei, să scape astfel de fiori, dar rămase pe partea lui de pat, ca să n-o trezească. Se uită țintă în tavan.

Georgia nu avea astâmpăr și gemea tristă în somn.

7

Nu se aștepta să adoarmă, dar somnul îl fură la prima mijire a sorilor și se trezi necaracteristic de târziu, după nouă. Georgia era pe partea ei, cu mâna ei mică pe pieptul lui și respirându-i

blând în umăr. Jude se strecură afară din pat și departe de ea, ieși în hol și coborî scările.

Chitara Dobro stătea sprijinită de perete, acolo unde o lăsase. La vederea ei, inima îi tresări. Încercase să pretindă că nu văzuse ceea ce văzuse în acea noapte. Își stabilise obiectivul de a nu se gândi la aia. Însă iată chitara.

Când se uită pe geam, văzu mașina lui Danny parcată lângă hambar. Nu avea ce să-i spună lui Danny și niciun motiv pentru care să-l deranjeze, dar într-o clipă era la ușa biroului. Nu se putu înfrâna. Nevoia stringentă de a se afla în compania unui alt om, cineva treaz și rațional și cu capul plin de prostiile cotidiene, era irezistibilă.

Danny vorbea la telefon, lăsat pe spate în scaunul de birou și râzând din cine știe ce cauză. Era îmbrăcat tot în jacheta lui de velur. Nu era nevoie ca Jude să întrebe de ce. El însuși avea un halat tras peste umeri și se strângea în brațe pe sub el. Biroul era plin de-o răceală jilavă.

Danny îl văzu pe Jude uitându-se după ușă și-i făcu cu ochiul, un alt obicei lingușitor de la Hollywood de-al său, dar în această dimineață pe Jude nu-l deranjă. Apoi Danny văzu ceva pe chipul lui Jude și se încruntă. Articulă pe mute cuvintele „Ești bine?“. Jude nu răspunse. Jude nu știa.

Danny își expedie partenerul de discuție telefonică, apoi se roti în scaun și-i arătă o expresie preocupată.

— Ce se întâmplă, șefu'? Arăți ca dracu', futu-i.

Jude zise:

— A venit fantoma.

— O, adevărat? întrebă Danny, luminându-se. Apoi se strânse singur în brațe, mimând înfrigurarea. Înclină din cap spre telefon. Ăia erau cei cu încălzirea. Locul ăsta-i un mormânt afurisit. Or să trimită un tip aici ca să verifice boilerul în scurt timp.

— Vreau s-o sun.

— Pe cine?

— Pe femeia care ne-a vândut fantoma.

Danny coborî o sprânceană și o ridică pe cealaltă, făcând o față care spunea că îl pierduse pe Jude pe undeva.

— Cum adică, a venit fantoma?

— Ce am comandat. A venit. Vreau să o sun. Vreau să aflu câte ceva.

Danny păru să aibă nevoie de un moment pentru procesarea acestor informații. Se roti pe jumătate spre computer și luă telefonul, dar privirea îi rămase fixată asupra lui Jude. Spuse:

— Ești sigur că te simți bine?

— Nu, răspunse el. Mă duc să văd de câini. Găsește numărul, bine?

Ieși afară în halat și chiloți, ca să le dea drumul lui Bon și Angus din țarc. Temperatura era sub zece grade, iar aerul era albit de-o ceață fină. Totuși, era clar preferată frigului umed și lipicios din casă. Angus îl linse pe mână, limba lui aspră și încinsă și așa reală că, pentru nu moment, Jude simți un fior de gratitudine aproape dureros. Era bucuros să se afle între câini, cu mirosul lor de blană udă și cu pofta lor de joacă. Alergară pe lângă el, fugărindu-se, apoi se întoarseră în goană, Angus dând s-o muște pe Bon de coadă.

Tatăl lui tratase câinii familiei mai bine decât îl tratase vreodată pe Jude, sau pe mama lui Jude. Cu timpul, Jude se molipsise și ajunsese să-i trateze pe câini mai bine decât pe el însuși. Mare parte din viață împărțise patul cu câini, dormind cu câte unul de fiecare parte și uneori cu un al treilea la picioare, fusese inseparabil de haita nespălată, primitivă, înțesată de căpușe a tatălui său. Nimic nu-i amintea de cine era, și de unde venise, mai repede decât mirosul greu de câine, și pe când reintră în casă, se simțea mai sigur, mai în pielea lui.

Când călcă pragul biroului, Danny spunea în receptor:

— Mulțumesc mult de tot. Puteți aștepta o clipă să vi-l dau pe domnul Coyne?

Apăsă un buton, întinse receptorul.

— O cheamă Jessica Price. Din Florida.

Când Jude luă receptorul, își dădu seama că aceasta era prima dată când auzea numele întreg al femeii. Când dăduse banii pe fantomă, pur și simplu nu fusese curios, deși acum i se părea că era genul de lucru de care ar fi trebuit să se intereseze.

Se încruntă. Avea un nume perfect normal, dar din cine știe ce motiv îi reținu atenția. Nu credea că-l auzise înainte, dar era așa ușor de uitat că-i venea greu să fie sigur.

Jude duse receptorul la ureche și încuviință din cap. Danny apăsă butonul din nou pentru a redeschide linia.

— Jessica. Bună. Judas Coyne.

— Cum v-a plăcut costumul, domnule Coyne? întrebă ea.

Vocea ei avea un delicat accent sudist, iar tonul era tihnit și plăcut... și încă ceva. Era o aluzie în el, o dulce, tachinantă aluzie la ceva aidoma zeflemelei.

— Cum arăta? întrebă Judas. Nu întârziase niciodată să treacă direct la subiect. Tatăl dumitale vitreg.

— Reese, dragă, zise femeia, adresându-se altcuiva, nu lui Jude. Reese, vrei să închizi televizorul și să te duci afară?

O fată, departe în fundal, articulă niște vorbe țâfnoase de împotrivire.

— Pentru că vorbesc la telefon.

Fata mai spuse ceva.

— Pentru că nu te privește pe tine. Du-te, acum. Du-te.

O ușă de plasă se trânti. Femeia suspină, un sunet apăsat care spunea „copiii ăștia!", după care i se adresă lui Jude:

— L-ați văzut? Ce-ar fi să-mi spuneți dumneavoastră cum credeți că arată și eu am să vă spun dacă aveți dreptate.

Își bătea joc de el. Asta făcea.

— Îl trimit înapoi, îi zise Jude.

— Costumul? N-aveți decât. Puteți să-mi trimiteți costumul înapoi. Asta nu înseamnă că o să vină și el. Banii nu se returnează, domnul Coyne. Marfa nu se schimbă.

Danny se uita cu ochi mari la Jude, îi zâmbea nedumerit, cu fruntea încrețită de gânduri. Jude observă atunci sunetul propriei sale respirații, aspre și profunde. Se chinui să-și caute cuvintele, să știe ce să spună.

Femeia vorbi prima.

— E frig acolo? Pun pariu că e frig. O să se facă mult mai frig până să termine el.

— Ce urmărești să obții? Mai mulți bani? N-o să pui laba pe ei.

— S-a întors acasă și s-a sinucis, cretinule, zise ea, Jessica Price din Florida, al cărei nume îi era necunoscut, dar poate nu așa necunoscut cum i-ar fi plăcut lui. Vocea ei își pierduse brusc, fără veste, lustrul de umor degajat. După ce ai terminat cu ea, și-a tăiat venele în casă. Tatăl nostru vitreg e cel care a găsit-o. Ar fi făcut

orice pentru tine, iar tu te-ai debarasat de ea ca și când ar fi fost un gunoi.

Florida.

Florida. Simți o durere bruscă în plexul solar, o senzație de greutate rece, apăsătoare. În același moment, mintea păru să i se limpezească, să se scuture de pânzele de păianjen ale epuizării și fricii superstițioase. Fata fusese întotdeauna Florida pentru el, dar numele ei adevărat era de fapt Anna May McDormott. Ghicea viitorul, cunoștea tarotul și chiromanția. Ea și sora ei mai mare învățaseră amândouă cum de la tatăl lor vitreg, care fusese hipnotizator de meserie, ultima speranță a fumătorilor și a femeilor grase scârbite de propriul lor corp care voiau să pună capăt relației lor cu țigările și cu batoanele de ciocolată. Dar, în weekenduri, tatăl vitreg al Annei își închiria serviciile de mediu și își folosea pendula de hipnotizator, o lamă de argint pe un lanț de aur, ca să găsească obiecte pierdute și ca să le spună oamenilor unde să-și sape puțurile. O atârna deasupra corpurilor celor bolnavi ca să le vindece aurele și să le încetinească înfometatele cancere, vorbea cu morții cu ajutorul ei, făcând-o să se legene deasupra unei table Ouija. Dar hipnotismul era specialitatea sa: *Acum te poți relaxa. Poți închide ochii. Ascută-mi doar vocea.*

Jessica Price vorbea din nou.

— Înainte să moară tatăl meu vitreg, mi-a spus ce să fac, cum să iau legătura cu tine și cum să-ți trimit costumul lui și ce se va întâmpla după aceea. A spus c-o să aibă el grijă de tine, cretin urât, împuțit și fără talent.

Era Jessica Price, nu McDermott, pentru că se căsătorise și acum era văduvă. Jude avea impresia că soțul ei fusese un rezervist care o mierlise în Tikrit, deși își amintea că Anne îi spusese asta. Nu era sigur dacă Anne amintise vreodată numele după căsătorie al surorii ei mai mari, deși îi spusese odată că Jessica îl urmase pe tatăl lor vitreg în profesia de hipnotizator. Anne spusese că sora ei făcea aproape șaptezeci de mii de dolari pe an din asta.

Jude spuse:

— De ce-a trebuit să cumpăr costumul? De ce nu mi l-ai trimis pur și simplu?

Calmul din propria sa voce era o sursă de satisfacție pentru el. Părea aproape mai calm decât ea.

— Dacă nu plăteai, fantoma nu-ți aparținea cu adevărat. Trebuia să plătești. Și, băiete, chiar c-o să plătești.

— De unde știai c-o să-l cumpăr?

— Ți-am trimis un e-mail, nu-i așa? Anna mi-a spus totul despre mica ta colecție de obsedat... micuțele tale căcaturi perverse și oh-culte. M-am gândit că n-o să te poți abține.

— Putea să-l cumpere altcineva. Ceilalți licita...

— N-a mai fost nicio altă ofertă. Doar a ta. Eu am făcut celelalte oferte, iar licitația nu avea să se țină până când nu făceai tu o ofertă. Cum îți place achiziția? Asta sperai să fie? O, te așteaptă mari distracții. O să cheltuiesc ăia o mie de dolari pe care mi i-ai dat pentru fantoma tatălui meu vitreg pe un buchet de flori pentru înmormântarea ta. O să fie un aranjament al naibii de frumos.

Poți să pleci, gândi Jude. Pleacă pur și simplu din casă. Lasă costumul omului mort și pe omul mort în urmă. Du-o pe Georgia într-o excursie la L.A. Strânge vreo două valize și în trei or sunteți în avion. Danny poate pregăti totul, Danny poate...

De parcă ar fi vorbit cu voce tare, Jessica Price spuse:

— N-ai decât să te cazezi la un hotel. Vezi ce se întâmplă. Oriunde te-ai duce, el o să fie acolo. Când te trezești, el o să stea la piciorul patului tău.

Femeia începea să râdă.

— O să mori și o să simți mâna lui rece peste gură.

— Deci Anna locuia la tine când s-a sinucis? întrebă el.

Încă stăpân pe sine. Încă perfect calm.

O pauză. Sora furioasă nu avea aer, îi trebui un moment înainte să poată răspunde. Jude auzea în fundal zgomotul produs de un aspersor, copii strigând în stradă.

Jessica spuse:

— Era singurul loc pe care îl avea. Era deprimată. Întotdeauna a fost o fire deprimată, dar tu i-ai înrăutățit situația. Se simțea prea mizerabil ca să iasă din casă, să ceară ajutor, să se vadă cu cineva, oricine. Ai făcut-o să se urască. Ai făcut-o să-și dorească să moară.

— Ce te face să crezi că s-a sinucis din cauza mea? Te-ai gândit vreodată că picătura care a umplut paharul a fost plăcerea

tovărășiei tale? Dacă ar trebui să te ascult toată ziua, probabil că și eu mi-aș dori să-mi tai venele.

— Tu o să mori... ripostă ea.

El o întrerupse:

— Găsește o replică nouă. Și cât te muncești la asta, uite încă ceva la care să te gândești: cunosc și eu câteva suflete furioase. Conduc motociclete Harley, locuiesc în rulote, le curge metamfetamină prin vene, își abuzează copiii și își împușcă nevestele. Voi le spuneți jigodii. Eu le spun fani. Vrei să vezi dacă găsesc câțiva din zona ta care să-ți facă o vizită de curtoazie?

— N-o să te ajute nimeni, spuse ea, cu vocea strangulată și tremurând de furie. Blestemul care a fost aruncat asupra ta va atinge pe orice va încerca să te ajute. Nu vei trăi, și nu va trăi nimeni care-ți va întinde mâna sau îți va da alinare.

Recită acestea cu furie, de parcă ar fi fost un discurs pe care îl repetase, lucru pe care probabil îl și făcuse.

— Toată lumea va fugi de tine sau va suferi așa cum vei suferi tu. O să mori singur, mă auzi? Singur.

— Nu fi așa sigură. Dacă dau ortul popii, mi-ar plăcea puțină companie, spuse el. Iar dacă nu pot primi ajutor, poate c-o să vin eu însumi să te vizitez.

Și trânti receptorul în furcă.

8

Jude fixa cu privirea receptorul negru, pe care încă îl strângea în mâna cu încheieturile degetelor albite, și își asculta ropotul încet, marțial al inimii.

— Șefu', spuse Danny, expirând. Că. Ca. M-aș. Șefu', zise și râse: un râset subțire, șuierat, lipsit de umor. Ce dracu' a fost asta?

Jude își forță mental mâna să se deschidă, în pofida voinței ei, să dea drumu receptorului. Știa că Danny pusese o întrebare, dar era ca o voce auzită printr-o ușă închisă, parte dintr-o conversație ce are loc într-o altă încăpere, fără nicio legătură cu el.

Începea să-i fie clar că Florida era moartă. Când auzise prima dată de sinuciderea ei — când Jessica Price îi aruncă informația

în față — nu însemnase nimic, pentru că el nu putea lăsa să însemne ceva. Acum, însă, nu avea cum să fugă de ea. Conștientiza moartea ei în propriu-i sânge, care se îngreună și se îngroșă și se înstrăină de el.

Nu i se părea posibil că fata putea să fi plecat pe cealaltă lume, că cineva cu care împărțise patul putea fi acum într-un pat de țărână. Avea douăzeci și șase — nu, douăzeci și șapte de ani; avusese douăzeci și șase când plecase. Când o alungase el. Avusese douăzeci și șase, dar punea întrebări ca un copil de patru ani. *Te duci des la pescuit pe lacul Pontchartrain? Care a fost cel mai bun câine pe care l-ai avut vreodată? Ce crezi că se întâmplă cu noi când murim?* Destule întrebări ca să-l scoată din minți.

Fata se temea că își pierde sănătatea mentală. Era deprimată. Nu o deprimare în rând cu moda, așa cum aveau unele fetișcane *goth*, ci din aceea clinică. Fusese copleșită de ea în ultimele două luni pe care le petrecuseră împreună, nu dormea, plângea fără motiv, uita să se îmbrace, se uita la televizor ore în șir fără să-l deschidă, răspundea la telefon când acesta suna, dar apoi nu spunea nimic, stătea doar acolo cu receptorul în mână, de parcă ar fi fost scoasă din priză.

Dar înainte de asta fuseseră zile de vară în hambar cât timp el reconstruise Mustangul. Fuseseră John Prine la radio, dulcele miros al fânului cocându-se în căldură și după-amiezi pline de lenește, inutile întrebări — o interogație nesfârșită care era, pe rând, obositoare, amuzantă și erotică. Fusese corpul ei, tatuat și alb ca zăpada, cu genunchii osoși și coapsele uscate ale unei alergătoare de cursă lungă. Fusese răsuflarea ei pe gâtul lui.

— Hei, făcu Danny. Întinse mâna și degetele lui îl prinseră pe Jude de încheietură. La atingerea sa, mâna lui Jude tresări, eliberând receptorul. O să fii bine?

— Nu știu.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Încet, Jude înălță privirea. Danny se ridică pe jumătate în spatele mesei. Își pierduse din culoare și pistruii roșcovani îi ieșeau în evidență pe fundalul alb al obrajilor.

Danny fusese prietenul ei, în felul neamenințător, degajat, ușor impersonal în care devenea prietenul tuturor iubitelor lui Jude. El juca rolul amicului civilizat, înțelegător, cineva în care ele

puteau avea încredere că le va păstra secretele, cineva la care se puteau duce pentru o bârfă mică, cineva care oferă intimitate fără subînțeles. Cineva care le spunea lucruri despre Jude pe care Jude nu voia să le spună el însuși.

Sora lui Danny luase o supradoză de heroină când Danny era doar în primul an de colegiu. Mama lui se spânzurase șase luni mai târziu și Danny fusese cel care o descoperise. Corpul ei se bălăngănea de singura grindă din cămară, cu degetele de la picioare îndreptate în jos, rotindu-se în cerculețe deasupra taburetului răsturnat. Nu trebuia să fii psiholog ca să înțelegi că dubla lovitură primită din partea surorii și a mamei, moartea lor survenită aproape în același timp, ucisese și o parte din Danny, îl încremenise la vârsta de nouăsprezece ani. Deși nu se dădea cu ojă neagră și nu purta cercei în buze, într-un fel atracția lui Danny pentru Jude nu era foarte diferită de a Georgiei, sau a Floridei, sau a oricărei alteia dintre celelalte fete. Jude le colecționa aproape la fel cum Pied Piper[1] colecționa șobolani — și copii. El compunea melodii izvorâte din ură și perversiune și durere, iar ele veneau la el, ademenite de muzică, sperând că le va lăsa să cânte cu el.

Jude nu voia să-i spună lui Danny ce-și făcuse Florida, voia să-l cruțe. Era mai bine să nu-i spună. Nu era sigur cum va reacționa Danny.

Dar, totuși, îi spuse.

— Anna. Anna McDermott. Și-a tăiat venele. Femeia cu care am vorbit era sora ei.

— Florida? întrebă Danny.

Se lăsă înapoi în scaun, care scârțâi sub el. Părea fără suflu. Își duse mâinile la stomac, de parcă ar fi avut crampe.

— O, căcat. O, futu-i, căcat, zise el suav. Niciun alt cuvânt nu sunase vreodată mai puțin obscen.

Urmă o tăcere. Jude observă, pentru prima dată, că radioul era deschis și murmura încet. Trent Reznor cânta că era pregătit să-și abandoneze imperiul de țărână. Era ciudat să audă Nine Inch

---

[1] Eroul lui Robert Browning din poezia *The Pied Piper of Hamelin.*

Nails la radio chiar atunci. Jude o întâlnise pe Florida în culise la un concert cu Trent Reznor. Ideea morții ei îl lovi din nou cu forță, de parcă acum ar fi aflat pentru prima dată. *Te duci des la pescuit pe lacul Pontchartrain?* După care șocul începu să prindă forma unei indignări scârbite. Era așa inutil și stupid și egoist, încât era imposibil să n-o urască puțin, încât să nu-și dorească să o sune și să o înjure de toți sfinții, doar că nu putea să o sune, pentru că fata era moartă.

— A lăsat vreun mesaj? întrebă Danny.

— Nu știu. N-am aflat prea multe de la sora ei. N-a fost cea mai plăcută conversație telefonică din lume. Poate ai observat.

Dar Danny nu asculta. El spuse:

— Mergeam din când în când să bem câte un cocteil. Era o puștoaică a naibii de simpatică. Ea și întrebările ei. M-a întrebat odată dacă am un loc preferat de unde să privesc ploaia în copilărie. Ce întrebarea naibii mai e și asta? M-a pus să închid ochii și să-i descriu ce se vedea de la geamul camerei mele când ploua. Vreme de zece minute. Nu știai niciodată ce-o să te mai întrebe. Am fost foarte buni prieteni. Nu înțeleg asta. Adică, știu că era deprimată. Mi-a spus-o ea. Dar de fapt nu voia să fie. Nu ne-ar fi sunat pe unul dintre noi dacă avea de gând să facă ceva așa... ? Nu ne-ar fi dat șansa de a încerca s-o convingem să nu o facă?

— Se pare că nu.

Danny se micșorase cumva în ultimele minute, se scufundase în sine. Spuse:

— Iar sora ei... sora ei crede că e vina ta? Păi, asta-i... asta-i o nebunie.

Dar vocea lui era slabă, și Jude avu impresia că nu suna sută la sută sigur pe el.

— Așa se pare.

— Avea probleme emoționale cu mult dinainte să te cunoască pe tine, zise Danny, cu puțin mai multă încredere.

— Cred că e pe bază genetică, zise Jude.

Danny se aplecă iar în față.

— Mda. Mda. Adică... pentru numele lui Christos! Sora Annei e cea care ți-a vândut fantoma? Costumul omului ăla mort? Ce dracu' se petrece aici? Ce te-a făcut, totuși, s-o suni?

Jude nu voia să-i spună lui Danny ce văzuse la ceas de noapte. În momentul acela — pus în fața crudului adevăr al morții Floridei — nu mai era întru totul sigur de ceea ce văzuse atunci. Bătrânul care ședea în hol, lângă ușa dormitorului său, la 3 noaptea, pur și simplu nu mai părea real acum.

— Costumul pe care mi l-a trimis este un fel de amenințare cu moartea simbolică. Ne-a păcălit să-l cumpărăm. Din cine știe ce motiv, nu putea să mi-l trimită pur și simplu, trebuia să plătesc mai întâi pentru el. Cred că se poate spune că sănătatea mintală nu e punctul ei forte. Oricum, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu el imediat ce a venit. Era într-o fututǎ cutie neagră sub formă de inimă și — asta s-ar putea să sune puțin paranoic — avea un ac ascuns înăuntru pus acolo ca să înțepe pe cineva.

— Era un ac ascuns în el? Te-ai înțepat în el?

— Nu. Dar s-a înțepat Georgia destul de rău.

— Se simte bine? Crezi că era înmuiat în ceva?

— Adică în arsenic? Așa ceva? Nu. Am impresia că Jessica Price din Orașul Nebunilor, Florida, nu este chiar așa proastă. E dusă rău de tot cu pluta, dar nu e proastă. Vrea să mă sperie, nu să aducă la pârnaie. Mi-a spus că fantoma tatălui ei vitreg a venit odată cu costumul și c-o să-mi facă de petrecanie pentru ce i-am făcut Annei. Acul probabil că era, știu și eu, parte din blestemul voodoo. Am crescut nu departe de Panhandle. Locurile alea sunt ticsite de vagabonzi știrbi și mâncători de oposumi cu capul plin de idei ciudate. Te poți duce la serviciu, la Krispy Kreme, purtând pe cap o coroană de spini și nimeni n-ar avea nicio tresărire.

— Vrei să sun la poliție? întrebă Danny.

Începea să-și recapete stăpânirea. Nu mai avea vocea așa vlăguită și părea oarecum mai sigur pe sine.

— Nu.

— Femeia aia ți-a adus amenințări cu moartea.

— Cine spune asta?

— Tu o spui. Și o spun și eu. Aici am fost și am auzit totul.

— Ce ai auzit?

Danny se uită năuc o clipă, apoi miji din ochi și zâmbi într-un fel amețit.

— Orice spui tu că am auzit.

Jude îi surâse înapoi, fără voia sa. Danny nu avea pic de rușine. În acel moment, Jude nu-și putu aminti de ce uneori nu-i plăcea de el.

— Naa, făcu Jude. Nu așa o să abordez problema asta. Dar poți face un lucru pentru mine. Anna a trimis câteva scrisori după ce s-a întors acasă. Nu știu ce am făcut cu ele. Vrei să le cauți?

— Sigur, să văd dacă dau de ele.

Danny îi arunca cum ocheade nesigur, și chiar dacă-și recuperase umorul, culoarea nu-i revenise în obraji.

— Jude... când spui că nu așa vrei să abordezi problema asta... la ce te referi?

Își ciupi buza de jos și se încruntă iar sub apăsarea gândurilor.

— Lucrurile alea pe care le-ai spus când ai închis. Ziceai că trimiți oameni după ea. Că te duci tu însuți. Erai furios foc. Cum nu te-am auzit niciodată. E nevoie să-mi fac griji?

— Tu? Nu, răspunse Jude. Ea? Poate.

9

Gândul îi sărea de la un lucru rău la altul, Anna goală și cu ochii goi și plutind moartă în apă de baie stacojie, Jessica Price la telefon — *O să mori și o să simți mâna lui rece peste gură* — bătrânul șezând în hol în costumul lui negru de Johnny Cash, ridicând încet capul ca să se uite la Jude cum trece pe lângă el.

Trebuia să reducă la tăcere larma din cap, lucru care îi reușea cel mai bine făcând zgomote cu mâinile. Duse chitara Dobro în studio, lovi corzile de încercare și nu-i plăcu acordajul. Se duse în debara ca să caute un capodastru cu care să gâtuie corzile și găsi în schimb o cutie de gloanțe.

Erau într-o cutie sub formă de inimă — una dintre cutiile galbene sub formă de inimă pe care tatăl lui obișnuia să i le dea mamei sale de fiecare Zi a Îndrăgostiților și de fiecare Zi a Mamei, de Crăciun și de ziua ei. Martin nu-i dădea niciodată nimic altceva — nu trandafiri sau inele sau sticle de șampanie — ci mereu aceeași cutie mare de bomboane, cumpărată de la același magazin.

Reacția ei era la fel de invariabilă ca și cadoul. Întotdeauna zâmbea un zâmbet subțire și incomod, strângând din buze. Îi era rușine de dinții ei. Cei de sus erau falși. Cei adevărați fuseseră scoși cu pumnul. Oferea întotdeauna cutia prima dată soțului ei, care, zâmbind mândru, de parcă darul lui ar fi fost un colier cu diamante și nu o cutie de bomboane valorând trei dolari, clătina din cap. Apoi i-o întindea lui Jude.

Iar Jude alegea întotdeauna aceeași bomboană, pe cea din mijloc, o cireașă învelită în ciocolată. Îi plăcea sunetul umed pe care îl scotea când mușca din ea, îi plăcea sucul vag stricat, dulce-lipicios, textura putred-moale a cireșei. Își imagina că se delectează cu un ochi învelit în ciocolată. Chiar și atunci, lui Jude îi făcea plăcere să viseze la ce e mai rău, să facă analogii scârboase.

Găsi cutia pitită într-un cuib de cabluri și pedale și adaptoare, sub o cutie de chitară sprijinită de peretele din fundul debaralei studioului său. Și nu era orice cutie de chitară, ci aceea cu care plecase din Louisiana în urmă cu treizeci de ani, deși chitara Yamaha uzată, în valoare de patruzeci de dolari, care o ocupase nu mai era demult. O lăsase în urmă, pe scenă în San Francisco, unde cântase în deschidere la Zeppelin într-o seară din 1975. Pe atunci lăsase în urmă o mulțime de lucruri: familia sa, Louisiana, porcii, sărăcia, numele cu care se născuse. Nu-mi prea pierdea timpul uitându-mă în urmă.

Luă cutia de bomboane și imediat o scăpă; nu-și simțea deloc mâinile. Știa ce se află în cutie fără să o deschidă, știuse de când o văzuse. Dacă ar fi avut totuși îndoieli, acestea se spulberară când cutia lovi pământul și auzi clinchetul cartușelor de alamă dinăuntru. La vederea ei, organismul său bătu în retragere cuprins de-o teroare aproape atavică, de parcă, scormonind printre cabluri, un păianjen gras și cu picioare păroase i s-ar fi târât pe dosul pâinii. Nu mai văzuse cutia cu muniție de mai bine de trei decenii și era convins că o lăsase între saltea și cadrul de arcuri al patului copilăriei sale, în Moore's Corner. Nu plecase din Louisiana odată cu el, și nu avea cum să se afle acolo, în spatele vechii sale cutii de chitară, dar așa era.

Se uită un moment la cutia galbenă sub formă de inimă, apoi se forță să o ridice. Trase de capac și înclină cutia. Pe podea căzură gloanțe.

Le strânsese el însuși cu pasiunea pe care unii copii o demonstrează pentru cartonașele de baseball: prima lui colecție. Începuse când avea opt ani, când încă era Justin Cowzynski, cu ani și ani înainte să-și fi imaginat că într-o bună zi va fi altcineva. Într-o zi, vagabonda pe câmpul dinspre est și auzise ceva pocnindu-i sub picior. Se aplecase să vadă pe ce călcase și scosese din noroi un cartuș gol de pușcă. Probabil că-i aparținea tatălui lui. Era toamnă, vremea la care babacul vâna curcani. Justin mirosise tubul ciobit și tocit. Izul de praf de pușcă îi înțepă nările — o senzație care trebuia să fie neplăcută, dar care era ciudat de fascinantă. Tubul de cartuș a ajuns cu el acasă, în buzunarul salopetei sale, și a fost pus în una dintre cutiile goale de bomboane ale mamei sale.

În scurt timp, i s-au alăturat două cartușe neexplodate de calibru 38, șterpelite din garajul unui prieten, câteva tuburi argintii pe care le descoperise la poligonul de tir și un glonț de la o pușcă de asalt britanică, lung cât degetul lui mijlociu. Pe acesta din urmă îl obținuse prin schimb, și îl costase scump — un număr din *Creepy*, cu o copertă al cărei desen îi aparținea lui Frazetta — dar simțea că trocul fusese profitabil. Avea să stea noaptea în pat admirându-și gloanțele, studiind felul în care lumina lunii strălucea pe tuburile lor lustruite, mirosind plumbul așa cum un bărbat ar mirosi o panglică înmiresmată cu parfumul iubitei sale; temeinic, cu mintea plină de dulci fantezii.

În liceu, agățase glonțul englezesc pe un șnur de piele și-l purtase la gât până i-l confiscase directorul. Acum se întreba cum de nu găsise cu cale să ucidă pe cineva atunci. Deținea toate elementele cheie ale unui adolescent ucigaș: hormoni, nefericire, muniție. Oamenii se mirau cum era posibil să aibă loc un eveniment precum cel de la Columbine. Jude se mira că nu se întâmpla mai des.

Erau toate acolo — tuburile zdrobite de pușcă, gloanțele argintii goale, cel lung de cinci centimetri de mitralieră AR-15, care nu avea cum să fie acolo, căci directorul nu i-l înapoiase niciodată. Era un avertisment. Jude văzuse un om mort noaptea, tatăl vitreg al Annei, iar acesta era felul lui de a-i spune că încă nu și-au încheiat conturile.

Era un gând nebunesc. Probabil că existau o duzină de explicații mai logice pentru existența cutiei, pentru existența gloanțelor. Dar lui Jude nu-i păsa de logică. El nu era un om care să pună logica pe primul plan. Lui îi păsa doar de adevăr. Văzuse un om mort noaptea. Poate, pentru câteva minute, în biroul îmbăiat de soare al lui Danny, reușise să blocheze amintirea, să pretindă că nu se întâmplase, dar altul era adevărul.

Acum era mai sigur de sine, descoperi că privește gloanțele cu răceală. Îi trecu prin gând că poate era mai mult decât un avertisment. Poate era și un mesaj. Mortul, fantoma, îi spunea să se înarmeze.

Se gândi la pistolul Super Blackhawk de calibru 44 din seif, de sub masă. Dar în ce să tragă cu el? Știa bine că fantoma exista înainte de toate în propria sa minte. Că fantomele întotdeauna bântuiau minți, nu locuri. Dacă voia să tragă în ea, trebuia să îndrepte țeava spre propria-i tâmplă.

Puse cartușele înapoi în cutia de bomboane a mamei sale și puse capacul la loc. Gloanțele nu-l vor ajuta cu nimic. Însă existau alte feluri de muniție.

Avea o colecție de cărți pe raftul din fundul studioului, cărți despre ocultism și supranatural. Cam pe când Jude își începea cariera de muzician, Black Sabbath erau pe val, și managerul său îl sfătuise că n-are ce rău să-i facă dacă lăsa cel puțin să se înțeleagă că el și Lucifer sunt la pertu. Jude se apucase deja să studieze psihologia în grup și hipnoza în masă, în ideea că dacă fanii erau buni, cultiștii erau și mai buni. Își adăugase volume de Aleister Crowley și Charles Dexter Ward pe lista de lectură și le parcursese cu conștiinciozitate, subliniind concepte și fapte-cheie.

Mai târziu, după ce a ajuns o celebritate, sataniștii și adeptele wicca și spiritiștii, care ascultându-i muzica crezuseră greșit că el le împărtășea pasiunile — pe el pur și simplu îl durea în cot de asta; era ca pantalonii de piele pe care îi purta, doar o parte din costum — i-au trimis și mai multe (desigur, fascinante) cărți: un manual obscur, tipărit de Biserica Catolică în anii treizeci, pentru executarea exorcismelor; o traducere a unei cărți vechi de cinci sute de ani conținând psalmi profani și perverși scriși de un templier nebun; o carte de bucate pentru canibali.

Jude puse cutia cu gloanțe pe raft între cărți. Uitase complet că pornise cu gândul de a găsi un capodastru și de a cânta niște piese de la Skynyrd. Își plimbă degetul mare pe cotoarele edițiilor broșate. Era destul de frig în studio ca degetele să-i fie rigide și șovăitoare, și era greu să dea paginile, și nu știa ce căuta.

Un timp, se strădui să descâlcească un tratat dens asupra animalelor magice, creaturi cu sentimente intense legate prin iubire și sânge de stăpânii lor, și care puteau comunica direct cu morții. Dar era scris într-o engleză pâsloasă de secol optsprezece, fără punctuație. Jude trudea la un singur paragraf zece minute, apoi nu mai știa ce a citit. Îl puse deoparte.

Într-o altă carte zăbovi la un capitol despre posedarea de către un demon sau un spirit odios. O ilustrație grotescă arăta un bătrân tolănit pe pat, printre cearșafuri răvășite, cu ochii bulbucați de groază și cu gura căscată, în vreme ce un homuncul gol și rânjitor îi ieșea dintre buze. Sau, un gând și mai rău: Poate că arătarea intra.

Jude citi că oricine ține deschisă ușa de aur a mortalității, ca să arunce o ocheadă de cealaltă parte, riscă să lase ceva să treacă pragul, și că bolnavii, bătrânii și cei care iubeau moartea sunt supuși mai abitir pericolului. Tonul era categoric și știutor, și Jude se simți încurajat până când citi că cea mai bună metodă de protecție era să te speli în urină. Jude era deschis la minte în privința depravării, dar trăgea linie la sporturile de apă, iar când cartea îi scăpă din mâinile reci, nu se mai sinchisi să o ridice. În schimb, o îndepărtă cu o lovitură de picior.

Citi despre parohia din Borley, despre contactarea spiritului celor dragi prin intermediul tablei Ouija și despre caracteristicile alchimice ale sângelui menstrual, privirea focalizându-i-se și defocalizându-i-se, după care se trezi că azvârle cărți, împrăștiindu-le prin tot studioul. Fiecare cuvânt era o porcărie. Demoni și avatari și cercuri fermecate și beneficiile magice ale pișatului. Un volum doborî o lampă de pe birou. Altul nimeri un disc de platină înrămat. Un păienjeniș de firișoare scânteietoare întesă sticla de deasupra discului argintiu. Rama căzu de pe perete și, cu un scrâșnet, aterizâ pe podea cu fața în jos. Mâna lui Jude găsi cutia de bomboane plină cu gloanțe. Aceasta se izbi de perete și muniția se împrăștie pe podea într-o succesiune de zornăituri.

Apucă altă carte, respirând greu, cu sângele încins, căutând doar să facă puțin prăpăd fără a-i păsa ce distrugea, dar apoi se opri, căci obiectul din mână nu i se părea a fi în ordine. Se uită și văzu nu o carte, ci o videocasetă neagră, fără etichetă. Nu știu pe dată ce era, trebui să se gândească o vreme înainte să-și amintească. Era filmul său snuff. Stătuse pe raft alături de cărți, departe de celelalte casete vreme de... cât? Patru ani? Era acolo de așa mult timp, că încetase să o mai vadă printre cărțile broșate. Devenise doar o parte din talmeș-balmeșul de pe rafturi.

Jude intrase în studio într-o dimineață și o găsise pe soția sa, Shannon, privind-o. El își făcea bagajele pentru un drum la New York și venise să caute o chitară pe care să o ia cu el. Văzând-o, se oprise în prag. Shannon stătea în fața televizorului și privea cum un bărbat sufoca o adolescentă goală cu o pungă de plastic transparent, în vreme ce alți bărbați asistau.

Shannon se încrunta, cu fruntea încrețită de concentrare, urmărind cum fata din film murea. Pe Jude nu-l îngrijora dispoziția ei — furia nu-l impresiona — dar învățase să se ferească de ea când era așa calmă și tăcută și retrasă în sine.

In cele din urmă, ea spusese:

— E de-adevăratelea?

— Da.

— Fata chiar moare?

El se uitase la televizor. Fata goală era nemișcată și deșirată pe podea.

— E cu adevărat moartă. I-au ucis și iubitul, nu?

— A implorat.

— Mi-a dat-o un polițist. Mi-a spus că cei doi copii erau doi drogați din Texas care au deschis focul într-un magazin de băuturi și au ucis pe cineva, apoi au fugit în Tijuana ca să se ascundă. Polițaii au o grămadă de căcaturi d-astea perverse.

— A implorat pentru ea.

Jude spuse:

— E oribil. Nu știu de ce o mai țin.

— Nici eu nu știu, zise ea.

Se ridică și scoase caseta, apoi rămase cu privirea la ea, de parcă nu mai văzuse o videocasetă înainte și încerca să-și imagineze la ce putea folosi.

— Te simți bine? întrebă Jude.

— Nu știu, spuse ea, întorcându-și ochii sticloși și confuzi spre el. Tu te simți?

Când nu răspunse, ea traversă camera și trecu pe lângă el. La ușă, Shannon își dădu seama că încă mai ținea caseta în mână. Înainte să iasă, o așeză ușor pe raft. Mai târziu, menajera o introduse între cărți. Era o greșeală pe care Jude nu se deranjase niciodată s-o corecteze, și curând uită chiar și că se afla acolo.

Avea alte lucruri la care să se gândească. După ce se întoarse din New York, găsi casa goală și partea lui Shannon de dulap eliberată. Nu pierduse vremea să-i lase un mesaj, fără clișeul acela cum că iubirea lor fusese o greșeală sau că ea iubise o versiune a lui care nu exista cu adevărat, că se înstrăinaseră. Ea avea treizeci și șase de ani și mai fusese o dată căsătorită și divorțase. Nu o prindeau scenetele de școală primară. Când avea ceva să-i spună, îl suna. Când avea nevoie de ceva de la ei, îl suna avocatul ei.

Uitându-se acum la casetă, sincer nu știa de ce o ținuse — sau de ce îl ținuse ea pe el. Credeam acum că ar fi trebuit să o caute și să scape de ea atunci când venise acasă și văzuse că ea plecase. Nu era sigur nici măcar de ce acceptase caseta atunci când îi fusese oferită. Jude cochetă atunci cu un gând incomod, acela că, de-a lungul timpului, devenise puțin prea dornic să ia ce i se oferea fără să-l intereseze posibilele consecințe. Și uite cu ce probleme se alesese. Anna i se oferise și el o luase, iar acum ea era moartă. Jessica McDermott Price îi oferise costumul omului mort și acum acesta era al lui. Acum era al lui.

Nu căutase el să aibă un costum de om mort, sau o casetă video snuff, sau toate celelalte. I se părea în schimb că atrăsese toate aceste lucruri așa cum mangetul atrage pilitura de fier, și că nu putea să nu le atragă și să nu le păstreze mai mult decât putea un magnet. Dar asta însemna că e neputincios, iar el nu fusese niciodată așa ceva. Dacă voia să arunce cu ceva în perete, caseta aia era alegerea obligatorie.

Dar stătuse prea mult timp pe gânduri. Frigul din studio îl pătrunsese, așa că se simțea obosit, își simțea vârsta. Era surprins că nu-și putea vedea aburii respirației; așa frig i se părea că este. Nu-și putea imagina nimic mai aiurea — sau mai slab — decât un om de cincizeci și patru de ani care își azvârle cărțile

cât colo într-un acces de furie, iar dacă exista un lucru pe care îl disprețuia pe lume, acesta era slăbiciunea. Voia să arunce caseta jos și s-o strivească sub picior, dar, în schimb, se întoarse ca să o pună înapoi pe raft, simțind că este mai important să-și recapete calmul, să se comporte, măcar pentru un moment, ca o persoană adultă.

— Descotorosește-te de el, zise Georgia din pragul ușii.

10

Luat prin surprindere, tresări instinctual. Se întoarse și se uită. Fata era palidă din fire, dar acum sângele îi lipsea complet din obrajii ca niște oase lustruite, astfel încât ea semăna mai mult ca de obicei cu un vampir. Jude se întrebă dacă asta nu se datora machiajului, dar apoi văzu că obrajii îi sunt umezi, că firișoarele subțiri de păr de la tâmple îi sunt lipite de transpirație. Era în pijama, se strângea în brațe și tremura de frig.

— Ești bolnavă? întrebă el.

— Sunt bine, zise ea. Întruchiparea sănătății. Descotorosește-te de el.

Jude puse încet filmul snuff înapoi pe raft.

— De ce să mă descotorosesc?

— De costumul mortului. Miroase urât. N-ai observat cum miroase când l-ai scos din dulap?

— Nu e în dulap?

— Nu, nu e în dulap. Era pe pat când m-am trezit. Era întins chiar lângă mine. Ai uitat să-l pui înapoi? Sau ai uitat că l-ai și scos? Jur pe Dumnezeu, mă surprinde că-ți amintești uneori să-ți bagi pula înapoi în pantaloni după ce te pișși. Sper că a meritat toată „iarba" pe care ai fumat-o în anii șaptezeci. Oricum, ce naiba făceai cu el?

Dacă afurisitul ăla de costum era scos din dulap, însemna că ieșise singur. Nu aveam însă cum să-i spună Georgiei asta, așa că nu spuse nimic și se prefăcu interesat de strângerea lucrurilor din birou.

Dădu ocol mesei de lucru, se aplecă și întoarse discul înrămat care căzuse de pe perete. Discul în sine era la fel de spart ca și sticla cu care fusese acoperit. Desprinse rama și o înclină într-o parte. Cioburi de sticlă alunecară în coșul de gunoi de lângă masă cu un clinchet muzical. Scoase bucățile albumului său de platină zdrobit — *Happy Little Lynch Mod* — și le îndesă în gunoi, șase tăișuri scânteietoare de paloș din oțel imprimat. Ce să facă acum? Se gândi că un om cu minte la cap s-ar duce să mai arunce o privire la costum. Se ridică și se întoarse spre ea.

— Haide. Trebuie să te întinzi. Arăți ca naiba. O să pun costumul la locul lui și apoi o să te învelesc în pat.

Puse mâna pe brațul ei, dar ea se smuci.

— Nu. Și patul miroase ca el. Toate cearșafurile put.

— Atunci o să luăm cearșafuri proaspete, spuse el, apucând-o iar de braț.

Jude o făcu să se întoarcă și o conduse în hol. Bărbatul mort ședea aproape de capătul coridorului, în scaunul în stil Shaker pe stânga, cu fruntea plecată cugetător. Un fald din lumina soarelui de dimineață brăzda aerul acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele lui. Acestea dispăreau acolo unde se intersectau cu lumina, dând bătrânului aspectul unui veteran de război, cu pantalonii sfârșindu-se în cioturi, la jumătatea coapselor. Sub acea brăzdare a soarelui se vedeau pantofii lui negri lustruiți, din care se iteau picioarele trase în ciorapi negri. Între coapse și pantofi, singurele picioare vizibile erau picioarele scaunul, cu lemnul de-un gălbui lucios în bătaia luminii.

Imediat ce îl observă, Jude se uită în altă parte, nu voia să-l vadă, nu voia să se gândească la prezența lui acolo. Întoarse ochii spre Georgia, ca să vadă dacă ea zărise fantoma. Fata se uita atentă la picioarele sale, înaintând împleticit cu mâna lui Jude pe braț, cu bretonul în ochi. Voia să-i spună să se uite, voia să știe dacă și ea îl putea vedea, dar era prea înspăimântat de mort ca să vorbească, se temea că fantoma îl va auzi și va ridica privirea.

Era o nebunie să creadă că, cine știe cum, mortul nu-i va observa trecând pe lângă el, dar dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, Jude simțea că dacă rămâneau amândoi foarte tăcuți, se puteau strecura nevăzuți. Ochii mortului erau închiși, aproape că își atingea pieptul cu bărbia, un bătrân care ațipise în soarele

de dimineață târzie. Mai mult ca orice, Jude voia să-l vadă că rămâne așa. Că nu se mișcă. Că nu se trezește. Că nu deschide ochii; te rog, să nu deschidă ochii.

Se apropiară și Georgia tot nu se uita spre el. În schimb, somnoroasă, își lăsă capul pe umărul lui și închise ochii.

— Deci vrei să-mi spui de ce a trebuit să întorci studioul pe dos? Și mi s-a părut, sau chiar strigai?

Nu voia să se uite din nou, dar nu se putu abține. Fantoma rămăsese ca înainte, cu capul înclinat pe o parte, zâmbind ușor, parcă meditând la ceva plăcut sau având un vis frumos. Mortul nu părea să o audă. Jude avu atunci o idee — neformată, greu de articulat. Cu ochii săi închiși și cu capul înclinat așa, fantoma părea nu atât să doarmă, cât să asculte ceva. Să-l asculte pe el, își spuse Jude. Așteptând, poate, să fie luată în seamă, înainte ca ea, la rândul ei, să-l ia (sau să-l *poată* lua) în seamă pe Jude. Aproape că ajunseseră în dreptul ei acum, încă puțin și treceau mai departe, și Jude se strânse lângă Georgia ca să evite orice atingere.

— Asta m-a trezit din somn, zgomotul, și apoi mirosul...

Scoase o tuse slabă și ridică fruntea ca să mijească ochii la ușa dormitorului. Tot nu observă fantoma, deși acum treceau drept prin fața ei. Georgia se opri brusc.

— Nu intru acolo până nu faci ceva cu costumul ăla.

Jude își lăsă mâna să alunece pe brațul ei până la încheietură și strânse, împingând-o în față. Fata scoase un sunet subțire de durere și protest și încercă să se elibereze.

— Ce dracu?

— Continuă să mergi, comandă el și doar după un moment, cu o pulsație grea în piept, își dădu seama că vorbise.

Aruncă o privire în jos la fantomă și, în același timp, mortul ridică fruntea și deschise ochii. Dar în locul ochilor era doar o mâzgăliturăă neagră. Era ca și când un copil ar fi luat un Magic Marker — un marker cu adevărat magic, unul care putea desena direct în aer — și ar fi încercat cu disperare să-i acopere cu cerneală. Liniile negre șerpuiau și se încâlceau între ele, râme înnodate laolaltă.

Apoi Jude trecu de el, împingând-o pe Georgia de-a lungul holului în vreme ce ea se împotrivea și scâncea. Când ajunse la ușa dormitorului, se uită îndărăt.

Fantoma se ridică în picioare și, făcând asta, picioarele ei ieșiră din lumina soarelui și prinseră din nou consistență, cracii lungi și negri ai pantalonilor, dunga lor precisă. Mortul întinse brațul drept într-o parte, cu palma întoarsă spre podea, și ceva îi căzu din mână, un pandantiv argintiu plat, lustruit de să te vezi în el, tras pe un lănțișor de aur lung de treizeci de centimetri. Nu, nu un pandantiv, ci un fel de lamă curbată. Era ca o versiune de casă pentru păpuși a pendulului acela din povestea lui Edgar Allan Poe. Lanțul de aur era legat de un inel de pe un deget al lui, o verighetă, iar soața lui era acea lamă. Îl lăsă pe Jude să se uite la ea un moment, după care smuci încheietura mâinii, un copil care face un truc cu un yo-yo, și mititica lamă curbată îi sări în mână.

Jude simți un icnet cum se străduiește să-i iasă din piept. O împinse pe Georgia pe ușă, în dormitor, și o trânti în canaturi.

— Ce faci, Jude? strigă ea, eliberându-se în sfârșit, împleticindu-se de lângă el.

— Taci din gură.

Ea îl lovi în umăr cu mâna stângă, apoi îi trase un pumn în spate cu dreapta, mâna cu degetul mare infectat. Asta o duru mai tare decât îl duru pe el. Scoase un icnet de suferință și-l lăsă în pace.

El încă ținea clanța în mână. Asculta ce se întâmpla în coridor. Era liniște.

Atunci, crăpă puțin ușa și se uită prin deschizătura de cinci centimetri, pregătit s-o trântească la loc, așteptându-se ca mortul să fie acolo cu lama lui pe lănțișor.

În hol nu era nimeni.

Închise ochii și apoi închise și ușa. Își lipi fruntea de ea, inspiră adânc și ținu aerul în plămâni, eliberându-l încet. Avea fața plină de transpirație și duse mâna să se șteargă. Ceva rece și tăios și dur îl zgârie ușor pe obraz, iar el deschise ochii și văzu în mâna sa lama curbată a mortului, tăișul de oțel albastru reflectând imaginea propriului său ochi larg căscat, incredul.

Jude strigă și o aruncă jos, apoi se uită la podea, dar lama deja nu mai era acolo.

11

Se îndepărtă cu spatele de ușă. Încăperea răsuna de respirații luctuoase, a sa și a lui Marybeth. În acel moment, fata era Marybeth. Nu-și amintea cum îi spunea de obicei.

— Cu ce căcatu' naibii te droghezi? întrebă ea pe o voce în care se auzea un accent țărănesc vag, dar evident sudist.

— Georgia, zise el, amintindu-și atunci. Nimic. Mai treaz nici că pot să fiu.

— O, pe dracu. Ce tot vorbești?

Și accentul acela subtil dispăru, retrăgându-se la fel de repede cum venise. Georgia trăise vreo doi ani în New York City, unde depusese un efort susținut pentru a scăpa de accent; nu-i plăcea să fie luată drept o țărancă împuțită.

— Am renunțat la porcăriile alea de droguri cu ani în urmă. Ți-am spus.

— Ce-a fost acolo în hol? Ai văzut ceva. Ce ai văzut?

Jude îi aruncă o privire de avertizare, dar ea o ignoră. Rămase cu umerii trași în pijama, cu brațele încrucișate sub sâni, cu mâinile îndesate la subsuori. Își ținea picioarele puțin depărtate, ca și când, dacă el ar fi încercat să treacă pe lângă ea în cealaltă parte a dormitorului, i-ar bloca drumul — o idee absurdă pentru o fată cu patruzeci și cinci de kilograme mai ușoară decât el.

— Ședea un bătrân în hol. În scaun, zise el într-un sfârșit. Trebuia să-i spună ceva și nu vedea vreun motiv să mintă. Părerea ei despre sănătatea lui mintală nu-l preocupa. Am trecut drept pe lângă el, dar tu nu l-ai văzut. Nu știu dacă tu îl poți vedea.

— Astea-s baliverne de sonați.

O spuse fără multă convingere.

El porni spre pat și ea se feri din calea lui, lipindu-se de perete.

Costumul mortului era întins frumos pe partea lui de saltea. Cutia adâncă, sub formă de inimă, era pe podea, cu capacul negru alături, cu hârtie pelur dând pe delături. Când mai avea patru

pași până la costum, îi simți mirosul într-o adiere și tresări. Nu mirosise așa când îl scosese prima oară din cutie, ar fi observat. Acum era imposibil să nu observi. Avea miasma bogată a putreziciunii, a ceva mort și în descompunere.

— Christoase, făcu el.

Georgia păstră distanța, cu o mână făcută căuș peste gură și nas.

— Știu. Mă întrebam dacă nu e ceva în vreun buzunar. Ceva stricat. Mâncare veche.

Respirând pe gură, Jude pipăi sacoul. I se părea foarte posibil să găsească ceva într-o stare avansată de putreziciune. Nu l-ar fi surprins să descopere că Jessica McDermott Price vârâse un șobolan mort în costum, un mic bonus pentru achiziția făcută, fără niciun cost suplimentar. Într-adevăr, într-un buzunar simți un pătrat rigid de ceva ce părea a fi plastic. Îl scoase ca să arunce o privire.

Era o fotografie, una pe care o știa bine, poza preferată a Annei cu ei. O luase cu ea când plecase. Le-o făcuse Danny într-o după-amiază de august târziu, când lumina soarelui era roșiatică și pe veranda din față era călduț, iar prin aer roiau zeci de libelule și mii de fire scânteietoare de praf. Jude stătea cocoțat pe scări într-o jachetă roasă de dril, cu chitara Dobro pe un genunchi. Anna ședea lângă el, privindu-l cum cântă, cu mâinile strânse între coapse. Câinii erau tolăniți în praf la picioarele lor și se uitau întrebători la obiectiv.

Fusese o după-amiază frumoasă, poate una dintre ultimele după-amiezi bune înainte ca lucrurile să se înrăutățească, însă acum, uitându-se la fotografie, nu simțea nicio plăcere. Cineva se jucase de-a desenatorul cu ea. Ochii săi fusese mâzgăliți cu cerneală neagră, acoperiți de o mână furioasă.

Pe o voce timidă, nesigură, Georgia spunea ceva de unde stătea ea, la câțiva metri distanță.

— Cum arăta fantoma din hol?

Datorită felului în care stătea Jude, ea, din fericire, nu putea să vadă fotografia. Iar el nu voia ca ea s-o vadă.

Jude se strădui să-și găsească vocea. Era greu să treacă peste nefericitul șoc al acelor mâzgălituri negre care îi ascundeau ochii în poză.

— Era un bătrân, izbuti el în cele din urmă. Purta costumul ăsta.

Și mai erau, futu-i, niște mâzgăleli negre, oribile, care pluteau în fața ochilor lui și arătau exact ca astea, își imagină Jude că-i spune, întorcându-se în același timp să-i arate instantaneul. N-o făcu, însă.

— Ședea doar acolo? întrebă Georgia. Nu s-a întâmplat nimic altceva?

— S-a ridicat în picioare și mi-a arătat o lamă pe un lanț. O lamă mititică.

În ziua în care Danny făcuse poza, Ann era încă ea însăși, iar Jude credea că fusese fericită. Jude își petrecuse mare parte din acea după-amiază de vară târzie sub Mustang și Anna stătuse prin apropiere, târându-se sub mașină și ea ca să-i dea unelte și piesele necesare. În fotografie, pe bărbie avea o pată de ulei de motor și praf pe mâini și genunchi — o murdărie atrăgătoare, binemeritată, genul acela de murdărie de care te poți mândri. Ridica din sprâncene, avea o gropiță simpatică între ele, și ținea gura deschisă, ca și când ar fi râs — sau, mai probabil, ca și când ar fi fost pe cale să-i pună o întrebare. *Te duci des la pescuit pe lacul Pontchartrain? Care a fost cel mai bun câine pe care l-ai avut vreodată?* Ea și întrebările ei.

Totuși, când se terminase, Anna nu-l întrebase de ce o trimitea de lângă el. Nu după noaptea în care o găsise hoinărind pe marginea autostrăzii într-un tricou și nimic altceva; oamenii treceau pe lângă ea și o claxonau. A tras-o în mașină și a ridicat pumnul s-o lovească, dar apoi lovise volanul, îl lovise până ce-i sângeraseră încheieturile degetelor. Spusese că destul e destul, că o să-i facă valiza, că o va trimite acasă. Anna spusese că va muri fără el. El zisese că-i va trimite flori la înmormântare.

Deci: Până la urmă, ea își ținuse promisiunea. Era prea târziu să și-o țină și el pe a lui.

— Îți bați joc de mine, Jude? întrebă Georgia.

Vocea ei era aproape. În pofida aversiunii sale față de miros, se apropia încet de el. Înainte s-o poată vedea, el strecură poza înapoi în buzunarul de la costumul mortului.

— Pentru că dacă asta-i o glumă, e-o glumă jalnică.

— Nu este o glumă. Presupun că e posibil să-mi pierd mințile, dar nici asta nu cred că se întâmplă. Persoana care mi-a vândut... costumul... știa ce făcea. Surioara ei era un fan care s-a sinucis. Femeia asta dă vina morții ei pe mine. Am vorbit cu ea la telefon acum abia o oră și mi-a spus-o chiar ea. Asta e-o parte a poveștii pe care sunt sigur că nu mi-am imaginat-o. Danny era de față. M-a auzit discutând cu ea. Vrea să-și regleze conturile cu mine. Așa că mi-a trimis o fantomă. Am văzut-o chiar acum în hol. Și am văzut-o și azi noapte.

Începu să împăturească sinistrul costum, vrând să-l pună la loc în cutia lui.

— Arde-l, zise Georgia, cu o bruscă vehemență care-l surprinse. Ia costumul ăla futut și arde-l.

Jude simți, pentru o clipă, un impuls aproape copleșitor de a face exact asta: să caute niște gaz de brichetă, să îl stropească, să îl pârjolească în parcare. Era un impuls pe care îl reprimă imediat. Orice acțiune irevocabilă îi ridica semne de întrebare. Cine știe ce punți de legătură puteau să ardă odată cu el? Simțea o extrem de slabă pâlpâire a unei idei, ceva despre costumul urât mirositor și felul în care putea fi folosit, dar gândul se pierdu înainte să-l poată ține bine. Era obosit. Era greu să pui stăpânire pe un gând.

Motivele pentru care voia să păstreze costumul erau ilogice, superstițioase, neclare până și pentru el însuși, dar când vorbi, avea o explicație perfect rațională pentru asta:

— Nu-l putem arde. E probă la dosar. Avocatul meu o să-l vrea mai târziu, dacă ne hotărâm să construim un caz împotriva ei.

Georgia râse: slab, crispat.

— Poftim? Atac cu un spirit mortal?

— Nu. Hărțuire, poate. E totuși o amenințare cu moartea, chiar dacă e una nebunească. Există legi pentru asta.

Termină de împăturit costumul și-l puse înapoi în cuibul său de hârtie pelur, în cutie. Respiră în tot acest timp pe gură, cu capul întors într-o parte.

— Toată camera pute. Știu că e-o slăbiciune, dar am impresia c-o să vomit, zise ea.

El îi aruncă o privire chiorâș. Fără știrea ei, fata stătea cu mâna dreaptă lipită de piept, holbându-se cu ochi goi la cutia neagră,

lucioasă, în formă de inimă. Până acum câteva momente, își ascunsese mâna după șold. Degetul mare era umflat, iar locul în care o înțepase acul era acum o bășică albă, mare cât radiera unui creion, dospind de puroi. Îl văzu că se uită la ea, coborî și ea privirea, apoi o ridică înapoi, zâmbind chinuit.

— Ai o infecție dată naibii acolo.

— Știu. Am dat-o cu dezinfectat Bactine.

— Poate ar trebui să te consulte cineva. Dacă e vorba de tetanus, Bactine n-o să ajute cu nimic.

Georgia își luă degetul rănit între celelalte degete de la mână, strângându-l încet.

— M-am înțepat în acul ăla ascuns în costum. Dacă era otrăvit?

— Cred că dacă avea cianură pe el, deja știam.

— Antrax.

— Am vorbit cu femeia. E-o prostănacă de la țară, fără a mai spune că are nevoie de-un futut tratament psihiatric, dar nu cred că mi-ar fi trimis ceva înmuiat în otravă. Știe că ar ajunge la închisoare pentru asta.

Atinse încheietura Georgiei, îi trase mâna spre el și studie degetul. Pielea din jurul zonei infectate era moale și zbârcită, de parcă ar fi stat la muiat în apă mult timp.

— Du-te și instalează-te în fața televizorului. Îi spun lui Danny să-ți facă o programare la doctor.

Îi lăsă încheietura și înclină din cap spre ușă, dar ea nu vru să se miște.

— Nu vrei să te uiți dacă nu-i cumva în hol? ceru ea.

Jude rămase o clipă împietrit, apoi încuviință din cap și se duse la ușă. O deschise cincisprezece centimetri și trase cu ochiul afară. Soarele se mișcase sau intrase după un nor, și holul era cufundat în umbre răcoroase. Nu ședea nimeni în scaunul Shaker de lângă perete. Nu stătea nimeni în colț cu o lamă pe un lanț în mână.

— E liber.

Ea îl atinse pe umăr cu mâna teafără.

— Și eu am văzut o fantomă odată. Când eram mică.

Jude nu era surprins. Nu întâlnise încă niciodată fată *goth* care să nu fi avut vreun fel de experiență supranaturală trecătoare, care să nu creadă, cu o extremă și stânjenitoare sinceritate, în forme astrale sau în îngeri sau în vrăjitorie wicca.

— Locuiam cu Bammy. Bunica mea. Asta era chiar după prima dată când tăticu' m-a alungat din casă. Într-o după-amiază, m-am dus în bucătărie să-mi torn un pahar din limonada ei — face o limonadă foarte bună — și m-am uitat pe geam, iar acolo, în curte, era o fată. Culegea păpădii și le sufla ca să le facă fulgii să zboare, știi, așa cum fac copiii, și își cânta singură în timp ce făcea asta. Era cu câțiva ani mai tânără decât mine și purta o rochie foarte ieftină. Am ridicat geamul ca să o strig, să aflu ce face în curte. Când a auzit scrâșnetul ferestrei, a ridicat ochii spre mine, și-n clipa aia am știut că e moartă. Avea ochii complet aiurea.

— Cum adică aiurea? întrebă Jude.

Îl furnica și i se întinsese pielea de pe antebrațe, plină de pielea-găinii.

— Avea ochi negri. Nu, nici nu semănau cu niște ochi. Era mai mult ca și când... ca și când ar fi fost acoperiți.

— Acoperiți, repetă Jude.

— Da. Mâzgăliți. Cu negru. Apoi a întors capul și a părut să se uite la gard. După încă un moment, a sărit în picioare și a traversat curtea. Mișca din gură, de parcă ar fi vorbit cu cineva, numai că nu era nimeni acolo, iar eu nu auzeam niciun cuvânt ieșind din ea. O auzisem când culegea păpădii și cânta sigur, dar nu și când s-a ridicat și a părut să se adreseze cuiva. Asta mi s-a părut întotdeauna o ciudățenie — că am auzit-o doar când cânta. Apoi s-a întins, ca și când în fața ei ar fi fost o persoană invizibilă, chiar de cealaltă parte a gardului lui Bammy, iar ea ar fi luat-o de mână.

Și eu m-am speriat imediat, m-au luat fiorii, pentru că am simțit că i se va întâmpla ceva rău. Voiam să-i spun să dea drumul mâinii ăleia. Oricine ar fi fost cel care o lua de mână, voiam ca ea să se îndepărteze de el. Numai că-mi era frică s-o fac. Nu-mi puteam găsi răsuflarea. Și fetița s-a mai uitat o dată în spate, cumva trist, cu ochii ei mâzgăliți, după care s-a ridicat de la pământ — jur pe Dumnezeu — și a plutit peste gard. Nu ca și când ar fi zburat. Ca și când ar fi fost ridicată de mâini invizibile. Cum i se mai clătinau picioarele în aer... S-a lovit cu ele de scândurile gardului. S-a aplecat, apoi a dispărut. M-au apucat dârdâielile și a trebuit să mă așez pe podeaua bucătăriei.

Georgia aruncă o privire la fața lui Jude, poate ca să vadă dacă el credea că vorbește fără ea. Însă el aplecă doar din cap în semn că ar trebui să plece.

— Bammy a intrat și a strigat și a spus: „Fato, care-i problema?“. Dar când i-am spus ce am văzut, s-a supărat rău de tot și a început să plângă. S-a așezat pe podea lângă mine și a spus că mă crede. A spus că am văzut-o pe sora ei geamănă, Ruth.

Știam de Ruth, care murise când Bammy era mică, dar numai atunci Bammy mi-a spus ce a pățit ea cu adevărat. Crezusem mereu că a fost călcată de o mașină sau ceva, dar nu asta era. Într-o zi, când aveau amândouă cam șapte sau opt ani — erau anii 1950 și ceva — mama lor le-a chemat la masa de prânz. Bammy s-a dus, dar Ruthie a mai rămas afară, pentru că ei nu-i prea era foame și pentru că ea era, din fire, neascultătoare. Cât timp Bammy și ai ei erau înăuntru, cineva o răpise din curtea din spate. N-a mai fost văzută niciodată după aceea. Doar că, din când în când, musafirii lui Bammy o zăreau suflând păpădii și cântând singură, după care cineva invizibil o lua de acolo. Mama a văzut și ea fantoma lui Ruth, și soțul lui Bammy a văzut-o o dată, și unii dintre prietenii lui Bammy, și Bammy însăși.

Toți care o vedeau pe Ruth erau ca mine. Voiau să-i spună să nu se ducă, să se îndepărteze de cel aflat de cealaltă parte a gardului. Dar toți cei care o văd sunt prea speriați de vederea ei ca să poată vorbi. Și Bammy a spus că ea crede că nici nu se va termina până când cineva nu-și găsește vocea și nu-i vorbește. Că e ca și când fantoma lui Ruth ar fi într-un fel de vis, nevoită să repete ultimele minute de viață, și că va rămâne așa până cineva o va striga și o va trezi.

Georgia înghiți și rămase tăcută. Înclină din cap, așa încât părul negru îi ascunse ochii.

— Nu-mi vine să cred că morții vor să ne facă rău, zise ea într-un final. Nu au nevoie de ajutorul nostru? Nu au mereu nevoie de ajutorul nostru? Dacă o să-l revezi, ar trebui să încerci să-i vorbești. Ar trebui să afli ce vrea.

Jude nu credea că problema era „dacă“, ci doar „când“. Și deja știa ce voia mortul.

— N-a venit ca să stăm la povești, spuse el.

12

Nu știa ce să facă mai departe, așa că făcu ceai. Gesturile simple și automate ale umplerii ceainicului, punerii câtorva linguri de ceai în strecurător și găsirii unei căni aveau puterea de a-i limpezi gândurile și de a încetini timpul, deschizând calea unei tăceri folositoare. Rămase pe aproape, ascultând păcănitul ceainicului.

Nu se simțea panicat, lucru care, odată conștientizat, îi aduse o oarecare satisfacție. Nu era pregătit să dea bir cu fugiții, se îndoia că era ceva de câștigat din asta. Unde se putea duce și să fie mai bine decât aici? Jessica Price zisese că mortul îi aparține lui acum și că-l va urma oriunde s-ar duce. În mintea lui, văzu imaginea sa strecurându-se într-un scaun de la clasa întâi într-o cursă aeriană spre California, apoi întorcând capul și văzându-l pe mort șezând alături de el, cu mâzgăliturile alea negre plutindu-i în fața ochilor. Se cutremură, îndepărtă gândul. Casa lui era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a opune rezistență — asta cel puțin până când găsea altceva care să pară mai logic. Pe deasupra, nu-i plăcea să lase câinii pe mâna altcuiva. În zilele de demult, când pleca în turneu, întotdeauna îi lua cu el în caravană.

Și orice i-ar fi spus Georgiei, își dorea și mai puțin să sune la poliție sau la avocat. Avea o bănuială că aducerea reprezentanților legii în scenă putea fi cea mai proastă mișcare. Puteau s-o pună pe Jessica McDermott Price sub acuzație într-un fel sau altul, iar asta poate că i-ar fi dat o oarecare plăcere, dar reglarea conturilor cu ea nu avea să facă mortul să dispară. Știa asta. Văzuse multe filme de groază.

Pe deasupra, nu era de neglijat nici faptul că apelarea la ajutorul poliției contravenea filosofiei sale de viață. Propria lui identitate era prima și singura creație puternică, mașinăria care fabricase toate celelalte succese ale sale, care produsese tot ceea ce merita să ai în viață și toate cele la care ținea. Va proteja asta și cu ultima suflare.

Jude putea să creadă în fantome, dar nu și în Omul Negru, într-o încarnare a răului pur. Trebuia să mai fie ceva la omul mort în afara mâzgălelilor negre de peste ochi și a lamei curbate pe un lanț de aur. Se întrebă, pe nepregătite, cu ce își tăiase Ana venele

și deveni conștient din nou de ce frig era în bucătărie, apoi se aplecă mai aproape de ceainic ca să absoarbă din căldura pe care o degaja. Ea pe dată sigur că își tăiase venele cu lama de la capătul pendulei tatălui său, cea pe care o folosea la hipnotizarea credulilor disperați și la căutarea puțurilor de apă. Se întrebă ce mai era de știut despre cum murise Anna și despre omul care-i fusese tată și care îi descoperise corpul într-o baie rece, în apa înnegrită de sângele ei.

Poate că Danny găsise scrisorile Annei. Pe Jude îl îngrozea ideea de a le reciti și, în același timp, știa că trebuia să o facă. Și le amintea destul de bine ca să știe acum că fata încercase să-i spună ce avea de gând să-și facă și că el nu înțelesese. Nu — era mai rău de atât. Nu voise să înțeleagă, ignorase cu bună știință ceea ce era chiar în fața ochilor lui.

Primele ei scrisori de acasă transmiseseră un oarecare optimism, iar în subtext se înțelegea că ea își relua viața, că lua decizii ferme, de adult, cu privire la viitorul său. Le scria pe hârtie albă de calitate cu o caligrafie delicată. Cât despre discurs, scrisorile erau pline de întrebări, deși, cel puțin în corespondență, nu părea să se aștepte la vreun răspuns. Îi scria că toată luna trimisese CV-uri de angajare, apoi întreba retoric dacă era o greșeală să poarte ruj negru și cizme de motociclist la un interviu pentru un post la un centru de îngrijire. Descria doi colegi și întreba care ar fi mai bun pentru ea. Dar totul era o prefăcătorie, și Jude o știa. Fata nu primise slujba de la centru, nu mai spusese niciodată nimic despre asta în scrisorile următoare. Iar când venise semestrul de primăvară, ea își depusese cererea pentru un loc la o școală de cosmeticiene, dând complet uitării colegiul.

Ultimele ei câteva scrisori erau o imagine mai reală a locului în care hoinărise ea cu mintea. Erau scrise pe hârtie simplă, liniată, ruptă dintr-un caiet, iar caligrafia ei era înghesuită, greu de citit. Scria că nu are odihnă. Sora ei locuia într-un cartier nou și alături se construia o casă. Scria că-i auzea cum bat cuie toată ziua și că era ca și când ai locui, după ciumă, lângă un atelier de făcut sicrie. Când încerca să doarmă noaptea, ciocăniturile o luau de la capăt, tocmai când o fura somnul, și asta în condițiile în care nu era niciun constructor alături. Își dorea cu disperare să doarmă. Sora ei încerca să-i administreze un tratament împotriva insomniei. Erau lucruri despre care Anna voia să vorbească, dar

nu avea cu cine, și era sătulă să vorbească singură. Scria că nu mai suporta să fie așa obosită tot timpul.

Anna îl implorase s-o sune, dar el n-o sunase. Nefericirea ei îi răpea din timp. Ar fi avut prea mult de furcă dacă o ajuta să treacă peste depresii. Încercase când erau împreună și strădaniile nu-i fuseseră de ajuns. Făcuse tot ce-i stătea în puteri, nu ieșise nimic și ea tot nu voia să-l lase în pace. Nu știa nici de ce-i mai citise scrisorile, darămite de ce-i mai și răspunsese uneori la ele. Își dorise să înceteze odată să mai vină. În cele din urmă, asta făcuseră.

Danny putea să le găsească și apoi să facă o programare la doctor pentru Georgia. Nu era cine știe ce plan, însă era mai bine decât ceea ce avea cu zece minute în urmă, adică nimic. Își turnă ceai și timpul își reluă cursul.

Se duse cu cana în birou. Danny nu era la masă. Jude rămase în cadrul ușii, uitându-se la încăperea goală și ascultând atent, doar-doar auzea ceva care să trădeze prezența asistentului său. Dar nimic. Danny era în baie, poate — dar nu. Ușa era ușor întredeschisă, cum fusese cu o zi în urmă, și prin crăpătură se vedea doar întuneric. Poate că plecase la masa de prânz.

Jude porni spre geam, să vadă dacă mașina lui Danny era în parcare, apoi se opri înainte să ajungă acolo și făcu un ocol pe la masa lui de lucru. Se uită prin câteva teancuri de hârtii, căutând scrisorile Annei. Dacă Danny le găsise, însă, le pitise altundeva. Negăsindu-le, se așeză în scaun și lansă browserul de internet, intenționând să caute informații despre tatăl vitreg al Annei. Din câte se părea, existau informații despre oricine online. Poate că mortul avea propriul său cont pe MySpace. Jude râse — un râset sugrumat, urât.

Nu-și amintea numele mic al mortului, așa că dădu o căutare după „McDermott hipnoză mort". În fruntea rezultatelor căutării era un link spre un necrolog, care apăruse vara trecută în Pensacola News Journal, pentru un anume Craddock James McDermott. Asta era: Craddock.

Jude dădu clic pe el — și iată-l.

Bărbatul din fotografia alb-negru era o versiune mai tânără a omului pe care-l văzuse deja de două ori în holul de la etaj. În poză părea să aibă șaizeci de ani și avea părul tuns tot în stilul acela cazon, periuță. Cu fața lui lungă, aproape cabalină, și buzele

subțiri și întinse, semăna mai mult decât superficial cu Charlton Heston. Cel mai izbitor lucru la fotografie era descoperirea faptului că Craddock, în timpul vieții, avea ochi ca oricine altcineva. Erau limpezi și direcți și se uitau spre Veșnicie cu provocatoarea siguranță de sine a oratorilor motivaționali și a evangheliștilor de pretutindeni.

Jude citi. Spunea că o viață de cercetări, de explorări și aventuri, se sfârșise când Craddock James McDermott murise de o embolie cerebrală în casa fiicei sale vitrege din Testament, Florida, în ziua de marți, 10 august. Adevărat fiu al Sudului, crescuse ca unic copil al unui preot penticostal și trăise în Savannah și Atlanta, Georgia, și mai târziu în Galveston, Texas.

În 1965, fusese jucător în ofensivă pentru echipa de fotbal american Longhorns, a Universității di Austin, Texas, și intrase în armată după absolvire, unde fusese membru al diviziei de operațiuni psihologice. Acolo își descoperise chemarea, acolo deprinsese principiile hipnotismului. În Vietnam, câștigase o medalie Inima Purpurie și o Stea de Bronz. Fusese lăsat la vatră cu onoruri și se stabilise în Florida. În 1980, se căsătorise cu Paula Joy Williams, o bibliotecară, și devenise tată vitreg celor două fiice ale acesteia, Jessica și Anna, pe care le adoptase mai târziu. Paula și Craddock își bazaseră iubirea pe credință, încredere profundă și o fascinație comună pentru puterile neexplorate ale spiritului uman.

La aceasta, Jude se încruntă. Era o exprimare curioasă: „o fascinație comună pentru puterile neexplorate ale spiritului uman". Nici măcar nu știa ce însemna.

Relația lor durase până la trecerea Paulei în neființă, în 1986. În timpul vieții, Craddock avusese aproape zece mii de „pacienți" — Jude pufni la acest cuvânt — folosind tehnici de hipnoză profundă pentru a alina suferințele celor bolnavi și pentru a-i ajuta pe cei care doreau să-și depășească slăbiciunile, muncă pe care fiica sa vitregă mai mare, Jessica McDermott Price, încă o ducea mai departe, în calitate de consultant particular. Jude pufni din nou. Probabil că ea însăși scrisese necrologul. Îl surprindea că nu inclusese și numărul de telefon la care putea fi găsită pentru consultații. *Dacă menționați că ați auzit de noi în necrologul tatălui meu vitreg, primiți o reducere de 10 la sută la prima ședință!!!*

Interesul lui Craddock pentru spiritism și pentru potențialul neutilizat al minții îl făcuse să abordeze practica „găsirilor miraculoase“, vechea tehnică de la sate a descoperirii surselor subpământene de apă cu ajutorul unei vergele sau a pendulului. Însă va rămâne în amintirea fiicelor sale adoptive și a celor dragi în principal datorită felului în care își ajutase tovarășii de drum în viață să-și descopere propriile rezervoare ascunse de putere și respectul de sine. „Poate că vocea lui a amuțit, dar nu va fi nicicând dată uitării.“

Nimic despre sinuciderea Annei.

Jude își plimbă privirea din nou peste necrolog, oprindu-se la anumite combinații de cuvinte care nu-i spuneau prea multe: „operațiuni psihologice“, „puteri neexplorate“, „potențialul neutilizat al minții“. Se uită din nou la fața lui Craddock, observând glaciala siguranță de sine a ochilor săi palizi și a zâmbetului aproape furios de pe buzele sale subțiri și palide. Era un nemernic cu sânge rece.

Computerul lui Danny scoase un semnal sonor ca să-l avertizeze pe Jude că venise un e-mail. Unde naiba era Danny? Jude se uită la ceasul computerului, văzu că deja ședea acolo de douăzeci de minute. Dădu clic pe programul de e-mail al lui Danny, care prelua mesaje pentru amândoi. Noul e-mail îi era adresat lui.

Aruncă o privire la adresa expeditorului, apoi se foi în scaun, îndreptându-se de spate, cu mușchii abdomenului și pieptului încordându-se, de parcă s-ar fi pregătit să primească o lovitură. Într-un fel, asta și făcea. E-mail-ul venea de la craddockm@box.closet.net[1].

Jude deschise e-mail-ul și începu să-l citească.

dragă jude

vom goni la căderea nopții vom goni spre văgăuni sunt mort vei muri oricine se apropie prea tare va fi infectat cu moartea care plutește deasupra ta suntem infectați împreună vom fi în văgăuna morții împreună și țărâna mormântului va cădea peste noi lalala morții îi vor trage pe vii în jos dacă încearcă cineva să te ajute eu noi îi vom trage în jos și vom călca pe ei și nimeni nu se cațără

[1] *box.closet.net* se traduce prin *cutie.dulap.net.*

afară pentru că văgăuna este prea adâncă și țărâna cade prea repede și oricine îți aude vocea va ști că este adevărat jude e mort și eu sunt mort și tu vei muri îmi vei auzi vocea și vom goni împreună pe drumul nopții spre locul spre ultimul loc unde vântul plânge pentru tine pentru noi noi vom merge pe marginea văgăunii vom cădea în ea ținându-ne unul pe altul vom cădea cântă pentru noi cântă la al nostru la al tău mormânt cântă lalala

Pieptul lui Jude era un loc sufocant, înțesat de ace reci-încinse. *Operațiuni psihologice*, gândi aproape la întâmplare, după care se simți furios, cel mai rău fel de furie, genul acela care trebuia ținut sub capac, pentru că nu era nimeni în jur pe care să înjure, și nu-și putea permite să spargă nimic. Pierduse deja o bună bucată din dimineață aruncând cărți, și asta nu-l făcuse să se simtă cu nimic mai bine. Acum, însă, voia să se țină sub control.

Aduse browserul înapoi deasupra, gândindu-se să mai arunce o privire la rezultatele căutării, să vadă ce mai putea afla. Se mai uită o dată absent la necrologul din *Pensacola News*, apoi privirea i se fixă pe fotografie. Era alta acum, iar în ea Craddock era bătrân și rânjea, avea fața ridată și suptă, aproape ca un famelic, și ochii îi erau mâzgăliți cu linii negre, furioase. În primele rânduri ale necrologului se spunea că o viață de cercetări, de explorări și aventuri, se sfârșise când Craddock James McDermott murise de o embolie cerebrală în casa fiicei sale vitrege și acum făcea lalala și era frig îi era frig și lui Jude putea să-i fie frig când se tăia se va tăia și o va tăia pe fată și voi fi în văgăuna morții și Jude putea să le cânte, să le cânte tuturor...

Jude se ridică atât de repede, și cu o așa forță neașteptată, că scaunul lui Danny fu aruncat în spate și se răsturnă. Apoi mâinile lui erau pe computer, sub monitor, și îl ridică, desprinzându-l de pe masă și dând cu el de pământ. La aterizare, acesta scoase un țârâit scurt și un zăngănit de cioburi, urmate de-un pocnet brusc de electricitate. Apoi tăcere. Ventilatorul care răcea placa de bază se opri cu un fâșâit slab. Îl aruncase instinctual, mișcându-se prea repede ca să mai gândească. Să-l fută. Se punea prea mult preț pe autocontrol.

Pulsul i-o luase razna. Își simțea picioarele instabile, îi tremurau. Unde mă-sa era Danny? Se uită la ceasul de pe perete,

văzu că era aproape două, prea târziu pentru masa de prânz. Poate plecase să rezolve un comision. De obicei, însă, îl suna prin interfon ca să-i spună când pleca de acasă.

Jude ieși de după birou și ajunse în sfârșit la geamul care dădea spre parcare. Micuța Honda hibrid verde a lui Danny era parcată în curba drumului de acces și Danny era înăuntru. Danny stătea perfect nemișcat în scaunul șoferului, cu o mână pe volan, cenușiu la față, inexpresiv.

La vederea lui stând pur și simplu acolo, uitându-se în gol, Jude simți că se calmează. Îl privi pe geam, dar Danny nu făcu nimic. Nu puse schimbătorul în viteză ca să plece. Nu se uită nici măcar în jur. Danny arăta — Jude simți o pulsație neplăcută în oase la acest gând — ca un om căzut în transă. Trecu un minut întreg, apoi încă unul, și cu cât se uita mai mult, cu atât mai neliniștit se simțea, cu atât îl dureau mai tare oasele. Apoi își văzu mâna pe clanța ușii, deschizând-o, ducându-se să afle care era problema cu Danny.

13

Aerul rece îl luă prin surprindere și îi făcu ochii să lăcrimeze. Pe când ajunse lângă mașină, obrajii îi ardeau și vârful nasului îi amorțise. Deși era începutul după-amiezii, Jude era încă îmbrăcat în halatul său ros, un tricou strâmt și boxerii dungați. Când vântul se înteți, aerul glacial îi arse porțiunile de piele expusă.

Danny nu se întoarse spre el, ci continuă să se uite drept prin parbriz. De aproape arăta și mai rău. Tremura încet și fără oprire. O picătură de transpirație i se scurgea pe obraz.

Jude bătu cu încheieturile degetelor în geam. Danny tresări, trezit parcă dintr-un pui de somn, clipi repede și dibui după butonul care cobora geamul. Tot nu se uită direct la Jude.

— Ce cauți în mașină, Danny? întrebă Jude.

— Cred că trebuie să merg acasă.

— L-ai văzut?

Danny spuse:

— Cred că acum trebuie să merg acasă.

— Ai văzut mortul? Ce a făcut?

Jude avea răbdare. Când trebuia, Jude putea fi cel mai răbdător om de pe pământ.

— Cred că am indigestie. Atâta tot.

Danny ridică mâna dreaptă din poală ca să se șteargă la față și Jude văzu că strângea în ea un deschizător de scrisori.

— Nu mă minți, Danny, zise Jude. Vreau doar să știu ce ai văzut.

— Ochii lui erau două urme negre. S-a uitat drept la mine. Îmi doresc să nu se fi uitat drept la mine.

— Nu-ți poate face rău, Danny.

— Nu știi asta. Nu știi.

Jude vârî mâna pe geamul deschis și îl strânse de umăr. Danny se feri de atingerea sa. În același timp, flutură spre el deschizătorul de scrisori. Nici nu-l atinse, darămite să-l taie, însă Jude își feri totuși mâna.

— Danny?

— Ochii tăi sunt ca ai lui, spuse Danny, și introduse schimbătorul de viteze în marșarier.

Jude sări în spate înainte ca Danny să-l calce peste picior. Dar Danny ezită, ținând piciorul pe frână.

— Nu mă mai întorc, spuse el cu ochii la volan.

— Bine.

— Te-aș ajuta dacă aș putea, dar nu pot. Pur și simplu nu pot.

— Înțeleg.

Danny merse încet cu spatele pe drumul de acces, cauciucurile scrâșnind pe pietriș, apoi întoarse mașina cu nouăzeci de grade și porni în josul dealului, către șosea. Jude îl urmări până ieși pe poartă, vira la stânga și dispăru din vedere. Nu-l mai revăzu niciodată.

14

Porni spre hambar și spre câini.

Lui Jude îi plăcea înțepătura aerului pe față și felul în care la fiecare inhalare îl furnicau plămânii. Era ceva real. Încă de când

îl văzuse pe mort în acea dimineață, se simțea tot mai tare asaltat de idei nenaturale, desprinse din coșmaruri, care se infiltrau în viața de zi cu zi unde nu le era locul. Avea nevoie de câteva lucruri tari, palpabile, de care să se țină, garouri care să oprească sângerarea.

Câinii îl urmăriră cu ochi triști în timp ce ridica ivărul de la țarcul lor. Se strecură înăuntru înainte ca ei să o poată rupe la fugă pe lângă el și se lăsă pe vine, îi lăsă să se urce pe el, să-i miroasă fața. Câinii: și ei erau reali. Se uită fix la ei, în ochii lor ciocolatii și la fețele lor lungi, îngrijorate.

— Dacă ar fi ceva cu mine, ați vedea, nu-i așa? îi întrebă. Dacă aș avea urme negre peste ochi?

Angus îl linse pe față, o dată, de două ori, și Jude îi sărută botul umed. O mângâie pe Bon pe spate, în vreme ce ea, agitată, îl adulmecă între picioare.

Ieși din țarc. Nu era pregătit să se ducă înapoi în casă și intră în schimb în hambar. Se duse la mașină și își studie reflexia în oglinda din partea șoferului. Nici urmă de mâzgălituri negre. Ochii lui erau la fel ca întotdeauna: de-un căprui deschis sub sprâncene negre, stufoase, și intensi ca ai unui criminal.

Cumpărase mașina de la un membru al staff-ului tehnic de turneu, un Mustang rablagit, model '65, un bolid GT. Era în turneu, aproape fără odihnă, de zece luni, pornise la drum aproape imediat ce-l părăsise soția, iar când s-a întors, s-a văzut cu casa goală și fără nimic de făcut. Petrecuse toată luna iulie și mare parte din august în hambar, dezmembrând Mustangul, scoțând piesele ruginite, arse, găurite, îndoite, corodate, îmbibate de uleiuri și acizi, și le înlocuise: bloc-motor HiPo, coturi și bucșe autentice, transmisia, ambreiajul, suspensiile, scaunele albe — toate originale cu excepția difuzoarelor și a aparatului stereo. Instalase o boxă bas uriașă în portbagaj, prinsese de acoperiș o antenă radio XN și montase un sistem audio digital de ultimă generație. Se mânjise de ulei din cap până în picioare, își zdrelise încheieturile degetelor și sângerase în sistemul de transmisie. Fusese o relație zbuciumată, dar îi prinsese bine.

Cam pe atunci venise Anna să locuiască cu el. Nu că ar fi strigat-o vreodată pe acest nume. Era Florida atunci, deși cine

știe cum, de când aflase de sinuciderea ei, ajunsese să-i spună din nou Anna în gând.

Ea stătea pe bancheta din spate cu câinii cât el lucra, cu cizmele ieșite pe un geam lipsă. Cânta peste cântecele pe care le știa și îi vorbea lui Bon ca unui copil și-l tot bombarda pe Jude cu întrebări. Îl întreba dacă va cheli vreodată („Nu știu"), pentru că într-o asemenea eventualitate l-ar părăsi („Nu te pot învinovăți"), și dacă ar mai considera-o sexy dacă și-ar rade tot părul („Nu"), și dacă o va lăsa să conducă Mustangul când va termina cu recondiționarea lui („Da"), și dacă fusese vreodată implicat într-o bătaie de stradă („Încerc să le evit — e greu să cânți la chitară cu mâna ruptă"), și de ce nu vorbea niciodată despre părinții lui (la care el nu spunea nimic), și dacă credea în soartă („Nu", spunea el, dar mințea).

Înainte de Anna și de Mustang, înregistrase un nou CD, un disc solo, și călătorise prin vreo douăzeci și patru de țări, susținuse mai mult de o sută de concerte. Dar muncind la el simțea pentru prima dată de când îl părăsise Shannon că e ocupat cu folos, că face ceva important, în cel mai adevărat sens al cuvântului — deși n-ar fi putut spune de ce repararea unei mașini îi lăsa impresia unei munci cinstite în loc de un hobby de bogătaș, în timp ce înregistrarea de albume și concertele pe stadioane începuseră să i se pară un hobby de bogătaș în loc de o datorie.

Îl străbătu încă o dată ideea că ar trebui să plece. Să lase ferma în oglinda retrovizoare și s-o șteargă, nu conta încotro.

Gândul era așa urgent, așa imperativ — urcă în mașină și șterge-o de aici — că îi strepezi dinții. Ura să fie pus pe fugă. Să se arunce în mașină și să spele putina nu era o alegere, era un gest de panică. Acesta fu urmat de alt gând, deconcertant și nefondat, dar totuși curios de convingător: gândul că era împins de la spate, că mortul voia să-l pună pe fugă. Că mortul încerca să-l trimită cu forța departe de... de ce? Jude nu-și putea imagina. Afară, câinii lătrau la unison la o semiremorcă.

În orice caz, nu pleca nicăieri fără să vorbească cu Georgia despre asta. Iar dacă hotăra totuși până la urmă să-și ia picioarele la spinare, probabil că-și dorea ca înainte să se îmbrace ca lumea. Cu toate acestea, într-un moment se văzu în Mustang, la volan.

Era un loc unde să gândească. Întotdeauna gândise cel mai bine în mașină, cu radioul deschis.

Stătu cu geamul coborât pe jumătate, în garajul întunecat, cu pământ pe jos, și i se păru că dacă exista o fantomă prin apropiere, acesta era a Annei, nu spiritul mânios al tatălui ei vitreg. Fata era nu mai departe de bancheta din spate. Făcuseră dragoste acolo, sigur că da. El se dusese în casă după bere și când se întorsese, ea îl așteptă pe bancheta Mustangului, cu cizmele în picioare și în rest complet goală. Scăpase berile desfăcute și le lăsase să facă spume în țărână. În acel moment nimic pe lume nu părea mai important decât carnea ei fermă, de fată de douăzeci și șase de ani, și transpirația ei, și râsetul ei, și dinții ei pe gâtul lui.

Se lăsă pe spate pe pielea albă, simțindu-și oboseala pentru prima dată în acea zi. Brațele îi erau grele și picioarele goale îi amorțiseră pe jumătate de frig. Cândva, nu mai știa când, își lăsase trenciul de piele neagră pe bancheta din spate. Îl luă și îl întinse peste picioare. Cheia era în contact, așa că o răsuci la primul clic ca să poată deschide radioul.

Nu mai era sigur de ce urcase în mașină, dar acum că era acolo, îi era greu să se miște. Din depărtare, parcă, auzea câinii lătrând din nou pe voci stridente și alarmate. Ridică volumul ca să le acopere.

John Lennon cânta „I Am the Walrus". Jude își odihni capul pe spătarul scaunului, relaxându-se în buzunarul de căldură de sub trenci. Basul unduitor al lui Paul McCartney se tot îndepărta, pierzându-se sub murmurul jos al motorului mașinii, ceea ce era ciudat, căci el nu pornise motorul, ci cuplase doar bateria. După The Beatles urmă o paradă de reclame. Lew de la Imperial Autos spunea: „N-o să găsiți oferte ca ale noastre nicăieri la granița celor trei state. Avem promoții pe care concurența nici nu poate să le egaleze. Morții-i trag pe vii în jos. Veniți și urcați-vă la volanul următoarei voastre mașini și dați o raită cu ea pe drumul nopții. O să mergem împreună. O să cântăm împreună. O să vreți ca drumul să nu se termine niciodată. N-o să se termine."

Reclamele îl plictiseau pe Jude și găsi forța să mute pe alt post. Pe FUM difuzau unul dintre cântecele lui, chiar primul lui single, un furtunos cover după AC/DC intitulat „Souls for Sale"[1]. În

---

[1] Suflete de vânzare.

semiîntuneric părea că forme fantomatice, fuioare amorfe de ceață amenințătoare, începuseră să se învârtă în jurul mașinii. Închise ochii și ascultă sunetul îndepărtat al propriei sale voci.

Tot argintul și aurul din lume
Nu fac cât sufletul meu, îmi spui,
Păi, chiar vreau să mă pocăiesc,
Da'-nainte vreau bani de-o bere.

Pufăi încet în barbă. Nu când vinzi suflete dai de bucluc, ci atunci când le cumperi. Data viitoare va trebui să se asigure că bunurile cumpărate se pot înapoia. Râse, deschise ochii puțin. Mortul, Craddock, ședea în scaunul pasagerului, lângă el. Îi zâmbea, arătându-și dinții pătați și limba neagră. Mirosea a moarte, dar și a eșapament de mașină. Ochii îi erau ascunși în spatele acelor ciudate mâzgălituri negre, care se mișcau întruna.

— Banii nu se returnează, marfa nu se schimbă, îi spuse Jude. Mortul încuviință înțelegător din cap și Jude închise ochii la loc. Undeva, la kilometri distanță, auzea pe cineva strigându-i numele.

„...ude! Jude! Răspunde-mi, Ju...“

Nu voia să fie deranjat, însă era adormit, voia să fie lăsat în pace. Lăsă scaunul pe spate. Își împreună mâinile peste stomac. Inspiră adânc.

Tocmai ațipise când Georgia îl prinse de braț și-l trase din mașină, aruncându-l la pământ, în praf. Vocea ei se auzea ritmic, apropiindu-se și depărtându-se.

— ... *ieși de acolo Jude ieși dracului...*

...u fi mort nu fi...

... oooooooooog, *te rog...*

... ochii *deschide* dracului...

Deschise ochii și se ridică în șezut dintr-o singură mișcare bruscă, tușind furios. Ușa hambarului era ridicată și lumina soarelui se revărsa prin ea cu raze sclipitoare, cristaline, solide și tăioase. Lumina îi înjunghie ochii și el se feri din calea ei. Inhală adânc aer rece, deschise gura să spună ceva, să-i dea de știre că era bine, și gâtul i se umplu de fiere. Se rostogoli în patru labe și vomită în praf. Cât el dădu la boboci, Georgia îl ținu de braț și stătu aplecată deasupra lui.

Jude era amețit. Pământul se mișca sub el. Când încercă să se uite afară, lumea se învârtea, de parcă ar fi fost un tablou pictat pe o vază care se rotește pe un platan. Casa, curtea, parcarea, cerul, fugeau pe lângă el, și îl străbătu o paralizantă senzație de rău de mișcare, și își mai vărsă o dată stomacul.

Se prinse de pământ și așteptă ca lumea să se oprească din mișcare. Nu că avea să o facă vreodată. Acesta era un lucru pe care-l descopereai când erai drogat, sau beat, sau febril: că lumea se rotea mereu și că numai o minte sănătoasă poate face abstracție de mișcarea ei ametitoare. Scuipă și se șterse la gură. Îl dureau mușchii stomacului și avea crampe, de parcă ar fi făcut câteva zeci de abdomene, ceea ce, dacă te gândeai bine, nu era foarte departe de adevăr. Se ridică în șezut și se întoarse să se uite la Mustang. Avea motorul încă pornit. Nu era nimeni înăuntru.

Câinii țopăiau în jurul lui. Angus îi sări în poală și își îndesă botul rece și umed în fața lui, îi linse buzele usturătoare. Jude era prea slăbit ca să-l înlăture. Bon, timidă ca întotdeauna, îi aruncă o privire îngrijorată, piezișă, apoi lăsă capul spre terciul vomei sale și începu să-l înfulece pe furiș.

Încercă să se ridice în picioare, apucându-se de încheietura mâinii Georgiei, dar nu avea destulă forță în picioare și, în schimb, o trase și pe ea jos lângă el, în genunchi. Avu un gând aiuritor — morții-i trag pe vii în jos — care i se învârti în minte un moment, apoi dispăru. Georgia tremura. Avea fața udă.

— Jude, spuse ea. Jude, nu știu ce se întâmplă cu tine.

El nu-și găsi vocea un minut, nu avea încă aer. Se uită la Mustangul negru care trepida pe suspensii, forța motorului la ralanti scuturând toată caroseria.

Georgia continuă:

— Am crezut că ești mort. Când te-am prins de braț, am crezut că ești mort. Ce cauți aici cu mașina pornită și ușa hambarului închisă?

— Nimic.

— Am făcut eu ceva? Am dat-o în bară?

— Ce tot vorbești?

— Nu știu, zise ea, izbucnind în lacrimi. Trebuie să existe vreun motiv pentru care ești aici și încerci să te sinucizi.

El se întoarse pe genunchi. Văzu că încă o ținea de încheietura subțire a unei mâini și o apucă acum și de cealaltă. Aura ei de păr negru îi plutea în jurul capului, cu bretonul în ochi.

— Ceva nu e în ordine; nu încercam să-mi iau viața. Am urcat în mașină să ascult puțină muzică și să gândesc un minut, dar nu am pornit motorul. S-a pornit singur.

Fata își eliberă încheieturile.

— Termină.

— Omul mort a fost.

— Termină. Termină.

— Fantoma din hol. L-am văzut din nou. Era în mașină cu mine. Fie a pornit el Mustangul, fie l-am pornit eu fără să știu ce fac, pentru că voia el s-o fac.

— Știi ce aiurea sună ce spui? Ce aiurea sună toată povestea asta?

— Dacă eu sunt nebun, și Danny este. Danny l-a văzut. De aia a plecat. Danny n-a suportat. A trebuit să plece.

Georgia se uită la el cu ochi lucizi și luminoși și temători în spatele buclei line a bretonului. Scutură din cap într-un gest automat de negare.

— Să plecăm de aici, zise el. Ajută-mă să mă ridic.

Ea îl prinse de subsuori și se opinti în podea. Genunchii lui erau niște arcuri slabe, instabile. Imediat ce se văzu în picioare, începu să cadă în față. Întinse mâinile după un punct de sprijin și atinse capota caldă a mașinii.

Spuse:

— Oprește-o. Scoate cheia.

Georgia îi luă trenciul de pe jos — căzuse din Mustang odată cu el — și-l aruncă înapoi pe bancheta din spate. Tuși, fluturând

din mână prin fumul de eșapament, urcă în mașină și opri motorul. Tăcerea se lăsă brusc, îngrijorătoare.

Bon se lipi de piciorul lui Jude, căutând încurajare. Genunchii lui amenințau să se îndoaie. O împinse în lături cu genunchele, apoi o lovi cu călcâiul în fund. Cățeaua scheună și sări într-o parte.

— Cară-te dracului de aici, zise el.

— De ce n-o lași în pace? întrebă Georgia. Amândoi ți-au salvat viața.

— Cum adică?

— Nu i-ai auzit? Am ieșit din casă să-i fac să tacă. Nu aveau astâmpăr.

Jude regretă atunci că o lovise pe Bon și se uită în jur să vadă dacă nu era prin apropiere, ca s-o mângâie. Cățeaua se retrăsese în hambar, însă, și se plimba de colo-colo în întuneric, urmărindu-l cu ochi ursuzi și acuzatori. Își aminti de Angus și se uită în jur după el. Cățelul stătea în ușa hambarului, cu spatele la ei, cu coada ridicată. Scruta cu interes drumul de acces.

— Oare ce o fi văzând? întrebă Georgia.

Era o întrebare absurdă. Jude habar nu avea ce vedea câinele. El stătea strângându-se în brațe lângă mașină, prea departe de ușa glisantă a hambarului ca să poată vedea în curte.

Georgia îndesă cheia în buzunarul jeanșilor. Apucase să se îmbrace la un moment dat și își bandajase degetul mare de la mâna dreaptă. Trecu pe lângă Jude și se duse lângă Angus. Își plimbă mâna peste spinarea câinelui, uitându-se spre parcare și apoi înapoi la Jude.

— Ce este? întrebă el.

— Nimic, spuse ea.

Își ținea mâna dreaptă lipită de stern și făcea o mică grimasă, de parcă o durea.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc eu, zise el și se depărtă de Mustang. Era conștient de o presiune neagră care-i creștea în spatele globilor oculari, o durere adâncă, lentă, ascuțită, care amenința să devină una dintre cele mai mari dureri de cap posibile.

La uriașa ușă glisantă a hambarului se opri, cu Angus între el și Georgia. Scrută drumul de acces plin de noroi înghețat, spre porțile deschise ale fermei sale. Cerul se curăța. Stratul gros și

cenușiu de nori se destrăma și soarele răzbătea ici-colo prin crăpături.

Mortul, cu pălăria lui neagră pe cap, se uita la ei de pe marginea șoselei. Fu acolo un moment, când soarele era după un nor și drumul era umbrit. Când astrul răzbătu de după marginile unui nor, Craddock dispăru. Capul și mâinile lui se făcură primele nevăzute, astfel încât rămase doar un costum negru și gol. Apoi dispăru și costumul. Fantoma prinse din nou formă un moment mai târziu, când soarele se retrase după alt nor.

Își ridică pălăria spre Jude și se înclină, un gest persiflat, specific într-un mod ciudat Sudului. Soarele apăru și dispăru și apăru din nou, iar mortul pâlpâia ca un mesaj în cod Morse.

— Jude? întrebă Georgia.

Jude își dădu seama că el și Angus se uitau de-a lungul drumului în exact același fel.

— Nu e nimic acolo, nu-i așa, Jude?

Ea nu-l vedea pe Craddock.

— Nu, zise el. Nu e nimic acolo.

Mortul se făcu din nou văzut atât cât să poată trage din ochi. Apoi vântul se înteți și, sus pe cer, soarele răzbătu din nou printr-un loc unde norii fuseseră întinși în fuioare de lână murdară. Lumina căzu puternic peste șosea și mortul dispăru.

15

Georgia îl duse în fonoteca de la parter. El nu observă brațul care îl ținea de după mijloc, susținându-l și ghidându-l, decât după ce ea îi dădu drumul. Se afundă în canapeaua verde-închis și adormi aproape instantaneu.

Moțăi, apoi se trezi pentru scurt timp, cu ochii împăienjeniți, când ea se aplecă să arunce o pătură peste el. Fața ei era un cerc palid, fără trăsături, cu excepția liniei întunecate a gurii și a găurilor negre din dreptul ochilor.

Pleoapele i se închiseră. Nu-și amintea când mai fusese așa obosit. Îl ademenea somnul, îl trăgea fără încetare în lumea somnului, asurzind gânduri și simțiri, dar pe când se lăsa purtat

de val, acea imagine a feței Georgiei îi apăru iar înainte și avu un gând alarmant: că ochii ei lipseau, ascunși în spatele unor mâzgălituri negre. Fata era moartă și era alături de fantome.

Se strădui să se trezească și, pentru câteva momente, aproape reuși. Deschise ochii o fracțiune de secundă. Georgia stătea în ușa bibliotecii, privindu-l, cu mânuțele ei albe strânse în pumnișori albi, iar ochii îi erau normali. La vederea ei, Jude simți o clipă o dulce ușurare.

Apoi îl văzu pe mort în hol, în spatele ei. Pielea îi era trasă tare peste cioturile pometților și rânjea, arătându-și dinții pătați de nicotină.

Craddock McDermott se mișca sacadat, într-o serie de instantanee în mărime naturală. Într-un moment, brațele îi erau pe lângă corp. În următorul, una dintre mâinile sale osoase era pe umărul Georgiei. Unghiile lui erau galbene și lungi și curbate la capăt. Urmele negre îi săltau și trepidau în fața ochilor.

Timpul făcu iar un salt înainte. Brusc, mâna dreaptă a lui Craddock era în aer, sus deasupra capului Georgiei. Din ea atârna lanțul de aur. Pendula din capătul lui, o lamă de cinci centimetru curbată, o văpaie de lumină argintie, atârna în fața ochilor Georgiei. Lama se legănă în arcuri mici înaintea ei și ea o privea direct cu ochi brusc larg căscați și fascinați.

Încă o mișcare smucită cu stop-cadru în timp și Craddock era aplecat în față într-o postură încremenită, cu buzele la urechea ei. Gura lui nu se mișca, dar Jude auzea vag sunetul șoaptei sale, un sunet ca ascuțitul unui cuțit pe o piele de bărbier.

Jude voia s-o strige. Voia să-i spună să nu se uite, că mortul era chiar lângă ea și că trebuie să fugă, să scape, să nu-i dea ascultare. Dar gura lui părea cusută și nu putea scoate alt sunet în afara unui geamăt convulsiv. Efortul de care era nevoie și numai să țină pleoapele ridicate îi depășea puterile, și le închise. Se luptă cu somnul, dar era slăbit — o senzație nefamiliară. În cele din urmă, căzu în somn. Și, de data aceasta, așa rămase.

Craddock îl aștepta cu lama lui până și în somn. Lama se legăna la capătul lanțului de aur înaintea feței late a unui vietnamez gol cu excepția unei cârpe albe strânse în jurul mijlocului și așezat pe un scaun cu spătar rigid într-o cameră de ciment jilavă. Capul

vietnamezului fusese ras și se vedeau cerculețe de-un roz intens pe scalp, unde fusese ars de electrozi.

Pe un geam se vedea curtea ploioasă din fața casei lui Jude. Câinii erau chiar în fața sticlei, destul de aproape ca răsuflarea lor să o aburească. Hămăiau cu furie, însă erau ca niște câini văzuți la televizor cu volumul la minimum; Jude nu-i auzea absolut deloc.

Jude stătea tăcut în colț, sperând să nu fie văzut. Lama se legăna ritmic înaintea feței uimite și îmbrobonite de sudoare a vietnamezului.

— Supa a fost otrăvită, spuse Craddock.

Vorbea în vietnameză, dar, așa cum se întâmplă în vise, Jude îl înțelese perfect.

— Ăsta este antidotul.

Arătă cu mâna liberă spre o seringă uriașă așezată într-o cutie neagră sub formă de inimă. În cutie, lângă ea, era un cuțit cu lamă lată și plăsele de teflon.

— Salvează-te.

Vietnamezul luă seringa și și-o înfipse fără ezitare în gât. Acul era lung de aproximativ treisprezece centimetri. Jude se crispă și își feri privirea.

Ochi îi săriră în mod firesc la geam. Câinii erau tot aproape de sticlă, sărind și lovindu-se de ea, dar fără să se audă nimic. În spatele lor, Georgia ședea pe un capăt al unui scrânciob. Pe celălalt ședea o fetiță bicefală cu picioarele goale și o rochie înflorată, frumușică. Georgia și fata erau legate la ochi cu eșarfe negre diafane făcute dintr-un fel de material creponat. Părul blonziu al fetei era strâns într-o coadă lejeră. Pe trăsăturile feței ei nu se putea citi nimic. Deși i se părea vag familiară lui Jude, mai trecu un moment chinuitor până să-și dea seama, într-o străfulgerare, că se uita la Anna, așa cum fusese la nouă sau zece ani. Anna și Georgia urcau și coborau.

— O să încerc să te ajut, spuse Craddock, adresându-se prizonierului în engleză acum. Ai probleme, auzi? Dar eu te pot ajuta, și tot ce trebuie să facă e să asculți cu atenție. Nu gândi. Ascultă doar sunetul vocii mele. E aproape amurgul. Aproape a sosit timpul. La amurg deschidem radioul și ascultăm vocea din el. Facem ceea ce ne spune să facem omul din radio. Capul tău este un radio, iar vocea mea este singura care se aude.

Jude se uită în spate, și Craddock nu mai era acolo. În locul său, unde stătuse el, era un radio de modă veche, cu panoul frontal luminat de beculețe verzi, iar vocea lui ieșea din el.

— Singura ta șansă de a supraviețui este să faci exact ce îți spun. Vocea mea este singura voce pe care o auzi.

Jude simți un fior în piept; nu-i plăcea direcția în care mergeau lucrurile. Se desprinse din loc și, din trei pași, era lângă masă. Voia să scape de vocea lui Craddock. Prinse de firul electric al radioului, unde acesta intra în perete, și îl smuci. Apăru o flamă albastră de electricitate, care îi înțepă mâna. Se replie, aruncând firul la podea. Și radioul continuă să turuie, exact ca înainte.

— E amurgul. În sfârșit e amurgul. Acum e timpul. Vezi cuțitul din cutie? Poți să-l iei. E al tău. Ia-l. La mulți ani.

Vietnamezul se uită cu o oarecare curiozitate în cutia sub formă de inimă și scoase cuțitul de vânătoare. Îl întoarse pe toate fețele și lama scăpără în lumină.

Jude se uită la panoul frontal al radioului. Mâna dreaptă încă pulsa din cauza electrosocului, era nesigură, greu de controlat. Nu vedea butonul de oprire, așa că roti ajustatorul, încercând să înlăture vocea lui Craddock. Se auzi la început un sunet care crezu că era de electricitate statică, dar care într-un moment se transformă în murmurul egal și atonal al unei mulțimi mari, o mie de voci vorbind toate deodată.

Un bărbat spuse pe tonul superior și șmecheros al unei personalități radio din anii cincizeci:

— Stottlemyre îi hipnotizează astăzi cu o lovitură pe sub mână și Tony Conigliaro cade ca o momâie. Probabil ați auzit că nu-i poți convinge pe oameni să facă ce nu vor cât sunt sub hipnoză. Dar puteți vedea aici că pur și simplu nu e adevărat, căci s-a văzut cu ochiul liber că Tony C. n-a vrut să lovească acea ultimă minge. Poți convinge pe oricine să facă orice grozăvie. Trebuie doar să-i frăgezești ca lumea. Dați-mi voie să vă fac o demonstrație cu Johnny Gălbejor, aici de față. Johnny, degetele de la mâna ta dreaptă sunt niște șerpi veninoși. Nu-i lăsa să te muște!

Vietnamezul se trânti înapoi în scaun, șocat. Nările i se măriră și ochii i se îngustară, exprimând brusc o mină de crâncenă determinare. Jude se întoarse, călcâiul scârțâindu-i pe podea, ca să

strige, ca să-i spună să se oprească, dar înainte să apuce să spună ceva prizonierul vietnamez coborî cuțitul cu forță.

Degetele i se desprinseră de mână, numai că erau de fapt capete de șerpi negri, scânteietori. Vietnamezul nu strigă. Fața lui umedă, aproape pământie, era animată de-un soi de triumf. Ridică mâna dreaptă ca să-și arate aproape cu mândrie cioturile degetelor din care sângele curgea înspumat, prelingându-i-se pe interiorul brațului.

— Acest grotesc act de automutilare v-a fost prezentat cu sprijinul sucului de portocale Moxie. Dacă nu ați băut încă un Moxie, e timpul să faceți pasul și să aflați de ce Mickey Mantle spune că altceva mai bun pe lume nu-i. Schimb de jucători pentru a...

Jude se întoarse valvârtej spre ușă, simțind gust de vomă în fundul gâtului și simțind miros de vomă când expiră. La periferia câmpului vizual vedea geamul și scrânciobul. Acesta din urmă continua să se balanseze. Nu era nimeni pe el. Câinii stăteau întinși pe-o rână, dormind în iarbă.

Ieși pe ușă și coborî două trepte deformate, ajungând în curtea prăfoasă din spatele fermei tatălui său. Tatăl său ședea cu spatele la el pe un bolovan, ascuțindu-și briciul pe o curea neagră. Sunetul pe care îl scotea era ca vocea mortului, sau poate invers, Jude nu mai era foarte sigur. Lângă Martin Cowzynski, în iarbă, era o vană de oțel cu apă și în ea plutea o pălărie neagră. Pălăria aceea în apă îți dădea fiori. Lui Jude îi veni să strige văzând-o.

Soarele era puternic și bătea direct pe fața lui, o văpaie neostoită. Se împletici în căldură, clătinându-se pe călcâie, și duse mâna streașină la ochi. Martin trăgea tăișul pe curea și din pielea ei neagră cădeau picături grase de sânge. Când Martin trăgea cu briciul în față, cureaua șoptea „moarte“. Când aducea briciul spre el, cureaua scotea un sunet gâtuit, asemenea cuvântului „iubire“. Jude nu se opri să stea de vorbă cu tatăl său, ci își continua drumul până în spatele casei.

— Justin, îl strigă Martin, și Jude aruncă spre el o privire cu coada ochiului, nu se putu opri să n-o facă.

Tatăl lui purta o pereche de ochelari de orb, cu lentile rotunde și negre și rame argintii. Razele soarelui scânteiau pe ele.

— Trebuie să te duci înapoi în pat, băiete. Te clocești. Unde crezi că te duci îmbrăcat așa?

Jude coborî privirea și văzu că purta costumul mortului. Fără să încetinească pasul, începu să tragă de nasturii sacoului, desfăcându-i din mers. Dar mâna dreaptă îi era amorțită și nesigură — parcă el ar fi fost cel care-și retezase degetele — și nasturii nu voiau să se desfacă. După câțiva pași, se dădu bătut. Îi era rău în zăpușeala soarelui de Louisiana; se cocea în costumul acela negru.

— Arăți de parcă te-ai duce la o înmormântare, zise tatăl lui. Mai bine ai avea grijă. Ar putea fi înmormântarea ta.

În locul pălăriei, în cadă era acum o cioară, care își luă zborul, bătând furioasă din aripi și împrăștiind stropi fini, când Jude trecu pe lângă în felul acela împleticit, ca un bețiv. După încă un pas, era lângă Mustang. Căzu în scaunul șoferului și trânti ușa în urma sa.

Prin parbriz, curtea vălurea ca o imagine reflectată în apă, tremurând în acea toropeală. Era plin de sudoare și abia respira în costumul mortului, care era prea gros, prea negru și prea strâmt. Ceva mirosea vag a funingine. Cel mai tare simțea căldura în mâna dreaptă. Nu putea spune că ceea ce simțea era durere. Era, în schimb, o greutate otrăvită, umflată nu cu sânge, ci cu minereu lichefiat.

Radioul digital XM dispăruse. În locul lui era radioul AM original al Mustangului. Când îl deschise, mâna dreaptă îi era așa încinsă că lăsă amprenta imprimată, arsă în buton.

— Dacă există un cuvânt care vă poate schimba viața, prieteni, se auzi vocea de la radio, urgentă, melodioasă, inconfundabil sudistă. Dacă există doar un singur cuvânt, dați-mi voie să vă spun că acel cuvânt este „sfinteIisusenemuritorule"!

Jude își odihni mâna pe volan. Plasticul negru începu imediat să se înmoaie, topindu-se după forma degetelor sale. El privi cu uimire și curiozitate. Volanul începu să se deformeze, afundându-se spre interior.

— Da, dacă veți ține acest cuvânt în suflet, dacă-l veți respecta în litera lui, dacă îl veți strânge la trupul vostru așa cum vă strângeți copiii, vă poate salva viața, chiar o poate face. Eu cred asta. Îmi veți asculta acum vocea? Veți asculta doar vocea mea? Iată alt cuvânt care vă poate întoarce lumea peste cap și vă poate deschise ochii spre nesfârșitele puteri ale sufletului omenesc. Acest

cuvânt este „amurg". Dați-mi voie să repet. Amurg. Amurg, în sfârșit. Morții-i vor trage pe vii în jos. Vom goni pe drumul gloriei împreună, aleluia.

Jude luă mâna de pe volan și o puse pe scaunul de lângă el, care începu să fumege. Luă mâna și o scutură, dar acum fumul ieșea din mâneca sa, dinăuntrul sacoului omului mort. Mașina era pe drum, un tronson lung și drept de șosea, străbătând jungla sudică, copaci doldora de plante agățătoare, tufișuri acoperind spațiile dintre ei. Asfaltul era deformat și distorsionat în depărtare, văzut prin valurile tremurătoare de căldură.

Recepția la radio era când bună, când proastă, și uneori Jude auzea frânturi din altceva, bucăți de muzică suprapunându-se cu predicatorul radio, care de fapt nu era deloc un predicator, ci Craddock vorbind pe vocea altcuiva. Cântecul părea tânguitor și arhaic, luat parcă de pe un disc al Flokways, jelitor și dulce în același timp, o singură chitară la care se cânta în cheie minoră. Jude își spuse, fără logică: Nu poate să vorbească, dar poate să cânte.

Mirosul din mașină era mai rău acum, miros de lână începând să sfârâie și să ardă. Jude începea să ardă. Fumul îi ieșea acum din ambele mâneci și de sub guler. Strânse din dinți și începu să strige. Întotdeauna știuse că în felul acesta își va găsi sfârșitul: în flăcări. Știuse întotdeauna că furia era inflamabilă, periculos de depozitat sub presiune, cum o ținuse el toată viața sa. Mustangul gonea pe nesfârșitele drumuri lăturalnice, fum negru ieșind în vălătuci de sub capotă, pe geamuri, așa încât el abia mai vedea prin pâclă. Îl înțepau ochii, vederea îi era neclară, îi curgeau lacrimile. Nu conta. Nu era nevoie să vadă încotro se ducea. Apăsă pedala până la podea.

Jude se trezi dintr-odată, cu o senzație de căldură nesănătoasă în față. Era întors pe o parte, întins pe brațul drept, și când se ridică în șezut, nu-și putea simți mâna. Chiar și treaz, încă mai simțea mirosul înțepător de ars, odoare ca de păr pârlit. Se uită în jos, aproape așteptându-se să se vadă îmbrăcat în costumul mortului, ca în vis. Dar nu; era încă în halatul său vechi și zdrențuit.

Costumul. Cheia era costumul. Nu trebuia decât să-l vândă din nou, costumul și fantoma deopotrivă. Era așa evident că nu știa ce-i luase așa de mult să-i vină ideea. Cineva sigur îl voia; poate că mulți îl voiau. Văzuse fanii lovindu-se, scuipându-se, mușcându-se și zgâriindu-se pentru niște bețe de tobă aruncate în mulțime. Cu atât mai mult ar fi vrut o fantomă venită direct din casa lui Judas Coyne. Un cretin nenorocit i-o va lua de pe cap, și fantoma va trebui să plece. Ce se va întâmpla cu cumpărătorul după aceea nu-i tulbura deloc conștiința. Propria-i supraviețuire, și supraviețuirea Georgiei, era o chestiune care îl preocupa mai presus de orice.

Se ridică în picioare și își flexă mâna dreaptă. Circulația i se restabiliza, însoțită de o senzație de înțepături glaciale. Urma să-l doară de să se urce pe pereți.

Lumina era diferită, se mutase în cealaltă parte a camerei, palidă și slabă cum intra prin draperiile de dantelă. Era greu de spus cât timp dormise.

Mirosul, putoarea aceea de ars, îl duse de-a lungul holului întunecat, prin bucătărie și în cămară. Ușa spre curtea din spate era deschisă. Georgia era acolo, părând să-i fie al naibii de frig, într-o jachetă de dril negru și un tricou cu Ramones care-i lăsa mijlocul alb și neted gol. Avea o pereche de clești în mâna stângă. Răsuflarea ei făcea aburi în aerul rece.

— Ce prăjești, că nu-ți iese de nicio culoare, zise el, fluturând mâna prin fum.

— Nu, nu-s sigură, zise ea, și-i aruncă un zâmbet mândru și atrăgător.

În acea clipă era de-o frumusețe așa mare, că aproape îi frânse inima — albul gâtului ei, scobitura lui, linia delicată a claviculelor abia vizibile.

— Am aflat ce trebuie făcut. Am aflat cum să fac fantoma să dispară.

— Cum anume? întrebă Jude.

Fata apucă ceva cu cleștii și ridică. Era o bucată fumegândă de pânză neagră.

— Costumul, spuse ea. L-am ars.

16

Peste o oră veni amurgul. Jude stătea în birou și urmărea ultimele raze de lumină cum se sting de pe cer. Avea chitara în poală. Era nevoie să gândească. Cele două lucruri erau complementare.

Stătea în scaun cu fața la un geam ce dădea spre hambar, spre țarcul câinilor și spre copacii din spate. Îl deschisese puțin. Aerul care intra era tare. Nu-l deranja. Nu era mult mai cald nici în casă, și avea nevoie de aer proaspăt, îi plăcea parfumul de mere putrede și frunze căzute al acelui mijloc de octombrie. Era o binecuvântare față de putoarea fumului de eșapament. Și după ce făcuse un duș și își schimbase hainele, încă mai simțea acel miros în jurul său.

Stătea cu spatele la ușă, și când Georgia intra în cameră, el îi văzu reflexia în sticla geamului. Avea câte un pahar de vin roșu în fiecare mână. Degetul mare bandajat o făcea să strângă un pahar ciudat, și vărsă puțin pe ea când se lăsă în genunchi lângă scaunul lui. Supse picătura de vin de pe piele, apoi așeză un pahar în fața lui, pe amplificatorul de lângă piciorul său.

— Nu se mai întoarce, spuse ea. Mortul. Pun pariu. Am scăpat de el arzând costumul. Inspirație de geniu. Pe deasupra, afurisenia aia trebuia să dispară. Uuu-hu. L-am înfășurat în două pungi de gunoi înainte să-l duc la parter și tot am avut impresia c-o să mă înece putoarea.

Îi stătea pe limbă să spună: *El a vrut s-o faci*, dar nu o spuse. N-ar fi ajutat-o cu nimic s-o audă, iar fapta era deja consumată.

Georgia se uită la el cu ochii mijiți, studiindu-i expresia. Probabil că îndoielile i se citeau pe față, fiindcă ea spuse:

— Crezi c-o să se întoarcă?

Când Jude nu răspunse, se aplecă spre el și vorbi din nou, de data aceasta pe o voce joasă, urgentă:

— Atunci, de ce nu plecăm? Hai să ne luăm o cameră în oraș și să ne cărăm dracului de aici.

El se gândi la asta, construindu-și răspunsul încet și cu mare efort. În cele din urmă, spuse:

— Nu cred că ne-ar ajuta cu ceva să ne luăm pur și simplu tălpășița. El nu bântuie casa. Mă bântuie pe mine.

Asta era o parte din problemă — dar numai o parte. Restul era prea greu de pus în cuvinte. Era încă valabilă ideea că tot ceea ce se întâmplase până atunci se întâmplase cu un motiv — motivul omului mort. Expresia aceea, „operațiuni psihologice", răsări în mintea sa dându-i o senzație de înfrigurare. Se întrebă din nou dacă fantoma nu încerca să-l pună pe fugă, și de ce ar face asta. Poate că ferma, sau ceva din fermă, îi oferea lui Jude un avantaj, deși, oricât de tare ar fi încercat, nu reușea să-și dea seama care putea fi acesta.

— Te-ai gândit vreodată că ar trebui să plimbi ursu'? o întrebă Jude.

— Era să mori astăzi, zise Georgia. Nu știu ce ți se întâmplă, dar nu plec nicăieri. Nu cred c-o să te mai scap din ochi tot restul vieții mele. Pe deasupra, fantoma asta a ta mie nu mi-a făcut nimic. Pun pariu că nu mă poate atinge.

Dar Jude îl văzuse pe Craddock șoptindu-i la ureche. Văzuse expresia îndurerată de pe fața Georgiei când mortul ținuse lama pe lanț în fața ochilor ei. Și nu uitase vocea Jessicăi Price la telefon, accentul ei leneș, otrăvitor, de țărancă: *Nu vei trăi, și nu va trăi nimeni care-ți va întinde mâna sau îți va da alinare.*

Craddock îi putea veni de petrecanie Georgiei. Trebuia ca fata să plece. Jude înțelegea asta clar acum — și totuși, gândul de a o trimite de acolo, de a se trezi singur noaptea și a-l găsi pe mort acolo, stând deasupra lui în întuneric, îl făcea să tremure de frică. Dacă Georgia îl lăsa, simțea că fata putea să ia cu ea puținul curaj pe care-l mai avea. Nu știa dacă putea să îndure noaptea și tăcerea fără ea aproape — recunoașterea acestei nevoi era așa sinceră și neașteptată, că îi dădu pentru un moment o scurtă și urâtă senzație de vertij. Era un om care se temea de înălțime, ura să vadă pământul îndepărtându-se de el, pe când roata Ferris îl ridica în tării.

— Cum rămâne cu Danny? spuse el.

I se păru că propria-i voce părea crispată și necaracteristică lui, și își drese glasul.

— Danny a crezut că e periculos.

— Ce i-a făcut fantoma asta lui Danny? Danny a văzut ceva, s-a speriat și a rupt-o la sănătoasa. Nu-i ca și când i s-ar fi întâmplat ceva.

— Doar fiindcă fantoma nu a făcut nimic nu înseamnă că nu poate să facă. Uite la ce mi s-a întâmplat mie în după-amiaza asta.

Georgia încuviință din cap. Bău restul de vin dintr-o singură înghițitură, apoi îi întâlni privirea cu ochi luminoși și iscoditori.

— Și juri că nu te-ai dus în hambar ca să te sinucizi? Juri, Jude? Nu te supăra că întreb. Trebuie să știu.

— Ți se pare că aș fi genul? întrebă el.

— Toată lumea e genul.

— Nu și eu.

— Toată lumea. Și eu am încercat s-o fac. Cu pilule. Bammy m-a găsit leșinată pe podeaua băii. Aveam buzele albastre. Abia dacă mai respiram. La trei zile după ultima zi de liceu. După aia, tata și mama au venit la spital, și tata a spus: „Nici pe asta n-ai fost în stare s-o faci ca lumea."

— Muistu' dracului.

— Mda. Cam așa.

— De ce ai vrut să te sinucizi? Sper că aveai un motiv bun.

— Pentru că făceam sex cu cel mai bun prieten al tatei. Încă de la treisprezece ani. Un tip de patruzeci de ani. Avea și el o fiică. Oamenii au aflat. A aflat fiica lui. Era prietenă cu mine. A spus că i-am distrus viața. A spus că sunt o târfă.

Georgia își roti paharul în mâna stângă, privind licărul de lumină cum se plimbă pe buza lui.

— Era cam greu s-o contrazic. El îmi dădea mereu cadouri și eu le acceptam. Odată, de exemplu, mi-a dat un pulovăr nou-nouț cu cincizeci de dolari în buzunar. A spus că banii sunt ca să-mi cumpăr pantofi care să se asorteze cu pulovărul. L-am lăsat să mă fută pentru niște bani de pantofi.

— La dracu. Ăsta nu-i un motiv bun pentru a te sinucide, îi spuse Jude. Era un motiv bun să-l omori pe el.

Ea râse.

— Cum îl chema?

— George Ruger. Acum vinde mașini vechi în orașul meu natal. E șeful comitetului director republican al districtului.

— Data viitoare când trec prin Georgia, o să fac o oprire și-o să-l omor pe nemernicul ăla.

Ea râse din nou.

— Sau cel puțin o să-l dau ca lumea cu fundul de pământul Georgiei, zise Jude, și cântă notele de început ale piesei „Dirty Deeds".

Ea îi luă paharul de vin de pe amplificator, îl ridică într-un toast pentru el și luă o gură.

— Știi care-i cel mai bun lucru la tine? întrebă ea.

— N-am idee.

— Nu te scârbește nimic. Adică, tocmai ți-am spus toate astea și tu nu crezi că sunt... Știu și eu. Distrusă. Irecuperabil distrusă.

— Poate cred și doar nu-mi pasă.

— Îți pasă, zise ea. Îi puse mâna pe gleznă. Și nimic nu te șochează.

Închise ochii la asta, nu spuse că ar fi putut ghici încercarea de sinucidere, existența tatălui rece emoțional, a prietenului de familie care o molestase, aproape din prima clipă când o văzuse, purtând zgardă la gât, cu părul tuns în țepi inegali și dată pe buze cu ruj alb.

Ea spuse:

— Deci ție ce ți s-a întâmplat? E rândul tău.

El își desprinse glezna din mâna ei.

— Nu mă prind concursurile de mărturii neplăcute.

Se uită la geam. Nu rămăsese nimic din lumină decât o paloare roș-brună în spatele copacilor desfrunziți. Jude își contemplă reflexia semitransparentă din sticla ferestrei, fața sa lungă, ridată, uscățivă, cu barbă neagră curgătoare care-i ajungea aproape până la piept. O fantomă trasă la față și fioroasă.

Georgia spuse:

— Vorbește-mi despre femeia care ți-a trimis fantoma.

— Jessica Price. Și nu mi-a trimis-o doar așa, de florile mărului. Ține minte că m-a făcut să plătesc pentru ea.

— Corect. Prin eBay sau cum?

— Nu. Un alt site, o clonă de mâna a treia după eBay. Și părea o simplă licitație prin internet, dar ea manevra totul din spate ca să fie sigură că eu voi câștiga.

Jude văzu întrebarea prinzând contur în ochii Georgiei și răspunse la ea înainte ca fata să deschidă gura:

— Nu-ți pot spune de ce s-a ostenit atâta. Am impresia, însă, că nu putea să mi-l trimită pur și simplu. Trebuia să fiu de acord

cu luarea lui în posesie. Sunt sigur că în asta se ascunde un profund mesaj moral.

— Mda, zise Georgia. Apelează doar la eBay. Nu accepta alt surogat.

Sorbi din vin, se linse pe buze, apoi continuă:

— Și asta doar pentru că sora ei s-a sinucis? De ce crede că e vina ta? Din cauza vreunui cântec de-al tău? E ca atunci când pușt iul ăla s-a sinucis după ce-a ascultat Ozzy Osbourne? Ai scris vreodată ceva care să spună că sinuciderea-i okay sau ceva?

— Nu. Și nici Ozzy n-a scris.

— Atunci, nu înțeleg de ce e așa cătrănită pe tine. Vă cunoașteți de undeva? Ai cunoscut-o pe fata care și-a luat viața? Îți trimitea scrisori înflăcărate de fan sau știu eu ce altceva?

El spuse:

— A locuit cu mine o vreme. Ca tine.

— Ca mine? O...

— Am vești pentru tine, Georgia. Când ne-am întâlnit, nu eram virgin.

I se părea că vocea sa sună sec și ciudat.

— Cât timp a stat aici?

— Nu știu. Opt, nouă luni. Mai mult decât era binevenită.

Fata se gândi la asta.

— Și eu stau cu tine de aproximativ nouă luni.

— Și?

— Am stat și eu mai mult decât trebuia? Nouă luni e termenul limită? După care e nevoie de carne proaspătă? Ce, ea era blondă natural și ai hotărât că e vremea s-o schimbi cu o brunetă?

El își luă mâinile de pe chitară.

— Era o psihopată naturală, așa că i-am dat papucii. Presupun că n-a luat-o prea bine.

— Cum adică, era psihopată?

— Adică era maniaco-depresivă. Când era maniacă, era fenomenală la pat. Când era depresivă, era puțin cam mult de lucru cu ea.

— Avea probleme la mansardă și tu ai pus-o pur și simplu pe liber?

— Nu mi-am luat sarcina de-a o ține de mână tot restul vieții ei. N-am făcut-o nici pentru tine, la o adică. Și-ți mai spun ceva,

Georgia. Dacă te gândești că povestea noastră se sfârșește „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți", ai greșit dracului povestea.

În timp ce vorbea, își dădu seama că acum era ocazia s-o rănească și să scape de ea. Înțelegea acum că ghidase discuția exact spre acest moment. Îi reveni în gând ideea că, dacă reușea s-o jignească destul de rău încât s-o facă să plece — fie și numai pentru o vreme, o noapte, câteva ore — poate că acesta era ultimul lucru bun pe care îl va face vreodată pentru ea.

— Cum o chema? Pe fata care s-a sinucis?

El dădu să spună „Anna", apoi spuse:

— Florida.

Georgia se ridică repede în picioare, așa repede că-și pierdu echilibrul și păru că va cădea. Jude ar fi putut întinde mâna ca s-o țină, dar n-o făcu. Mai bine s-o lase să se rănească. Chipul ei se albi și făcu o jumătate de pas nesigur în spate. Se uită uluită și îndurerată la el — după care privirea i se întări, ca și când l-ar fi văzut brusc mai clar.

— Nu, zise ea încet. N-o să mă alungi în felul ăsta. Spune orice porcărie vrei. Aici rămân, Jude.

Așeză cu grijă paharul pe care îl ținea pe marginea mesei. Porni în direcția opusă lui, apoi se opri la ușă. Întoarse capul, dar nu păru în stare să se uite direct la el.

— Mă duc să dorm puțin. Vino și tu în pat.

Îi spunea ritos ce să facă, nu-l întreba.

Jude deschise gura ca să răspundă și descoperi că nu avea ce să spună. După ce fata ieși din cameră, el își sprijini ușor chitara de perete și se ridică în picioare. Inima îi bătea tare și picioarele îi erau nesigure, manifestările fizice ale unei emoții pe care îi luă ceva timp s-o identifice — atât era de neobișnuit cu senzația de ușurare.

17

Georgia plecase. Acesta fu primul lucru pe care îl știa. Plecase și era încă noapte. Expiră și răsuflarea lui făcu un nor de abur albi

în aerul încăperii. Dădu în lături singurul cearșaf subțire și coborî din pat, apoi, asaltat de frig, se luă singur în brațe.

Ideea că fata se trezise și hoinărea prin casă îl alarma. Avea mintea încă încleiată de somn, iar în cameră probabil că erau aproape de zero grade. Era logic să crezi că Georgia se dusese să vadă ce are încălzirea, dar Jude știa că nu asta era. Și ea dormise rău, foindu-se și murmurând. Poate că se trezise și se dusese să se uite la televizor — dar nici asta nu credea că este adevărat.

Aproape că-i strigă numele, apoi se răzgândi. Îl speria gândul că ea nu-i va răspunde, că vocea lui va fi întâmpinată de o tăcere asurzitoare. Nu. Nu va striga. Nu va scoate niciun sunet puternic. Avea senzația că dacă ieșea valvârtej din dormitor și gonea prin casa neluminată strigând-o, va ajunge fără doar și poate la panică. De asemenea, întunericul și tăcerea din dormitor îi conveneau, și înțelegea faptul că se temea să meargă în căutarea ei, că se temea de ce l-ar putea aștepta de cealaltă parte a ușii.

Stând acolo, deveni conștient de un murmur gutural, sunetul unui motor mergând la ralanti. Ridică ochii spre tavan. Era luminat într-un alb glacial de farurile unei mașini care pătrundeau pe geam din parcare. Auzea și câinii lătrând.

Jude se duse la fereastră și trase draperia într-o parte.

Camioneta parcată în față fusese albastră odată, dar avea cel puțin douăzeci de ani și nu mai fusese vopsită de ceva timp, așa că ajunsese să aibă culoarea ștearsă a fumului. Era un Chevrolet, o camionetă de muncă. Jude își pierduse doi ani de zile robotind într-un service autor pentru 1,75 de dolari pe oră și știa după huruitul adânc și feroce al motorului la ralanti că sub capotă erau mulți cai putere. Partea frontală era amenințătoare, cu o bară de protecție lată și argintie, ca o proteză de protecție pentru boxeri, și un bullbar metalic prins peste radiator. Ceea ce confundase la început cu niște faruri erau o pereche de reflectoare montate pe bullbar, două spoturi rotunde împrăștiind o lumină puternică în noapte. Camioneta se înălța aproape la treizeci de centimetri de sol pe patru roți de 35, configurație gândită pentru drumurile desfundate, pline de făgașe și ierburi, din Sudul Îndepărtat, capătul lumii. Motorul era pornit. Nu era nimeni în cabină.

Câinii se aruncau în gardul din sârmă al țarcului, producând o larmă continuă, și hămăiau la camioneta goală. Jude se uită de-a

lungul drumului de acces, în direcția șoselei. Poarta era închisă. Trebuia să cunoști un cod din șase cifre ca să o deschizi.

Era camioneta mortului. Jude știu asta din momentul când o văzu, știu cu o siguranță calmă, extremă. Următorul lui gând fu: *Încotro mergem, bătrâne?*

Telefonul de lângă cap prinse viață și Jude tresări luat prin surprindere, lăsând draperia la loc. Se întoarse și se uită intens. Ceasul de lângă telefon spunea 3:12. Telefonul sună din nou.

Jude porni spre el, călcând repede pe vârfurile degetelor peste dușumeaua rece. Se uită intens la el. Telefonul sună a treia oară. Nu voia să răspundă. Avea o bănuială că va fi mortul, și nu voia să discute cu el. Jude nu voia să audă vocea lui Craddock.

— Să-l fut, zise el și răspunse. Cine este?

— Salut, șefu'. Sunt Dan.

— Danny? E trei noaptea.

— O, nu știam că-i așa târziu. Dormeai?

— Nu.

Jude tăcu, așteptând.

— Îmi pare rău că am plecat așa.

— Ești beat? întrebă Jude.

Se uită iar spre geam, unde lumina albăstrie a reflectoarelor răzbătea pe după marginile draperiilor.

— Mă suni beat pentru că-ți vrei postul înapoi? Fiindcă dacă-i așa, futu-i, acum nu-i timpul...

— Nu. Nu pot... Nu pot să mă întorc, Jude. Am sunat doar ca să spun că-mi pare rău pentru tot. Îmi pare rău că ți-am spus despre fantoma aia că era de vânzare. Trebuia să-mi țin gura.

— Du-te și culcă-te.

— Nu pot.

— Ce mama mă-sii e cu tine?

— Am ieșit să mă plimb în întuneric. Nici nu știu unde sunt.

Jude își simți dosul brațelor umplându-se de pielea găinii. Gândul la Danny afară pe străzi undeva, împleticindu-se în întuneric, îl tulbura mai mult decât trebuia, mai mult decât era logic.

— Cum ai ajuns acolo?

— M-am dus doar să mă plimb. Nici nu știu de ce.

— Iisuse, ești beat. Uită-te în jur după un indicator stradal și sună dracului după un taxi, zise Jude și închise.

Era bucuros să scape de telefon. Nu-i plăcuse tonul nefericit și ametit al lui Danny.

Nu era vorba că Danny ar fi spus ceva foarte incredibil sau improbabil. Doar că nu mai avuseseră niciodată o astfel de discuție. Danny nu sunase niciodată noaptea și nu sunase niciodată beat. Era greu să și-l imagineze ieșind la o plimbare la 3 noaptea sau plimbându-se atât de departe de casă încât să se piardă. Și orice alte defecte ar fi avut, Danny era un om care rezolva problema. Din această cauză Jude îl ținuse pe statul de plată vreme de opt ani. Chiar și beat criță, Danny probabil că nu l-ar suna prima dată pe el dacă n-ar ști unde se află. S-ar duce până la un magazin 7-Eleven și ar cere indicații. Ar opri o mașină de poliție.

Nu. Totul era aiurea. Telefonul și camioneta mortului din parcare erau două părți ale aceluiași lucru. Jude știa. Asta îi spuneau nervii. Asta îi spunea patul gol.

Aruncă iar o privire la draperie, luminată din spate de reflectoarele acelea. Câinii o luau razna afară.

Georgia. Ce conta acum era s-o găsească pe Georgia. Apoi se puteau dumiri care era treaba cu camioneta aia. Împreună puteau pune stăpânire pe situație.

Se uită la ușa dinspre hol. Își flexă degetele, simțindu-și mâinile amorțite de frig. Nu voia să se ducă afară, nu voia să deschidă ușa și să-l vadă pe Craddock așezat în scaunul ăla cu pălăria pe genunchi și lama aia pe lanț legănându-i-se dintr-o mână.

Dar gândul de a-l revedea pe mort — sau de a da piept cu ce urma — îl ținu în loc doar un moment. Apoi se desprinse din loc, se duse la ușă și o deschise.

— Hai s-o facem, spuse în hol înainte să vadă dacă era cineva acolo.

Nu era nimeni acolo.

Se opri, ascultând dincolo de propria-i respirație ușor luctuoasă liniștea din casă. Holul cel lung era drapat în umbre, scaunul Shaker de lângă peretele era gol. Nu. Nu era gol. Pe șezutul lui era o pălărie neagră.

Zgomote — înfundate și îndepărtate — îi reținură atenția: murmur de voci la un televizor, vuietul distant al valurilor care se sparg. Își desprinse ochii de la pălărie și se uită spre capătul

holului. O lumină albastră pâlpâia prin canatul ușii de la studio. Georgia era acolo, deci, și se uita la televizor, până la urmă.

Jude ezită la ușă, trăgând cu urechea. Auzi o voce strigând în spaniolă, o voce din televizor. Vuietul valurilor era mai puternic. Vru să o strige pe nume atunci, Marybeth — nu Georgia, ci Marybeth — dar se întâmplă ceva rău când încercă: respirația îi puse piedică. Reuși să scoată doar un șuierat sub forma vagă a numelui ei.

Deschise ușa.

Georgia era de cealaltă parte a camerei, în fotoliu, în fața televizorului său cu ecran plat. De unde se afla el, nu putea vedea din ea decât spatele capului, vârtejul pufos de păr negru înconjurat de un nimb de lumină de-un albastru nenatural. Capul ei bloca mare parte din ceea ce se vedea la televizor, deși Jude reușea să vadă palmieri și un cer albastru tropical. Era întuneric, becurile erau stinse în încăpere.

Ea nu răspunse când el zise: „Georgia“, și următorul lui gând fu că fata era moartă. Când va ajunge la ea, ochii ei vor fi dați peste cap în gâvanele lor.

Porni spre ea, dar nu făcu decât câțiva pași când telefonul sună pe birou.

Putea acum să vadă destul din televizor cât să recunoască un mexican durduliu cu ochelari de soare și un trening bej stând pe marginea unui drum de pământ într-un ținut deluros, pe undeva. Știu atunci la ce se uita fata, deși el, unul, nu-l mai văzuse de câțiva ani buni. Era vorba de filmul lui snuff.

La auzul telefonului, capul Georgiei păru să se miște puțin și lui i se păru că o aude exalând, o răsuflare crispată, chinuită. Nu era moartă, deci. Dar nu reacționă în vreun alt fel, nu întoarse capul, nu se ridică și nu răspunse.

El făcu un pas spre masă și ridică receptorul la al doilea țârâit.

— Tu ești, Danny? Mai ești pierdut? întrebă Jude.

— Mda, zise Danny cu un râset slab. Tot pierdut. Sunt la un telefon public din mijlocul nimicului. Ciudat e că aproape nu mai vezi telefoane publice în zilele noastre.

Georgia nu se uită în spate la sunetul vocii lui Jude, nu-și mută privirea de la televizor.

— Sper că nu suni fiindcă vrei să vin să te caut, zise Jude. Sunt ocupat pe moment. Dacă trebuie să vin în căutarea ta, ai face bine să speri că vei rămâne pierdut.

— Am rezolvat misterul, șefu'. Cum am ajuns aici. Pe drumul ăsta întunecat.

— Și cum anume?

— M-am sinucis. M-am spânzurat acum câteva ore. Drumul ăsta întunecat... asta e moartea.

Pe Jude îl furnică scalpul, o senzație glacială, lichidă, aproape dureroasă.

Danny zise:

— Mama s-a spânzurat exact la fel. Dar ei i-a ieșit mai bine. Ea și-a frânt gâtul. A murit pe loc. Eu mi-am pierdut curajul în ultima secundă. N-am căzut destul de tare. Eu am murit strangulat.

De la televizorul din cealaltă parte a camerei veniră gâjâieli, de parcă cineva ar fi murit prin strangulare.

— A durat mult timp, Jude, continuă Danny. Mi-amintesc că m-am legănat mult timp. Mă uitam la picioarele mele. Îmi amintesc multe lucruri acum.

— De ce ai făcut-o?

— M-a constrâns el. Mortul. A venit la mine. Aveam de gând să mă întorc la birou și să-ți găsesc scrisorile alea. Îmi spuneam că măcar atâta pot să fac. Mă gândeam că nu trebuia să te las așa, cu ochii în soare. Dar când m-am dus în dormitor să-mi iau haina, el mă aștepta acolo. Până nu mi-a arătat el, n-am știut nici măcar cum să leg un laț, zise Danny. Așa o să-ți vină de hac. O să te constrângă să te sinucizi.

— Ba n-o să mă constrângă.

— E greu să nu-i asculți vocea. Nu m-am putut împotrivi. Știa prea multe. Știa că eu i-am dat surorii mele heroina cu care și-a făcut supradoza. A spus că din cauza asta s-a sinucis mama, pentru că nu putea trăi știind ce am făcut. A spus că eu trebuia să fiu cel care să atârne în streang, nu mama. A spus că dacă aveam vreo urmă de decență, m-aș fi sinucis deja de mult timp. Avea dreptate.

— Nu, Danny, spuse Jude. Nu. Nu avea dreptate. Nu trebuia să...

Danny părea să nu aibă aer.

— Am făcut-o. *Trebuia* s-o fac. Nu-l puteam contrazice. Nu poți contrazice o asemenea voce.

— Mai vedem noi, spuse Jude.

Danny nu avea răspuns la asta. În filmul snuff, doi bărbați se ciondăneau în spaniolă. Gâjâitul continua. Georgia tot nu-și ferea privirea. Se mișca foarte puțin, umerii tresărindu-i din când în când într-o serie de mișcări aleatorii, aproape spastice.

— Trebuie să închid, Danny.

Însă Danny nu spuse nimic. Jude ascultă pârâitul slab al legăturii un moment, simțind că Danny aștepta ceva, vreun cuvânt final, și în cele din urmă adăugă:

— Nu te opri din mers, băiete. Drumul ăla trebuie să ducă undeva.

Danny râse.

— Nu ești așa rău cum crezi, Jude. Știi asta?

— Mda. Să nu împrăștii vorba.

— Secretul tău e în siguranță, spuse Danny. Rămas bun.

— Rămas bun, Danny.

Jude se aplecă în față și așeză ușor receptorul în furcă. In poziția aceea, aplecat peste masă, aruncă o privire în jos, după birou și văzu că seiful din podea era deschis. Primul său gând fu că fantoma l-a deschis, o idee pe care o înlătură aproape imediat. Georgia, cel mai probabil. Ea cunoștea combinația.

Se roti pe călcâie, se uită la spatele capului ei, la haloul de lumină albastră pâlpâitoare, la televizorul de după el.

— Georgia? Ce faci, dragă?

Ea nu răspunse.

Jude avansă, mișcându-se pe tăcute peste covorul gros. Imaginea de pe ecranul plat apăru prima în câmpul său vizual. Ucigașii îl terminau pe băiatul alb și costeliv. Mai târziu, aveau să o ducă pe iubita lui într-o colibă de ciment din apropierea unei plaje. Acum, însă, se aflau pe un drum năpădit de buruieni undeva în sălbăticie, între dealurile de deasupra Golfului California. Pușliul era întors pe burtă, cu încheieturile legate împreună cu două coliere de plastic alb. În soarele tropical, pielea lui era palidă ca burta unui pește. Un anglo-american pirpiriu, sașiu, cu părul roșcovan coafat într-o frizură afro comică, stătea cu o cizmă de

cowboy pe gâtul puștiului. Mai încolo pe drum era parcată o furgonetă neagră, cu ușile din spate deschise. Lângă bara de protecție din spate era un mexican durduliu în trening, cu o expresie înfuriată întipărită pe față.

„Nos Estamos yendo", zise bărbatul cu ochelari de soare. „Ahora."

Roșcovanul sașiu se strâmbă și clătină din cap a dezaprobare parcă, dar apoi îndreptă micuțul revolver spre capul puștiului costeliv și apăsă trăgaciul. Din țeavă ieși un fulger. Capul puștiului sări în față, lovi pământul, sări înapoi. Aerul din jurul capului său era brusc plin de-o ceață fină de sânge.

Anglo-americanul luă cizma de pe gâtul băiatului și se îndepărtă țanțoș, atent să nu-și păteze de sânge cizmele de cowboy.

Fața Georgiei era palidă și inexpresivă, ochii căscați și nemișcați, privirea ațintită la televizor. Purta tot tricoul cu Ramones, dar nu avea chiloți și ținea picioarele depărtate. Într-o mână — cea beteagă — ținea cu stângăcie pistolul lui Jude, iar țeava era îndesată adânc în gură. Cealaltă mâna îi era între picioare, unde degetul mare se mișca sus-jos.

— Georgia, spuse el și, pentru un moment, ea aruncă o ocheadă spre el — o privire neputincioasă, rugătoare — apoi se uită imediat înapoi la televizor. Mâna sa beteagă roti pistolul, întorcându-l cu susul în jos, ca să îndrepte țeava spre cerul gurii. Cu el astfel poziționat, scoate un gâjâit slab.

Telecomanda era pe cotieră. Jude apăsă butonul de închidere. Televizorul se stinse. Umerii ei tresăriră, o mișcare nervoasă, reflexivă. Mâna stângă continuă să muncească între picioare. Ea tremură și scoase din gât un sunet crispat, nefericit.

— Încetează, spuse Jude.

Fata trase cocoșul cu degetul mare. Acesta scoase un pocnet puternic în tăcerea din studio.

Jude se întinse prin fața ei și-i desprinse pistolul din mână. Întregul ei corp deveni brusc perfect nemișcat. Răsuflarea ei, scurtă și rapidă, șuiera. Avea gura udă, scânteind vag, și el își dădu seama atunci că avea o semierecție. Simțind mirosul ei în aer și văzându-i degetele cum gâdilă clitorisul, mădularul începuse să i se întărească. Și fata era, pe deasupra, la înălțimea potrivită. Dacă s-ar fi mutat în fața scaunului, ea i-ar fi putut suge pula

cât timp el îi ținea pistolul la tâmplă, îi putea îndesa țeava în ureche cât timp îi vâra pula în...

Văzu o mișcare sincopată reflectată în geamul deschis al cămării din spatele biroului său și privirea îi sări la imaginea de pe sticlă. Se vedea pe sine acolo și, în spatele lui, îl vedea pe omul mort stând gârbovit și șoptindu-i în ureche. În reflexie, Jude vedea că propriu-i braț se ridicase și că ținea pistolul la tâmpla Georgiei.

Capul îi vâjâi, tot sângele urcându-se spre el într-un flux neașteptat de adrenalină. Coborî privirea, văzu că era adevărat, că ținea pistolul la tâmpla ei, își văzu degetul apăsând trăgaciul. Încercă să se oprească, dar era deja prea târziu — îl apăsă, așteptând cu oroare mișcarea cocoșului.

Care nu se clinti din loc. Trăgaciul nu voia să se apese ultima jumătate de centimetru. Era pusă siguranța.

— Futu-i, șuieră Jude și lăsă arma jos, tremurând acum furios.

Folosind degetul mare, coborî încet cocoșul. După ce îl puse la locul lui, aruncă pistolul departe de sine. Acesta se lovi greoi de masă și Georgia tresări din cauza sunetului. Privirea ei, însă, rămase fixată la un punct abstract din întunericul dinaintea sa.

Jude se întoarse, căutând fantoma lui Craddock. Nu era nimeni lângă el. Încăperea era goală, cu excepția lui și a Georgiei. Se întoarse la ea și o trase de încheietura albă și subțire a mâinii.

— Ridică-te, spuse. Haide. Plecăm. Chiar acum. Nu știu unde ne ducem, dar ne cărăm de aici. Ne ducem undeva unde sunt mulți oameni și lumini puternice, și o să încercăm să lămurim tărășenia asta. Mă auzi?

Nu-și mai amintea ce logică invocase pentru a rămâne. Logica se dusese pe apa sâmbetei.

— N-a terminat-o cu noi, spuse ea pe o voce slabă, doar o șoaptă tremurată.

El o trase, însă ea nu se ridică; trupul ei era rigid în scaun, necooperant. Tot nu voia să se uite la el, nu voia să se uite altundeva decât drept înainte.

— Haide, spuse el. Cât mai este timp.

— Nu mai este timp, zise ea.

Televizorul se deschise la loc.

18

Erau știrile de seara. Bill Beutel, care își începuse cariera jurnalistică pe când asasinarea arhiducelui Ferdinand era știrea de senzație a zilei, stătea rigid în spatele pupitrului. Fața lui era o rețea de riduri, radiind din jurul ochilor și de la colțurile gurii. Trăsăturile lui adoptaseră expresia durerii, cea care spunea că veștile rele din Orientul Mijlociu nu se terminaseră sau că un autobuz de școală ieșise de pe interstatală și se rostogolise, ucigând toți pasagerii, sau o tornadă din Sud ridicase în văzduh un parc de case mobile și aruncase în loc un amalgam de mese de călcat, obloane rupte și cadavre umane.

„... nu vor exista supraviețuitori. Vă vom ține la curent pe măsură ce situația continuă să se deruleze", spuse Beutel. Întoarse puțin capul și reflexia ecranului albastru a prompterului îi apăru un moment în lentilele ochelarilor săi bifocali. „Târziu în această după-amiază departamentul șerifului din districtul Dutchess a confirmat că Judas Coyne, popularul cântăreț al formației Jude's Hammer[1], se pare că și-a împușcat și și-a ucis iubita, pe Marybeth Stacy Kimball, înainte să-și ia și el viața cu aceeași armă."

Imaginea trecu la o filmare a casei de fermă a lui Jude, încadrată de un cer de-un alb șters, amorf. Patrule de poliție erau parcate alandala în fața casei și o ambulanță intrase cu spatele aproape până în ușa biroului lui Danny.

Beutel continuă să vorbească peste imagini: „Poliția abia începe să pună cap la cap imaginea ultimelor zile ale lui Coyne. Dar din declarațiile celor care l-au cunoscut reiese că a fost foarte tulburat și îl îngrijora starea propriei sale sănătăți mintale."

Imaginea sări la un cadru cu câinii în țarcul lor. Stăteau întinși pe o parte în iarba scurtă, țepoasă, cu picioarele rigide departe de corp; niciunul nu se mișca. Erau morți. Jude se crispă la vederea lor. Nu era o imagine plăcută. Voia să-și ferească privirea, dar nu reușea să-și desprindă ochii de la ecran.

„Detectivii sunt totodată de părere că Jude Coyne a jucat un rol și în moartea asistentului său personal, Daniel Wooten, în

---

[1] Ciocanul lui Jude.

vârstă de treizeci de ani, care a fost descoperit în casa sa din Woodstock mai devreme în această dimineață, din câte se pare victima tot a unei sinucideri."

Trecere la doi paramedici, câte unul la fiecare capăt al unei pungi albastre de plastic pentru cadavre, aparent grele. Georgia scoase un sunet moale, nefericit, gutural, privind cum unul dintre paramedici urcă în ambulanță cu spatele, ridicând capătul său.

Beutel începu să vorbească despre cariera lui Jude și reportajul continua cu o filmare cu Jude pe scenă în Houston, un clip vechi de șase ani. Jude era în jeanși negri și cizme negre cu vârf de oțel, însă avea pieptul gol și torsul îi strălucea de sudoare, iar stratul des de păr de pe el îi era lipit de piele. Stomacul i se umfla și dezumfla. O mare de o sută de mii de oameni seminuzi trepida în fața sa, o viitură revoltată de pumni ridicați în aer, persoane purtate pe brațe de colo-colo de-a lungul fluxului de oameni de dedesubt.

Dizzy era deja pe moarte pe atunci, deși la vremea aceea aproape nimeni, cu excepția lui Jude, nu știa. Dizzy cu dependența lui de heroină și cu SIDA lui. Cântau spate în spate, chica lui Dizzy de păr blond acoperindu-i lui fața, vântul suflându-i-o peste gură. Era ultimul an când trupa fusese întreagă. Dizzy murise, apoi murise și Jerome, după care se terminase totul.

În imaginile de arhivă, cântau piesa care dădea titlul ultimului lor album ca formație, „Put You in Yer Place"; ultimul lor hit, ultimul cântec cu adevărat bun pe care-l scrisese Jude, iar la auzul acelor tobe — o canonadă furioasă — fu eliberat de sub orice fel de vrajă, ar fi părut că-l ține televizorul prizonier. Asta fusese adevărat. Concertul din Houston avusese loc, ziua aceea existase. Emoția copleșitoare și nebună a mulțimii din fața lui și emoția copleșitoare și nebună a muzicii din jurul său. Era reală, se întâmplase, iar tot restul era...

— Un căcat, zise Jude și apăsă butonul de închidere cu degetul mare.

Televizorul se întunecă.

— Nu este adevărat, spuse Georgia pe o voce doar cât o șoaptă. Nu este adevărat, așa-i? Suntem... ești... Asta o să ni se întâmple nouă?

— Nu, spuse Jude.

Și televizorul se lumină din nou. Bill Beutel stătea iar la pupitrul știrilor, cu un teanc de hârtii strâns în mâini, cu umerii îndreptați spre obiectiv.

— Ba da, spuse Bill. Veți muri amândoi. Morții-i trag pe vii în jos. Tu vei lua pistolul și ea va încerca să scape, dar tu o vei prinde și vei...

Jude apăsă din nou butonul de oprire, apoi aruncă telecomanda în ecranul televizorului. Se duse după ea, puse piciorul pe ecran și apoi îndreptă piciorul, împingând televizorul drept prin spatele deschis al dulapului. Aparatul se lovi de perete și ceva scoase flamă, o lumină albă stingându-se ca un bec. Televizorul cu ecran plat căzu în spațiul dintre dulap și perete, și atinse solul cu un scrâșnet plastic și un sunet scurt, electric, ca un sfârâit, care dură doar un moment și se stinse. Încă o zi ca asta și nu mai rămânea nimic în casă.

Jude se întoarse și mortul stătea lângă scaunul Georgiei. Fantoma lui Craddock se întinse pe după ea ca să-i prindă capul între mâini. Linii negre dansau și licăreau în fața orbitelor bătrânului.

Georgia nu încercă să se miște sau să se uite în jur, era nemișcată ca o persoană care vede un șarpe otrăvitor și se teme să facă orice — chiar și să respire — ca nu cumva să fie mușcată.

— N-ai venit după ea, spuse Jude.

Când vorbi, păși în stânga, dând ocol pe lângă un perete al camerei și îndreptându-se spre ușa dintre hol.

— Nu pe ea o vrei.

Într-o clipită, mâinile lui Craddock strângeau încet capul Georgiei. În clipa următoare, brațul lui drept se ridicase pentru a sta întins înainte la semi-orizontală: *Seig heil.* În jurul mortului, timpul avea un fel de a sări, un DVD zgâriat, imaginea agățându-se din când în când, fără momente de tranziție. Lanțul de aur căzu din mâna dreaptă, cea ridicată. Lama sub formă de semilună scânteia puternic la capătul lui. Tăișul lamei era vag iridescent, așa cum se vede pe apă un curcubeu de ulei.

E timpul să pornim la drum, Jude.

— Cară-te, zise Jude.

Dacă vrei să plec, trebuie doar să-mi asculți vocea. Trebuie să asculți bine. Trebuie să fii ca un radio, iar vocea mea este

transmisia. După amurg e frumos să asculți puțin la radio. Dacă vrei să se termine povestea asta, trebuie să asculți cât poți tu mai bine. Trebuie să-ți dorești din tot sufletul să se sfârșească. Nu-i așa că vrei să se sfârșească?

Jude strânse din dinți. Nu voia să răspundă, simțea că ar fi fost o greșeală s-o facă, apoi îl uimi să vadă că încuviințează încet din cap.

Nu-i așa că vrei să asculți bine? Știu că vrei. Știu. Ascultă. Poți face abstracție de toată lumea și poți auzi doar vocea mea. Pentru că asculți așa de bine.

Și Jude încuviință mai departe, clătinând încet din cap sus-jos, în timp ce în jurul lui toate celelalte sunete din cameră se stinseră. Jude nici măcar nu le observase până să dispară: huruitul jos al camionetei care mergea la ralanti afară, șuieratul subțire al respirației Georgiei, egalat de propria lui răsuflare aspră. Urechile îi țiuiră de brusca absență a sunetului, de parcă timpanele sale ar fi fost amorțite de o explozie asurzitoare.

Lama goală se legăna în arcuri mici, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Jude se temea de vederea ei, se forța să-și ferească privirea.

Nu e nevoie să te uiți la ea, îi spuse Craddock. *Sunt mort. Nu am nevoie de un pendul ca să-ți intru în minte. Deja sunt acolo.*

Și Jude descoperi că privirea îi revine oricum spre ea, că nu se poate înfrâna.

— Georgia, spuse el, sau încercă să spună.

Simți cuvântul pe buze, în gură, în forma respirației sale, dar nu-și auzi propria voce, nu auzi nimic în acea tăcere îngrozitoare, învăluitoare. Nu auzise niciodată vreun sunet mai puternic decât acea tăcere.

N-am s-o omor eu. Nu, domnule, spuse mortul. Vocea lui nu avea inflexiuni, era răbdătoare, înțelegătoare, o murmură jos, rezonant, amintea de sunetul albinelor în stup. *Tu o vei face. Sigur. Asta vrei.*

Jude deschise gura să-i spună cât de tare se înșală și, în schimb, spuse:

— Da.

Sau presupuse că asta a spus. Era mai mult un gând puternic.

Craddock spuse: *Bravo, băiete.*

Georgia începea să plângă, deși făcea încercări vizibile de a se ține sub control, de a nu tremura. Jude nu o auzea. Lama lui Craddock pendula înainte și înapoi, brăzdând aerul.

Nu vreau s-o rănesc, nu mă face s-o rănesc, gândi Jude.

Nu va fi așa cum vrei tu. Ia pistolul, auzi? Fă-o acum.

Jude începu să se miște. Se simțea deconectat de propriul său trup, un martor, nu un participant la scena care se derula singură. Era prea ametit ca să se mai teamă de ce era pe cale să facă. Știa doar că trebuia s-o facă dacă voia să se trezească.

Dar înainte să ajungă la pistol, Georgia se ridică de pe scaun și țâșni spre ușă. Nu avea idee că fata se putea mișca, crezuse că Craddock o ținea acolo cumva, însă o ținuse doar teama, iar acum aproape că trecuse de el.

Oprește-o, spuse singura voce rămasă pe lume, și când ea era în dreptul lui, Jude se văzu apucând-o de păr și trăgându-i capul în spate. Fata își pierdu avântul. Jude pivotă și o aruncă la pământ. Când Georgia atinse podeaua, mobila tremură. Un teanc de CD-uri alunecă de pe o măsuță și căzu zgomotos. Piciorul lui Jude îi găsi stomacul, îi aplică un șut zdravăn, și fata se strânse în poziție fetală. Imediat ce o făcu, Jude nu știu de ce o făcuse.

Bravo, spuse mortul.

Asta îl dezorientă pe Jude, felul în care vocea mortului veni spre el din tăcere, cuvinte ce aveau o prezență aproape fizică, albine roindu-i înăuntrul capului. Capul lui era stupul în care ele intrau și din care ieșeau, și fără ele rămânea o goliciune cerată, poroasă ca un fagure. Capul îi era prea ușor și prea gol, și avea să înnebunească dacă nu-și recăpăta gândurile, vocea. Mortul spunea acum: *Trebuie să-i faci felul pizdei. Dacă nu te deranjează c-o spun. Acum ia pistolul. Grăbește-te.*

Jude se întoarse după pistol, mișcându-se repede acum. Străbătu camera spre masă; pistolul era la picioarele sale; se lăsă într-un genunchi ca să-l ia.

Nu auzi câinii decât când se întinse după revolver. Un singur hămăit ascuțit, apoi altul. Atenția i se agață de acel sunet ca o mânecă ce se agață de un cui ieșit în afară. Îl șocă să audă altceva în acea tăcere fără fund în afara vocii lui Craddock. Geamul din spatele biroului era încă întredeschis, așa cum îl lăsase. Un alt lătrat ascuțit, furios, și altul. Angus. Apoi Bon.

Haide, băiete. Hai și fă-o.

Privirea lui sări la micuțul coș de gunoi de lângă birou și la cioburile discului de platină pe care le aruncase în el. Un cuib de lame cromate ițindu-se în sus, în aer. Câinii lătrau amândoi la unison acum, o ruptură în canavaua tăcerii, și sunetul lor îi aduse în minte, nepoftit, mirosul lor, putoarea de blană udă de câine, odoare de animal încălzit al răsuflării lor. Jude își vedea fața reflectată într-un ciob al discului argintiu, și asta îl făcu să tresară: propria-i expresie rigidă de disperare, de oroare. Și în momentul următor, amestecat cu hămăitul neobosit al câinilor, avu un gând numai al său, rostit pe propria sa voce. *Singura putere pe care o are asupra oricăruia dintre voi doi este puterea pe care i-o dai tu.*

În clipa următoare, Jude întinse mâna dincolo de pistol și o vârî în coșul de gunoi. Atinse cu podul palmei stângi bucata cea mai ascuțită și mai lungă de platină și sări, împingându-și toată greutatea în ea. Ciobul se afundă în carne și el simți o durere sfâșietoare fulgerându-i mâna până la încheietură. Strigă din toți rărunchii și ochii i se încețoșară, umplându-se de lacrimi înțepătoare. Își retrase imediat mâna, după își lovi palmele una de cealaltă. Dintre ele săriră picături de sânge.

Ce dracu' îți faci, băiete? îl întrebă fantoma lui Craddock, dar Jude nu-l mai asculta. Nu mai putea fi atent: își simțea mâna străpunsă adânc, aproape până la os.

N-am terminat-o cu tine, spuse Craddock, dar o terminase, numai că nu știa. Mintea lui Jude se întinse după lătratul câinilor ca un om care se îneacă și se agață de-un colac, îl găsi și-l strânse aproape de ființa sa. Se ridică în picioare și începu să se miște.

Să ajungă la câini. Viața lui — și a Georgiei — depindea de asta. Era o idee care nu avea niciun sens logic, însă lui Jude nu-i păsa de ceea ce era logic, ci doar de ceea ce era adevărat.

Durerea era o panglică roșie pe care o ținea între mâini și pe care o urma departe de vocea mortului și înapoi la propriile sale gânduri. Avea o toleranță mare la durere, întotdeauna avusese, și uneori în viață chiar o căutase cu intenție. Simțea o durere adâncă în încheietura mâinii, semn cât de adâncă era rana, și o parte din el prețuia acea durere, se minuna de ea. Ridicându-se, își zări reflexia în fereastră. Rânjea printre fuioarele bărbii, o imagine

și mai rea decât expresia de teroare pe care o observase pe fața sa cu un moment în urmă.

Treci înapoi aici, porunci Craddock, și Jude încetini pentru o clipă, apoi își regăsi ritmul și continuă.

În drum spre ușă, aruncă o privire la Georgia — nu putea risca să se uite înapoi și să vadă ce făcea Craddock — și fata era încă ghemuită pe podea, cu brațele la stomac și cu părul în față. Se uită și ea la el de sub breton. Obrajii ei erau umezi de transpirație. Pleoapele i se zbăteau. Ochii de după ele erau rugători, întrebători, încețoșați de durere.

Jude își dorea să aibă timp să-i spună că nu voise s-o rănească. Voia să-i spună că nu fugea, că n-o părăsea, că-l ducea pe mort de acolo, dar durerea din mână era prea intensă. Nu putea gândi pe lângă ea și să alinieze cuvintele în propoziții clare. Și pe deasupra, nu știa cât va putea să gândească singur, înainte ca Craddock să pună iar stăpânire pe el. Trebuia să controleze ritmul celor care aveau să se întâmplă în continuare, iar asta trebuia să se întâmplă repede. Dar era în regulă. Era mai bine așa. Întotdeauna dăduse cel mai bun randament când acționase cu viteză.

Se avântă pe coridor, ajunse la scări și le coborî repede, aproape prea repede, câte patru odată, drept pentru care avu impresia că se prăvălește. Se împiedică la ultimele câteva trepte și căzu pe gresia roșie din bucătărie. Își răsuci o gleznă. Se împletici până la blocul de tăiere, cu picioarele lui subțiri și suprafața crestată pătată de sânge vechi. Un satâr era înfipt în marginea lemnului moale și lama lată și groasă scânteia ca argintul viu în întuneric. Văzu reflectate în ea scările din spatele său și pe Craddock stând pe ele, cu trăsăturile neclare, cu mâinile ridicate deasupra capului, cu palmele în sus, un predicator ambulant adresându-se credincioșilor.

Stai, spuse Craddock. *Ia satârul.* Dar Jude se concentră asupra pulsațiilor din palmă. Era durerea profundă a mușchiului străpuns și avea efectul de a-i limpezi mintea și a-i da echilibru. Mortul nu-l putea constrânge să facă ce dorea el dacă Jude suferea prea tare ca să-l mai audă. Se împinse în blocul de tranșat și avântul îl purtă departe de el pe lungimea bucătăriei.

Se lovi de ușa biroului lui Danny, o împinse în lături și intră val-vârtej în întuneric.

19

După ce făcu trei pași în încăpere, se opri locului, așteptând un moment ca să se orienteze. Draperiile erau trase. Nu se vedea nicio rază de lumină nicăieri. Nu vedea nimic în tot acel întuneric și trebui să înainteze mai încet, târșâindu-și picioarele, cu mâinile întinse în față, dibuind după obiectele care s-ar fi putut afla înaintea sa. Ușa nu era departe, iar apoi se va afla afară.

Înaintând, însă, simți o apăsare pe piept. Îi venea puțin mai greu să respire decât i-ar fi plăcut. Avea impresia că, din clipă în clipă, va atinge cu mâinile fața rece și moartă a lui Craddock în întuneric. La acest gând, se trezi că se străduiește să nu intre în panică. Lovi cu cotul o veioză cu picior și o doborî. Îi tresări inima. Continuă să meargă înainte cu pași de copil, dar nu simțea că s-ar fi apropiat de destinația sa.

Un ochi roșu, un ochi de pisică, se deschise încet în întuneric. Difuzoarele care flancau dulapul combinei stereo prinseră viață cu un sunet înfundat de bas și un murmur jos, gol. Apăsarea se mută în jurul inimii, o strângere paralizantă. *Continuă să respiri*, își spuse. *Continuă să te miști. O să încerce să te împiedice să ajungi afară.* Câinii lătrau întruna pe vocile aspre, încordate, nu foarte departe acum.

Combina stereo era deschisă și ar fi trebuit să se audă radioul, dar nu se auzea. Nu se auzea absolut niciun sunet. Degetele lui Jude atinseră peretele, canatul ușii, apoi apucă clanța cu mâna stângă, cea înjunghiată. Un ac imaginar de cusut se răsuci în rană, producând o văpaie rece de durere.

Răsuci clanța, trase ușa în spate. O fantă se deschise în întuneric, dând spre lumina puternică a reflectoarelor montate pe bullbarul camionetei omului mort.

„Te crezi special pentru c-ai învățat să cânți la o chitară fututã?“ zise tatăl lui Jude din celălalt capăt al biroului. Vorbea din combina stereo; vocea sa era puternică și cavernoasă.

În clipa următoare, Jude deveni conștient de alte sunete care ieșeau din difuzoare — o răsuflare grea, pantofi târșâiți, bufnetul produs de cineva care bate într-o masă — zgomote care sugerau un tăcut și disperat meci de lupte greco-romane, doi bărbați care

își măsoară puterile. Era în desfășurare o piesă de teatru radiofonic. Era o piesă pe care Jude o cunoștea bine. Fusese unul dintre actori în versiunea ei originală.

Se opri cu ușa pe jumătate deschisă, neputând să iasă afară în noapte, țintuit locului de sunetele care ieșeau din combină.

„Crezi că asta te face mai bun ca mine?“ Martin Cowzynski, pe un ton amuzat și, totodată, dușmănos. „Treci aici.“

Apoi se auzi vocea lui Jude. Nu, nu vocea lui Jude — pe atunci, el nu era Jude. Era vocea lui Justin, o voce într-o octavă puțin superioară, una care-l lăsa uneori și căreia îi lipsea rezonanța dobândită odată cu maturizarea corzilor vocale. „Mami! Mami, ajutor!“

Mami nu spuse nimic, nu scoase niciun sunet, dar Jude își amintea ce făcuse ea. Se ridicase de la masa din bucătărie și se dusese în camera în care cosea și închisese încet ușa în urma ei, fără a îndrăzni să arunce vreo privire la unul dintre ei. Jude și mama lui nu se ajutaseră niciodată reciproc. Când aveau cel mai mult nevoie, nu aveau niciodată curajul s-o facă.

„Am spus să treci dracului aici“, îi spuse Martin.

Zgomotul produs de cineva dând peste un scaun. Zgomotul unui scaun lovindu-se de podea. Când Justin strigă din nou, vocea îi tremura de panică.

„Nu mâna! Nu, tată, nu mâna!“

„Ț-arăt eu“.

Și urmă un bubuit puternic, ca o ușă trântită, și Justin-băiatul-de-la-radio strigă și iar strigă, și la auzul acestui strigăt Jude se avântă afară, în aerul nopții.

Rată o treaptă, se împiedică, căzu în genunchi în noroiul înghețat din parcare. Se ridică, mai făcu doi pași în fugă și se împiedică din nou. Căzu în patru labe în fața camionetei mortului. Se uită deasupra barei de protecție la cadrul fioros al bulbarului și la reflectoarele prinse de el.

Partea frontală a unei case sau a unei mașini sau a unei camionete putea semăna uneori cu o față, și ăsta era cazul și cu Chevroletul lui Craddock. Reflectoarele erau ochii luminoși, orbi, holbați ai unui descreierat. Bara cromată de protecție era o gură argintie rânjită. Jude se aștepta să sară la el, cu pneurile rotindu-se pe pietriș, dar nu se întâmplă așa.

Bon și Angus săreau în gardul de sârmă al țarcului, lătrând fără zăbavă — răcnete profunde, guturale de teroare și furie, eternul și primitivul limbaj al câinilor: *Vedeți ce dinți am, păstrați distanța, că altfel o să-i simțiți, păstrați distanța, că sunt mai rău ca voi.* Crezu pentru o clipă că lătrau la camionetă, dar Angus se uita dincolo de el. Jude întoarse privirea. Mortul stătea în ușa biroului lui Danny. Fantoma lui Craddock își ridică pălăria și o așează cu grijă pe cap.

Fiule. Vino înapoi aici, fiule, spuse mortul, dar Jude încerca să nu-l asculte, se concentra din răsputeri asupra larmei produse de câini. De când lătratul lor spulberase vraja sub care fusese, sus în studio, i se păruse că cel mai important lucru din lume era să ajungă la ei, deși n-ar fi putut explica nimănui, nici lui însuși, de ce era așa important s-o facă. Doar că, auzind vocile lor, își amintea propria sa voce.

Se opinti în picioare de pe pietriș, alergă, căzu, se ridică, alergă din nou, se împiedică la marginea parcării, se prăbuși încă o dată în genunchi. Se târî prin iarbă, nemaiavând forță să se opintească iar în picioare. Aerul rece îl înțepa în adâncul mâinii rănite.

Aruncă o ocheadă în spate. Craddock venea. Lanțul de aur atârna din mâna sa dreaptă. Lama din capătul lui începu să se legene, o semilună argintie, o dâră de lumină sfâșiind noaptea. Scânteierea ei îl fascina. Își simți privirea lipindu-se de ea, simți gândurile scurgându-se din el — și în clipa următoare intră direct în gardul de sârmă cu un zăngănit puternic și căzu pe-o rână. Se rostogoli pe spate.

Era lângă ușa batantă care ținea țarcul închis. Angus se lovea de cealaltă parte, cu ochii dați peste cap. Bon stătea împietrită în spatele lui, lătrând cu o insistență încăpățânată. Mortul venea spre ei.

Să gonim, Jude, zise fantoma. *Să gonim împreună pe drumul nopții.*

Jude simți că ființa i se golește, simți că se predă acelei voci, vederii acelei lame argintii care brăzda întunericul înainte și înapoi.

Angus lovi gardul de sârmă așa tare, că fu împins în spate și căzu pe-o parte. Impactul îl scoase din nou pe Jude din transă.

Angus.

Angus voia să iasă. Era deja înapoi în picioare și lătra la mort, lovind cu labele de gard.

Și Jude avu atunci un gând — nebunesc, pe jumătate format. Își aminti ceva ce citise ieri dimineață în una dintre cărțile sale de ocultism. Ceva despre animalele magice. Ceva despre cum puteau ele comunica direct cu morții.

Mortul era la picioarele lui Jude. Fața suptă și albă a lui Craddock era imobilă, încremenită într-o expresie de dispreț. Urmele negre tremurau în fața ochilor săi.

Ascultă, acum. Ascultă sunetul vocii mele.

— Am auzit destule, spuse Jude.

Ridică mâna și în spatele său găsi ivărul porții de la țarc. Îl deschise.

Angus lovi poarta o clipă mai târziu. Aceasta se deschise și câinele sări la omul mort, scoțând un sunet pe care Jude nu-l mai auzise niciodată din partea cățelului său, un mârâit gâtuit și grav ieșit din străfundul pieptului. Bon sări și ea un moment mai târziu, cu dinții la vedere și cu limba pe o parte.

Mortul făcu un pas împleticit în spate. Confuzia i se putea citi pe față. In secundele următoare, lui Jude îi veni greu să înțeleagă la nivel logic ceea ce vedea. Angus sări la bătrân — doar că, în acel moment, părea că Angus nu era un singur câine, ci doi. Primul era ciobănescul german suplu și vânjos care fusese dintotdeauna. Dar de el era atașată o umbră întunecată sub formă de câine, plată și amorfă, dar cumva solidă, o umbră vie.

Corpul material al lui Angus se suprapunea cu această umbră, însă nu perfect. Câinele-umbră se vedea pe la margini, mai ales în zona nasului lui Angus — și a gurii căscate. Acest al doilea Angus umbros îl lovi pe mort cu o fracțiune de secundă înaintea lui Angus cel real, năpustindu-se asupra lui din partea stângă, departe de mâna care ținea lanțul de aur cu lama aceea argintie. Mortul strigă — un strigăt furios, strangulat — și se roti, împleticindu-se în spate. Îl înlătură pe Angus, lovindu-l peste bot cu cotul. Doar că nu Angus era cel pe care îl înlătura, ci celălalt câine, cel negru, care tresălta precum o umbră aruncată de flacăra unei lumânări.

Bon se năpusti spre cealaltă parte a lui Craddock. Și Bon era de fapt doi câini, avea un geamăn-umbră. Când sări, bătrânul lovi

spre ea cu lanțul de aur și lama argintie sub formă de semilună vâjâi prin aer. Trecu prin piciorul drept din față al lui Bon, pe după umăr, fără să lase vreo urmă. Dar apoi se înfipse în câinele negru atașat de ea, se înțepeni în piciorul lui. Umbra-Bon era prinsă și, pentru un moment, fu deformată puțin, își pierdu conturul de câine, semănând cu... nimic. Lama se desprinse, trasă în spate de mâna mortului. Bon țipă — un strigăt îngrozitor, sfredelitor, de durere. Jude nu știu care dintre cele două Bon țipase: ciobănescul sau umbra.

Angus se aruncă din nou la omul mort, cu maxilarele desfăcute, țintindu-i gâtul, fața. Craddock nu se putu roti destul de repede ca să apuce să-l lovească. Umbra-Angus îi puse labele din față pe piept și-l împinse, iar mortul se împiedică și căzu în parcare. Când sări și câinele negru, se putu depărtă aproape un metru de ciobănescul german de care era atașat, lungindu-se și deșirându-se ca o umbră la capătul zilei. Colții lui negru clănțăniră la câțiva centimetri de fața mortului. Lui Craddock îi zbură pălăria. Angus — atât ciobănescul german, cât și câinele de culoarea nopții atașat de el — se urcă pe el și începu să-l zgârie cu ghearele.

Timpul sări.

Mortul era din nou în picioare, cu spatele lipit de camionetă. Angus sărise prin timp odată cu el; se ferea și trăgea de el. Dinți negri sfâșiară pantalonii mortului. Un lichid-umbră curgea din zgârieturile de pe fața omului mort. Când picăturile ajungeau pe pământ, sfârâiau și fumegau, ca picăturile de grăsime care cad într-o tigaie încinsă. Craddock lovi cu piciorul, lovitura își nimeri ținta, Angus se rostogoli și se ridică în picioare.

Angus se lăsă pe picioarele din spate, scoțând mârâitul acela profund, cu privirea ațintită la Craddock și la lanțul său de aur pe care se legăna acea lamă sub formă de semilună. Căuta momentul potrivit să sară. Mușchii de pe spinarea uriașului câine se încordau sub blana scurtă, lucioasă, pregătiți de salt. Câinele negru atașat de Angus sări primul, cu doar o fracțiune de secundă înainte, deschizând gura și țintind vintrele mortului, boașele lui. Craddock țipă.

Salt.

În aer reverberă sunetul unei portiere trântite. Bătrânul era înăuntrul camionetei Chevy. Pălăria lui era în drum, stâlcită.

Angus lovi lateralul camionetei și aceasta se legănă pe arcuri. Apoi Bon lovi cealaltă parte, zgâriind înfuriată oțelul. Răsuflarea ei aburi geamul, balele ei mânjiră sticla, exact ca și când ar fi fost o camionetă adevărată. Jude habar nu avea cum reușise ea să ajungă până acolo. Cu un moment în urmă stătea ghemuită lângă el.

Bon alunecă, se întoarse în cerc, se aruncă încă o dată asupra camionetei. În același timp, de cealaltă parte a vehiculului, sări și Angus. Dar, în clipa următoare, Chevroletul dispăru, și cei doi câini se ciocniră unul de celălalt. Își loviră capetele zgomotos și se prăbușiră în noroiul înghețat acolo unde fusese camioneta cu doar o clipă înainte.

Numai că nu dispăruse. Nu întru totul. Reflectoarele rămaseră, două cercuri de lumină plutind la semiînălțime. Câinii săriră în picioare și o luară la goană spre lumini, apoi începură să le latre cu furie. Bon avea spinarea încovoiată și părul sculat, și, în timp ce hămăia, se dădea în spate din calea luminilor plutitoare, fără sursă. Angus nu mai avea glas ca să latre; fiecare hămăit era mai răgușit ca celălalt. Jude observă că umbrele lor gemene dispăruseră, plecaseră odată cu camioneta, sau se întorseseră în trupurile lor fizice, acolo unde poate că se ascundeau dintotdeauna. Jude bănuia — gândul părea destul de logic — că acei câini negri atașați de Bon și Angus fuseseră sufletele lor.

Cercurile de lumină ale reflectoarelor începură să se stingă, devenind reci și albastre, restrângându-se. Apoi dispărură, lăsând în urmă doar vagi imagini reziduale imprimate pe retinele lui Jude, discuri palide, de culoarea lunii care plutiră în fața sa preț de alte câteva momente, apoi se stinseră și ele.

20

Jude nu fu pregătit până când cerul dinspre est începu să se lumineze de primele semne ale falselor zori. Apoi o lăsă pe Bon în mașină și-l duse pe Angus în casă cu el. Urcă scările și intră

în studio. Georgia era unde o lăsase; dormea pe canapea sub un cearșaf de bumbac alb pe care el îl trăsese de pe patul din camera de oaspeți.

— Trezește-te, iubire, zise el, punându-i o mână pe umăr.

La atingerea lui, Georgia se rostogoli spre el. O șuviță lungă de păr negru îi era lipită de obrazul transpirat și avea o culoare nesănătoasă — obrajii de-un roșu aproape urât, pe când restul tenului era de-un alb cadaveric. Jude îi puse dosul palmei la frunte. Era caldă și umedă.

Fata se linse pe buze.

— Futu-i, cât e ceasul?

— Cinci.

Se uită în jur, se ridică în coate.

— Ce caut aici?

— Nu știi?

Georgia se uită în sus la el cu toată seriozitatea. Bărbia începu să-i tremure, după care trebui să se uite în altă parte. Își acoperi ochii cu mâna.

— O, Doamne, făcu ea.

Angus se aplecă pe lângă Jude și își lipi botul de gâtul ei, sub maxilar, împingându-l încet, parcă spunându-i să țină fruntea sus. Ochii lui mari erau umezi de grijă.

Când nasul lui ud îi atinse pielea, ea tresări și se ridică de tot. Îi aruncă lui Angus o privire speriată, dezorientată, și puse mâna pe capul lui, între urechi.

— Ce caută el în casă?

Se uită la Jude și văzu că era îmbrăcat. Bocanci Doc Martens negri, trenci lungi până la glezne. Aproape în același timp, păru să audă huruitul gutural al Mustangului mergând la ralanti în parcare. Era deja pregătit de drum.

— Unde te duci?

— Mergem împreună, spuse el. Spre sud.

La drum

21

Lumina începu să scadă pe când se aflau la nord de Fredericksburg și atunci Jude văzu camioneta omului mort în spatele lor, urmându-i la o distanță de poate jumătate de kilometru.

La volan era Craddock McDermott, deși era greu să-l deslușești clar în lumina aceea slabă, sub strălucirea galbenă a cerului, unde norii radiau ca niște tăciuni mocniți. Jude vedea totuși că purta din nou pălărie și că stătea aplecat peste volan, cu umerii ridicați până la urechi. Își pusese de asemenea o pereche de ochelari rotunzi. Lentilele scăpărau într-o stranie lumină portocalie, în bătaia becurilor cu vapori de sodiu de deasupra Interstatalei 95, cercuri de flăcări scânteietoare — perechea vizuală a reflectoarelor de pe bulbar.

Jude vira la următoarea ieșire. Georgia îl întrebă de ce și el spuse că e obosit. Ea nu văzuse fantoma.

— Pot să conduc eu, zise ea.

Dormise aproape toată după-amiaza și acum ședea în scaunul pasagerului cu picioarele trase sub ea și cu capul pe umăr.

Când el nu răspunse, fata aruncă o privire la fața sa și spuse:

— E totul în ordine?

— Vreau doar să ies de pe șosea înainte să se lase întunericul.

Bon își îndesă capul în spațiul dintre scaunele din față ca să-i asculte cum discută. Îi plăcea să participe la conversații. Georgia o mângâie pe cap și Bon se uită la Jude cu o expresie de neîncredere în ochii ciocolatii.

Găsiră un Days Inn la mai puțin de un kilometru de autostradă. Jude o trimise pe Georgia să ia o cameră, timp în care el rămase în Mustang cu cățeii. Nu voia să-și asume riscul de a fi recunoscut, nu avea chef de asta. Nu mai avea chef de asta de vreo cinci-sprezece ani.

Imediat ce Georgia coborî din mașină, Bon se furișă pe scaunul ei și se făcu covrig în adâncitura caldă lăsată de fundul Georgiei. Așezându-și botul pe labe, îi aruncă lui Jude o privire vinovată, așteptând ca el să strige, să-i spună să se ducă în spate cu Angus. Jude nu strigă. Câinii erau liberi să facă așa cum doreau.

La scurt timp după ce porniseră la drum, Jude îi povestise Georgiei cum îl goniseră câinii pe Craddock.

— Nu sunt sigur dacă mortul știa că Angus și Bonnie îl pot ataca în felul ăsta. Dar cred că Craddock a simțit că reprezintă o amenințare de-un fel sau altul și cred că i-ar fi convenit să ne sperie ca să ieșim din casă și să plecăm departe de ei, înainte să ne dăm seama cum să-i folosim împotriva lui.

La asta, Georgia se răsucise în scaun ca să întindă mâna în spate și să-l scarpine pe Angus după urechi, aplecându-se destul de tare ca să-și frece nasul de botul lui Bon.

— Cine sunt cățelușii mei eroi? Cine sunt? Mda, voi, așa-i, făcuse ea, până când Jude începuse să simtă că-și ia câmpii.

Georgia ieși din biroul de recepție cu o cheie pe deget, pe care o zornăi spre el înainte să se întoarcă și să dea colțul clădirii. El o urmă în mașină și parcă într-un loc gol în fața unei uși bej, între alte uși bej, în partea din spate a motelului.

Ea se duse înăuntru cu Angus cât timp Jude se plimbă cu Bon de-a lungul unei pădurici de copaci pirpirii de la marginea parcării. Apoi se întoarse, o lăsă pe Bon cu Georgia și îl luă pe Angus la plimbare. Era important ca niciunul dintre ei să nu se îndepărteze mult de câini.

Crângul acesta din spatele motelului era diferit de pădurea care înconjura casa sa de fermă din Piecliff, New York. Era o inconfundabilă pădure din sud, mirosea a putreziciune dulce și a mușchi ud și a rugină, a sulf și canalizare, a orhidee și ulei de motor. Ca o subsuoară. Ca Moore's Corner, locul în care crescuse el. Angus lătră la licuricii care scăpărau ici și colo între ferigi, mărgele de lumină eternă verde.

Se întoarse în cameră. În cele zece minute cât le luase să treacă prin Delaware, oprise la o benzinărie Sunoco pentru a alimenta și se gândise să cumpere șase conserve de carne Alpo. Nu-i trecuse însă prin gând să cumpere și farfurii de hârtie. Cât timp Georgia folosi baia, Jude scoase un sertar din scrin, desfăcu două conserve și le vărsă înăuntru. Așeză sertarul jos pentru câini. Aceștia se năpustiră asupra mâncării și încăperea se umplu de clefăitul lor, de icnete și mormăituri aspre.

Georgia ieși din baie și rămase în pragul ușii într-o pereche de chiloți albi spălăciți și un top care-i lăsa buricul gol, cu orice urmă a existenței sale *goth* înlăturată, mai puțin unghiile de la picioare vopsite cu ojă neagră. Mâna dreaptă îi era înfășurată într-un bandaj nou. Se uită la câini, strâmbând din nas într-o expresie de dezgust jucat.

— Mamă, da' ce mizerabil trăim. Dacă menajera descoperă că le-am dat câinilor de mâncare din scrin, n-o să mai fim bine veniți la Fredericksburg Days Inn.

Vorbi tărăgănat, ca la țară, pentru a-l amuza pe Jude. Toată după-amiaza făcuse asta — uneori de distracție și alteori, credea Jude, fără să știe că o face. Ca și când părăsind New York-ul se îndepărta și de persoana care fusese acolo, revenind inconștient la vocea și atitudinile celeia care fusese înainte: o puștoaică sfrijită din Georgia care credea că tot ce zboară se mănâncă.

— Am văzt oameni care făceau și mai multă mizerie într-o cameră de motel, zise el.

„Văzt" în loc de „văzut". Și pe el începea să-l prindă vechiul accent, care în ultimii ani se aplatizase. Dacă nu avea grijă, până să ajungă în Carolina de Sud avea să vorbească precum un figurant din emisiunea Hee Haw. Era greu să te apropii de locul în care ai crescut fără să redobândești caracteristicile persoanei care ai fost acolo.

— Basistul meu, Dizzy, s-a căcat odată într-un sertar de scris, când n-am ieșit din baie destul de repede.

Georgia râse, deși Jude văzu că-l privea cu o oarecare îngrijorare — întrebându-se, poate, la ce-i stătea mintea. Dizzy era mort. SIDA. Jerome, care cântase la chitară ritmică și la clape și cam la orice altceva, era și el mort, ieșise cu mașina de pe șosea cu 220 de kilometri la oră, se izbise de un copac și zdrobise Porsche-ul ca pe o cutie de bere. Numai o mână de oameni știa

că nu fusese un accident datorat conducerii sub influența băuturilor alcoolice, ci că o făcuse perfect treaz, cu bună intenție.

Nu la mult timp după ce Jerome ieșise din scenă, Kenny zisese că era timpul să tragă cortina, că voia să petreacă ceva timp cu copiii lui. Kenny era obosit de cercei în sfârcuri și pantaloni de piele neagră și efecte pirotehnice și camere de hotel, că oricum de o bună bucată de vreme nu făcuse decât să le tolereze pe toate. Și așa s-a pus cruce formației. Jude cântase solo de atunci.

Poate că nici măcar asta nu făcuse. În studio, acasă, avea o cutie cu demo-uri, aproape treizeci de cântece noi. Însă era o colecție particulară. Nu se sinchisise să le cânte pentru nimeni. Era același drac. Ce spusese Kurt Cobain? Strofă refren strofă. Iar și iar. Pe Jude nu-l mai interesa. SIDA îl răpusese pe Dizzy, condusul îl răpusese pe Jerome. Lui Jude nu-i mai păsa dacă mai făcea sau nu muzică.

Nu avea sens pentru el, după cum ieșiseră lucrurile. El fusese întotdeauna starul. Formația se numise Jude's Hammer. El era cel care trebuia să moară tragic de tânăr. Jerome și Dizzy trebuiau să trăiască și să spună după ani și ani povești despre el, povești adaptate pentru toate urechile într-o retrospectivă pe VH1 — amândoi aproape chei, grași, manichiurați, împăcați cu bogăția și rudele lor, cu trecuturile lor zgomotoase. Dar apoi Jude nu se pricepuse niciodată să respecte scenariul.

Jude și Georgia mâncară sandvișurile pe care le luaseră din aceeași benzinărie din Delaware de la care Jude cumpărase conservele Alpo. Aveau gustul foliei de ambalare în care erau înfășurate.

Formația My Chemical Romance era invitata lui Conan. Membrii aveau cercei în buze și sprâncene, erau coafați cu țepi, dar sub machiajul alb și rujul negru semănau cu o adunătură de copii durdulii care în urmă cu câțiva ani probabil că făcuseră parte din fanfara liceului. Țopăiau și se împingeau unul în celălalt de parcă scena de sub ei ar fi fost electrificată. Cântau frenetic, pișându-se pe ei de teamă. Lui Jude îi plăceau. Se întreba care dintre ei va muri primul.

După aceea, Georgia stinse veioza de lângă pat și se întinseră împreună în întuneric, cu câinii făcuți covrig pe podea.

— Se pare că n-am scăpat de el, spuse ea. Arzându-i costumul.

Nici urmă de accent Daisy Duke acum.

— Dar a fost o idee bună.

— Ba n-a fost.

Apoi:

— El m-a constrâns s-o fac, nu?

Jude nu răspunse.

— Și dacă nu reușim să aflăm cum să-l facem să plece? întrebă ea.

— Ne obișnuim cu mirosul de mâncare de câine.

Ea râse, răsuflarea ei gâdilându-i gâtul.

Fata spuse:

— Ce o să facem când o să ajungem unde mergem?

— O să discutăm cu femeia care mi-a trimis costumul. O să aflăm dacă ea știe cum să scăpăm de el.

Mașinile huruiau pe I-95. Greierii cântau.

— O s-o lovești?

— Nu știu. S-ar putea. Cum ți-e mâna?

— Mai bine, spuse ea. A ta?

— Mai bine, spuse el.

Mințea și era aproape sigur că și ea mințea. Când intraseră în cameră, ea se dusese la toaletă ca să-și schimbe bandajul. După aceea intrase el cu aceeași intenție și găsise vechile bandaje în gunoi. Le scosese ca să le inspecteze. Puteau a infecție și cremă antiseptică, și erau pătate de sânge uscat și altceva, o crustă gălbuie care trebuia să fie puroi.

Cât despre mâna lui, gaura pe care și-o făcuse probabil că necesita copci. Înainte să plece de acasă în acea dimineață, scosese o trusă de prim ajutor din dulapul din bucătărie și folosise niște leucoplast ca să închidă rana, apoi o înfășurase în bandaje. Însă rana continuase să sângereze, iar pe când dăduse bandajele jos, sângele aproape că le îmbibase complet. Gaura din mâna stângă se deschisese printre fâșiile de leucoplast, un ochi roșu, lichid.

— Fata care s-a sinucis, începu Georgia. Fata din cauza căreia se întâmplă toate astea...

— Anna McDermott.

Numele ei adevărat acum.

— Anna, repetă Georgia. Știi de ce s-a sinucis? Pentru că i-ai spus tu să-și ia tălpășița?

— E clar că sora ei asta crede. La fel și tatăl ei vitreg, presupun, dat fiindcă că ne bântuie.

— Fantoma aia... te poate constrânge să faci orice. Cum m-a constrâns pe mine să ard costumul. Cum l-a constrâns pe Danny să se spânzure.

Îi povestise despre Danny în mașină. Georgia întorsese fața spre geam și el o auzise plângând o vreme, scoțând sunete umede, sugrumate, care deveniseră după un timp respirația lentă și regulată pe care o aduce somnul. De atunci, niciunul dintre ei nu mai amintise de Danny.

Jude continuă:

— Mortul, tatăl vitreg al Annei, a învățat hipnoza torturând prizonieri în armată și n-a renunțat la ea după ce a ieșit la vatră. Îi plăcea să spună că este mentalist. În timpul vieții a folosit lanțul ăla al lui, cu lama argintie la capăt, ca să introducă oamenii în transe, dar acum că e mort nu mai are nevoie de el. Acum, când spune ceva, trebuie pur și simplu să execuți. Cât ai clipi, faci un pas în spate și privești cum el te manipulează. Nici măcar nu simți nimic. Corpul tău e un costum de haine, iar el e cel care îl poartă, nu tu.

Costumul unui om mort, gândi Jude, cu un fior de repulsie. Apoi spuse:

— Nu știu multe despre el. Annei nu-i plăcea să vorbească despre el. Dar știu că ea a lucrat o vreme ca chiromantă, și a spus că tatăl ei vitreg a învățat-o cum se face. Pe el îl interesau aspectele mai puțin înțelese ale minții umane. Cum ar fi, de exemplu, faptul că în weekenduri presta muncă de căutător paranormal.

— Ăștia sunt cei care găsesc apă vânturând bețișoare în aer? Și bunica a angajat un mocofan cu gura plină de dinți de aur ca să-i găsească un nou izvor după ce vechiul ei puț a secat. Avea un bețișor de hicori.

— Tatăl vitreg al Annei, Craddock, nu se complica el cu bețișoarele. Folosea pur și simplu lama aia pe lanț. Pendulele se pare că sunt la fel de bune. Oricum, târfa aia psihopată care mi-a trimis costumul, Jessica McDermott Price, a vrut să știu că tataie al ei a spus că va regla conturile cu mine după moartea sa. Prin urmare, cred că bătrânul cam știa cum să se întoarcă din morți. Cu alte cuvinte, nu e-o fantomă din întâmplare, dacă asta pare logic. A ajuns ceea ce este cu bună știință.

Un câine lătră undeva în depărtare. Bon ridică privirea, se uită gânditoare înspre ușă, apoi lăsă botul înapoi pe labele din față.

— Era frumoasă? întrebă Georgia.

— Anna? Mda. Sigur. Vrei să știi dacă era bună la pat?

— Întreb doar. Nu trebuie să faci pe deșteptul.

— Păi, nu pune întrebări la care nu vrei de fapt să le afli răspunsul. Sper că ai observat că eu nu te-am întrebat de foștii tăi parteneri de futai.

— Foști parteneri de futai. Fir-ar să fie. Asta mă consideri pe mine? Prezenta parteneră de futai, cea care va deveni curând fosta parteneră de futai?

— Christoase. Uite că-ncepem.

— Și nu vreau să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Încerc să clarific lucrurile.

— Cu ce-o să te ajute să lămurești ceva în problema noastră cu fantoma dacă o să știi cât a fost ea de frumoasă?

Ea ținu cearșaful la bărbie și se uită la el în întuneric.

— Deci ea a fost Florida și eu sunt Georgia. Câte alte state a mai vizitat pula ta?

— N-aș putea să spun. N-am o hartă undeva pe care să fi înfipt ace marcatoare. Chiar vrei să fac o estimare? Dacă tot suntem la subiectul ăsta, de ce să ne oprim la state? Am avut treisprezece turnee mondiale și întotdeauna mi-am luat pula cu mine.

— Cretin nenorocit.

El rânji în barbă.

— Știu că asta trebuie să fie șocant pentru o virgină ca tine. Am o veste pentru tine: am și eu un trecut. Unul lung de cincizeci și patru de ani.

— Ai iubit-o?

— Chiar nu poți s-o lași baltă?

— E important, fir-ar să fie.

— Cum poate să fie important?

Ea nu-i răspunse.

El se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de căpătâiul patului.

— Cam trei săptămâni.

— Ea te-a iubit?

El încuviință din cap.

— Ți-a trimis scrisori? După ce ai expediat-o acasă?

— Mda.

— Scrisori furioase?

El nu răspunse la început, evaluând întrebarea.

— Futu-i, le-ai citit vreodată, căcărează insensibilă ce ești?

Iată din nou acea inconfundabilă cadență rurală sudistă din vocea ei. Se încinsese și uitase pentru o clipă de sine. Sau poate nu era vorba că uitase de sine, gândi Jude, ci dimpotrivă.

— Mda, le-am citit, spuse el. Tocmai încercam să le găsesc când totul s-a dus pe copcă acasă în New York.

Îi părea rău că Danny nu le găsise. O iubise pe Anna și trăise cu ea și vorbise cu ea în fiecare zi cât fuseseră împreună, dar acum înțelegea că nu aflase aproape nimic despre ea. Știa atât de puține despre viața pe care o dusese înainte de el — și după.

— Meriți ceea ce ți se întâmplă, spuse ea.

Georgia se rostogoli cu spatele la el.

— O merităm amândoi.

El spuse:

— Nu erau furioase. Uneori erau sentimentale. Și alteori erau înfricoșătoare, pentru că erau atât de puține sentimente în ele. În ultima, mi-amintesc că spunea ceva cum că are lucruri despre care vrea să vorbească, lucruri pe care obosise să le țină secrete. Spunea că nu mai îndura să fie obosită tot timpul. Ceea ce ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă pentru mine. Numai că ea mai spusese lucruri de felul ăsta și altă dată, și niciodată... în fine. Am încercat să-ți spun că nu era sănătoasă. Nu era fericită.

— Dar tu crezi că te mai iubea? Chiar și după ce i-ai dat papucii?

— Nu i-am dat... începu el, apoi expiră încet. Nu voia să se lase momit. Presupun că mă iubea.

Georgia nu vorbi mult timp, cu spatele la el. El îi studie curbura umărului. În cele din urmă, fata spuse:

— Îmi pare rău pentru ea. Nu-i distracția de pe lume, să știi.

— Ce?

— Să fii îndrăgostită de tine. Am fost cu o mulțime de tipi care mă făceau să am o impresie jalnică despre mine, Jude, dar tu ești altfel. Pentru că știam că niciunuia dintre ei nu-i păsa cu adevărat de mine, dar ție îți pasă, și tot mă faci să am impresia că sunt târfa ta de doi bani.

Vorbi clar, calm, fără să se uite la el.

Spusele ei îl făcură să-și recapete puțin suflul și, preț de o clipă, vru să-i spună că-i pare rău, dar cuvintele acestea îl speriau. Își ieșise din mână cu scuzele și disprețuia să dea explicații. Ea îi

așteptă răspunsul, și când acesta nu veni, își trase pătura peste umăr.

El se lăsă cu capul pe pernă și își puse mâinile la ceafă.

— Mâine o să trecem prin Georgia, zise ea, tot fără a se întoarce. Vreau să ne oprim și să-i fac o vizită bunicii.

— Bunicii tale, repetă Jude, de parcă nu era sigur că o auzise bine.

— Bammy e persoana la care țin cel mai mult pe lume. A înscris odată exact trei sute de puncte la popice.

Georgia o spuse de parcă cele două lucruri ar fi mers de la sine mână în mână. Poate că așa era.

— Știi ce probleme avem?

— Mda. Sunt vag conștientă.

— Crezi că e o idee bună să începem să facem ocoluri?

— Vreau s-o văd.

— Ce zici dacă ne oprim la drumul de întoarcere? Puteți atunci să vă povestiți amintirile. La naiba, puteți merge să faceți câteva partide de popice.

Georgiei îi luă puțin să răspundă. În cele din urmă, spuse:

— Am un sentiment că ar trebui să o văd acum. Mi-a stat în gând. Nu cred că-i sigur că ne vom mai întoarce. Tu crezi?

El se trase de barbă, uitându-se la silueta ei sub cearșaf. Nu-i plăcea ideea de a încetini ritmul, oricare ar fi fost motivul, dar simțea nevoie de a-i oferi ceva, o concesie, ca s-o facă să-l disprețuiască mai puțin. De asemenea, dacă Georgia voia să-i spună ceva unei persoane iubite, bănuia că era logic să nu întârzie momentul. Amânarea oricărui lucru important nu mai părea a fi un plan rațional.

— Are limonadă la frigider?

— Proaspăt făcută.

— Bine, zise Jude. O să ne oprim. Dar nu prea mult, bine? Mâine la vremea asta putem fi în Florida, dacă nu tragem de timp.

Unul dintre câini suspină. Georgia deschisese geamul ca să elimine mirosul de Alpo, geamul care dădea spre curtea din mijlocul motelului. Jude simțea mirosul ruginii gardului de sârmă și un iz de clor, deși în piscină nu era pic de apă.

Georgia spuse:

— Pe deasupra, odată ca niciodată aveam o tablă Ouija. Când ajungem la bunica, vreau s-o caut.

— Ți-am spus deja. Nu am nevoie să vorbesc cu Craddock. Știu deja ce vrea.

— Nu, spuse Georgia, în voce simțindu-se o doză de nerăbdare. N-o vreau ca să putem vorbi cu el.

— Atunci cu cine să vorbim?

— Ne-o trebuie dacă vrem să vorbim cu Anna, spuse Georgia. Ai spus că te iubea. Poate ne va putea spune cum să ieșim din rahatul ăsta. Poate îl va putea chema la ordine.

22

„Lacul Pontchartrain, hă? Am crescut și eu nu departe de locul ăla. Părinții mei ne-au dus acolo cu cortul odată. Tatăl meu vitreg a pescuit. Nu știu cum i-a mers. Te duci des la pescuit pe lacul Pontchartrain?“

Deja îl urmărea cu întrebările ei. Nu era niciodată sigur dacă îi asculta răspunsurile sau dacă nu cumva folosea timpul cât îi lua lui să vorbească pentru a se gândi la altceva cu care să-l agaseze.

„Îți plac peștii? Îți plac peștii cruzi? Sushi? Mie, sushi mi se pare dezgustător, mai puțin când beau, și atunci am chef de asta. Repulsia maschează atracția. De câte ori ai fost la Tokyo? Am auzit că mâncarea e foarte scârboasă — calamar crud, meduze crude. Totul e crud acolo. Nu s-a inventat focul în Japonia? Ai avut vreodată indigestie de la mâncare stricată? Sigur că ai avut, cum ești mereu în turneu.

Cât de rău ai vomitat vreodată? Ai vomitat vreodată pe nări? Da? Aia e cel mai rău.

Dar ai pescuit des în lacul Pontchartrain? Te-a dus tatăl tău? Nu-i așa că-i cel mai frumos nume? Lacul Pontchartrain, lacul Pontchartrain, vreau să văd cum plouă pe lacul Pontchartrain. Știi care e cel mai romantic sunet din lume? Ploaia căzând peste un lac liniștit. O ploaie frumoasă de primăvară. Când eram mică, îmi puteam induce transa doar stând la geam și uitându-mă la ploaie. Tatăl meu vitreg spunea că n-a întâlnit pe nimeni care să poată intra în transă așa ușor ca mine. Tu cum ai fost în copilărie? Când ai hotărât să-ți schimbi numele?

Crezi că ar trebui să-mi schimb și eu numele? Alege-mi tu un nume nou. Vreau să mă cheme așa cum vrei tu."

„Dar ți-am ales deja", *spuse el.*

„Așa-i. Ai ales. De acum înainte, numele meu este Florida. Anna McDermott a murit pentru mine. E o fată moartă. S-a dus. Oricum, nu mi-a plăcut niciodată de ea. Prefer să fiu Florida. Ți-e dor de Louisiana? Nu ți se pare ciudat că am locuit la doar patru ore distanță unul de celălalt? Puteam să ne încrucișăm drumurile. Crezi că am fost vreodată amândoi în aceeași cameră, în același timp și n-am știut-o? Probabil că nu, așa-i? Pentru că tu ai plecat din Louisiana înainte să mă nasc eu."

Era obiceiul ei fie cel mai drăgălaș, fie cel mai enervant. Jude nu era niciodată sigur. Poate erau amândouă în același timp.

„Nu termini niciodată cu întrebările?" *o întrebă el în prima noapte când au dormit împreună. Era ora două dimineața și ea îl interoga deja de o oră.* „Ai fost unul dintre copiii ăia care își scot mama din pepeni întrebând: «De ce e albastru cerul? De ce nu cade pământul în soare? Ce se întâmplă cu noi când murim?»"

„Tu ce crezi că se întâmplă cu noi când murim?" *întrebă Anna.* „Ai văzut vreodată o fantomă? Tatăl meu vitreg a văzut. Tatăl meu vitreg a vorbit cu ele. A fost în Vietnam. Spune că toată țara aia e bântuită."

Pe atunci el știa deja că tatăl ei vitreg era deopotrivă hipnotizator și căutător spiritist, și că practica meseria împreună cu sora ei mai mare, tot hipnotizatoare, amândoi domiciliind în Testament, Florida. Cam asta era tot ce știa el despre familia ei. Și nici nu forță nota să afle mai mult — nu atunci și nici mai târziu —, mulțumindu-se să știe despre ea ceea ce voia ea să-i spună.

O întâlnise pe Anna cu trei zile în urmă, în New York City. Venise să înregistreze o partitură vocală suplimentară alături de Trent Reznor pentru coloana sonoră a unui film — un câștig ușor — apoi rămăsese să vadă un concert pe care Trent îl ținea la Roseland. Anna era în culise, o fată minionă, cu ruj violet, pantaloni de piele care scârțâiau când pășea, o rară fată goth *blondă. Îl întrebase dacă nu vrea un rulou cu ou și îi adusese unul și apoi spusese:* „Nu e greu să mănânci când ai barbă așa mare? Nu-ți rămâne mâncare în ea?" *Sărise cu întrebările aproape de la bun început.* „De ce crezi că așa mulți bărbați, motocicliști și

alții ca ei, își lasă barba lungă? Ca să pară fioroși? Nu crezi că te-ar incomoda în timpul unei bătăi?“

„Cum să te incomodeze barba în timpul unei bătăi?“, *întrebă el.*

Îi apucă barba în pumn și trase de ea. El se aplecă înainte, simți o durere sfâșietoare în partea inferioară a feței, scrâșni din dinți, își înghiți un strigăt de furie. Ea îi dădu drumul și continuă: „Dacă m-aș bate vreodată cu un bărbos, asta aș face prima dată. ZZ Top ar fi floare la ureche. I-aș putea birui pe toți trei deodată, piș-pireaua de mine. Sigur, tipii ăia n-au scăpare, nu se pot bărbieri. Dacă s-ar bărbieri, n-ar ști nimeni cine sunt. Presupun că la fel stau lucrurile și cu tine, acum că mă gândesc mai bine. Asta ești tu. Barba aia mi-a dat coșmaruri când eram mică, când te vedeau în videoclipuri. Hei! Știi, ai putea fi complet anonim fără barbă. Te-ai gândit vreodată la asta? O vacanță imediată de la presiunile celebrității. Plus, e-o piedică în eventualitatea unei bătăi. Uite câteva motive ca să te bărbierești.“

„Fața mea a fost o piedică în găsirea unei partenere de futai“, *spuse el.* „Dacă barba mea ți-a dat coșmaruri, să mă vezi fără ea. Probabil că n-ai mai dormi niciodată.“

„Deci e-o deghizare. Un act de acoperire. Ca numele tău.“

„Ce-i cu numele meu.“

„Că nu-i numele tău adevărat. Judas Coyne. E un joc de cuvinte.“ *Se aplecă spre el.* „Ce nume mai e și ăsta? Provii cumva dintr-o familie de creștini nebuni? Pun pariu că da. Tatăl meu vitreg spune că Biblia e-o mare balivernă. A a fost crescut penti-costal, dar a ajuns spiritist, și așa ne-a crescut pe noi. Are un pendul — o poate ține deasupra ta și să-ți pună întrebări și să știe dacă minți după felul în care pendula se mișcă înainte și înapoi. Îți poate citi și aura cu ea. Aura mea e neagră ca păcatul. Dar a ta? Vrei să-ți citesc în palmă? Cititul în palmă e nimic. Cel mai ușor truc dintre toate.“

I-a citit viitorul de trei ori. Prima dată stătea goală în genunchi, în pat, lângă el, cu o linie de transpirație scânteindu-i în despi-cătura dintre sâni. Era roșie la față și încă respira greu de la efort. I-a luat palma, și-a plimbat buricele degetelor peste ea, inspectând-o cu atenție.

„Uită-te la linia vieții“, *spuse Anna.* „E lungă de kilometri întregi. Se pare c-o să trăiești o veșnicie. Eu, una, n-aș vrea să trăiesc o veșnicie. La ce vârstă poți spune că ești prea bătrân?

Poate că e ceva metaforic. Cum ar fi că muzica ta este veșnică sau ceva bazaconie asemănătoare. Cititul în palmă nu-i o știință exactă."

Și apoi încă o dată, nu cu mult după ce el terminase de reconstruit Mustangul, plecaseră cu el la plimbare între dealurile de lângă Hudson. Au parcat la o platformă navală și au privit fluviul, apa presărată de romburi luminoase sub cerul înalt, de-un albastru șters. Nori pufoși și albi, înalți de mii de metri, se înghesuiau la orizont. Jude voise s-o ducă pe Anna la o întâlnire cu un psihiatru — Danny făcuse programarea — dar ea îl convinsese să n-o facă, spusese că era o zi prea frumoasă ca s-o piardă într-un cabinet de doctor.

Au stat acolo, cu geamurile coborâte, cu muzica la maximum, și ea îi luase mâna de pe scaun. Era una dintre zilele ei bune. În ultima vreme, acestea erau din ce în ce mai rare.

„Să iubești din nou după mine", *spuse ea.* „Mai ai o șansă să fii fericit. Nu știu dacă o să-ți dai voie să profiți de ea. Sunt înclinată să cred că nu. De ce nu vrei să fii fericit?"

„Cum adică, după tine?" *întrebă el. Apoi spuse*: „Sunt fericit acum."

„Ba nu ești. Ești încă furios."

„Pe cine?"

„Pe tine", *spuse ea, ca și când ar fi fost cel mai evident lucru.* „De parcă ar fi vina ta că Jerome și Dizzy au murit. De parcă i-ar fi putut salva cineva de ei înșiși. Și mai ești foarte enervat pe tatăl tău. Pentru ce i-a făcut mamei tale. Pentru ce ți-a făcut ție cu mâna."

Ultima propoziție îi tăie lui Jude răsuflarea. „Despre ce tot vorbești? De unde știi ce mi-a făcut el cu mâna?"

Ea își îndreptă ochii spre el: o privire amuzată, vicleană. „Doar mă uit la ea chiar acum, nu?" *Îi întoarse mâna cu palma în jos, își plimbă degetul mare peste încheieturile lui cicatrizate.* „Nu e nevoie să fii mediu sau mai știu eu ce. Trebuie doar să ai degete sensibile. Se simte unde s-au suturat oasele. Cu ce ți-a lovit mâna de a zdrobit-o? Cu barosul? Oasele s-au suturat foarte prost."

„Cu ușa de la pivniță. Am șters-o de acasă într-un week-end ca să cânt la New Orleans. Un fel de întrecere între formații. Aveam cincisprezece ani. Am șterpelit o sută de dolari pentru biletul de autobuz din cutia cu bani a familiei. M-am gândit că

nu e un furt, căci aveam să câștigăm concursul. Premiul era de cinci sute de dolari. Urma să-i pun la loc cu dobândă."

„Cum v-ați descurcat?"

„Am ieșit pe locul trei. Am primit toți tricouri", *spuse Jude.* „Când m-am întors acasă, m-a târât la ușa de la pivniță și mi-a zdrobit mâna stângă cu ea. Mâna cu care țin acordurile."

Ea tăcu, se încruntă, apoi se uită nedumerită la el.

„Credeam că ții acordurile cu cealaltă mână."

„Acuma da."

Ea tresări, mirată.

„Am învățat cum să le țin cu dreapta cât timp stânga se vindeca și pur și simplu așa a rămas."

„Ți-a fost greu?"

„Păi. Eram sigur că stânga n-o să mai fie niciodată bună la ținut acorduri, așa că aveam de ales fie să fac asta, fie să renunț la cântat. Și ar fi fost mult mai greu să renunț."

„Unde era mama ta când s-a întâmplat asta?"

„Nu-mi amintesc." *O minciună. Adevărul era că nu putea să uite. Mama lui fusese la masă când tatăl începuse să-l împingă prin bucătărie, spre ușa pivniței, și el îi strigase să-l ajute, dar ea se ridicase doar în picioare și își acoperise urechile cu palmele și plecase spre camera de cusut. Nu putea, la drept vorbind, s-o învinovățească pentru că refuzase să intervină. Bănuia că o merita, și încă nu pentru că luase o sută de dolari din cutia cu bani.* „E-n regulă. Am ajuns oricum să cânt mai bine la chitară după ce am schimbat mâna. A fost nevoie doar de cam o lună în care am scos cele mai oribile sunete pe care le-ai auzit vreodată. În cele din urmă, cineva a trebuit să-mi spună că trebuie să pun corzile la chitară invers dacă vreau să cânt cu cealaltă mână. După aia, mi-a mers destul de ușor."

„Plus, i-ai arătat tatălui tău de ce ești în stare, nu?"

El nu răspunse. Ea îi mai examină palma o dată și îi mângâie încheietura mâinii cu degetul mare. „Încă n-a terminat-o cu tine. Tatăl tău. O să-l revezi."

„Ba n-o să-l revăd. Nu l-am mai căutat de peste treizeci de ani. Nu-și mai găsește locul în viața mea."

„Ba sigur că și-l găsește. Și-l găsește zi de zi."

„Ciudat, credeam că am hotărât să sărim peste vizita la psihiatru în după-amiaza asta."

Ea spuse: „Ai cinci linii ale norocului. Ești mai norocos decât o pisică, Jude Coyne. Probabil că lumea încă plătește relele pe care ți le-a făcut tatăl tău. Cinci linii ale norocului. Lumea n-o să termine niciodată de plătit.“ *Îi puse mâna deoparte.* „Barba ta și geaca mare de piele și mașina ta mare și neagră și cizmele tale mari și negre. Nimeni nu îmbracă atâta armură decât dacă a fost rănit de cineva care nu avea de ce să-l rănească.“

„Uite cine vorbește“, *spuse el.* „E vreo parte a corpului în care nu vrei să-ți pui cercel?“ *Fata avea cercei în urechi, în limbă, într-un sfârc, în labii.* „Pe cine încerci să sperii?“

Anna i-a citit ultima dată în palmă cu doar câteva săptămâni înainte ca Jude să-i facă bagajele. Se uită pe geamul de la bucătărie într-o seară devreme și o văzu împleticindu-se prin ploaia rece de octombrie spre hambar, îmbrăcată doar într-un top negru și chiloți negri, cu pielea goală șocant de albă.

Pe când o ajunse din urmă, ea se târâse în țarcul câinilor, partea din interiorul hambarului, unde Angus și Bon se duceau ca să scape de ploaie. Ședea pe jos, cu dosul coapselor mânjit de noroi. Câinii se fâțâiau de colo-colo, aruncând priviri îngrijorate spre ea și păstrând distanța.

Jude intră în țarc pe mâini și genunchi, furios pe ea, sătul de moarte de felul în care merseseră lucrurile în ultimele două luni. Era sătul să discute cu ea și să primească răspunsuri seci, din trei cuvinte, sătul de râsete și lacrimi fără niciun motiv. Nu mai făceau dragoste. Gândul acesta îl scârbea. Fata nu se spăla, nu se îmbrăca, nu își peria dinții. Părul ei blond ca mierea îi stătea vâlvoi în cap. Ultimele câteva dăți când încercaseră să facă dragoste, îi alungase excitarea cu lucrurile pe care și le dorea, îl stânjenise și-l scârbise. Nu-l deranja o anumită doză de perversiune, să-i ciupească sfârcurile, s-o rostogolească pe burtă și să i-o vâre în fund. Însă pe ea n-o mulțumea asta. Ea voia ca Jude să-i tragă o pungă de plastic peste cap. S-o taie.

Era aplecată în față, cu un ac într-o mână. Îl împinse în degetul mare de la cealaltă mână, operând cu concentrare și înțepându-se o dată, apoi încă o dată, făcând să curgă picături de sânge grase și sclipitoare ca nestematele.

„Ce dracu' faci?“ *întrebă el, străduindu-se să nu i se audă furia din voce și nereușind. O apucă de încheietura mâinii, ca s-o împiedice să se mai înțepe.*

Ea lăsă acul să cadă în noroi, apoi răsuci mâna, apucându-l ea pe el și uitându-se țintă la palma lui. Ochii ei străluceau înfrigurați în găvanele lor negre, parcă tumefiate. Ajunsese să doarmă în cel mai bun caz trei ore pe noapte.

„Ți se scurge timpul aproape la fel de repede ca mie. O să fiu mai de folos când nu voi mai fi. Nu voi mai fi. Nu avem viitor împreună. Cineva o să încerce să-ți facă rău. Cineva care vrea să ia totul de la tine." *Ridică ochii pentru a se uita la fața lui.* „Cineva cu care nu te poți lupta. Oricum te vei lupta, dar nu poți să câștigi. Nu vei câștiga. Toate lucrurile bune din viața ta vor dispărea curând."

Angus scânci agitat și se strecură între ei, îndesându-și botul între picioarele ei. Fata zâmbi — primul zâmbet pe care-l vedea Jude de o lună de zile — și îl scărpină după urechi.

„Ei bine", *spuse ea.* „Vei avea întotdeauna cățeii."

El se eliberă din strânsoarea mâinii ei, o prinse de brațe, o ridică în picioare. „Nu mai ascult nimic din ce ai de spus. Mi-ai citit viitorul de cel puțin trei ori și de fiecare dată iese altceva."

„Știu", *spuse ea.* „Dar toate sunt adevărate, oricum ar fi."

„De ce te înțepi cu acul? De ce faci asta?"

„O fac din copilărie. Uneori, dacă mă înțep de câteva ori, pot face gândurile rele să plece. E-un truc pe care l-am deprins ca să-mi limpezesc mintea. Ca atunci când te ciupești în vis. Știi. Durerea, cine știe de ce, poate să te trezească. Îți poate aminti cine ești."

Jude știa.

Aproape ca un gând de pe urmă, ea adăugă: „Se pare că nu mai funcționează așa bine." *El o conduse afară din țarc și spre ieșirea din hambar. Fata vorbi din nou, spuse:* „Nu știu ce caut aici afară. Sunt în chiloți."

„Nici eu nu știu."

„Ai mai avut vreo iubită așa nebună ca mine, Jude? Mă urăști? Ai avut o mulțime de fete. Spune-mi sincer, eu sunt cea mai rea? Care a fost cea mai rea?

„Fir-ar să fie, de ce trebuie să pui așa multe întrebări?" *vru el să știe.*

Când ieșiră în ploaie, el își deschise trenciul negru și îl închise peste trupul ei subțire, tremurător, strângând-o la piept.

„Prefer să pun întrebări", *spuse ea,* „decât să răspund la ele."

23

Se trezi cu puțin după ora nouă cu o melodie în minte, ceva ce aducea cu un imn apalaș. O împinse pe Bon din pat — se urcase lângă el în timpul nopții — și dădu cuverturile deoparte. Se ridică în capul oaselor pe marginea saltelei, fredonând din nou în gând melodia, încercând s-o identifice, să-și amintească versurile. Numai că nu putea fi identificată, iar versurile nu puteau fi aduse în minte, căci piesa nu existase până n-o inventase el. Nu avea să aibă un nume până nu i-l va da el.

Jude se ridică, străbătu încet camera și se strecură afară pe trotuarul de ciment, încă în boxeri. Descuie portbagajul Mustangului și scoase o cutie de chitară ponosită în care se afla o Les Paul '68. O duse înapoi în cameră.

Georgia nu se mișcase. Stătea întinsă cu fața în pernă, cu un braț alb ca varul peste cearșafuri și strâns lipit de corp. Trecuseră ani buni de când nu mai avusese o iubită cu ten închis. Când erai *goth*, era important să sugerezi măcar posibilitate de a izbucni în flăcări sub lumina directă a soarelui.

Se furișă în baie. De-acum, Angus și Bon îl urmăreau deja la fiecare pas și le șopti să stea. Cățeii se lăsară pe burtă în fața ușii, uitându-se triști la el, acuzându-l din priviri că nu-i iubește destul de mult.

Nu era sigur cât de bine va putea cânta cu mâna stângă rănită. Stânga ciupea corzile și dreapta ținea acordurile. Ridică chitara din cutie și începu s-o acordeze. Când atinse ușor corzile, simți un fulger mic de durere — nu rău, aproape doar ca o căldură incomodă — în mijlocul palmei. Părea că are îndesat adânc în carne un fir de oțel care începea să se încingă. Credea însă că putea cânta cu acest handicap.

După ce termină de acordat chitara, căută acordul potrivit și începu să cânte, reproducând melodia care îi răsunase în minte când se trezise. Fără amplificator, sunetele erau niște zbârnâituri plate, fiecare coardă producând o armonie surdă. Cântecul în sine putea să fie o melodie tradițional-folclorică, semăna cu ceva de pe un disc Folkways sau dintr-o retrospectivă a muzicii tradiționale de la Biblioteca Congresului. Ceva cu un titlu precum

„Fixin' to Dig My Grave". „Jesus Brung His Chariot." „Drink to the Devil".

— „Drink to the Dead"[1], spuse el.

Lăsă chitara jos și se duse înapoi în dormitor. Pe noptieră erau un carnețel și un pix. Le duse cu el în baie și notă: „Drink to the Dead". Acum avea titlu. Luă chitara și îl cântă din nou.

Sonoritatea lui — sonoritatea regiunii Ouark, a muzicii gospel — îi provocă un mic fior de plăcere, pe care îl simți de-a lungul antebrațelor și pe ceafă. Multe dintre cântecele sale, când se aflau la început, sunaseră a muzică veche. Îi soseau în prag, orfani rătăcitori, copiii pierduți ai marilor și venerabilelor familii muzicale. Îi veneau sub forma compozițiilor spontane specifice celor din gruparea Tin Pan Alley, a bluesurilor de vodevil, a lamentațiilor din timpul Marii Secete, a riff-urilor pierdute ale lui Chuck Berry. Jude le îmbrăca în negru și le învăța să strige.

I-ar fi plăcut să aibă la el aparatul de înregistrat, își dorea să treacă pe bandă ce compusese. Așa stând lucrurile, puse iar chitara deoparte și notă acordurile în carnețel, sub titlu. Apoi luă Les Paul-ul și cântă secvența din nou, și din nou, curios unde avea să-l poarte. Douăzeci de minute mai târziu, prin bandajul care îi înfășura mâna stângă se vedeau pete de sânge și el compusese refrenul, care se baza natural pe notele inițiale, un refren sigur, crescând, tumultuos, o șoaptă devenită strigăt: un act de violență în contrast cu frumusețea și suavitatea melodiei care îl preceda.

— De cine e piesa? întrebă Georgia, ițindu-se de după ușa băii, ștergându-și somnul din ochi cu dosul palmei.

— De mine.

— Îmi place.

— E în regulă. Ar suna și mai bine dacă aș avea un amplificator.

Părul negru și mătăsos îi plutea fetei în jurul capului, era ceva învolburat și diafan în privința lui, și Jude observă cât de mari erau umbrele de sub ochii ei. Georgia îi zâmbi amețită. El îi zâmbi înapoi.

— Jude, spuse ea pe un ton de-o tandrețe erotică aproape insuportabilă.

— Mda?

— Crezi că-ți poți căra curu' afară din baie, ca să mă pot pișa?

---

[1] Beau în cinstea morților.

Când ea închise ușa, el puse cutia chitarei pe pat și stătu în picioare în semiîntunericul din cameră, ascultând sunetul difuz al lumii de dincolo de draperiile trase: huruitul traficului pe autostradă, o portieră trântindu-se, un aspirator vâjâind în camera de deasupra. Îi trecu prin gând atunci că fantoma dispăruse.

Încă de când costumul sosise acasă la el în cutia aceea neagră sub formă de inimă, îl simțise pe mort ținându-se aproape de el. Chiar și atunci când nu-l putea vedea, era conștient de prezența lui, o simțea aproape ca pe-o greutate barometrică, un soi de presiune sau electricitate în aer, ca înaintea unei furtuni cu tunete. Viețuise în acea atmosferă de așteptare înfrigurată zile la rând, într-o continuă tensiune pârâitoare care îl împiedica să simtă gustul mâncării sau să se lase furat de somn. Acum, însă, atmosfera se ridicase. Cât timp compusese cântecul cel nou, uitase cumva de fantomă — și fantoma uitase de el, sau cel puțin nu i se putuse infiltra în gânduri, nu i se putuse furișa în preajmă.

Îl plimbă pe Angus și nu se grăbi. Era îmbrăcat în mânecă scurtă și jeanși, și soarele îi dădea o senzație plăcută pe ceafă. Mirosul dimineții — valul de eșapament de deasupra Interstatalei 95, lalelele de mlaștină din iarbă, asfaltul încins — îi puse sângele în mișcare, îl făcu să-și dorească să pornească la drum, să meargă undeva, oriunde. Se simțea bine: o senzație nefamiliară. Poate era excitat, se gândi la părul plăcut ciufulit al Georgiei și la ochii ei umflați de somn și la picioarele albe și mlădioase. Îi era foame, voia ouă, o friptură de pui. Angus fugări o cârtiță în iarba înaltă până la brâu, apoi rămase la liziera păduricii, lătrând-o fericit. Jude porni înapoi ca să-i dea ocazia și lui Bon să-și întindă picioarele și auzi dușul.

Intră în baie. Încăperea era plină de aburi, aerul era încins și închis. Se dezbrăcă, se furișă pe după perdea și urcă în cadă.

Georgia tresări când încheieturile degetelor lui îi atinseră spatele, întoarse capul ca să se uite la el peste umăr. Avea un fluture negru tatuat pe umărul stâng și o inimă neagră pe șold. Se întoarse spre el și el puse mâna peste inimă.

Ea își lipi trupul umed și zvelt de al lui și se sărutară. Jude se aplecă spre ea, deasupra ei și, ca să-și mențină echilibrul, Georgia puse mâna dreaptă pe perete — apoi inhală, un sunet tăios, subțire de durere, și trase mâna înapoi ca și când s-ar fi ars.

Fata încercă să lase mâna pe lângă corp, dar el o prinse de încheietură și o ridică. Degetul mare era inflamat și roșu, și când el îl atinse ușor, simți căldura bolnavă prinsă înăuntrul lui. Și palma, la baza degetului mare, era roșie și umflată. Pe interiorul degetului era acea bășică albă, sclipind de puroi proaspăt.

— Ce ai de gând să faci cu asta? întrebă el.

— E bine. Îl dau cu cremă antiseptică.

— Nu e bine. Ar trebui să mergem la camera de urgență.

— N-am de gând să stau trei ore într-o cameră de urgență ca cineva să se uite la locul unde m-am înțepat cu un ac.

— Nici nu știi în ce te-ai înțepat. Nu uita ce țineai în mână când ai pățit asta.

— N-am uitat. Cred doar că niciun doctor n-o să poată face nimic. Nu cu adevărat.

— Crezi că o se vindece singur?

— Cred că o să fie bine — dacă-l facem pe mort să dispară. Dacă scăpăm de el, cred că amândoi vom fi bine, zise ea. Orice ar avea mâna mea, e parte din toată povestea asta. Dar tu știi asta, nu-i așa?

El nu știa nimic, dar avea bănuieli, și nu era fericit să audă că se potriveau cu ale ei. Lăsă capul în jos, gândindu-se la cele spuse, și își șterse picăturile de apă de pe față. În cele din urmă spuse:

— Când Anna era în cea mai jalnică stare, se înțepa în degetul mare cu un ac. Ca să-și limpezească mintea, spunea. Nu știu. Poate nu e nimic. Pur și simplu mă tulbură faptul că te-ai înțepat așa cum se înțepa ea.

— Păi. Pe mine nu mă îngrijorează asta. De fapt, aproape că mă face să mă simt mai bine.

Vorbind, mâna ei teafără îi mângâie pieptul, degetele explorând un peisaj de mușchi ce începeau să-și piardă relieful și de piele care se lăbărța din cauza vârstei, totul acoperit de un covor de păr argintiu buclat.

— Adevărat?

— Sigur. E încă un lucru pe care îl am în comun cu ea. Pe lângă tine. N-am întâlnit-o niciodată și nu știu mai nimic despre ea, dar mă simt cumva legată de ea. Nu mă tem de asta, să știi.

— Mă bucur că nu te deranjează. Mi-aș dori să pot spune același lucru. În ceea ce mă privește, nu-mi prea place să mă gândesc la asta.

— Atunci, nu te gândi, spuse ea, aplecându-se spre el și vârându-i limba în gură ca să-l facă să tacă.

24

Cât timp Georgia își văzu de treburi în baie, îmbrăcându-se și rebandajându-și mâna și punându-și cerceii la locurile lor, Jude o duse pe Bon la plimbare. Știa că fata va fi ocupată vreme de douăzeci de minute, așa că trecu pe la mașină și scoase laptopul ei din portbagaj. Georgia nici măcar nu știa că-l aveau cu ei. Jude îl băgase în geantă automat, fără să se gândească, pentru că Georgia îl lua cu ea oriunde se ducea și-l folosea ca să păstreze legătura cu o ceată de prietene răspândite în toate cele patru vânturi. Pentru a face asta folosea e-mail-ul și mesajele instant. Și mai pierdea ore fără număr navigând pe forumuri, bloguri, căutând informații despre concerte și pornografie vampirică (ceea ce ar fi trebui să fie ilar dacă n-ar fi fost așa deprimant). Dar odată porniți la drum, Jude uitase că aveau laptopul cu ei, iar Georgia nici nu întrebase de el, așa că rămăsese peste noapte în portbagaj.

Jude nu-și adusese propriul computer — nici nu avea unul. Danny se ocupa de e-mail-urile sale și de tot restul obligațiilor online. Jude era conștient că aparținea unui segment tot mai mic din societate, cei pe care nu-i prea prindea febra erei digitale. Jude nu voia să fie conectat. Petrecuse patru ani conectat la cocaină, o perioadă de timp în care totul păruse hiperaccelerat, ca într-o filmare din aceea în care timpul zboară iute ca vântul și ca gândul, o zi și-o noapte întregi trec în doar câteva secunde, traficul devine un șuvoi de lumini sinistre, oamenii se transformă în manechine neclare alergând sincopat de ici-colo. Acei patru ani i se păreau acum mai degrabă patru zile rele, nebunești, fără somn — zile care începuseră cu o mahmureală din ajunul Anului Nou și se sfârșiseră la petrecerile de Crăciun aglomerate și pline de fum, unde se vedea înconjurat de străini care încercau să-l atingă și

care scoteau hohote inumane de râs. Nu mai voia niciodată să fie conectat.

Încercase odată să-i explice lui Danny cum se simțise, să-i vorbească despre comportamentul compulsiv și despre cum timpul gonea prea repede și despre internet și droguri. Danny ridicase doar din una dintre sprâncenele sale subțiri și mobile și se uitase la el cu o nedumerire superioară. Danny nu credea că exista vreun grad de comparație între cocaină și computere. Dar Jude văzuse oamenii cum stăteau aplecați peste monitoare, apăsând butonul de reîmprospătare a paginii iar și iar, în așteptarea vreunei informații cruciale, dar în același timp neînsemnate, și credea că cele două erau aproape unul și același lucru.

Acum, însă, avea chef să păcătuiască. Duse laptopul în cameră, îl băgă în priză și se conectă la rețea. Nu încercă să-și acceseze contul de e-mail. La drept vorbind, nici nu știa cum să-și acceseze e-mail-ul. Danny avea un program care-i strângea toate mesajele de pe net, însă n-ar fi putut spune cum să obțină acele informații de la computerul altcuiva. Știa totuși cum să caute pe Google un nume. Și-l căută pe al Annei.

Necrologul ei era scurt, jumătate cât fusese al tatălui ei. Jude reuși să-l citească dintr-o privire, și exact atât valora. Fotografia ei fu cea care îi atrase atenția și-i dădu o scurtă senzație de gol în stomac. Bănuia că fusese făcută aproape de sfârșitul vieții ei. Fata se uita gol în obiectiv, cu câteva șuvițe de păr blond deschis peste fața suptă, cu obrajii afundați sub pometi.

Când o cunoscuse el, fata avusese cercei în sprâncene și câte patru în fiecare ureche, dar în fotografie aceștia dispăruseră, ceea ce-i făcea fața prea palidă și cu atât mai vulnerabilă. Când se uită mai atent, văzu urmele lăsate de piercinguri. Renunțase la ele, la inele de argint și cruci și ankhe și pietre sclipitoare, la țintele și cârligele și inelușele pe care și le vârâse în piele ca să arate mai vulgară și mai dură și mai periculoasă și mai nebună și mai frumoasă. Câteva dintre acestea erau, totuși, adevărate. Chiar fusese nebună și frumoasă. Și periculoasă. Periculoasă pentru ea însăși.

În necrolog nu se spunea nimic despre un bilet de sinucigaș. Nu se spunea nimic despre sinucidere. Fata murise cu nici trei luni înaintea tatălui ei vitreg.

Efectuă o nouă căutare. Tastă „Craddock McDermott, căutător“ și rezultă o jumătate de duzină de linkuri. Dădu clic pe cea de sus, care îl duse la un articol vechi de nouă ani din *Tampa Tribune*, din secțiunea societate/arte. Se uită mai întâi la imagini — erau două — și se crispă în scaun. Trecu o vreme până să-și poată desprinde privirea de la acele fotografii și să-și îndrepte atenția spre textul de sub ele.

Articolul era intitulat „Căutarea morților“. Subtitlul spunea: *la 20 de ani de la Vietnam, cpt. Craddock McDermott este pregătit să aducă odihnă unor fantome... și să stârnească altele.*

Articolul se deschidea cu povestea lui Roy Haynes, un profesor de biologie ieșit la pensie, care la vârsta de șaizeci și nouă de ani învățase să piloteze avioane ușoare și care, într-o dimineață de toamnă din 1991, ridicase un ultra-ușor de la sol deasupra mlaștinilor Everglades ca să numere egrete pentru un grup de ecologiști. La 7:12 dimineața, un aeroport privat de la sud de Naples primise o transmisie din partea lui.

„Cred că am o comoție cerebrală“, spuse Hayes. „Sunt amețit. Nu-mi dau seama cât de jos zbor. Am nevoie de ajutor.“

Atunci fusese auzit ultima dată. O echipă de căutare, cuprinzând treizeci de bărci și o sută de oameni, nu reușise să găsească vreo urmă de Hayes sau de avion. Acum, la trei ani de la dispariția și presupusa lui moarte, familia sa făcuse extraordinarul pas de a-l angaja pe Craddock McDermott, căpitan în Armata SUA (rz.), ca să conducă o nouă căutare a rămășițelor sale.

„Nu s-a prăbușit în 'Glades“, spune McDermott cu un zâmbet încrezător. „Echipele de căutare nu au căutat în locul potrivit. Vântul din acea dimineață i-a purtat avionul spre nord, peste Big Cypress. Îi estimez poziția la mai puțin de un kilometru și jumătate sud de I-75.“

McDermott crede că poate limita locul posibilei prăbușiri la o zonă cu diametrul de mai puțin de un kilometru. Nu și-a făcut însă estimările consultând informațiile meteorologice din dimineața dispariției, sau examinând ultimele transmisiuni radio ale doctorului Hayes, sau citind

rapoartele martorilor oculari. În schimb, a balansat un pendul de argint deasupra unei hărți uriașe ale acelei regiuni. Când pendulul a început să se legene rapid înainte și înapoi deasupra unui punct de la sud de Big Cypress, McDermott a anunțat că a descoperit zona de impact.

Iar când își va duce echipa particulară de căutare în mlaștina Big Cypress spre sfârșitul acestei săptămâni, ca să caute ultra-ușorul prăbușit, nu va duce cu el un sonar, detectoare de metal sau ogari. Planul său de localizare a profesorului dispărut e mult mai simplu — și mai tulburător. Vrea să i se adreseze direct lui Roy Hayes — să-i ceară doctorului decedat să conducă el însuși echipa spre locul odihnei sale veșnice.

Articolul continua cu povestea vieții lui Craddock, explicând primele sale întâlniri cu ocultismul. În câteva rânduri se detaliau aspectele mai gotice ale copilăriei sale în sânul familiei. Se amintea pe scurt de tatăl său, preotul penticostal cu predilecție spre mânuitul șerpilor, care dispăruse când Craddock nu era decât un țânc. Într-un paragraf se vorbea și despre mama lui, care se mutase de două ori de pe o coastă pe alta a țării, după ce văzuse o fantomă pe care o numea „omul care merge cu spatele", o viziune prevestitoare de ghinion. După o asemenea vizită din partea omului care merge cu spatele, micuțul Craddock și mama lui plecaseră dintr-un complex de apartamente din Atlanta, la nici trei săptămâni înainte ca clădirea să ardă din temelii într-un incendiu pornit din cauza unui scurt circuit.

Apoi era anul 1967, și McDermott era ofițer staționat în Vietnam, unde fusese însărcinat cu interogarea prizonierilor din rândul elitei Armatei Populare de Eliberare. Se văzuse însărcinat cu cazul unui anume Nguyen Trung, un chiromant, care se spunea că învățase artele cititului în viitor chiar de la fratele lui, Ho Chi Minh, și care își oferea serviciile unui larg număr de suspuși din rândul Vietcong. Ca să-și facă prizonierul să se simtă în largul lui, McDermott îi ceruse lui Trung să-l ajute să înțeleagă credințele sale spirituale. Ce urma era o serie de conservații extraordinare pe subiecte precum profețiile, sufletul uman și morții, discuții despre care McDermott spunea că-i deschiseseră ochi spre supranaturalul din jurul său.

„În Vietnam, fantomele sunt ocupate“, reia McDermott. „Nguyen Trung m-a învățat să le văd. Odată ce știi cum să le privești, le poți observa la fiecare colț de stradă, cu ochii mâzgăliți și fără să atingă cu picioarele pământul. Sunt dese cazurile în care cei vii cer acolo ajutorul celor morți. Un spirit care crede că are o misiune de îndeplinit nu va părăsi lumea noastră. Va rămâne până când treaba va fi dusă la bun sfârșit.

Atunci am început eu să cred că vom pierde războiul. Am văzut totul pe câmpul de luptă. Când băieții noștri mureau, sufletele le ieșeau din gură, ca aburul dintr-un ceainic, și porneau în grabă către cer. Când mureau vietnamezi, spiritele lor rămâneau. Morții lor duceau lupta mai departe.“

După încheierea ședințelor, McDermott pierduse urma lui Trung, care dispăruse în preajma Ofensivei Tet. Cât despre profesorul Hayes, McDermott credea că soarta lui avea să fie cunoscută în curând.

„O să-l găsim“, a spus McDermott. „Spiritul lui nu are de lucru acum, dar o să-i dau eu ceva de făcut. O să gonim împreună — Hayes și cu mine. O să mă conducă direct la cadavrul său.“

La această ultimă frază — *O să gonim împreună* — Jude simți un fior încrețindu-i carnea pe brațe. Însă asta nu era la fel de rău ca straniul sentiment de spaimă care îl copleși când se uită la fotografii.

Prima era o imagine cu Craddock sprijinindu-se de grilajul camionetei sale albastru-fum. Fiicele sale vitrege desculțe — Anna avea probabil doisprezece ani, Jessica în jur de cincisprezece — ședeau pe capotă, de-o parte și de cealaltă a sa. Era pentru prima dată când Jude o vedea pe sora mai mare a Annei, însă nu era prima dată când o vedea pe Anna cum fusese în copilărie — era exact cum îi apăruse în vis, numai că fără eșarfa de peste ochi.

În fotografie, Jessica ținea brațele în jurul gâtului tatălui ei vitreg zâmbitor și colțos. Era aproape la fel de robustă ca și el, înaltă și suplă, cu pielea de culoarea mierii și sănătos bronzată.

Însă era ceva nelalocul lui la surâsul ei — cu toți dinții, lat, poate prea lat, prea entuziast, surâsul hulpav al unui vânzător imobiliar fanatic. Și era ceva nelalocul lui și cu ochii ei, care erau luminoși și negri precum cerneala, și deconcertant de avizi.

Anna ședea puțin la distanță de cei doi. Ea era osoasă, toată numai piele și os, și părul îi ajungea aproape până la mijloc — o revărsare lungă și aurie de lumină. De asemenea, ea era singura care nu zâmbea doar de dragul pozei. Ea nu afișa absolut nicio expresie. Fața ei era năucă și inexpresivă, ochii nefocalizați, ochii unui insomniac. Jude recunoscu în asta expresia pe care o avea când pleca în lumea monocromă și sucită a depresiei sale. Îl lovi neliniștitoarea idee că fata rătăcise în acea lume bună parte din copilărie.

Și mai rea, însă, era a doua fotografie, mai mică, aceasta reprezentându-l pe căpitanul Craddock McDermott, în uniformă de teren și o pălărie de pescar pătată de transpirație, cu mitraliera M16 agățată pe un umăr. Poza împreună cu alți soldați în noroiul galben, bătătorit. În spatele lui erau palmieri și apă stătătoare; putea să fie un instantaneu din Everglades, dacă n-ar fi fost soldații și prizonierul lor vietnamez.

Prizonierul stătea puțin în spatele lui Craddock, un bărbat cu constituție solidă într-o tunică albastră, cu capul ras, cu trăsături late, frumoase și ochii calmi ai unui călugăr. Jude îl recunoscu de la prima vedere drept prizonierul vietnamez pe care îl întâlnise în vis. Degetele lipsă de la mâna dreaptă a lui Trung erau un indiciu sigur. În fotografia pixelată, prost colorată, cioatele acelor degete fuseseră de curând cusute cu ață neagră.

În aceeași legendă în care omul acesta era identificat drept Nguyen Trung se spunea că decorul arată un spital de campanie din Dong Tam, unde Trung primise îngrijiri medicale pentru răni căpătate în luptă. Și nu era departe de adevăr. Trung își retezase degetele doar pentru că credea că erau pe cale să atace — așa că fusese totuși un soi de luptă. Cât despre ce i se întâmplase, Jude credea că știe. Jude credea că era probabil ca după ce Trung nu mai avusese ce să-i spună lui Craddock McDermott — despre fantome și despre munca pe care o depuneau fantomele — plecase să dea o raită pe drumul nopții.

În articol nu se spunea dacă McDermott îl găsise până la urmă pe Roy Hayes, profesor pensionat și pilot de aparate de zbor

ultra-ușoare, însă Jude credea că îl găsise, deși nu avea niciun motiv rațional să creadă un asemenea lucru. Ca să fie împăcat, mai făcu o căutare. Rămășițele lui Roy Hayes fuseseră îngropate creștinește cinci săptămâni mai târziu, și de fapt Craddock nu-l găsise — nu personal. Apa era prea adâncă. O echipă de scafandri a poliției statale intraseră și-l scoseseră la suprafață, în locul în care Craddock le spusese să se scufunde.

Georgia deschise ușa băii și Jude închise browser-ul.

— Ce faci? întrebă ea.

— Încerc să-mi dau seama cum să-mi verific e-mail-urile, minți el. Vrei și tu?

Fata se uită un moment la computerul său, apoi clătină din cap și strâmbă din nas.

— Nu. N-am nici cel mai mic interes să navighez pe net. Nu-i așa că e ciudat? De obicei nu mă poți dezlipi din fața monitorului.

— Păi, vezi? Nu-i chiar așa rău să fugi ca să-ți salvezi pielea. Uită-te doar cât de mult te ajută la construirea tăriei de sine.

Scoase iar sertarul din scrin și mai răsturnă în el o conservă de Alpo.

— Azi noapte, mirosul rahatului ăla m-a făcut să-mi vină să borăsc, spuse Georgia. Ciudat, în dimineața asta îmi trezește foamea.

— Haide. E un restaurant Denny's mai sus pe stradă. Hai să facem o plimbare.

Deschise ușa, apoi întinse mâna spre ea. Ea ședea pe marginea patului, în jeanșii săi negri spălăciți, cizme negre grele și cămașă neagră fără mâneci, care atârna lălâie pe umerii ei slabi. În bătaia aurie a soarelui care intra pe ușă, pielea ei era așa palidă și fină că aproape era transparentă, părea că s-ar fi învinețit la cea mai ușoară atingere.

Jude o văzu că se uită la câini. Angus și Bon stăteau aplecați în sertar, cu capetele lipite, și înfulecau mâncare. O văzu pe Georgia încruntându-se și știu la ce se gândea, că erau în siguranță atâta timp cât țineau câinii aproape. Dar apoi miji din ochi spre el, cum stătea așa în lumină, îi luă mâna și-l lăsă să o tragă în picioare. Ziua era luminoasă. Dincolo de ușă îi aștepta dimineața.

El, unul, nu era speriat. Încă se simțea sub protecția noului cântec, simțea că scriindu-l trasase un cerc magic în jurul amân-

durora, un cerc în care mortul nu putea pătrunde. Alungase fantoma — pentru un timp, oricum.

Dar pe când traversau parcarea — ținându-se inconștient de mână, lucru pe care nu-l făcuseră niciodată — Jude aruncă din întâmplare o privire înapoi la camera lor de hotel. Angus și Bon se uitau pe geamul panoramic la ei, stând umăr la umăr pe labele din spate, cu labele din față pe sticlă. Pe fețe aveau amândoi întipărită o expresie identică de teamă.

25

În restaurant era larmă și aglomerație. Aerul era îmbâcsit de miros de unsoare de șuncă și cafea arsă și fum de țigară. Barul, dispus la dreapta ușilor, era o zonă specială pentru fumători. Asta însemna că după ce așteptai cinci minute să se elibereze un loc, puteai fi sigur că vei mirosi ca o scrumieră pe când erai condus la masă.

Jude nu fuma și nu fumase niciodată. Era singura meteahnă autodistructivă pe care izbutise s-o evite. Tatăl lui fuma. Când mergea cu treburi în oraș, Jude îi cumpărase întotdeauna fără reținere câteva din acele pachete lungi și ieftine, o făcea și fără să-i ceară, și știau amândoi de ce. Jude îl săgeta din priviri pe Martin peste masa din bucătărie, în vreme ce tatăl lui își aprindea o țigară și inhala primul fum, vârful mocnind portocaliu.

„Dacă ai putea ucide cu privirea, deja aș avea cancer“, îi zise Martin într-o seară, fără niciun preambul. Flutură din mână, desenă un cerc în aer cu țigara, mijind din ochi la Jude prin fum. „Am o constituție dură. Dacă vrei să mă omori cu astea, o să ai de așteptat o vreme. Dacă chiar vrei să mor, să știi că sunt metode mai ușoare de-a o face.“

Mama lui nu spunea nimic, se concentra să scoată mazărea din păstaie, cu fața crispată într-o expresie de atenție maximă. Putea la fel de bine să fie surdo-mută.

Nici Jude — Justin pe atunci — nu vorbi, ci continuă pur și simplu să-l săgeteze cu privirea. Nu era prea furios ca să vorbească, ci prea șocat, căci era ca și când tatăl lui i-ar fi citit gândurile. Se uitase la pliurile lăsate și gălbui ale gâtului lui Martin

Cowzynski cu un soi de mânie, așteptând ca simpla sa voință să provoace cancerul în el, o gâlmă de celule înflorind negre, care să devoreze vocea tatălui său, să-i blocheze respirația. Dorindu-și asta cu tot sufletul: un cancer care să-i facă pe doctori să-i răzuiască gâtlejul, să-i închidă gura pe vecie.

Bărbatului de la masa alăturată îi fusese răzuit gâtlejul și folosea un electrolaringe ca să vorbească, un aparat zgomotos și pârâitor pe care îl ținea sub bărbie ca să-i spună chelneriței (și tuturor celorlalți din încăpere):

— AVEȚI AER CONDIȚIONAT? PĂI, DAȚI-I DRUMU'. DACĂ TOT NU GĂTIȚI CA LUMEA, V-AȚI GÂNDIT SĂ VĂ FIERBEȚI CLIENȚII? IISUSE CHRISTOASE. AM OPTZECI ȘI ȘAPTE DE ANI.

Acest lucru simți că e de o importanță așa covârșitoare încât îl repetă după ce chelnerița plecă, repetându-i soției sale, o femeie fantastic de obeză care nu ridică privirea din ziar când el vorbi.

— AM OPTZECI ȘI ȘAPTE DE ANI. CHRISTOASE. NE FIERBEȚI CA PE OUĂ.

Arăta ca bătrânul din tabloul acela, *Goticul american*, până la șuvițele de păr cărunt, pieptănate peste creștetul chel.

— Mă întreb noi doi ce fel de cuplu am fi la bătrânețe, spuse Georgia.

— Păi. Eu tot păros voi fi. Doar că voi avea păr cărunt. Și probabil că-mi va crește în smocuri de te miri unde. Din urechi. Din nas. Fire mari și nărăvașe ițindu-mi-se din sprâncene. Un fel de Moș Crăciun, la drept vorbind, numai că dus rău de tot pe arătură.

Ea își duse mâna căuș sub sâni.

— Grăsimea din ei o să mi se scurgă încet în cur. Îmi plac dulciurile, așa că probabil o să-mi cadă dinții. Partea bună e că o să-mi pot da jos proteza pentru a presta felații știrbe, de baborniță.

El îi atinse bărbia, ridicându-i fața spre a lui. Îi studie pometii ridicați și ochii afundați și încercănați, ochi care-l priveau cu un fals amuzament ce nu-i masca prea bine dorința de a-i fi pe plac.

— Ai o față bună, spuse el. Ai ochi buni. O să fii în ordine. La babe totul ține de ochi. E de dorit să fii o babă cu ochi vioi, așa încât să pară că mereu te gândești la ceva nostim. Să pară că ești mereu în căutare de probleme.

Jude își trase mâna. Ea se uită în cafea, zâmbind, căzută într-o timiditate necaracteristică.

— Parcă ai vorbi despre bunica mea Bammy, zise ea. O să-ți placă de ea. Am putea ajunge acolo până la prânz.

— Sigur.

— Bunica e cea mai prietenoasă și mai nevinovată ființă din lume. O, dar îi place să chinuiască oamenii. Pe când eram în clasa a opta locuiam deja la ea. Îl chemam pe iubitul meu Jimmy Elliott în vizită — să jucăm Yahtzee, am spus, dar de fapt șterpeleam vin. Cel mai adesea, Bammy lăsa o jumătate de sticlă de vin roșu în frigider, rămas de la cina din seara trecută. Știa ce făceam, așa că într-o zi a pus în loc de băutură cerneală mov și a lăsat-o s-o găsim. Jimmy mi-a dat voie să iau prima dușcă. Am luat o gură și am tușit, vărsând totul pe mine. Când s-a întors bunica acasă, încă aveam un cerc mare și mov în jurul gurii, aveam pete mov pe toată barba și limba îmi era mov. Și nu s-au șters o săptămână întreagă. Mă așteptam ca Bammy să-mi tragă o mamă de bătaie, însă ei i s-a părut doar comic.

Chelnerița veni să le ia comanda. După ce plecă, Georgia spuse:

— Cum a fost să fii căsătorit, Jude?

— Liniștitor.

— De ce ai divorțat de ea?

— N-am divorțat eu de ea, ci ea de mine.

— Te-a prins în pat cu Alaska sau cu alt stat?

— Nu. N-o înșelam — ei bine, nu foarte des. Și ea n-o lua personal.

— Nu? Vorbești serios? Dacă am fi căsătoriți și tu ți-ai trage o bucățică, aș arunca în tine cu ce mi-ar cădea prima dată în mână. Și a doua oară. Și nici nu te-aș duce la spital. Te-aș lăsa să sângerezi.

Georgia se opri, se aplecă peste cană, apoi spuse:

— Deci, care a fost motivul?

— Ar fi greu de explicat.

— Pentru că sunt prea proastă?

— Nu, spuse el. Mai mult pentru că eu nu sunt destul de deștept ca să-mi explic mie însumi, darămite altcuiva. Mult timp, am încercat să fiu soț. Apoi n-am mai încercat. Iar când n-am mai făcut-o... ea pur și simplu a știut asta. Poate am avut eu grijă s-o știe.

Și spunând-o, Jude se gândea la cum începuse să stea treaz până târziu, așteptând ca ea să obosească și să se ducă la culcare fără el. Se strecura în pat mai târziu, după ce ea adormea, așa încât să nu se mai pună problema de a face dragoste. Sau la cum începea uneori să cânte la chitară, fredonând o piesă, chiar în timp ce ea îi spunea ceva — cântând chiar peste vorbele ei. Își aminti cum păstrase filmul acela snuff în loc să-l arunce. Cum îl lăsase la vedere, unde să-l poată descoperi ea — unde bănuia el că-l va găsi.

— Asta n-are sens. Brusc și dintr-odată, n-ai mai avut chef să te străduiești? Nu pari tu. Nu ești genul care renunță la lucruri fără niciun motiv.

Nu fusese fără niciun motiv, dar motivul care existase nu putea fi exprimat, nu putea fi pus în cuvinte într-un fel logic. Cumpărase casa de fermă pentru soția sa, o cumpărase pentru amândoi. Îi cumpărase lui Shannon un Mercedes, apoi altul, un sedan mare și o decapotabilă. Făceau weekenduri, uneori, în Cannes, și mergeau acolo cu un avion particular în care erau serviți cu creveți gigant și coadă de homar la gheață. Și apoi Dizzy murise — murise atât de rău și dureros cum putea să moară o persoană — și Jerome se sinucisese, iar Shannon tot venea în studioul lui și spunea: „Îmi fac griji pentru tine. Hai să mergem în Hawaii“ sau „Ți-am cumpărat o geacă de piele — încearc-o“, iar el începea să zdrăngănească la chitară, urând sunetul vocii ei și cântând peste el, urând gândul de a cheltui alți bani, de a avea altă geacă, de a merge într-o altă călătorie. Dar în principal urând pur și simplu expresia mulțumită de pe fața ei, degetele ei grase cu toate inelele de pe ele, privirea rece de preocupare din ochii ei.

În ultimele clipe, când Dizzy era orb și ardea de febră și se uda aproape oră de oră, îi intrase ideea în cap că Jude era tatăl lui. Dizzy plângea și spunea că nu vrea să fie homosexual. Spunea: „Nu mă mai urî, tati, nu mă urî.“ Și Jude spunea: „Nu te urăsc. Niciodată.“ După care Dizzy se stinsese, iar Shannon își văzuse mai departe de ale ei, comandându-i lui haine și gândindu-se unde să ia prânzul.

— De ce n-ai avut copii cu ea? întrebă Georgia.

— Mă temeam că voi avea prea mult din tata în mine.

— Mă îndoiesc să semeni cu el cât de puțin, zise ea.

Se gândi la asta cât timp mestecă o îmbucătură de mâncare.

— Nu. Noi doi aveam cam aceleași dispoziții.

— Ce mă sperie este ideea că voi avea copii și vor afla adevărul despre mine. Copiii întotdeauna află adevărul. Eu l-am aflat despre ai mei.

— Ce ar afla copiii tăi despre tine?

— Că am renunțat la liceu. Că la treisprezece ani l-am lăsat pe un băiat să mă transforme într-o prostituată. Că singurul lucru la care eram bună consta în a mă dezbrăca pe muzică de Mötley Crüe pentru o încăpere plină de bețivi. Că am încercat să mă sinucid. Că am fost arestată de trei ori. Că am furat bani de la bunica și am făcut-o să plângă. Că nu m-am spălat pe dinți vreme cam de doi ani. Mi-a scăpat ceva?

— Deci asta ar afla copilul tău: Orice rău mi s-ar întâmpla, pot discuta cu mama, pentru că ea e trecută prin toate. Orice porcărie mi s-ar întâmpla, pot trece peste ea, pentru că mami a trecut prin lucruri și mai rele, și ea a trecut peste ele.

Georgia ridică fruntea, zâmbind din nou, ochii scânteindu-i de plăcere și viclenie — genul de ochi despre care Jude vorbise cu doar câteva minute în urmă.

— Știi, Jude, zise ea, întinzându-se după cafea cu degetele de la mâna bandajată. Chelnerița era în spatele ei, înclinându-se în față cu cafetiera ca să-i reumple cana fără a se uita la ce face, privindu-și în schimb carnețelul cu comenzi. Jude văzu ce urma să se întâmple, dar nu reuși să o avertizeze la timp. Georgia continuă: Uneori ești un tip așa de treabă, că aproape uit ce nemer...

Chelnerița turnă tocmai când Georgia își mișcă din loc cana și vărsă cafea peste mâna bandajată. Georgia strigă și trase mâna în spate, la piept, fața schimonosindu-i-se într-o grimasă de durere. Pentru un moment, în ochi i se citi șocul, o strălucire plată și goală care-l făcu pe Jude să creadă că ar putea leșina.

Apoi se ridică, strângându-și mâna rănită în cea teafără.

— N-ai vrea să te uiți unde torni, curvă proastă ce ești? strigă ea la chelneriță, accentul country făcându-se auzit din nou.

— Georgia, spuse Jude, dând să se ridice.

Ea se strâmbă și-i făcu semn să șadă la loc. O lovi pe chelneriță cu umărul, trecând pe lângă ea, pornind spre coridorul care ducea la toalete.

Jude își împinse farfuria în lături.

— Când ai timp, adu-ne nota de plată.

— Îmi pare tare rău, spuse chelnerița.

— Se mai întâmplă.

— Îmi pare tare tău, repetă chelnerița. Dar asta nu-i dă dreptul să-mi vorbească așa.

— S-a ars. Mă miră că ai scăpat cu atât.

Chelnerița zise:

— Ce oameni! Știam cu cine am de-a face din clipa în care v-am văzut. Și v-am servit la fel de frumos cum îi servesc pe toți.

— O? Știai cu cine ai de-a face? Și anume cu cine?

— Cu doi ticăloși. Tu arăți ca un traficant de droguri.

Jude râse.

— Iar pe ea o ginești din prima clipă ce hram poartă. O plătești cu ora?

El se opri din râs.

— Adu-mi nota de plată, zise. Și cară-ți curu' ăla gras din ochii mei.

Femeia se mai holbă la el o clipă, strâmbând din gură ca și când s-ar fi pregătit să scuipe, apoi plecă grăbită fără alt cuvânt.

Oamenii de la mesele din imediata lui vecinătate își opriseră discuțiile ca să se chiorască și să asculte. Jude își aruncă privirea ici și colo, uitându-se înapoi la oricine îndrăznea să se uite la el, și unul câte unul, ei se întoarseră la mâncarea lor. Jude era netemut când venea vorba de contact vizual, privise în ochi prea multe mulțimi de oameni pentru prea mulți ani ca să piardă tocmai acum un concurs ca acesta.

În cele din urmă, singurii oameni care continuau să-l privească erau bătrânul ieșit parcă din *Goticul american* și soția sa, care în timpul liber putea foarte bine să joace rolul grăsanei de la circ. Ea încerca măcar să fie discretă, aruncându-i ocheade lui Jude cu colțul ochiului în timp ce se prefăcea interesată de ziarul deschis înaintea ei. Bătrânul însă se holba fără fereală, ochii lui palizi judecându-l cu o oarecare doză de amuzament. Ținea cu o mână electrolaringele la gât — aparatul zumzăia încet — de parcă ar fi vrut să facă un comentariu. Totuși, nu spuse nimic.

— Te preocupă ceva? îl întrebă Jude, când omul nu-și văzu de ale lui nici după ce-l privi direct în ochi timp îndelungat.

Bătrânul ridică sprâncenele, apoi clătină din cap: *Nu, n-am nimic de spus.* Își lăsă privirea înapoi în farfurie, pufnind ușor comic. Așeză electrolaringele lângă suportul pentru sare și piper.

Jude era pe cale să se uite în altă parte, când electrolaringele prinse viață, vibrând pe masă. O voce puternică, inexpresiv, electrică, zumzăi:

— VEI MURI.

Bătrânul se crispă, se lăsă pe spate în scaunul cu rotile. Se uită țintă la electrolaringe, uluit, poate nu tocmai sigur că spusese ceva. Grăsana își strânse ziarul și se uită peste el la aparat, cu o încruntare întrebătoare pe fața netedă și rotundă ca a omulețului de aluat Pillsbury Doughboy.

— EU SUNT MORT, bâzâi electrolaringele, țopăind pe tăblia mesei ca o jucărioară ieftină cu arc. Bătrânul îl apucă între degete și aparatul scoase zumzăituri vesele. VEI MURI. VOM FI ÎN VĂGĂUNA MORȚII ÎMPREUNĂ.

— Ce face? zise grăsana. Iar prinde vreun post de radio?

Bătrânul clătină din cap: *Nu știu*. Ridică privirea de la electrolaringe, care stătea acum în căușul palmei sale, spre Jude. Îl fixă prin ochelarii ce-i măreau ochii uluiți. Bătrânul întinse mâna, oferindu-i parcă aparatul lui Jude. Electrolaringele zumzăia și țopăia.

— O VEI OMORÎ TU ÎNSUȚI OMOARA CAINII CAINII NU TE VOR SALVA VOM HOINĂRI ÎMPREUNĂ ACUM ASCULTĂ-MI VOCEA VOM GONI LA AMURG. NU TU ÎMI EȘTI DATOR. EU ÎȚI SUNT. EU ÎȚI SUNT DATOR ACUM.

— Peter, zise grăsana. Încerca să șoptească, dar vocea i se sugrumă, iar când se forță să respire, sunetele pe care le scoase fură ascuțite și unduitoare. Fă-l să înceteze, Peter.

Peter rămase doar cu mâna întinsă spre Jude, ca și când ar fi fost un telefon și apelul era pentru el.

Toată lumea se uita; încăperea era plină de curenți încrucișați de murmure îngrijorate. Câțiva dintre ceilalți clienți se ridicaseră de pe scaune și veniseră să asiste, nevoind să rateze ce se putea întâmpla mai departe.

Și Jude se ridicase, gândind: *Georgia*. Ridicându-se și dând să se întoarcă spre holul care ducea la toalete, privirea sa mătură geamurile panoramice care dădeau în fața localului. Se opri la jumătatea mișcării, cu privirea ațintită la ceea ce vedea în parcare. Acolo, camioneta mortului mergea la ralanti, așteptând aproape de ușile din față, cu reflectoarele aprinse, globuri de lumină albă, glacială. Nu era nimeni în cabină.

Câțiva dintre curioși stăteau în jur, la mesele din spatele mesei sale, și el trebui să-și croiască drum printre ei ca să ajungă la coridorul ce ducea spre toalete. Găsi o ușă pe care scria FEMEI și dădu buzna înăuntru.

Georgia stătea la una dintre cele două chiuvete. Nu ridică privirea la sunetul ușii trântindu-se de perete. Se uita la reflexia sa din oglindă, însă ochii îi erau nefocalizați, nu urmăreau ceva aparte, iar pe față avea întipărită expresia gravă și visătoare a unui copil care doarme pe el în fața televizorului.

Trase pumnul bandajat în spate și-l avântă în oglindă cât de tare putu, fără reținere. Pulverizã sticla într-un cerc cât pumnul de mare, de la care radiau în toate direcțiile crăpături. O clipă mai târziu, bucăți ascuțite de oglindă căzură provocând un vacarm melodios, spărgându-se în chiuvetă.

O blondă suplă cu un bebeluș în brațe stătea la un metru distanță, lângă o masă de schimbat care se deschidea din perete. Strânse copilul la piept și începu să strige:

— O, Dumnezeule! O, *Dumnezeule!*

Georgia apucă o bucată încovoiată de sticlă, lungă de douăzeci de centimetri, o semilună scânteietoare, o ridică la nivelul gâtului și lăsă bărbia pe spate ca să taie în carnea de dedesubt. Jude ieși din starea de șoc care-l țintuise în ușă și o apucă de încheietura mâinii, i-o răsuci într-o parte, apoi în cealaltă, până când ea scoase un strigăt jalnic de durere și-i dădu drumul. Pumnalul de oglindă căzu pe gresia albă și se făcu praf cu un zăngănit destul de puternic.

Jude o întoarse, răsucindu-i iar brațul, făcând-o să o doară. Fata icni și închise ochii înlăcrimați, dar îl lăsă s-o împingă înainte, către ușă. Jude nu era sigur de ce o rănise, dacă o făcuse din cauza panicii sau cu intenție, pentru că era nervos pe ea fiindcă cedase sau pe el fiindcă o lăsase să cedeze.

Mortul era în hol, în fața băii. Jude nu-l observă decât după ce trecu de el, și atunci îl străbătu un fior care-i făcu picioarele să tremure. Craddock își scosese pălăria în fața lor.

Georgia abia se ținea pe picioare. Jude își mută priza pe partea superioară a brațului ei, susținând-o, împingând-o prin sala de mese. Grăsana și bătrânul stăteau cap în cap.

— ... N-A FO' NICIUN POST DE RADIO...

— Țăcăniți. Țăcăniți care se țin de glume.

— TACI DIN GURĂ, UITE-I CĂ VIN.

Ceilalți se holbau, săreau să li se ferească din cale. Chelnerița care cu doar un minut în urmă îl acuzase pe Jude că este traficant de droguri și pe Georgia că e târfa lui stătea lângă tejgheaua din față discutând cu managerul, un bărbat scund cu creioane în buzunarul de la cămașă și ochi triști de baset. Femeia îi arătă cu degetul.

Jude încetini pasul la masa lor atât cât să arunce pe ea două bancnote de douăzeci de dolari. Când trecură pe lângă manager, mititelul ridică bărbia ca să-i privească cu ochii lui tragici, dar nu spuse nimic. Chelnerița continuă să-i trăncănească la ureche.

— Jude, zise Georgia când trecură de primele uși. Mă doare.

El slăbi priza pe brațul ei, văzu că degetele sale lăsaseră urme albe în carnea ei și așa palidă. Trecură prin al doilea rând de uși și se văzură afară.

— Suntem în siguranță? întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Dar o să fim curând. Fantoma aia se teme cum scrie la carte de câinii mei.

Trecură repede pe lângă camioneta goală a lui Craddock. Geamul pasagerului era coborât cam un sfert. Radioul era deschis. Vorbea unul dintre conservatorii ăia care se țin cu dinții de lungimea de undă AM, vorbea pe o voce mieroasă, încrezătoare, aproape arogantă.

— „... te simți bine să îmbrățișezi adevăratele valori americane și te simți bine să vezi că alegerile sunt câștigate de cine trebuie, chiar dacă cei din tabăra opusă vor spune că nu este corect, și te simți bine să vezi din ce în ce mai mulți oameni întorcându-se la politica bunului simț creștinesc“, zicea vocea profundă, melodioasă. „Dar știți ce te-ar face să te simți și mai bine? S-o strângi de gât pe curva aia de lângă tine, strânge-o de gât pe curvă, apoi ieși în fața unui camion, întinde-te pe jos în fața lui, întinde-te pe jos și...“

Apoi trecură de camionetă și vocea nu se mai auzi.

— O să pierdem bătălia asta, zise Georgia.

— Ba n-o s-o pierdem. Haide. Nu sunt nici o sută de metri până la hotel.

— Dacă nu ne vine de hac acum, o să ne vină mai târziu. Mi-a spus mie asta. A spus că pot la fel de bine să mă sinucid și să pun capăt lucrurilor, și asta voiam să fac. Nu mă puteam înfrâna.

— Știu. Asta face el.

Porniră de-a lungul șoselei, chiar pe marginea benzii de avarie. Firele lungi de iarbă șopteau frecându-se de jeanșii lui Jude.

Georgia spuse:

— Mă doare mâna.

Jude se opri și o ridică s-o inspecteze. Nu sângera. Nici de la pumnul pe care îl dăduse în oglindă și nici de la cum strânsese bucata curbată de sticlă. Bandajul gros îi protejase pielea. Totuși, chiar și prin fești simțea cum radiază o căldură nesănătoasă, și se întrebă dacă nu-și fracturase cumva un os.

— Cred și eu. Ai lovit oglinda destul de tare. Ai noroc că nu ești toată tăiată.

O împinse înainte, punându-se din nou în mișcare.

— Pulsează ca o inimă. Face *vup-vup-vup.*

Scuipă. Mai scuipă o dată.

Între ei și motel era un pasaj, o estacadă feroviară de piatră. Tunelul de dedesubt era îngust și întunecat. Nu era niciun trotuar, nu era loc nici de bandă de avarie pe marginea drumului. Din tavanul de piatră picura apă.

— Haide, zise el.

Pasajul era un cadru negru care închidea o imagine a motelului Days Inn. Ochii lui Jude se fixară asupra motelului. Vedea Mustangul. Vedea camera lor.

Nu încetiniră când intrară în tunel, unde puțea a apă stătută, buruieni, urină.

— Stai, zise Georgia.

Se întoarse, se aplecă și vomă, dând afară ouăle, bucăți de pâine prăjită semidigerată și suc de portocale.

El îi ținu brațul stâng cu o mână, îi trase părul din față cu cealaltă. Îl neliniștea să stea acolo în întunericul acela urât mirositor, așteptând-o să termine.

— Jude, zise ea.

— Haide, o îndemnă el, trăgând-o de braț.

— Stai...

— Haide.

Se șterse la gură cu poalele cămășii. Rămase aplecată.

— Cred că...

Jude auzi camioneta înainte s-o vadă, auzi motorul turându-se în spatele său, un mârâit furios, crescând, devenit un răcnet. Farurile goniră pe peretele de stâncă nefinisată. Jude avu timp

să arunce o privire în spate și văzu camioneta mortului avântându-se spre ei, cu Craddock rânjind la volan și reflectoarele formând două ceruri de lumină orbitoare, găuri perforate direct în suprafața lumii. Fumul ieșea în vălătuci de sub roți.

Vârî o mână pe sub Georgia și se împinse înainte, ducând-o cu el și ieșind din tunel.

Chevroletul albastru fumuriu se izbi de perete în spatele lui cu un scrâșnet asurzitor de oțel pe piatră. Fu o detunătură uriașă care-i amorți timpanele, le făcu să țiuie. El și Georgia căzură pe pietrișul ud, afară din tunel acum. Se rostogoliră de pe marginea drumului, căzură prin ierburi și aterizară între ferigile ude de rouă. Georgia strigă de durere, lovindu-l în ochiul stâng cu cotul ei osos. El puse mâna în ceva moale, mizeria rece și neplăcută de mlaștină.

Se ridică, respirând sacadat. Se uită în spate. Nu Chevroletul mortului lovise zidul, ci un Jeep oliv, de genul acela fără acoperiș, cu bară de susținere în spate. La volan stătea un negru cu păr sârmos tuns scurt. Se ținea de frunte. Parbrizul era spart într-o rețea de cercuri unite acolo unde se lovise cu capul de el. Toată partea din față a șoferului fusese afundată până la cadru, oțel contorsionat și rupt, fumegând.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Georgia pe o voce slabă, greu de deslușit printre țiuiturile din urechile sale.

— Fantoma! Ne-a ratat.

— Ești sigur?

— Că a fost fantoma?

— Că ne-a ratat.

Jude se ridică nesigur pe picioare, genunchii amenințând să cedeze. O apucă de încheietura mâinii, o ajută să se ridice. Bâzâitul din timpane începea deja să se stingă. De undeva de departe, își auzea câinii cum latră isteric, ca nebunii.

26

Pe când punea gențile lor claie peste grămadă în Mustang, Jude deveni conștient de o pulsație adâncă și înceată în mâna stângă, diferită de durerea surdă pe care o simțise încă de când se înjun-

ghiase cu o zi în urmă. Când coborî privirea, văzu că bandajul se desfăcea și că era îmbibat de sânge proaspăt.

Georgia conduse și el stătu în scaunul pasagerului, cu trusa de prim-ajutor pe care o aduseseră cu ei din New York deschisă în poală. Desfăcu fețile ude și lipicioase și le aruncă pe podea, la picioare. Fâșiile de leucoplast pe care le aplicase pe rană cu o zi în urmă se dezlipiseră și gaura era din nou deschisă, sclipind, obscenă. O deschisese când sărise din calea camionetei lui Craddock.

— Ce ai de gând să faci în legătură cu mâna aia? întrebă Georgia, aruncându-i o privire nervoasă înainte să întoarcă ochii la drum.

— Același lucru pe care îl faci și tu cu a ta, răspunse el. Nimic.

Începu să aplice cu stângăcie nou fâșii de leucoplast pe rană. Avea impresia că-și stinge o țigară în palmă. După ce o închise cât de bine fu în stare, înfășură mâna cu pansament curat.

— Sângerezi și la cap, zise ea. Știai?

— O zgârietură mică. Nu te gândi la asta.

— Ce-o să se întâmple data viitoare? Data viitoare când cățeii n-o să ne poată apăra?

— Nu știu.

— Era un loc public. Trebuia să fim în siguranță într-un loc public. Erau oameni peste tot și era în puterea zilei, iar el tot a venit după noi. Cum să ne opunem cuiva ca el?

Jude spuse:

— Nu știu. Dacă aș ști ce să fac, deja aș face-o, Florida. Tu și întrebările tale. N-ai vrea s-o lași mai moale un minut?

Merseră mai departe. Doar când auzi sunetele gâtuite ale plânsului ei — fata se străduia să plângă în liniște — își dădu el seama că-i spusese Florida, când de fapt voise să spună Georgia. Se întâmplase din cauza întrebărilor ei, una după cealaltă, asta și accentul ei, inflexiunile acelea confederaționiste care i se înfiltraseră în voce în ultimele două zile.

Sunetul pe care-l făcea Georgia încercând să nu plângă era mai rău decât dacă ar fi plâns deschis. Dacă și-ar fi dat pur și simplu drumul, el i-ar fi putut spune ceva, dar așa, simți că e mai bine s-o lase să sufere în tăcere și să pretindă că n-a observat. Jude se afundă în scaunul pasagerului și întoarse fața spre geam.

Soarele strălucea constant prin parbriz, și cu puțin la sud de Richmond, căzu într-o transă indusă de căldură, scârbită.

Încercă să se gândească la ce știa despre mortul care îi urmărea, ce-i spusese Anna despre tatăl ei vitreg când erau împreună. Dar era greu să gândească, un efort prea mare — îl dureau toate, și mai era tot soarele acela care îl bătea în față și Georgia care scotea sunete tăcute de jelanie în spatele volanului — și oricum era sigur că Anna nu-i spusese multe.

„Prefer să pun întrebări", *îi spuse ea*, „decât să răspund la ele."

Îl ținuse la distanță cu acele prostești, inutile întrebări vreme de aproape o jumătate de an: *Ai fost vreodată cercetaș? Îți speli barba cu șampon? Ce-ți place mai mult, curul sau țâțele mele?*

Puținul pe care îl știa ar fi trebuit să-i stârnească curiozitatea: hipnotismul, afacerea lor de familie; tatăl căutător spiritual care-și învăța fiicele să citească în palmă și să vorbească cu spiritele; o copilărie umbrită de halucinațiile schizofreniei preadolescentine. Dar Anna — Florida — nu voia să vorbească despre cine fusese ea înainte să-l întâlnească, iar în ceea ce-l privea pe el, îi convenea ca ea să-și lase trecutul în urmă.

Orice nu i-ar fi spus, știa că e rău, un fel anume de rău. Detaliile nu contau — asta credea el atunci. Crezuse, la vremea aceea, că acesta era unul dintre punctele sale forte, disponibilitatea sa de a o accepta așa cum era, fără întrebări, fără să o judece. Fata era în siguranță cu el, în siguranță de orice fantome ar fi urmărit-o.

Numai că nu o ținuse în siguranță, acum știa asta. Până la urmă, fantomele întotdeauna te găsesc, și nu ai cum să le închizi ușa în nas. Trec prin ea fără nicio problemă. Ceea ce considerase el că este un punct forte — îi convenea să știe despre ea doar ce voia ea să-i spună — era mai degrabă un fel de egoism. O dorință copilărească de a rămâne în întuneric, de a evita discuțiile dureroase, adevărurile incomode. Se temuse de secretele ei — sau, mai bine spus, se temuse de complicațiile emoționale care puteau veni odată cu aflarea lor.

Doar o singură dată riscase ea un fel de mărturisire, ceva aproape de un auto-denunț. Se întâmplase la sfârșit, cu puțin înainte ca el s-o trimită acasă.

Fusese deprimată luni în șir. Întâi partidele de sex deveniră reci, apoi încetară cu totul. O găsea în baie, muindu-se în apă înghețată, tremurând crâncen, prea confuză și nefericită ca să iasă. Gândindu-se acum la asta, era ca și când fata ar fi făcut repetiții pentru prima ei zi de cadavru, pentru seara pe care avea să o

petreacă răcindu-se și zbârcindu-se într-o cadă plină cu apă rece și sânge. Gângurea în barbă pe voce uguitoare de fetiță, dar amuțea dacă el încerca să-i vorbească, se uita uluită și șocată la el, de parcă ar fi auzit mobila vorbind.

Apoi, într-o seară, el ieșise în oraș. Nu-și mai amintea pentru ce. Ca să închirieze un film, poate, sau ca să-și ia un burger. Se întorsese chiar după lăsatul întunericului. La un kilometru de casă, auzi claxonat de mașini. Șoferii făceau semne cu farurile.

Apoi trecu pe lângă ea. Anna era pe cealaltă parte a drumului, alerga pe banda de avarie, îmbrăcată doar cu un tricou de-al lui. Vântul îi sufla părul blond încâlcit. Ea îl văzu mergând în cealaltă direcție și se aruncă în drum după el, fluturând agitat din mână și ieșind în calea unui tir.

Roțile tirului se blocară și șuierară. Remorca derapă la stânga și cabina viră la dreapta. Se opri la un metru de ea. Fata nu păru să observe. Jude oprise deja și ea deschise portiera șoferului, aruncându-se în brațele lui.

„Unde te-ai dus?“ *strigă ea.* „Te-am căutat peste tot. Am fugit și am fugit și am crezut că ai plecat, așa că am fugit, am fugit să te caut.“

Șoferul tirului deschisese portiera și pusese un picior pe treaptă. „Ce dracu' a apucat-o pe curva aia?“

„Mă ocup eu“, *îi spuse Jude.*

Camionagiul deschise gura să mai spună ceva, apoi tăcu când Jude o împinse pe Anna peste picioarele sale, lucru care-i ridică tricoul și-i săltă fundul gol în aer.

Jude o aruncă în scaunul pasagerului și, imediat, fata îl cuprinse iar în brațe, lipindu-și fața încinsă și udă de pieptul său.

„Eram speriată eram așa speriată și am fugit...“

El o îndepărtă de sine cu cotul, destul de tare s-o lovească de portiera pasagerului. Fata căzu într-o tăcere prostrată.

„Ajunge. Ești distrusă. Mi-a ajuns. Auzi? Nu ești singura care știe să ghicească viitorul. Vrei să-ți spun eu care ți-e viitorul? Te văd cu gențile în mână, așteptând autobuzul“, *spuse el.*

Îl strângea pieptul, îl strângea destul de tare cât să-i aducă aminte că nu avea treizeci și trei de ani, ci cincizeci și trei, cu aproape treizeci de ani mai mult decât ea. Anna se uita fix. Ochii îi erau mari și rotunzi și neînțelegători.

Jude puse mașina în viteză și porni încet spre casă. Când intră în parcare, ea se aplecă spre el și încercă să-i descheie pantalonii, ca să-i facă o felație, dar gândul îi întoarse stomacul pe dos, era un act inimaginabil, un lucru pe care n-o putea lăsa să-l facă, așa că o lovi iar cu cotul, îndepărtând-o.

A doua zi, o evită aproape tot timpul, dar în seara următoare, când se întoarse de la plimbatul câinilor, ea îl strigă din capul scărilor din spate. Îl întrebă dacă nu vrea să-i facă o supă, ceva simplu, de la conservă. El spuse: „Bine."

Când i-o duse, un bol de supă de pui cu tăiței pe o tavă mică, văzu că fata era iar în apele ei. Epuizată și ștearsă, dar cu mintea limpede. Încercă să-i zâmbească, lucru pe care el nu voia să-l vadă. Ce avea el de făcut avea să fie foarte greu.

Ea se ridică în capul oaselor și luă tava pe genunchi. El se așeză pe marginea patului și o privi cum ia înghițituri mici. Nu-i prea trebuia supa. Fusese doar un pretext ca să-l aducă în dormitor. Jude își dădea seama după felul în care încorda mușchii maxilarului înaintea fiecărei linguri. Fata pierduse cinci kilograme în ultimele trei luni.

O puse deoparte după ce termină mai puțin de un sfert din supă, apoi zâmbi, zâmbi așa cum ar zâmbi un copil căruia i s-a promis înghețată dacă-și mănâncă sparanghelul. Îi mulțumi, îi spuse că a fost bună. Spuse că se simțea mai bine.

„Trebuie să mă duc la New York lunea viitoare. Sunt invitat la emisiunea lui Howard Stern", *zise Jude.*

O licărire de neliniște în ochii ei palizi.

„Nu... nu cred că ar trebui să mă duc și eu."

„Nici nu ți-aș cere-o. Nu ți-ar face decât rău."

Ea se uită la el cu atâta recunoștință, că Jude trebui să-și ferească privirea.

„Nu te pot lăsa nici aici", *spuse el.* „Nu de una singură. Mă gândeam că ar fi mai bine să stai o vreme cu familia ta. În Florida." *Când ea nu răspunse, el continuă:* „Pot suna pe cineva din familia ta?"

Ea se lăsă între perne. Trase cearșaful sub bărbie. Jude se temea că va începe să plângă, dar când se uită, ea se uita cu calm la tavan, cu mâinile una peste alta deasupra sternului.

„Sigur", *spuse ea într-un sfârșit.* „Ai fost bun că m-ai tolerat așa mult."

„Ce am spus aseară..."

„Nu-mi amintesc."

„Asta e bine. Ce am spus e mai bine să se uite. Oricum, nu vorbeam serios." *Deși, de fapt, vorbise foarte serios, ce-i spusese fusese cea mai dură versiune posibilă a ceea ce-i spunea acum.*

Tăcerea se prelungi între ei până ajunse la cote incomode, iar el simți că trebuie s-o iscodească din nou, dar când deschise gura, ea i-o luă înainte.

„Poți să-l suni pe tata", *spuse ea.* „Pe tatăl meu vitreg, adică. Pe tatăl meu natural nu-l poți suna. El e mort, desigur. Vorbește cu tatăl meu vitreg; o să vină să mă ia, dacă vrei. Numai să-i spui. Tatălui meu vitreg îi place să spună că sunt micuța lui ceapă. Îi aduc lacrimi în ochi. Nu-i așa că e-o vorbă de alint frumoasă?

„Nu l-aș pune să vină după tine. Te trimit cu avionul particular."

„Nu vreau cu avionul. Ajung prea repede. Nu poți merge în sud cu avionul. Trebuie să conduci. Sau să iei trenul. Trebuie să privești cum pământul se transformă în noroi. Trebuie să te uiți la curțile de vechituri pline de mașini ruginite. Trebuie să treci peste câteva poduri. Se spune că spiritele rele nu te pot urmări peste o apă curgătoare, dar asta e o prostie. Ai observat vreodată că râurile din Nord nu seamănă cu râurile din Sud? Râurile din Sud au culoarea ciocolatei, și miros a mlaștină și mușchi de copac. Aici sunt negre, și au un miros dulce, ca de brad. Miros a Crăciun."

„Te-aș putea duce la Penn Station și să te urc într-un Amtrak. Ar lua destul de mult drumul?"

„Sigur."

„Deci pot să-l sun pe tatăl tău?... Pe tatăl tău vitreg?"

„Poate e mai bine să-l sun eu", *spuse ea. Atunci își dădu el seama ce rar vorbea ea cu membrii familiei sale. Erau împreună de mai bine de un an. Își sunase oare măcar o dată tatăl vitreg, ca să-i ureze la mulți ani, ca să-i spună cum îi merge? O dată sau de două ori Jude intrase în camera sa cu discuri și o găsise pe Anna la telefon cu sora ei, încruntându-se de concentrare, vorbind pe o voce joasă și scurtă. Nu păruse ea însăși atunci, ci o persoană prinsă într-un sport neplăcut, un joc care nu-i era pe plac dar pe care tot se simțea obligată să-l joace.* „Nu e nevoie să vorbești tu cu el."

„De ce nu vrei să vorbesc eu cu el? Ți-e teamă că n-o să ne înțelegem?“

„Nu-i vorba că m-aș teme că va fi obraznic cu tine sau mai știu eu ce. Nu-i stă în fire. Cu tata e ușor să vorbești. E prieten cu toată lumea.“

„Păi, atunci, de ce?“

„Încă n-am vorbit cu el despre asta, dar pur și simplu știu ce părere are despre relația noastră. Nu-i place. Vârsta pe care o ai și genul de muzică pe care îl cânți. El urăște genul ăsta de muzică.“

„Sunt mai mulți cei cărora nu le place decât viceversa. Asta-i toată ideea.“

„Lui, muzicienii nu-i prea stau la suflet. Un om mai puțin aplecat spre muzică decât el n-ai întâlnit. Când eram mici, ne ducea în călătorii lungi, în locurile unde era chemat să caute un puț, și ne făcea să ascultăm tot drumul numai talkshow-uri radiofonice. Pentru el nu conta. Ne punea să ascultăm buletine meteo patru ore la rând.“ *Își plimbă încet două degete prin păr, ridicând o șuviță lungă și aurie și apoi lăsând-o să i se prefire printre degete. Continuă:* „Știa să facă un truc cam înfricoșător. Găsea pe cineva care vorbea, cum ar fi un evanghelist din-ăla care ridică mereu osanale lui Iisus pe AM. Și ascultam și tot ascultam, până când Jessie și cu mine îl imploram să schimbe postul. Iar el nu spunea nimic, după care, tocmai când nu mai suportam, începea să vorbească singur. Și spunea exact ce spunea predicatorul de la radio, exact același lucru, numai că pe vocea lui. Recita. Mecanic, într-un fel. «Christos Mântuitorul a sângerat și a murit pentru voi. Voi ce veți face pentru El? El și-a purtat crucea și ei L-au scuipat. Voi ce povară veți duce?» De parcă ar fi citit din același scenariu. Și vorbea neîncetat, până când mama îi spunea să termine. Că ei nu-i place. Și el râdea și închidea radioul. Dar continua să vorbească pentru sine. Bolborosea cumva. Rostea toate replicile predicatorului, chiar și cu radioul închis. De parcă l-ar fi auzit în minte, de parcă ar fi prins frecvența în plombe. Mă speria foarte tare când făcea asta.“

Jude nu răspunse, nu credea că era necesar un răspuns, și oricum nu era sigur dacă povestea era adevărată ori doar cea mai recentă din succesiunea de auto-amăgiri care o bântuia.

Fata suspină, lăsă să cadă încă o șuviță de păr. „Spuneam, însă, că n-o să-i placi, și știe cum să scape de prietenii mei pe care nu-i

place. Mulți tătici sunt excesiv de protectori cu fetițele lor, și dacă apare cineva care nu le inspiră încredere, încearcă să-l sperie. Îl pune la colț puțin. Sigur că asta nu ține niciodată, pentru că fata ia întotdeauna partea băiatului, și băiatul îi ține isonul, fie pentru că nu poate fi speriat, fie pentru că nu vrea ca ea *să creadă* că poate fi speriat. Tatăl meu vitreg e mai deștept. E extrem de prietenos până și cu oamenii pe care ar prefera să-i vadă arzând de vii. Dacă vrea să scape vreodată de cineva incomod, îi pune pe fugă spunându-le adevărul. Adevărul e de obicei de-ajuns.

Să-ți dau un exemplu. Când aveam șaișpe ani, am început să mă întâlnesc cu un băiat pe care știam că babacul nu l-ar plăcea, și asta pentru că puștiul era evreu, dar și pentru că ascultam rap împreună. Tataie urăște rapul mai tare ca orice. Așa că, într-o zi, mi-a spus că relația se va încheia, iar eu i-am spus că mă pot vedea cu cine vreau, iar el a spus sigur, dar asta nu însemna că puștiul va mai vrea să se vadă cu mine. Nu mi-a plăcut cum a sunat asta, dar el nu s-a explicat.

Ei bine, ai văzut cât de deprimată sunt uneori și că încep să am idei ciudate. Asta a început când aveam poate doișpe ani, odată cu pubertatea. Nu m-am dus la doctor sau altceva. M-a tratat tata cu hipnoterapie. Și chiar reușea să țină lucrurile sub control foarte bine, atâta vreme cât aveam câte una sau două ședințe pe săptămână. Nu mai făceam nicio prostie. Nu mai gândeam că o camionetă neagră dă târcoale casei noastre. Nu mai vedeam fetițe cu tăciuni în loc de ochi privindu-mă de sub copaci noaptea.

Dar el a trebuit să plece. A trebuit să se ducă la Austin la nu știu de conferință despre drogurile hipnogogice. De obicei mă lua cu el când pleca undeva, dar de data asta m-a lăsat acasă cu Jessie. Mama era moartă pe atunci, și Jessie, care avea nouășpe ani, răspundea de casă. Și cât a fost el plecat am început să am probleme cu somnul. Ăsta e întotdeauna primul semn al unei stări de depresie. Când încep să am insomnie.

După vreo două nopți, am început să văd fetele cu ochi arzători. Nu m-am putut duce la școală lunea, pentru că ele mă așteptau afară sub stejar. Îmi era prea frică să ies din casă. I-am spus lui Jessie. I-am spus că trebuie să-l convingă pe Tataie să vină acasă, că am iar gânduri rele. Ea mi-a spus că era sătulă de prostiile mele și că era ocupată și că o să-mi revin eu până să se întoarcă el. A încercat să mă convingă să mă duc la școală, dar n-am vrut.

Am rămas în camera mea și m-am uitat la televizor. Dar în scurt timp au început să vorbească cu mine prin televizor. Fetele moarte. Îmi spuneau că eram moartă ca și ele. Că locul meu era în țărână lângă ele.

De obicei, Jessie se întorcea de la școală la două sau trei. Dar în după-amiaza aia n-a venit acasă. S-a făcut tot mai târziu și de fiecare dată când mă uitam pe geam, le vedeam pe fete cum se uită înapoi la mine. A sunat tata și i-am spus că am probleme și l-am rugat să vină acasă, iar el a spus că va veni cât poate de repede, dar că nu va ajunge decât foarte târziu. A spus că se teme să nu mă rănesc singură și că va suna pe cineva ca să vină și să stea cu mine. După ce a închis, a sunat la părinții lui Philip, care locuiau mai sus pe stradă."

„Philip? El era iubitul tău? Băiatul evreu?"

„Aha. Phil a venit imediat. Nu l-am recunoscut. M-am ascuns sub pat de el, și am țipat când a încercat să mă atingă. L-am întrebat dacă e împreună cu fetele moarte. I-am povestit totul despre ele. Jessie a venit destul de repede după aia, și Philip a rupt-o la fugă cât de tare l-au ținut picioarele. După aia, a fost așa speriat, că n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu mine. Iar tata a spus doar „ce păcat". Credea că Philip mi-e prieten. Credea că Philip, mai mult ca oricine altcineva, putea avea grijă de mine în momentele mele dificile."

„Deci asta te îngrijorează? Că babacul tău o să-mi spună că ești dusă cu pluta și că eu voi fi așa șocat că nu voi mai vrea să te văd în fața ochilor vreodată? Pen'că tre' să-ți spun, Florida, că nu mai e o noutate să te aud cum o iei razna din când în când."

Ea pufni, un râset moale. Apoi spuse: „N-ar spune asta. Nu știu ce ar spune. Ar găsi pur și simplu ceva care să te facă să mă placi mai puțin. Dacă *poți* să mă placi mai puțin de atât."

„Hai să nu începem cu asta."

„Nu. Nu, dacă mă gândesc mai bine, e de preferat s-o suni pe sora mea. E-o nesuferită cu suflet rău — nu ne înțelegem nici cât negru sub unghie. Nu m-a iertat niciodată că sunt mai frumoasă ca ea și că am primit cadouri de Crăciun mai frumoase. După ce a murit mama, ea a trebuit să fie stăpâna casei, iar eu am putut să rămân un copil. La nici paișpe ani, Jessie ne spăla rufele și ne gătea de mâncare, și nimeni n-a știut să aprecieze munca grea pe care a trebuit s-o depună sau multele distracții la care a trebuit

să renunțe. Dar ea va aranja să mă întorc acasă fără mare tam-tam. O să-i placă să mă aibă aproape, fiindcă o să mă poată lua de sus și o să-mi poată trasa reguli."

Dar când Jude sună acasă la sora ei, tot bătrânul îi răspunse după al treilea țârâit al telefonului.

„Cu ce te pot ajuta? Haide, spune. O să te ajut dacă pot."

Jude se prezentă. Spuse că Anna voia să meargă acasă pentru o vreme. Formulă lucrurile în așa fel încât să pară că fusese mai mult ideea ei decât a sa. Jude se frământă în gând cum să-i descrie mai bine starea, dar Craddock îi veni în ajutor.

„Cum doarme?" *întrebă Craddock.*

„Nu foarte bine", *spuse Jude, ușurat, înțelegând cumva că asta rezuma totul.*

Jude se oferi să pună un șofer s-o ducă pe Anna de la gara di Jacksonville până acasă la Jessica în Testament, dar Craddock refuză, spuse că o va aștepta el însuși la tren.

„Un drum până la Jacksonville o să-mi prindă foarte bine. Am nevoie de-o scuză ca să-mi conduc camioneta câteva ore. Să las geamurile jos. Să mă strâmb la vaci."

„Vă înțeleg", *spuse Jude, uitând de sine și înmuindu-se față de bătrân.*

„Apreciez că ai avut grijă de fetița mea. Știi, când era doar o copilă, avea postere cu tine pe toți pereții. Mereu a vrut să te cunoască. Pe tine și pe tipul ăla din... cum îi chema? Mötley Crüe? EI, îi plăcea *tare mult* de ei. I-a urmat o jumătate de an peste tot. A fost la toate concertele lor. Pe câțiva chiar i-a cunoscut. Nu membri ai formației, presupun, ci ai echipei lor de turneu. Ăia au fost anii ei de dezmăț. Nu că acum s-ar fi liniștit, așa-i? Mda, îi plăceau mult toate albumele tale. Îi plăceau multe formații d-astea de heavy metal. Am știut întotdeauna că-și va găsi un star rock."

Jude simți o răceală uscată întinzându-i-se în piept. Știa ce-i spunea Craddock — că fata și-o trăsese cu membri ai personalului tehnic ca să fie în preajma formației Mötley Crüe, că futaiul cu staruri era o caracteristică a ei, și că dacă nu s-ar fi culcat cu el, probabil că s-ar fi dat în bărci cu Vince Neil sau Slash — și mai știa și de ce *îi spunea Craddock asta. Din același motiv pentru care îl lăsase pe prietenul evreu al Annei s-o vadă când își ieșise din minți, ca să îi separe.*

Ceea ce Jude nu prevăzuse era că putea să știe ce făcea Craddock și totuși tertipul să aibă efect. Nici n-o spusese bine Craddock, că Jude începu să se gândească la locul în care se întâlnise el cu Anna, în culisele unui concert al lui Trent Reznor. Cum ajunsese ea acolo? Pe cine cunoștea ea și ce trebuise să facă pentru a avea acces în culise? Dacă Trent ar fi intrat atunci în cameră, s-ar fi lăsat ea la picioarele lui și ar fi pus aceleași întrebări inutile?

„Am eu grijă de ea, domnule Coyne. Dumneata doar să mi-o trimiți înapoi. Am s-o aștept", *îi spuse Craddock.*

Jude o duse el însuși la Penn Station. Ea fusese în apele ei toată dimineața — încerca din răsputeri, el știa, să fie persoana pe care o întâlnise, nu persoana nefericită care era de fapt — dar ori de câte ori se uita la ea, simțea din nou acea răceală în piept. Zâmbetele ei ghidușe, felul în care și dădea părul după urechi ca să-și arate lobii mici și roz, cea mai recentă rundă de întrebări nătânge, toate păreau a fi manipulări cu sânge rece și îl făcea doar să-și dorească și mai tare să scape de ea.

Dacă ea simțea însă că el o ținea la distanță, n-o arăta, și la Penn Station se ridică pe poante și îl prinse cu brațele pe după gât într-o îmbrățișare puternică — o îmbrățișare fără absolut nicio conotație sexuală.

„Am trăit împreună clipe frumoase, nu-i așa?" *întrebă ea. Mereu cu o întrebare pe țeavă.*

„Sigur", *spuse el. Ar fi putut spune mai mult — că o va suna curând, că vrea să aibă mai multă grijă de ea însăși — dar nu se simțea în stare, nu-i putea ura tot binele. Când îl asaltă dorința de a fi tandru și înțelegător, auzi vocea tatălui ei vitreg în gând, caldă, prietenoasă, persuasivă:* „Am știut întotdeauna că-și va găsi un star rock".

Anna surâse, de parcă el i-ar fi răspuns ceva inteligent, și-l strânse de mână. Jude rămase destul cât s-o vadă urcând în vagon, dar nu stătu să vadă trenul plecând. Era aglomerație și larmă pe peron, plin de voci răsunătoare. Se simțea incomodat și mirosul puternic de acolo — miros de fier încins, urină stătută și corpuri calde, transpirate — îl apăsa.

Dar nici afară nu era mai, în răceala de toamnă ploioasă a Manhattan-ului. Sentimentul de disconfort, impresia că este incomodat din toate părțile, îl însoți tot drumul înapoi spre hotelul Pierre, tot drumul înapoi până în tăcerea și goliciunea aparta-

mentului său. Se simțea încordat, avea nevoie să facă ceva, avea nevoie să scoată și el zgomote urâte.

Patru ore mai târziu era exact în locul potrivit, în studioul de emisie al lui Howard Stern, unde proferă insulte și vorbi de sus, umilind liota de pupincuriști înceți la minte a lui Stern când aceștia făceau greșeala de a-l întrerupe, și își ținu predica fulger care propovăduia perversiunea și ura, haosul și zeflemeaua. Lui Stern îi plăcu la nebunie. Oamenii lui voiau să știe când se va mai întoarce.

Tot în New York City îl găsi weekendul, și în aceeași dispoziție sufletească, când fu de acord să se vadă cu câțiva tipi din echipa lui Stern la un club de striptease de pe Broadway. Erau toți aceeași oameni pe care-i luase în râs în fața unui public de milioane de ascultători la începutul săptămânii. Aceștia nu-i puseseră vorbele la suflet. Era de datoria lor să se lase luați peste picior. Erau nebuni după el. Credeau că făcuse măcel.

El își comandă o bere pe care nu o bău și stătu la capătul unui podium ce părea să fie un singur panou lung de sticlă jivrată, luminat de jos de becuri albastre. Fețele celor adunați în jurul podiumului i se păreau toate nenaturale, nesănătoase: fețele celor înecați. Îl durea capul. Când închise ochii, văzu focul de artificii scânteietor care prevestea o migrenă.

Când îi deschise, o fată cu un cuțit în mână se lăsă în genunchi în fața sa. Avea ochii închiși. Se lăsă încet pe spate, așa încât atinse cu spatele capului podeaua de sticlă și părul moale și negru i se desfăcu pe podium. Stătea în continuare în genunchi.

Își plimbă cuțitul pe corp în jos, un cuțit de vânătoare cu lamă lată adânc crestată într-o parte. Purta o zgardă cu inele argintii pe ea, un body cu broderii care îi strângea sânii laolaltă, ciorapi negri.

Când mânerul cuțitului îi ajunse între picioare, cu lama îndreptată spre tavan — imitație parodică a unui penis — ea îl aruncă în aer, deschise ochii brusc, îl prinse când căzu și, în același timp, își arcui spatele, ridicând pieptul spre tavan ca o ofrandă, ducând cuțitul în jos.

Tăie broderia neagră prin mijloc, deschizând o fantă de-un roșu închis, ca și când s-ar fi spintecat de la gât până la vintre. Se rostogoli și aruncă în lături costumul. Rămase goală cu excepția inelelor argintii din sfârcuri, care-i atârnau de la sâni în jos, și

un slip tanga tras peste oasele tari ale șoldurilor. Torsul ei suplu și neted ca pielea de focă era vopsit în cărămiziu.

AC/DC cânta „If You Want Blood You Got It", și ceea ce-l excita pe el nu era corpul ei tânăr și atletic sau felul în care i se legănau sânii cu sfârcurile străpunse de inele argintii sau că atunci când se uita drept la el, privirea ei era directă și netemătoare.

Pe el îl excită faptul că buzele i se mișcau aproape imperceptibil. Se îndoia că altcineva din toată încăperea observase asta. Fata cânta în barbă, cânta împreună cu AC/DC. Cunoștea toate versurile. Era cel mai sexy lucru pe care îl vedea de luni bune.

Ridică sticla de bere spre ea, doar ca să descopere că era goală. Nu-și amintea s-o fi băut. Chelnerița îi aduse alta câteva minute mai târziu. De la ea află că pe dansatoarea cu cuțitul o chema Morfină și că era una dintre felele lor cele mai populare. Îl costă o sută de dolari ca să obțină numărul ei de telefon și ca să afle că dansa cam de doi ani, aproape din ziua în care coborâse din autobuzul de Georgia. Îl mai costă încă o sută să afle că, atunci când nu făcea striptease, răspundea la numele de Marybeth.

27

Jude trecu la volan cu puțin înainte să treacă granița în Georgia. Îl durea capul; mai mult o senzație neplăcută de presiune în globii oculari. Senzația era agravată de soarele din sud reflectându-se cam în orice — bare de protecție, parbrize, indicatoare rutiere. Dacă nu l-ar fi durut capul, cerul ar fi fost o plăcere, un albastru adânc, închis, fără nori.

Pe măsură ce granița cu Florida se apropia, era conștient de-o nerăbdare crescândă, un tremur de agitație în stomac. Până la Testament nu mai erau pe atunci decât poate patru ore. Va fi acasă la ea în seara asta, acasă la Jessie Price, născută McDermott, surora Annei, fiica vitregă mai mare a lui Craddock, și nu știa ce va face odată ajuns acolo.

Îi trecuse prin gând că întâlnirea lor va aduce moartea cuiva. Se gândise deja că o putea ucide pentru ce făcuse, că *și-o ceruse*, dar pentru prima dată, acum că era aproape de confruntarea cu ea, ideea deveni mai mult decât o speculație la furie.

În copilărie ucisese porci, îi apuca pe cei mai slabi de picioare și le zdrobea capul pe podeaua de ciment din camera de tăiere a tatălui său. Îi avântai prin aer și apoi dădeai cu ei de podea, reducându-i la tăcere în mijlocul guițatului cu un sunet scârbos și oarecum cavernos, același sunet pe care l-ar face un bostan dacă l-ai arunca de la mare înălțime. Ucisese alți purcei cu pistolul cu cuie și-și imaginase că-și ucide de fapt tatăl.

Se hotărâse să facă orice era nevoit să facă. Doar că încă nu știa ce însemna asta. Și când se gândea mai bine, se temea să afle, aproape că se temea de propriile-i posibilități la fel de mult ca și de lucrul care îl urmărea, lucrul care fusese odinioară Craddock McDermott.

Credea că Georgia doarme. Nu-și dădu seama că era trează decât când fata vorbi.

— Pe următoarea ieșire, zise ea pe o voce aspră.

Bunica ei. Jude uitase de ea, uitase că promisese că vor opri.

Îi urmă indicațiile, o ținu la stânga la capătul rampei de ieșire și o luă pe o șosea statală cu două benzi care străbătea periferia mizeră a localității Crickets, Georgia. Trecură pe lângă loturi de mașini uzate, cu miile lor de fanioane din plastic roșu, alb și albastru fâlfâind în vânt, lăsară fluxul traficului să-i poarte înăuntrul orașului. Merseră încet pe marginea parcului orășenesc, pe lângă tribunal, primărie și edificiul din cărămidă erodată a cinemaului Eagle.

Traseul spre locuința lui Bammy îi conduse prin campusul verde al unui mic colegiul baptist. Bărbați tineri, cu cravatele îndesate în pulovere în V, se plimbau alături de fete în fuste plisate, cu părul lucios pieptănat drept, ieșite parcă direct din vechile reclame la șamponul Breck. Unii studenți se uitară mirați la Jude și Georgia, în Mustang, la ciobănești de pe bancheta din spate, Bon și Angus, aburind geamurile. O fată, mergând alături de un băiat înalt care purta un papion galben, se strânse lângă însoțitorul ei la trecerea lor. Domnișorul Papion o cuprinse liniștitor cu brațul pe după umeri. Jude nu le arătă degetul și apoi merse cale de câteva cvartale simțindu-se mândru de sine, mândru de autocontrolul său de fier.

După colegiu se văzură pe o stradă mărginită de clădiri bine întreținute în stil victorian și colonial, pe ale căror plăci din față erau anunțate destinațiile: cabinete de avocatură și stomatologice.

Mai în josul bulevardului, casele erau mai mici și locuite. În dreptul uneia în stil Cape Cod, cu trandafiri galbeni crescând pe un spalier într-o parte, Georgia spuse:

— Intră aici.

Femeia care răspunse la ușă nu era grasă, ci îndesată, construită ca un jucător în defensivă, cu o față lată și tuciurie, o mustăcioară mătăsoasă și ochi isteți, feciorelnici, de-un maroniu vârstat cu jad. Șlapii ei scoteau plescăituri pe podea. Se uită țintă la Jude și Georgia pentru o fracțiune de secundă, în vreme ce Georgia arăta un surâs timid, stânjenit. Apoi ceva în ochii bunicii ei (Bunică? Oare câți ani avea? Șaizeci? Cincizeci și cinci? Prin mintea lui Jude trecu neliniștitorul gând că poate era mai tânără decât el.) se ascuți, de parcă o lentilă ar fi fost focalizată, și femeia strigă și deschise brațele. Georgia căzu în ele.

— M.B.! strigă Bammy. Apoi se îndepărtă de ea și, ținând-o în continuare de șolduri, o privi drept în față. Ce-i cu tine?

Lipi palma de fruntea Georgiei. Georgia se feri de atingerea ei. Bammy îi văzu atunci mâna bandajată, o prinse de încheietură, o studie cu atenție. Apoi îi dădu drumul — aproape că o aruncă.

— Ești drogată? Christoase. Mirosi ca un câine.

— Nu, Bammy. Jur pe Dumnezeu că n-am luat niciun drog. Miros a câine pentru că s-au cățărat câinii pe mine aproape două zile întruna. De ce tre' să te gândești mereu la ce-i mai rău?

Procesul care începuse cu aproape o mie șase sute de kilometri în urmă, când porniseră la drum spre sud, părea să se fi încheiat, așa încât tot ce spunea Georgia suna acum country.

Numai că accentul ei chiar începuse să se facă din nou simțit doar de când erau pe drum? Sau începuse să apeleze la el încă de mai devreme? Jude credea că e posibil să o fi auzit nazalizând și scurtând cuvintele încă din ziua în care se împunsese în acul inexistent din costumul mortului. Transformarea ei verbală îl descumpănea și-l tulbura. Când vorbea în felul acela — *De ce tre' să te gândești mereu la ce-i mai rău?* — semăna cu Anna.

Bon se îndesă în spațiul dintre Jude și Georgia și se uită plină de speranță în sus la Bammy. Panglica lungă și roz a limbii cățelei atârna afară și de pe ea se scurgea salivă. În dreptunghiul verde al curții, Angus se plimba de colo-colo, adulmecând florile ce creșteau pe lângă gărduleț.

Bammy se uită mai întâi la bocancii Doc Martens, apoi ridică privirea spre barba lui neagră și răvășită, observându-i zgârieturile, mizeria, bandajul de la mâna stângă.

— Tu ești starul rock?

— Da, doamnă.

— Arătați amândoi de parcă ați ieșit dintr-o încăierare. A fost una între voi?

— Nu, Bammy, zise Georgia.

— Ce frumos! Aveți bandaje identice la mână. E o chestie romantică? V-ați marcat reciproc cu fierul roșu ca semn al iubirii voastre? Pe vremea mea făceam schimb de inele de absolvire.

— Nu, Bammy. Suntem în regulă. Eram în trecere în drum spre Florida și m-am gândit să ne oprim. Voiam să ți-l prezint pe Jude.

— Trebuia să suni înainte. Aș fi pus de cină.

— Nu putem sta. Tre' să ajungem în Florida în seara asta.

— Nu tre' să ajungeți nicăieri decât în pat. Sau poate la spital.

— Sunt bine.

— Pe naiba. Nu ești deloc bine, și știu ce vorbesc.

Femeia desprinse o șuviță de păr negru lipită pe obrazul umed al Georgiei.

— Ești toată transpirată. Știu să recunosc un om bolnav.

— Sunt doar încinsă, asta-i tot. Stau de opt ore închisă în mașina aia cu câinii ăia urâți și fără aer condiționat. Ai de gând să-ți miști curu' ăla mare și să ne faci loc să intrăm, sau vrei să urc înapoi în mașină și să mai bat o bucată de drum?

— Nu m-am hotărât încă.

— Ce te reține?

— Încerc să mă dumiresc ce șanse sunt să fi venit amândoi aici ca să mă măcelăriți și să-mi luați banii din poșetă ca să vă cumpărați oxicodonă. Toți se droghează cu ea în ultima vreme. La gimnaziu sunt copii care se prostituează pentru ea. Am aflat de ea la știrile din dimineața asta.

— Norocul tău că nu suntem la gimnaziu.

Bammy păru pe cale să răspundă, dar apoi privirea îi fugi pe lângă cotul lui Jude, atrasă de ceva din curte.

Jude aruncă și el privirea în spate. Angus stătea ghemuit, cu corpul contractat de parcă torsul său ar fi conținut un acordeon,

cu blana neagră sclipitoare de pe spate strânsă în pliuri. Făcea rahat după rahat în iarbă.

— O să curăț eu. Îmi pare rău, zise Jude.

— Mie nu-mi pare, zise Georgia. Uită-te bine, Bammy. Dacă nu ajung la o toaletă în următoarele două minute, așa o să fac și eu.

Bammy coborî genele acoperite din greu cu rimel și se dădu la o parte.

— Intrați, atunci. Oricum, nu vreau să vă vadă vecinii stând pe-aici. Or să creadă că-mi înființez propriul cuib de Hells Angels.

28

După ce fură prezentați formal, Jude află că numele ei era doamna Fordham, și așa îi spuse de atunci încolo. Nu putea să-i spună Bammy; paradoxal, nu și-o prea putea imagina drept doamna Fordham. Bammy era, oricum i-ar fi spus el.

Bammy zise:

— Să-i punem pe câini în spate, unde pot să alerge.

Georgia și Jude schimbară o privire. Erau toți în bucătărie. Bon era sub masă. Angus ridicase botul ca să adulmece tejgheaua, unde erau prăjituri cu ciocolată pe o farfurie acoperită cu folie transparentă.

Locul era prea mic și pentru câini. Holul de la intrare fusese și el prea mic. Când Angus și Bon alergaseră de-a lungul lui, loviseră o măsuță, făcând porțelanurile de pe ea să zăngănească, și se izbiseră de pereți destul de tare cât să strâmbe tablourile.

Când Jude se uită înapoi la Bammy, femeia se încrunta. Văzuse privirea pe care ei doi o schimbaseră și știa că însemna ceva, dar nu știa ce.

Georgia vorbi prima:

— Ăă, Bammy, nu-i puteam pune afară într-un loc străin. Or să-ți intre în grădină.

Bon împinse în lături câteva scaune ca să se târască de sub masă. Unul se răsturnă cu un bubuit ascuțit. Georgia sări după ea, o apucă de zgardă.

— O duc eu, zise ea. Pot să trec pe la duș? Trebuie să mă spăl și poate să mă întind. Poate să stea cu mine, unde n-o să facă probleme.

Angus puse labele pe tejghea ca să-și apropie botul de prăjituri.

— Angus, zise Jude. Mișcă-ți curul aici.

Bammy avea pui rece și salată de varză în frigider. Dar și limonadă proaspătă, cum era de așteptat, într-o carafă de sticlă transpirată. Când Georgia urcă scările din spate, Bammy îi pregăti lui Jude o farfurie. El se așeză cu ea în față. Angus i se tolăni la picioare.

De unde stătea el la masa din bucătărie, Jude vedea curtea din spatele casei. O frânghie atârna de o creangă a unui nuc înalt și bătrân. Cauciucul care fusese legat de ea odată nu mai era de mult. În spatele gardului era o alee pavată inegal cu cărămizi vechi.

Bammy își turnă o limonadă și se sprijini cu fundul de tejghea. Pervazul din spatele ei era plin de trofee câștigate la popice. Femeia avea mânecile sumese astfel încât i se vedeau antebrațele păroasa ca ale lui.

— N-am avut ocazia să aflu povestea romantică a întâlnirii voastre.

— Eram amândoi în Central Park, zise el. Culegeam garoafe. Am intrat în vorbă și am hotărât să facem un picnic împreună.

— Asta, sau v-ați întâlnit într-un club de perverși cu fetișuri.

— Dacă mă gândesc mai bine, putea foarte bine să fie un club de perverși cu fetișuri.

— Mănânci de parcă n-ai mai văzut mânare până acum.

— Am sărit peste masa de prânz.

— De ce vă grăbiți? Ce se întâmplă în Florida de vă sfârâie călcâiele să ajungeți acolo? Niște prieteni de-ai tăi țin o orgie de la care nu vreți să lipsiți?

— Dumneata ai făcut salata asta de varză?

— Ba bine că nu.

— E bună.

— Vrei rețeta?

În bucătărie era liniște, cu excepția scrâșnetului furculiței sale pe farfurie și a bufnetului pe care îl făcea coada cățelului pe podea. Bammy se uită intens la el.

În cele din urmă, ca să umple tăcerea, Jude spuse:

— Marybeth vă spune Bammy. De ce?

— E prescurtarea numelui meu mic, zise Bammy. Alabama. M.B. îmi spune așa de când făcea în scutece.

O gură de pui rece i se opri în gât. Tuși și se lovi peste piept și clipi printre lacrimi. Îl ardeau urechile.

— Nu zău, zise el, după ce-și eliberă gâtul. Poate că e deplasat, dar ați fost vreodată la un concert de-al meu? M-ați văzut poate în dublul spectacol cu AC/DC din 1979?

— Puțin probabil. Nu-mi plăcea muzica asta nici în tinerețe. O adunătură de gorile care țopăie pe scenă, proferând înjurături și strigând din toți bojocii. Te-aș fi putut prinde dacă ai fi cântat în deschidere la Bay City Rollers. De ce?

Jude își șterse transpirația proaspăt apărută pe frunte, simțindu-și măruntaiele amorțite de ușurare.

— Am cunoscut o Alabama odată. Nu vă mai gândiți.

— Cum ați ajuns amândoi în halul ăsta de smotociți? Ai zgârieturi și pe zgârieturi.

— Eram în Virginia și ne-am dus la Denny's de la motel. La întoarcere, am fost aproape călcați de o mașină.

— Ești sigur că „aproape"?

— Treceam pe sub un pod de cale ferată. Omu' a intrat cu Jeepul direct în peretele de piatră. S-a lovit rău de tot cu fața de parbriz.

— Ce s-a ales de el?

— E bine, presupun.

— Era beat?

— Nu știu. Nu cred.

— Ce s-a întâmplat când au ajuns polițiștii acolo?

— N-am rămas să discutăm cu ei.

— N-ați rămas... începu ea, apoi se opri, aruncă restul de limonadă în chiuvetă și se șterse la gură cu dosul antebrațului. Avea buzele țuguiate, de parcă ultima gură de limonadă fusese mai amară decât i-ar fi plăcut.

— Da' știu că vă grăbiți, zise ea.

— Puțintel.

— Băiete, zise ea, cât de mari sunt belelele în care sunteți?

Georgia îl strigă din capul scărilor.

— Vino să te întinzi, Jude. Haide sus. O să te întinzi în camera mea. Ne trezești, Bammy, peste o oră? Mai avem încă de făcut ceva drum.

— Nu trebuie să plecați în seara asta. Știi că puteți sta peste noapte.

— Mai bine nu, zise Jude.

— Nu văd rostul. E deja aproape cinci. Oriunde ați merge, n-o să ajungeți decât foarte târziu.

— Nu face nimic. Suntem oameni de noapte.

Puse farfuria în chiuvetă.

Bammy îl studie.

— Sper că nu plecați fără să mâncați de cină.

— Nu, doamnă. Nici nu mă gândesc. Mulțumesc, doamnă.

Ea încuviință din cap.

— O să pregătesc masa cât timp dormiți. Totuși, din ce parte a Sudului ești?

— Din Louisiana. Dintr-un loc numit Moore's Corner. Sigur n-ați auzit de el. Nu e nimic acolo.

— Am auzit de el. Sora mea s-a măritat cu cineva care a dus-o în Slidell. Moore's Corner e chiar lângă. Sunt oameni buni prin părțile alea.

— Nu oamenii mei, zise Jude și se duse la etaj urmat de Angus.

Georgia îl aștepta sus, în întunericul răcoros din holul de la etaj. Avea părul înfășurat într-un prosop și avea pe ea un tricou cu Universitatea Duke și o pereche de pantaloni scurți albaștri largi. Ținea brațele încrucișate sub sâni și în mâna stângă ținea o cutie albă plată, crăpată la colțuri și reparată cu bandă adezivă maro.

Ochii ei erau cel mai luminos lucru din holul umbrit, scântei verzui de-o lumină nenaturală, iar pe fața ei palidă și epuizată era un soi de nerăbdare.

— Ce-i aia? întrebă el, iar ea întoarse cutia așa încât el să poată citi ce scria pe capac.

Ouija — Parker Bros. — Tabla vorbitoare

29

Îl conduse în dormitor, unde își luă prosopul de pe cap și-l aruncă peste un scaun.

Era o încăpere mică, sub streașină, în care abia dacă încăpeau ei și câinii. Bon era deja încolăcită pe patul dublu pitit lângă un perete. Georgia scoase un plescăit cu limba și mângâie perna, iar Angus sări lângă sora lui. Se așeză.

Jude rămase lângă ușa închisă — tabla Ouija era la el acum — și se roti încet în cerc, uitându-se la locul în care Georgia își petrecuse mare parte din copilărie. Nu fusese pregătit pentru ceva atât de primitor cum era ceea ce vedea. Patul era acoperit cu o cuvertură cusută de mână, purtând desenul unui steag american. O turmă de unicorni de pluș prăfuiți, în diferite culori vii, erau strânși într-un coș de nuiele într-un colț.

Avea un scrin antic de nuc cu oglindă ce putea fi înclinată înainte și înapoi. În rama oglinzii erau îndesate fotografii. Erau șterse de soare și curbate de vreme și înfățișau o fetiță dințoasă cu păr negru și un trup costeliv de băiat. Într-o imagine purta uniforma Ligii de Juniori cu un număr prea mare, urechile ițindu-i-se de sub șapcă. În alta stătea între prietene, toate arse de soare, cu pieptul plat și radiind de rușine în sutienul costumului de baie, pe o plajă de undeva, cu un stăvilar în fundal.

Singurul indiciu al persoanei care avea să devină se afla într-un ultim instantaneu, o poză de absolvire, Georgia cu tichie pe cap și robă neagră. În poză era cu părinții: o femeie smochinită într-o

rochie înflorată, cumpărată de-a gata de la Wal-Mart, un om ca un cartof cu o pieptănătură care-i ascundea prost chelia și un sacou sport ieftin, în carouri. Georgia poza între ei, zâmbitoare, dar ochii îi erau necruțători și vicleni și indignați. Și pe când într-o mână își ținea diploma de absolvire, cealaltă era ridicată în salutul death-metal, cu degetul mic și arătătorul ieșite în afară sub formă de coarne diavolești, cu unghiile vopsite în negru.

Georgia găsi ce căuta în pupitru, o cutie de chibrituri de bucătărie. Se aplecă peste pervazul geamului ca să aprindă câteva lumânări negre. Pe dosul pantalonilor ei scurți erau scrise cuvintele ECHIPA UNIVERSITĂȚII. Dosul coapselor ei era încordat și puternic după trei ani de dans.

— Echipă de ce? întrebă Jude.

Ea aruncă o privire în spate la el, cu fruntea încruntată, apoi văzu încotro se uita, trase o ocheadă la propriu-i posterior și surâse larg.

— De gimnastică. De unde și mare parte din numărul meu.

— Acolo ai învățat să arunci cu cuțitul?

Pe podium fusese un cuțit de recuzită, dar știa să mânuiască și unul adevărat. Dându-se în spectacol odată pentru el, aruncase un cuțit de vânătoare într-un buștean de la o distanță de șase metri și se implântase cu un bufnet solid, urmat de un sunet metalic, vibrația joasă, muzicală a oțelului care trepidează.

— Nu. Bammy m-a învățat asta. Bammy are braț pentru aruncări. Mingi de popice. Mingi de softball. Are o aruncare aprigă, pe sub mână. La cincizeci de ani era aruncătorul echipei ei de softball. Nimeni nu nimerea mingea aruncată de ea. Tatăl ei a învățat-o să arunce cu cuțitul, iar ea m-a învățat pe mine.

După ce aprinse lumânările, deschise ambele geamuri câțiva centimetri, fără să ridice draperiile albe, simple. Când suflă vântul, draperiile se mișcară și o lumină palidă de lună năvăli în cameră, apoi se potoli, valuri liniștitoare de strălucire reținută. Lumânările nu luminau cine știe cât, dar mirosul lor era plăcut, amestecat cu mireasma răcoroasă și proaspătă a ierbii de afară.

Georgia se întoarse, își încrucișă picioarele și se așeză pe podea. Jude se lăsă în genunchi în fața ei. Încheieturile îi pocniră.

Așeză cutia între ei, o deschise și scoase tabla de joc — o tablă Ouija era cu adevărat o tablă de joc? Pe tabla sepia erau toate

literele alfabetului, cuvintele **DA** și **NU**, un soare cu o față care rânjea maniacal și o lună încruntată. Jude așează pe tablă un indicator de plastic negru sub forma unei spade dintr-un pachet de cărți.

Georgia spuse:

— Nu știam sigur dacă o voi mai găsi. N-am mai dat cu ochii de nerozia asta de probabil opt ani. Ți-amintești povestea pe care ți-am spus-o, cum că am văzut odată o fantomă în curtea din spatele casei lui Bammy?

— Geamăna ei.

— M-a speriat de moarte, dar m-a făcut și curioasă. Ciudat sunt făcuți oamenii. Pentru că atunci când am văzut fetița în curte, fantoma, voiam doar să plece. Dar când a dispărut, nu peste mult timp am început să-mi doresc s-o revăd. Am început să-mi doresc să mai trăiesc cândva o așa experiență, să mai dau peste o fantomă.

— Și uită-te acum cu una care-ți suflă-n ceafă. Cine spune că visele nu se pot adeveri?

Ea râse.

— În orice caz. La o vreme după ce am văzut-o pe sora lui Bammy în curte, am cumpărat asta de la consignație. Eu și prietenele mele ne jucam mult cu ea. Puneam spiritelor întrebări despre băieții de la școală. Și de foarte multe ori mutam eu indicatorul, pe ascuns, făcându-l să spună tot felul de lucruri. Prietena mea Sheryll Jane știa că eu îl fac să spună ce spune, dar întotdeauna se prefăcea că chiar crede că stăm de vorbă cu o fantomă, și făcea ochii mari și rotunzi și-i ieșeau din orbite. Eu mișcam indicatorul și tabla Ouija îi spunea că un băiat de la școală avea o pereche de chiloți de-a ei în dulap și ea striga și spunea: „Știam eu că e în limbă după mine!“ Era frumos din partea ei să stea cu mine și să se prostească și să joace jocurile mele.

Georgia se frecă la ceafă. Aproape ca și când atunci și-ar fi amintit, adăugă:

— Odată, însă, ne jucăm Ouija și a început să funcționeze de-adevăratelea. Nu mișcam eu indicatorul sau altceva.

— Poate că îl mișca Sheryll.

— Nu. Se mișca singur și am știut-o amândouă. Mi-am dat seama că se mișcă singur pentru că Sheryll nu mai făcea sceneta cu căscatul din ochi. Sheryll voia să se oprească. Când fantoma

ne-a spus cine este, ea a zis că nu e comic ce fac. Și eu i-am spus că nu fac nimic, iar ea a zis să încetez. Dar nu și-a luat mâna de pe indicator.

— Cine era fantoma?

— Vărul ei Freddy. Se spânzurase în vara aia. Avea cinșpe ani. Fuseseră foarte apropiați... Freddy și Sheryll.

— Ce voia?

— Zicea să sunt poze în hambarul familiei lui cu băieți în chiloți. Ne-a spus exact unde să le găsim, ascunse sub o scândură a dușumelei. A spus că nu vrea ca părinții lui să afle că e homosexual și să fie supărați mai tare decât erau deja. A spus că din cauza asta s-a sinucis, pentru că nu mai voia să fie homosexual. Apoi a spus că sufletele nu sunt băieți și nici fete. Sunt doar suflete. A spus că nu există homosexualitate, și că ar îndurera-o pe mămica lui degeaba. Mi-amintesc asta exact. Că a folosit cuvântul „îndurerat".

— Ați căutat pozele?

— Ne-am furișat în hambar a doua zi după-masa și am găsit scândura desprinsă, dar nu era nimic ascuns sub ea. Apoi tatăl lui Freddy a venit în spatele nostru și ne-a certat bine. A spus că n-avem ce ne băga nasul unde nu ne fierbe oala și ne-a pus pe fugă. Sheryll a spus că faptul că n-am găsit poze demonstrează că a fost o minciună și că eu am înscenat totul. Nici nu știi ce furioasă a fost. Dar cred că tatăl lui Freddy a dat peste poze înaintea noastră și s-a descotorosit de ele, ca nimeni să nu știe că pușiul lui era pe invers. La cum a strigat la noi ai fi spus că era speriat de ce am putea ști. De ce am putea căuta.

Se opri, apoi adăugă:

— Eu și Sheryll nu ne-am împăcat niciodată de tot. Ne-am prefăcut că am dat uitării povestea, dar după aia n-am mai petrecut așa mult timp împreună. Ceea ce mi-a convenit. Pe atunci mă culcam deja cu amicul lui tati George Ruger și nu aveam chef ca o droaie de prieteni să vină la mine și să mă întrebe cum de am așa mulți bani de buzunar dintr-odată.

Draperiile se ridicau și cădea. Încăperea se lumina și se întuneca. Angus căscă.

— Deci, ce trebuie să facem? întrebă Jude.

— Nu te-ai jucat niciodată cu așa ceva?

Jude clătină din cap.

— Păi punem fiecare o mână pe indicator, zise ea și dădu să întindă mâna dreaptă, apoi se răzgândi și încercă s-o tragă înapoi.

Era prea târziu. El se întinse și o prinse de încheietură. Ea se crispă — de parcă până și încheietura ar fi fost sensibilă la durere.

Își dăduse jos bandajele înainte să facă duș și nu se bandajase la loc cu fești noi. Imaginea mâinii ei goale îl lăsă pe Jude fără suflu. Arăta ca și când ar fi stat în apă de baie ore la rând; pielea era încrețită, albă și moale. Degetul mare era cel mai rău. Pentru o clipă, în semiîntuneric, păru aproape fără piele. Carnea era inflamată și de-un vinețiu uimitor, iar în locul amprentei era un cerc larg de infecție, un disc afundat, galben de puroi, închizându-se spre negru către centru.

— Christoase, zise Jude.

Fața prea palidă și prea slabă a Georgiei era surprinzător de calmă, uitându-se la ei prin umbrele unduitoare. Își trase mâna înapoi.

— Vrei să rămâi fără mână? întrebă Jude. Vrei să vezi dacă poți să mori de septicemie?

— Moartea nu mă mai sperie la fel de tare ca acum două zile. Nu ți se pare ciudat?

Jude deschise gura ca să răspundă și descoperi că nu avea ce să spună. Măruntaiele îi erau înnodate. Infecția de la mână avea s-o ucidă dacă nu se făcea nimic, și o știau amândoi, iar ea nu se temea.

Georgia spuse:

— Moartea nu e capătul drumului. Acum știu asta. O știm amândoi.

— Ăsta nu-i un motiv bun să *decizi* pur și simplu să mori. Să nu ai grijă de tine.

— Nu am hotărât pur și simplu să mor. Am hotărât să nu mă duc la niciun spital. Am mai discutat deja lucrul ăsta. Știi că nu putem duce câinii într-o cameră de urgențe cu noi.

— Sunt bogat. Pot chema un doctor la noi.

— Ți-am spus deja că nu cred că ceea ce am eu poate fi vindecat de vreun doctor.

Se aplecă înainte și răpăi cu încheieturile degetelor de la mâna stâng în tabla Ouija.

— Asta e mai important decât spitalul. Mai devreme sau mai târziu, Craddock o să rezolve problema câinilor. Cred că mai devreme. O să găsească el o cale. Nu ne pot proteja la nesfârșit. Trăim de pe un minut pe altul și o știi. Nu mă deranjează să mor atâta vreme cât el nu mă așteaptă de cealaltă parte.

— Ești bolnavă. Febra ți-a afectat gândirea. Nu ai nevoie de vrăjitoriile astea voodoo. Ai nevoie de antibiotice.

— Am nevoie ca ție să-ți tacă dracului fleanca și să pui mâna pe pion, zise ea, ținându-și ochii luminoși și vii ațintiți spre fața lui.

30

Georgia spuse că va vorbi ea și puse degetele de la mâna stângă lângă ale sale pe indicator — se numea planșetă, își aminti Jude acum. Ridică privirea când o auzi trăgând aer în piept ca să se liniștească. Fata închise ochii, îi închise nu ca și când ar fi fost pe cale să intre într-o transă mistică, ci mai degrabă ca și când ar fi urmat să sară de la o trambulină înaltă și încerca să-și controleze agitația din stomac.

— Bine, zise ea. Numele meu este Marybeth Stacy Kimball. Mi-am spus Morfină vreme de câțiva ani urâți și bărbatul pe care îl iubesc îmi spune Georgia, deși asta mă scoate din pepeni, dar Marybeth este numele meu adevărat.

Întredeschise ochii și-i aruncă o ocheadă lui Jude printre gene.

— Prezintă-te.

Când Jude fu pe cale să vorbească, ea ridică o mână ca să-l oprească.

— Numele tău real, acum. Numele care aparține sinelui tău adevărat. Numele reale sunt foarte importante. Cuvintele potrivite au o forță a lor. O forță destul de mare să-i aducă pe morți înapoi printre cei vii.

El se simțea stupid — simțea că ceea ce făceau nu putea să funcționeze, că era o risipă de timp și că se comportau ca niște copii. Cariera sa îi oferise, totuși, o sumedenie de ocazii de a se face de râs. Odată, pentru un videoclip, el și formația lui — Dizzy,

Jerome și Kenny — alergaseră cuprinși de-o groază falsă printr-un câmp de trifoi, alergați de un pitic îmbrăcat într-un costum murdar de spiriduș cu o drujbă în mână. Cu timpul, Jude dezvoltase un soi de imunitate la aceste caraghioslâcuri. Așa că atunci când se opri, n-o făcu din dorința de a nu vorbi, ci pentru că nu știa sincer ce să spună.

În cele din urmă, uitându-se la Georgia, spuse:

— Numele meu este... Justin. Justin Cowzynski. Presupun. Deși n-am mai răspuns la numele ăsta de la nouăsprezece ani.

Georgia închise ochii, retrăgându-se în sine. O gropiță îi apăru între sprâncenele subțiri, o linie mică săpată de efortul de-a gândi. Încet, pe un ton jos, vorbi:

— Ei bine. Asta e. Ăștia suntem noi. Vrem să vorbim cu Anna McDermott. Justin și Marybeth au nevoie de ajutorul tău. E acolo Anna? Anna, vrei să vorbești cu noi astăzi?

Așteptară. Draperia se mișca. Copiii strigau în stradă.

— E cineva care vrea să vorbească cu Justin și Marybeth? Vrea Anna McDermott să ne spună ceva? Te rog. Avem probleme, Anna. Te rog, ascultă-ne. Te rog, ajută-ne.

Apoi, pe o voce aproape de șoaptă, zise:

— Haide. Fă ceva.

Se adresa planșetei.

Bon trase un vânt în somn, un sunet ascuțit, ca un picior care alunecă pe cauciuc ud.

— Pe mine nu m-a cunoscut, spuse Georgia. Întreabă tu de ea.

— Anna McDermott? Este o Anna McDermott în casă? Vă rog să vă adresați centrului de informații Ouija! spuse ea, pe o voce puternică, seacă, de crainic public.

Georgia zâmbi — un surâs larg, lipsit de umor.

— A, da. Știam eu că e doar o chestiune de timp până să începi cu zeflemeaua.

— Scuze.

— Întreabă de ea. Întreabă de-adevăratelea.

— Nu funcționează.

— Nici n-ai încercat.

— Ba am încercat.

— Ba n-ai încercat.

— Păi, pur și simplu nu funcționează.

El se aștepta la o demonstrație de ostilitate sau de nervozitate. În schimb, zâmbetul ei se lăți și mai mult și-l privi cu o suavitate reținută în care el nu avea nicio încredere.

— Aștepta să o suni, a așteptat până în ziua în care a murit. De parcă asta s-ar fi putut întâmpla. Ce, ai așteptat o săptămână întreagă înainte să mergi mai departe în turul Americii stat cu stat?

El se roși. Nici măcar o săptămână nu așteptase.

— Poate n-ar fi bine să te încingi așa, zise el, având în vedere că tu ai fost statul următor.

— Știu și asta mă dezgustă. Pune! Mâna! Înapoi pe indicatorul ăla futut. *Nu* am terminat aici.

Jude își retrăgea mâna de pe planșetă, dar la răbufnirea Georgiei așează degetele înapoi pe ea.

— Sunt dezgustată de amândoi. De tine pentru că ești cine ești și de mine pentru că te-am lăsat să rămâi așa. Acum, cheam-o. La mine n-o să vină, dar poate că la tine da. Ți-a așteptat telefonul până la ultima suflare, iar dacă ai fi sunat-o, ar fi venit într-un suflet. Poate că încă ar face-o.

Jude se uită intens la tabla de joc, la literele demodate ale alfabetului, la soare, la lună.

— Anna, ești pe aici? Vrea Anna McDermott să vină și să discute cu noi? zise el.

Planșeta era o bucată de plastic inert. Jude nu se simțise de mult așa de tare ancorat în lumea reală și-n banalitatea ei. Nu avea să funcționeze. Nu era bine. Era greu să-și țină mâna pe indicator. Ardea de nerăbdare să se ridice, să termine odată cu asta.

— Jude, zise Georgia, apoi se corectă: Justin. Nu renunța. Încearcă din nou.

Jude. Justin.

El se uită la degetele sale pe planșetă, la tabla de dedesubt, și încercă să se gândească la ce nu era bine, și într-un moment își dădu seama. Georgia spusese că numele reale au o putere în ele, că vorbele potrivite aveau puterea de a-i aduce pe morți printre vii. Și el se gândi atunci că Justin nu era numele lui real, că îl lăsase pe Justin Cowzynski în Louisiana la vârsta de nouăsprezece ani și că omul care coborâse din autobuz în New York City patru ore mai târziu fusese cineva cu totul diferit, capabil să facă și să

spună lucruri care-l depășiseră pe Justin Cowzynski. Iar greșeala lor era să o cheme pe Anna McDermott. El nu-i spusese niciodată așa. Cât fuseseră împreună, ea nu fusese niciodată Anna McDermott.

— Florida, zise Jude, aproape suspinând. Când vorbi din nou, propria voce îl surprinse, calmă și sigură de sine. Vino și vorbește cu mine, Florida. Sunt Jude, scumpo. Îmi pare rău că nu te-am căutat. Dar te caut acum. Ești acolo? Mă asculți? Mă mai aștepți? Acum sunt aici. Sunt chiar aici.

Planșeta îi sări sub degete, de parcă tabla de jos ar fi fost lovită de dedesubt. Georgia tresări odată cu ea și scoase un strigăt vlăguit. Duse mâna rănită la gât. Briza își schimbă direcția și trase de draperii, făcându-le să se zbată în geamuri și întunecând camera. Angus ridică privirea, ochii strălucindu-i de un verde puternic, nenatural, în lumina slabă a lumânărilor.

Mâna teafără a Georgiei rămăsese pe indicator și acesta nici nu se liniști bine pe tablă, că reîncepu să se miște. Senzația era nenaturală și-i făcu lui Jude inima să gonească. Parcă ar mai fi fost două degete pe planșetă, o a treia mână în spațiul dintre mâna lui și a Georgiei, și ar fi mișcat indicatorul, întorcându-l fără veste. Acesta se plimbă pe tablă, atinse o literă, rămase acolo un moment, apoi *se învârti* sun degetele lor, forțându-l pe Jude să răsucească încheietura ca să-și țină mâna pe el.

— C, spuse Georgia. Se auzea că are răsuflarea tăiată. E.

— Ce, zise Jude.

Indicatorul continuă vânătoarea literelor și Georgia continuă să le rostească: un **T**, un **E**. Jude ascultă, concentrându-se la ce se spunea.

Jude:

— Te-a. Reținut.

Planșeta se întoarse pe jumătate — și se opri, piciorușele ei scârțâind slab.

— Ce te-a reținut, repetă Jude.

— Dacă nu e ea? Dacă e el? De unde știm cu cine vorbim?

Planșeta o luă iute din loc înainte ca Georgia să apuce să termine de vorbit. Era ca și când ai ține un degete pe un disc care a început brusc să se rotească.

Georgia:

— D. E. C. E. E...

Jude:

— De. Ce. Este. Cerul. Albastru.

Indicatorul rămase nemișcat.

— Ea este. Întotdeauna spunea că preferă să pună întrebări decât să răspundă la ele. Tre' să fie un soi de glumă între noi.

Ea era. Prin mintea lui trecu o serie de imagini, instantanee vii. Fata era pe bancheta din spate a Mustangului, goală pe pielea albă a banchetei cu excepția cizmelor de cowboy și a unei pălării de cowboy cu pene, aruncându-i ocheade de sub bor, cu un licăr jucăuș în ochi. Alta: Îl trăgea de barbă în culise la concertul lui Trent Reznor, iar el își mușca interiorul obrazului ca să nu strige. Alta: Era moartă în cada de baie, imagine pe care el n-o văzuse niciodată decât cu ochiul minții, și apa era tulbure, iar tatăl ei vitreg, în costumul lui negru de gropar, stătea în genunchi lângă cadă, parcă în rugăciune.

— Haide, Jude, zise Georgia. Vorbește cu ea.

Vocea ei era încordată, puțin mai mult de o șoaptă. Când Jude ridică privirea spre ea, fata tremura, deși fața îi strălucea de sudoare. Ochii îi scăpărau din găvanele lor întunecate și osoase... ochi înfrigurați.

— Ești bine?

Georgia clătină din cap — *Lasă-mă pe mine* — și se cutremură violent. Mâna ei stângă rămase pe indicator.

— Vorbește cu ea.

Jude se uită înapoi la tablă. Luna neagră imprimată într-un colț râdea. Oare cu un moment în urmă nu era încruntată? Un câine negru din partea de jos a tablei urla la ea. Nu credea că acesta fusese acolo când deschiseseră cutia.

Spuse:

— N-am știut cum să te ajut. Îmi pare rău, puștoaico. Îmi doresc să te fi îndrăgostit de oricine în afară de mine. Îmi doresc să te fi îndrăgostit de unul dintre cei buni. Cineva care să nu te trimită pur și simplu de lângă el când lucrurile s-au înrăutățit.

— E. Ș. T. I. F... citi Georgia pe aceeași voce chinuită, fără aer. Jude auzea în acea voce efortul pe care fata trebuia să-l depună ca să-și reprime tremuratul.

— Ești. Furios.

Indicatorul rămase nemișcat.

Jude simți un amestec de sentimente, atât de multe deodată, că nu știa sigur dacă le-ar putea pune în cuvinte. Dar putea, și se dovedi a fi ușor.

— Da, zise el.

Indicatorul zbură la **NU**.

— Nu trebuia să-ți faci aia.

— C. E. S...

— Ce. Să-mi. Fac, citi Jude. Ce să-ți faci? Știi ce. Să te sinucizi...

Indicatorul sări înapoi la cuvântul **NU**.

— Cum adică, nu?

Georgia rosti literele cu voce tare, un **Ș**, un **I**, un **D**.

— Și. Dacă. Nu. Pot. Să. Răspund.

Indicatorul se opri din nou. Jude se uită o clipă la el, apoi înțelese.

— Nu poate să răspundă la întrebări. Poate doar să le pună.

Dar Georgia deja rostea alte litere.

— E. P. E. U. R...

Un acces puternic de tremurat o cuprinse și dinții îi clănțăniră, iar când Jude se uită la ea, văzu că răsuflarea ei scotea aburi, de parcă s-ar fi aflat într-o pivniță friguroasă. Doar că lui nu i se părea că în încăpere e mai cald ori mai frig.

Următorul lucru pe care îl observă fu că Georgia nu se uita la mâna ei de pe indicator, sau la el, sau la orice altceva. Ochii ei se defocalizaseră și erau ațintiți în gol. Georgia continua să recite literele cu voce tare, pe măsură ce planșeta la atingea, dar nu se mai uita la tabla de joc, nu avea cum să vadă ce se întâmpla acolo.

— E... citi Jude în timp ce Georgia rostea monoton și încordat cuvintele pe litere. Pe. Urmele. Tale.

Georgia nu mai anunță literele și el își dădu seama că îi fusese adresată o întrebare.

— Da. Mda. Crede că e vina mea că te-ai sinucis, iar acum vrea să regleze conturile.

NU. Planșeta indică acest cuvânt o clipă lungă, apăsătoare, înainte să pornească din nou la cules de litere.

— D. E. C. E. E... murmură Georgia gutural.

— De. Ce. Ești. Așa. Prost.

Jude căzu în tăcere, cu ochi mari.

Unul dintre câinii de pe pat scoase un scâncet.

Apoi Jude înțelese. Se simți copleșit pentru o clipă de o senzație de amețeală și o profundă dezorientare. Era ca atunci când te ridici prea repede în picioare și îți simți capul gol. Era puțin și ca sentimentul că stai pe o pojghiță de gheață care cedează, primul moment teribil al căzăturii. Îl descumpăni că-i luase așa mult să înțeleagă.

— Cretinul, zise Jude. Cretinul dracului.

Observă că Bon era trează și se uita atentă la tabla Ouija. Și Angus se uita, lovind cu coada în saltea.

— Ce putem face? spuse el. Vine după noi și nu știm cum să scăpăm de el. Ne poți ajuta?

Indicatorul sări spre **DA**.

— Ușa de aur, șopti Georgia.

Jude se uită la ea — și se crispă. Ochii i se rostogoliseră în cap și se vedea doar albul lor, și tremura violent, fără încetare, din tot corpul. Chipul ei, care deja fusese alb ca varul, pierduse și mai multă culoare, căpătând o transparență neplăcută. Răsuflarea îi scotea aburi. Auzi planșeta începând să se miște bezmetic pe tablă, coborî privirea la ea. Georgia nu mai rostea literele, nu mai zicea nimic. Formă cuvintele el însuși.

— Cine. Va. Fi. Ușa. Cine va fi ușa?

— Eu voi fi ușa, zise Georgia.

— Georgia? întrebă Jude. Ce tot vorbești?

Indicatorul își reîncepu mișcarea. Jude nu mai spuse nimic, îl privi doar cum caută literele, ezitând la fiecare preț de o singură clipă și apoi mergând mai departe.

Mă. Vei. Aduce. Afară.

— Da, spuse Georgia. Dacă pot. Voi face ușa și te voi aduce prin ea, și atunci tu îl vei opri.

Juri.

— Jur, zise ea pe o voce subțire și încordată de teamă. Jur, jur, o Doamne jur. Orice trebuie să fac, doar că nu știu ce să fac. Sunt pregătită să fac orice trebuie, doar spune-mi ce.

Ai. O. Oglindă. Marybeth.

— De ce? întrebă Georgia, clipind, pupilele revenindu-i ca să se uite încețoșat în jur. Întoarse capul spre scrin. Este una...

Fata strigă. Degetele îi săriră de pe indicator și își apăsă gura cu mâinile ca să-și înăbușe strigătul. În aceeași clipă, Angus se ridică în picioare și începu să latre de pe pat. Se uita țintă la ce se uita ea. Jude se întorcea să vadă și el, luând și el degetele de pe planșetă — care începu să se învârtă de una singură ca titirezul.

Oglinda de pe scrin era înclinată înainte și o arăta pe Georgia, stând în fața lui Jude, cu tabla Ouija între ei. Numai că în oglindă ea era legată la ochi cu pansament negru și avea gâtul tăiat. Tăietura era o gură roșie, obscen căscată. Tricoul îi era îmbibat de sânge.

Angus și Bon săriră de pe pat deodată. Bon atinse podeaua și se avântă spre planșetă, mârâind. Prinse indicatorul între dinți, așa cum ar fi atacat un șoarece ieșit din gaură, și piesa i se sparse în gură.

Angus se avântă spre scrin și sări cu labele pe el, lătrând furios la fața din oglindă. Sub forța greutății lui, scrinul se ridică pe picioarele din spate. Oglinda se putea roti în față și în spate, și acum se lăsă pe spate, cu suprafața lucioasă spre tavan. Angus reveni pe toate cele patru labe și, o clipă mai târziu, scrinul făcu același lucru, căzând pe picioarele lui de lemn cu un bufnet răsunător. Oglinda se înclină în față, pivotând și arătând din nou reflexia Georgiei. Era doar reflexia ei. Sângele — și pansamentul negru de la ochi — dispăruse.

31

În răcoarea de după-amiază a camerei, Jude și Georgia se întinseră împreună pe patul dublu. Era prea mic pentru amândoi și Georgia trebui să se întoarcă pe o parte și să pună un picior peste el ca să aibă loc. Își culcuși fața la gâtul lui, atingându-i pielea cu vârful nasului ei rece.

Jude era amorțit. Știa că trebuia să se gândească la ceea ce tocmai li se întâmplase, dar nu reușea să-și întoarcă gândurile de la ce văzuse în oglindă, la ce încercase Anna să le spună. Mintea sa nu voia să se ducă acolo. Mintea sa voia să stea la distanță de

moarte pentru câteva momente. Se simțea încolțit de moarte, simțea perspectiva morții de jur împrejurul său, simțea moartea pe piept, fiecare moarte o piatră așezată peste el, împingându-i aerul din plămâni: moartea Annei, a lui Danny, a lui Dizzy, a lui Jerome, perspectiva propriei sale morți și a Georgiei așteptându-i nu departe în viitor. Nu se putea mișca de greutatea tuturor acestor morți care îl apăsau.

Bănuia că atâta timp cât stătea foarte nemișcat și nu spunea nimic, el și Georgia puteau rămâne împreună în acel moment de tăcere la infinit, cu draperiile fâlfâind și lumina difuză unduindu-se în jurul lor. Că, în felul acesta orice lucruri rău i-ar fi așteptat nu avea să vină niciodată. Atâta vreme cât rămânea în patul acela mic, cu coapsa rece a Georgiei peste el și cu trupul ei strâns lipit de el, viitorul inimaginabil nu-i va găsi.

Dar tot îi găsi. Bammy bătu încet la ușă și când vorbi, o făcu în șoaptă și pe o voce nesigură.

— Sunteți bine?

Georgia se ridică într-un cot. Se șterse la ochi cu dosul mâinii. Abia acum își dădu seama Jude că plânsese. Fata clipi și zâmbi strâmb, și era *real*, nu un zâmbet de fațadă, deși nu-și putea imagina pentru nimic în lume ce motiv avea să zâmbească.

Fața îi fusese curățată de lacrimi și zâmbetul acela era sfâșietor în sinceritatea lui copilărească. Părea să spună: *Ei bine. Nu poți să ai întotdeauna cele mai bune cărți.* Înțelese atunci că ea credea că ceea ce văzuseră amândoi în oglindă fusese un soi de viziune, ceva ce avea să se întâmple, ceva ce probabil că nu puteau evita. Ideea aceasta îi dădea fiori. Nu, Nu, mai bine să-i vină Craddock de hac lui și să încheie conturile decât Georgia să moară înecată în propriu-i sânge. Dar de ce să le fi arătat Anna asta, ce-și putea dori?

— Scumpo? întrebă Bammy.

— Suntem bine, răspunse Georgia.

Tăcere.

Apoi:

— Sper că nu vă certați, nu? Am auzit zgomote.

— *Nu*, zise Georgia, părând indignată și numai de sugestia acestui lucru. Jur pe Dumnezeu, Bammy. Scuze de gălăgie.

— Păi, zise Bammy. Aveți nevoie de ceva?

— De cearșafuri curate, spuse Georgia.

Din nou tăcere. Jude o simți că-i tremură la piept, un fior plăcut. Fata își mușcă buza de joc ca să nu râdă. Apoi simți și el că se împotrivește aceluiași lucru. Fu brusc copleșit de-un acces convulsiv de hilaritate. Își vârî mâna în gură, în vreme ce mărunțaiele îi trepidau de-un râs captiv, reprimat.

— Iisuse, zise Bammy, care părea că-i vine să scuipe. Iisuse Christoase.

Zicând asta, pașii ei se îndepărtată de ușă.

Georgia căzu peste Jude, lipindu-și fața rece și udă de gâtul lui. El o cuprinse cu brațele și, gâfâind de râs, rămaseră îmbrățișați.

32

După cină, Jude spuse că are de dat niște telefoane și le lăsă pe Georgia și Bammy în living. Nu trebuia de fapt să sune pe nimeni, dar știa că Georgia voia să petreacă ceva timp cu bunica ei și că ele s-ar fi simțit mai în largul lor în absența lui.

Dar odată ce se văzu în bucătărie, cu un pahar de limonată în față și fără vreo ocupație, luă totuși telefonul. Formă numărul de la birou ca să-și asculte mesajele. Părea ciudat să fie ocupat cu ceva așa de tare ancorat în banal după cele care se petrecuseră în ziua aceea, de la întâlnirea cu Craddock la Denny's și până la întâlnirea cu Anna din dormitorul Georgiei. Se simțea deconectat de cel care fusese înainte să vadă prima dată fantoma. Cariera lui, viața lui, deopotrivă afacerea și arta care îl preocupaseră vreme de peste treizeci de ani, păreau chestiuni fără nicio importanță specială. Formă numărul, își privi mâna ca și când ar fi fost a altcuiva, având impresia că este spectatorul pasiv al acțiunilor unui actor dintr-o piesă de teatru, un actor care juca rolul său.

Îl așteptau cinci mesaje. Primul era de la Herb Gross, contabilul și managerul său. Vocea lui Herb, care era de obicei mieroasă și mulțumită de sine, în înregistrare tremura de emoție. „Tocmai am aflat de la Nan Shreve că Danny Wooten a fost găsit mort în apartamentul lui astă-dimineață. Din câte se pare, s-a spânzurat.

Suntem toți consternați, cum sunt sigur că-ți imaginezi. Mă suni, te rog, imediat ce primești mesajul ăsta? Nu știu unde ești. Nimeni nu știe. Mulțumesc."

Era un mesaj de la un anume ofițer Beam, care spunea că poliția din Piecliff încearcă să dea de el în legătură cu o chestiune importantă, și, dacă nu poate, să-i sune înapoi. Era un mesaj de la Nan Shreve, avocata lui, care spunea că se ocupă ea de tot, că poliția vrea să-i ia o declarație în legătură cu Danny, și că ar trebui s-o sune de-ndată ce poate.

Următorul mesaj era de la Jerome Presley, care murise în urmă cu patru ani, după ce intrase cu Porsche-ul într-o salcie plângătoare cu puțin sub o sută șaizeci de kilometri la oră. „Hei, Jude, se pare că-n scurt timp formația noastră se va reuni, hă? John Bonham la tobe. Joey Ramone la *backup vocals*." Râse, apoi continuă pe accentul lui familiar, tărăgănat. Vocea cârâită a lui Jerome îi amintise întotdeauna lui Jude de comicul Steven Wright. „Am auzit că acuma conduci un Mustang recondiționat. Ăsta-i un lucru pe care l-am avut mereu în comun, Jude — am putut discuta despre mașini. Suspensii, motoare, spoilere, sisteme audio, Mustanguri, Thunderbird-uri, Charger-uri, Porsche-uri. Știi la ce mă gândeam în noaptea când am ieșit cu Porsche-ul de pe drum? Mă gândeam la toate căcaturile pe care *niciodată* nu ți le-am spus. Toate căcaturile despre care n-am vorbit. Cum ar fi despre cum m-ai făcut dependent de cocaină, și apoi tu te-ai lăsat și ai avut tupeul să-mi spui că dacă nu mă las și eu, mă dai afară din formație. Cum ar fi despre cum i-ai dat bani Christinei să-și cumpere o casă numai a ei după ce te-a părăsit, când a fugit cu copiii fără niciun cuvânt. Cum i-ai dat bani de avocat. Asta-i o dovadă de loialitate pentru tine. Sau cum n-ai vrut să faci un simplu împrumut futut când eram pe punctul de-a pierde totul — casa, mașinile. Iar eu te-am lăsat să dormi pe patul din beci când erai proaspăt venit din Louisiana și nu aveai nici treizeci de dolari în buzunar." Jerome râse din nou — râsetul lui aspru, corosiv, de fumător. „Ei bine, o să avem în sfârșit ocazia să discutăm despre toate astea curând. Presupun c-o să ne revedem în câteva zile. Am auzit că acum ești pe drumul nopții. Știu unde duce drumul ăsta. Drept într-un copac futut. M-au cules de pe crengi, să știi. Mai puțin părțile pe care le-am lăsat pe parbriz. Mi-e dor de tine,

Jude. Abia aștept să te iau în brațe. O să cântăm exact ca-n vremurile vechi. Toți cântă aici. După o vreme cam începe să sune a țipete. Ascultă doar. Ascultă și-o să-i auzi cum țipă."

Se auzi un zăngănit când Jerome luă receptorul de la ureche și-l întinse ca Jude să poată auzi. Ce veni pe fir era un zgomot care nu semăna deloc cu ce mai auzise Jude până atunci, un zgomot străin și înfiorător, un zgomot ca zumzăitul de muște, amplificat de o sută de ori, și bubuitul și scrâșnetul unor mașinării, un fâșâit de presă cu aburi care lovea și sfârâia. Când ascultat cu băgare de seamă, puteai auzi cuvinte în tot acel zumzet, voci inumane strigând „mamă", cerând să se oprească totul.

Jude simți impulsul de a șterge următorul mesaj, așteptându-se tot la o persoană moartă, însă era un apel de la menajera tatălui său, Arlene Wade. Femeia era așa de departe de preocupările sale că avu nevoie de mai multe momente până să-i poată identifica vocea bătrână, tremurată, curios de inexpresivă, și pe-atunci scurtul mesaj aproape că se terminase.

„Bună, Justin, eu sunt. Voiam să te informez cu privire la starea tatălui tău. E inconștient de treizeci și șase de ore. Inima îi bate aritmic. Mă gândeam că dorești să știi. Nu are dureri. Sună, dacă vrei."

După ce închise, se aplecă peste tejgheaua din bucătărie, uitându-se afară în noapte. Avea mânecile sumese până la coate și geamul era deschis, iar briza care sufla înăuntru era răcoroasă pe piele și parfumată de mirosul florilor din grădină. Insectele bâzâiau.

Jude își putea vedea tatăl în minte: bătrânul întins pe patul lui îngust, deșirat, împuținat, cu bărbia acoperită de perii albi și scurți ai bărbii, cu tâmplele afundate și cărunte. Credea chiar că-i simțea puțin mirosul, transpirația râncedă îmbibată în pat, miasma din casă, o odoare care includea dar nu se limita la izul de găinați, de porci, mirosul de tutun îmbibat în toate — draperii, pături, tapet. Când în sfârșit o șterse el din Louisiana, fugea de mirosul acela la fel de mult cât fugea de tatăl său.

Fugise și fugise și iar fugise, compusese muzică, câștigase milioane, se străduise o viață întreagă să pună o distanță cât mai mare între el și babacul său. Acum, cu puțin noroc, el și tatăl lui ar putea să moară în aceeași zi. Ar putea să străbată drumul nopții

împreună. Sau poate că vor goni cu mașina, vor împărți scaunul pasagerului din camioneta fumurie a lui Craddock McDermott. Șezând amândoi așa aproape unul de celălalt că Martin Cowzynski își putea odihni mână slabă ca o gheară pe ceafa lui. Mirosul lui umplând mașina. Mirosul casei părintești.

Așa avea să miroasă în iad, iar ei aveau să meargă împreună într-acolo, tatăl și fiul, însoțiți de hidosul lor șofer, cu frizura lui argintie și costum de Johnny Cash și cu radioul acordat pe emisiunea lui Rush Limbaugh[1]. Dacă iadul se reducea la ceva, atunci se reducea la talkshow-urile radiofonice — și la familie.

În living, Bammy spuse ceva pe un ton jos, bârfitor. Georgia râse. Jude înclină din cap la asta și un moment mai târziu se surprinse că zâmbește automat. Nu-și putea imagina cum era posibil ca fata să fie din nou senină, cu toate cele care îi amenințau și după tot ce văzuseră.

Râsetul ei era o calitate pe care o prețuia la ea mai mult ca la oricine altcineva — muzicalitatea lui profundă, haotică, și felul în care ea i se abandona complet. Îl stârnea, îl făcea să iasă din el. Era doar șapte după ceasul de la cuptorul cu microunde. Se va duce înapoi în living și va sta câteva minute la povești ușoare și inutile cu ele, apoi îi va atrage atenția Georgiei și va arunca o privire cu subînțeles spre ușă. Drumul îi aștepta.

Tocmai se hotărâse și se întorcea de la tejgheaua din bucătărie, când un sunet îi atrase atenția, o voce unduitoare, falsă, cântând: *Byebye, bay-bee.* Se întoarse pe călcâie și aruncă o privire în curtea din spatele casei.

Colțul din spate al curții era luminat de un felinar de pe alee. Acesta arunca o lumină albăstruie peste gard și peste stejarul mare și înfrunzit de creanga căruia era agățată frânghia. O fetiță stătea ghemuită în iarba de sub copac, o copilă de poate șase sau șapte ani, într-o rochiță simplă cu carouri roșii și albe și cu părul negru prins în coadă. Cânta singură piesa aceea veche a lui Dean Martin în care se spunea că e timpul de pornit la drum spre țara viselor. Culese o păpădie, își trase răsuflarea și suflă. Puful se desprinse,

[1] Rush Limbaugh — comentator radio american, cunoscut pentru discursurile sale politice și sociale cu tonuri conservatoare și pentru că a revitalizat transmisiile pe unde AM în America.

o sută de umbreluțe albe care plutiră în lumina difuză. Ar fi trebuit să fie imposibil să le vadă, numai că ele erau vag luminiscente, pluteau în aer aidoma unor neverosimile scântei albe. Fetița ținea capul ridicat, așa încât părea că se uită aproape direct la Jude prin fereastră. Însă era greu să fii sigur. Ochii ei erau ascunși de urme negre care tresăltau înaintea lor.

Era Ruth. Numele ei era Ruth. Era sora geamănă a lui Bammy, cea care dispăruse în anii '50. Părinții le chemaseră în casă la prânz. Bammy venise în goană, dar Ruth mai rămăsese în urmă, și atunci fusese văzută ultima dată... în viață.

Jude deschise gura — deși nu știa ce voia să spună — dar descoperi că nu poate vorbi. Răsuflarea i se opri în piept și acolo rămase.

Ruth se opri din cântat și noaptea căzu în tăcere, nu se mai auzea acum nici sunetul insectelor. Fetița întoarse capul ca să se uite pe aleea din spatele casei. Zâmbi și ridică mâna într-un semn de salut, ca și când tocmai ar fi observat pe cineva stând acolo, cineva cunoscut, un vecin din cartier. Numai că nu era nimeni pe alee. Erau doar pagini vechi de ziar pe jos, câteva cioburi, buruieni crescute printre cărămizi. Ruth se ridică în picioare și se duse încet spre gard, mișcând din buze — vorbind fără să se audă cu o persoană care nu era acolo. Când încetase Jude să-i audă vocea? Când ea se oprise din cântat.

În timp ce Ruth se apropia de gard, Jude simți o panică crescândă, de parcă ar fi privit un copil pe cale să calce în mijlocul unei autostrăzi aglomerate. Voia să o strige, dar nu putea, nu putea nici să inspire.

Își aminti atunci ce-i spusese Georgia despre ea. Că oamenii care o vedeau pe micuța Ruth voiau întotdeauna să o strige, să o avertizeze că e în pericol, să-i spună să fugă, dar că nimeni nu reușea s-o facă. Erau prea copleșiți de vederea ei ca să mai poată vorbi. Se formă un gând, neașteptatul, ilogicul gând că aceasta era fiecare dintre fetele pe care le cunoscuse el până atunci și pe care nu le putuse ajuta; era deopotrivă Anna și Georgia. Dacă i-ar fi putut rosti măcar numele, să-i atragă atenția, să-i dea de veste că e în pericol, orice era posibil. El și Georgia încă puteau să-l înfrângă pe omul mort, să supraviețuiască imposibilei situații în care se băgaseră.

Și totuși nu reușea să-și găsească vocea. Era înnebunitor să stea acolo și să se uite și să nu poată vorbi. Lovi cu mâna bandajată în tejghea, simți un junghi de durere străbătându-i palma rănită — și tot nu reuși să forțeze niciun sunet pe gâtlej în sus.

Angus era lângă el și tresări când Jude lovi cu pumnul în tejghea. Ridică privirea și-i linse agitat încheietura mânii. Atingerea aspră și caldă a limbii cățelului pe pielea goală îl sperie. Era imediată și reală și-l smulse din paralizie la fel de repede și de brusc cum râsetul Georgiei îl scosese din starea de disperare cu doar câteva momente în urmă. Plămânii reușiră să primească puțin aer și el strigă pe geam.

— Ruth! strigă el — și ea întoarse capul. Îl auzise. Îl *auzise*. Du-te de acolo, Ruth? Fugi spre casă! Chiar acum!

Ruth se uită din nou la aleea întunecată și goală, după care făcu un pas lung și nesigur înapoi spre casă. Înainte să ajungă mai departe, brațul ei alb și subțire se ridică în aer, ca și când ar fi avut un fir invizibil legat de încheietură și cineva l-ar fi tras.

Numai că nu era un fir invizibil. Era o mână invizibilă. Și în clipa următoare, se ridică de la pământ, săltată în aer de cineva care nu era acolo. Picioarele ei lungi și slabe se zbătură neputincioase, și îi căzu o sandală, dispărând în întuneric. Fata se zvârcolea suspendată la un metru în aer și era trasă fără încetare în spate. Când forțe nevăzute o purtară peste gard, ea întoarse fața spre Jude, nedumerită și rugătoare, urmele de peste ochi ascunzându-i privirea disperată.

— Ruth! strigă el din nou pe o voce mai poruncitoare ca oricând pe scenă, când striga la cohortele sale de fani.

Purtată de-a lungul aleii, fata începu să dispară din vedere. Acum, carourile de pe rochița ei erau cenușii și albe. Acum, părul ei avea culoarea clarului de lună. Căzu și cealaltă sandală, aterizând într-o baltă și dispăru, deși apa tulbure continuă să vălurească — ca și când ar fi căzut, imposibil, direct din trecut în prezent. Gura lui Ruth era deschisă, dar nu putea să strige, iar Jude nu știa de ce. Poate că ființa aceea nevăzută care o trăgea îi ținea mâna peste gură. Trecu pe sub lumina albastră puternică a felinarului și dispăru. Vântul ridică pe sus un ziar și-l purtă pe aleea goală cu un foșnet uscat.

Angus scânci din nou și-l mai linse o dată. Jude era prostrat. Simțea un gust rău în gură. În timpane simțea o presiune.

— Jude, șopti Georgia din spatele lui.

El îi privi reflexia în geam, deasupra chiuvetei. Mâzgălituri negre tresăreau în fața ochilor ei. Îi acopereau și lui ochii. Erau amândoi morți. Numai că încă nu se opriseră locului.

— Ce s-a întâmplat, Jude?

— N-am putut-o salva, spuse el. Pe fată. Pe Ruth. Am văzut cum a fost luată.

Nu-i putea spunea Georgie că, cine știe cum, speranța sa că ei s-ar putea salva fusese luată odată cu ea.

— Am strigat-o pe nume. Am strigat-o pe nume, dar n-am putut schimba cursul lucrurilor.

— Sigur că n-ai putut, dragule, zise Bammy.

33

Jude pivotă spre Georgia și Bammy. Georgia stătea vizavi de el, în pragul ușii de la bucătărie. Ochii ei erau ochii ei dintotdeauna, nu era nici urmă de semne ale morții peste ei. Bammy își atinse nepoata pe șold ca să o dea deoparte, apoi se strecură în bucătărie pe lângă ea și se apropie de Jude.

— Cunoști povestea lui Ruth? Ți-a spus-o M.B.?

— Mi-a spus că sora v-a fost răpită când erați mică. A spus că uneori oamenii o văd în curte cum este răpită iar și iar. E altceva când vezi cu ochii tăi. Am auzit-o cântând. Am văzut când a fost răpită.

Bammy îi puse mâna pe încheietură, deasupra palmei.

— Vrei să te așezi?

El clătină din cap.

— Știi de ce continuă să se întoarcă? De ce o văd oamenii? Cele mai rele momente din viața lui Ruth au avut loc în curtea aia, în timp ce noi ședeam aici la masa de prânz. A fost singură și speriată, și nimeni nu a văzut când a fost luată. Nimeni n-a auzit când s-a oprit din cântat. Trebuie că a fost un lucru înfiorător. Am fost întotdeauna de părere că atunci când ceva cu adevărat rău i se

întâmplă unei persoane, alte persoana pur și simplu știu asta. Nu poți să fii un copac care cade în pădure și nimeni nu aude zgomotul pe care îl faci. Poți să-ți aduc măcar ceva de băut?

El încuviință din cap. Ea aduse carafa cu limonadă, aproape goală acum, și-i turnă în pahar cât mai era în ea.

În timp ce turna, spuse:

— Am crezut întotdeauna că dacă cineva îi va putea vorbi, asta ar putea să o liniștească puțin. Am crezut întotdeauna că dacă cineva ar putea să o facă să nu se mai simte așa singură în acele ultime minute, asta ar putea să o elibereze.

Bammy lăsă capul pe o parte — un gest curios, interogator pe care Jude îl văzuse la Georgia de un milion de ori.

— S-ar putea să o fi ajutat puțin fără să-ți dai seama. Doar rostindu-i numele.

— La ce folos? Tot a fost luată.

Goli paharul dintr-o înghițitură și îl puse în chiuvetă.

— Nici pentru o clipă n-am crezut că poate cineva schimba ceea ce i s-a întâmplat. Ce a fost a fost. Trecutul nu se întoarce. Rămâneți peste noapte, Jude.

Ultima ei propoziție era într-un contrast așa de mare cu cea de dinainte, că Jude avu nevoie de un moment ca să înțeleagă că-l rugase ceva.

— Nu putem, zise el.

— De ce?

Pentru că oricine le oferea ajutor avea să se molipsească de moartea care plana deasupra lor, și cine știa cât de tare riscaseră viața lui Bammy doar oprindu-se pentru câteva ore? Pentru că el și Georgia erau deja morți, iar morții îi trag pe vii în jos.

— Pentru că nu e sigur, zise el într-un târziu.

Măcar acesta era un răspuns sincer.

Bammy încruntă din sprâncene, gânditoare. Jude o văzu cum se străduiește să găsească cuvintele potrivite pentru a-l convinge, pentru a-l forța să-i vorbească despre situația în care se aflau.

Cât timp ea încă se gândea, Georgia intră încet în cameră, aproape pe vârful degetelor, temându-se parcă să scoată vreun sunet. Bon era la picioarele ei, uitându-se în sus cu o nerăbdare tâmpă.

Georgia spuse:

— Nu toate fantomele sunt ca sora ta, Bammy. Unele sunt foarte rele. Avem tot felul de probleme cu morții. Nu ne cere niciunuia să-ți explicăm. Ar suna pur și simplu nebunesc.

— Puneți-mă totuși la încercare. Lăsați-mă să vă ajut.

— Doamnă Fordham, zise Jude, ați fost bună că ne-ați primit. Mulțumesc pentru cină.

Georgia întinse mâna spre Bammy și o trase de mânecă, iar când bunica ei se întoarse spre ea, Georgia o cuprinse cu brațele ei palide și slabe și o strânse tare.

— Ești un om bun și te iubesc.

Bammy rămase cu capul întors tot spre Jude.

— Dacă pot să fac ceva...

— Dar nu puteți, spuse Jude. E ca și-n cazul surorii dumneavoastră. Poți striga cât te țin bojocii și tot nu reușești să schimbi lucrurile.

— Nu cred asta. Sora mea e moartă. N-a fost nimeni atent când a încetat să cânte și cineva a luat-o și a ucis-o. Dar voi nu sunteți morți. Tu și nepoata mea sunteți vii și aici cu mine, în casa mea. Nu renunțați așa ușor. Morții câștigă când te oprești din cântat și-i lași să te ia cu ei.

Ceva la aceste vorbe îi dădu lui Jude un junghi de nervozitate, de parcă ar fi atins un obiect metalic și ar fi simțit o scurtă smucitură de electricitate. Ceva în legătură cu renunțatul. Ceva în legătură cu cântatul. Era o idee acolo, însă una pe care încă n-o putea atinge. Știința faptului că el și George aproape că ajunseseră la capătul liniei — sentimentul că erau amândoi la fel de morți ca și fetița pe care tocmai o văzuse în curtea din spatele case — era obstacol de care niciun alt gând nu putea trece.

Georgia o sărută pe Bammy pe față o dată și încă o dată: îi săruta lacrimile. Și în sfârșit Bammy se întoarse spre ea. Puse mâinile pe obrajii nepoatei sale.

— Rămâi, spuse ea. Fă-l să rămâneți. Și dacă el nu vrea, lasă-l să se ducă fără tine.

— Nu pot face asta, zise Georgia. Are dreptate. Nu te putem implica în asta mai mult decât te-am implicat deja. Un prieten de-al nostru a murit pentru că nu s-a îndepărtat de noi destul de repede.

Bammy își lipi fruntea de sânul Georgiei. Suspină. Ridică mâinile și le vârî în părul Georgiei și, pentru un moment, amândouă femeile se legănară împreună, de parcă ar fi dansat foarte încet.

Când își recăpătă stăpânirea — nu după mult timp — Bammy ridică iar privirea spre fața Georgiei. Bammy era îmbujorată și udă pe obraji, și îi tremura bărbia, dar părea să fi terminat cu plânsul.

— O să mă rog, Marybeth. O să mă rog pentru voi.

— Mulțumesc, spuse Georgia.

— Te aștept să te întorci. Aștept să te revăd după ce o să aflați cum să îndreptați lucrurile. Și știu că o să aflați. Pentru că tu ești deșteaptă și ești bună și ești fata mea.

Bammy inspiră adânc și îi aruncă lui Jude o privire înlăcrimată, piezișă.

— Sper că el merită toate astea.

Georgia râse, un sunet moale, convulsiv, aproape ca un suspin, și o mai strânse o dată în brațe.

— Duceți-vă, atunci, spuse Bammy. Duceți-vă, dacă trebuie.

— Ne-am dus deja, răspunse Georgia.

34

Conduse el. Își simțea palmele încinse și alunecoase pe volan. Stomacul i se revolta. Îi venea să dea cu pumnul în ceva. Voia să conducă prea repede, și așa făcu, trecând pe galben tocmai când semaforul se făcea roșu. Iar când nu ajungea la timp pe culoarea potrivită și trebuia să aștepte în trafic, apăsa pedala, turând agitat motorul. Ceea ce simțise în casă, privind cum este răpită fetița moartă, acea senzație de neputință, se înrăutățise și se învârtoșase, devenind furie și aducându-i un gust de lapte acru în gură.

Georgia îl privi preț de câțiva kilometri, apoi puse mâna pe antebrațul său. El tresări, speriat de senzația de rece a pielii ei pe pielea lui. Vru să inspire adânc și să-și recapete stăpânirea de sine, nu atât pentru el, cât pentru ea. Dacă vreunul dintre ei avea să se simtă așa, i se părea că aceasta trebuia să fie Georgia, că

ea avea dreptul la furie mai mult decât el, după ce-i arătase Anna în oglindă. După ce se văzuse pe sine moartă. Nu-i înțelegea tăcerea, calmul, grija față de el, și el nu simțea forța de a inspira adânc. Când un camion din fața sa întârzie să se pună în mișcare după ce semaforul se schimbă pe verde, apăsă claxonul.

— Cară-te din calea noastră! țipă el pe geamul deschis depășindu-l în goană și călcând dubla linie galbenă pentru a face asta.

Georgia își luă mâna de pe brațul lui, o puse în poală. Întoarse capul ca să se uite pe geamul din partea pasagerului. Merseră cale de un cvartal și se opriră la altă intersecție.

Când ea vorbi din nou, scoase un bolborosit jos, amuzant. Nu voia s-o audă el, vorbea pentru sine, și poate că nici nu era complet conștientă că vorbea cu voce tare.

— O, uite. Locul meu preferat de mașini uzate din toată lumea asta ciudată. Unde-i o grenadă de mână când ai nevoie de una?

— Poftim? întrebă el, dar tocmai când o spuse, știu și trase de volan, oprind mașina la trotuar cu o frână bruscă.

În dreapta Mustangului era un parc de mașini mare, puternic luminat de becuri cu vapori de sodiu în vârful unor stâlpi de oțel înalți de trei metri. Se înălțau deasupra asfaltului aidoma unor șiruri de mașinării extraterestre, o tăcută armată de ocupație venită dintr-o altă lume. Între ei fuseseră întinse fire și o mie de fanioane albastru-roșii fâlfâiau în vânt, adăugând ceva de carnaval locului. Era trecut de opt seara, însă reprezentanța era încă deschisă. Cupluri de oameni se mișcau printre mașini, aplecându-se spre geamuri ca să mijească ochii la etichetele de preț lipite pe sticlă.

Georgia încruntă din sprâncene și deschise gura într-un fel care sugera că e pe cale să-l întrebe ce naiba crede că face.

— Aici lucrează el? întrebă Jude.

— Cine să lucreze?

— Nu face pe proasta. Tipul care te-a molestat și te-a tratat ca pe o prostituată.

— Nu m-a... N-a fost... N-aș spune tocmai că a...

— Eu aș spune. Aici e?

Ea se uită la mâinile lui încleștate pe volan, la încheieturile albe ale degetelor lui.

— Probabil că nici nu e aici, zise ea.

Jude deschise iute portiera și ieși. Mașinile treceau în trombă pe lângă el și curenții de aer încins și mirosind a eșapament i se agățară de haine. Georgia coborî imediat pe cealaltă parte și se uită peste capota Mustangului la el.

— Unde te duci?

— Să-l caut? Cum îl cheamă?

— Treci în mașină.

— Cum arată? Nu mă face să iau la pumni vânzători de mașini uzate la voia întâmplării.

— Nu te duci acolo singur ca să snopești în bătaie un om pe care nici măcar nu-l cunoști.

— Nu. Nici nu m-aș duce singur. Îl iau pe Angus.

Aruncă o privire în Mustang. Cățelul scosese deja capul prin spațiul dintre cele două scaune din față și se uita la Jude cu interes.

— Haide, Angus.

Uriașul câine negru sări pe scaunul șoferului și afară din mașină. Jude trânti portiera și porni să ocolească prin fața mașinii, cu pieptul masiv și lucios al lui Angus lipit de picior.

— N-o să-ți spun cine, zise ea.

— Bine. O să întreb în jur.

Îl apucă de braț.

— Cum adică, o să întrebi în jur? Ce o să faci? O să-ncepi să întrebi vânzătorii dacă obișnuiau să fută fete de treișpe ani?

Apoi el își aminti, îi veni în minte fără niciun preaviz. Se gândea că i-ar plăcea să-i vâre nemernicului un pistol în față și își aminti.

— Ruger. Îl cheamă Ruger. Ca pe pistol.

— O să fii arestat. Nu te duce acolo.

— Din cauza asta cei de teapa lui scapă basma curată. Pentru că cei ca tine continuă să-i protejeze, chiar și atunci când ar trebui să n-o facă.

— Nu-l protejez *pe el*, tâmpitule. Te protejez *pe tine*.

El își smulse brațul din mâna ei și dădu să se întoarcă, pregătit să renunțe și deja scoțând fum pe nări din cauza asta — și atunci observă că Angus dispăruse.

Aruncă o privire grăbită în jur și-l zări o clipă mai târziu, departe în parcul de mașini uzate, plimbându-se între un șir de camionete și apoi cotind și dispărând în spatele uneia dintre ele.

— Angus! strigă el, dar un tir vui pe lângă el și vocea lui se pierdu în tunetul iscat de motorul diesel.

Se duse după el. Se uită în spate și văzu că Georgia era după el, cu fața albă și cu ochii căscați de panică. Se aflau pe o șosea majoră, într-un parc auto aglomerat. Nu era câtuși de puțin locul în care să piardă unul dintre căței.

Ajunse la șirul de camionete unde-l văzuse ultima dată pe Angus, coti și-l găsi — la trei metri distanță, stând pe labele din spate, lăsând un bărbat costeliv și chel într-un blazer să-l scarpine după urechi. Chelul era unul dintre vânzători. Pe ecusonul de la piept scria RUGER. Ruger era împreună cu o familie de rotofei cu tricouri promoționale, burțile lor ample servind drept panouri publicitare. Pântecele tatălui vindea bere Coors Silver Bullet; pieptul mamei făcea neconvingător reclamă la salonul de fitness Curves; fiul, cam de zece ani, avea un tricou cu Hooters și probabil că i-ar fi fost bun și lui un sutien cu o cupă de mărime C. Stând lângă ei, Ruger părea aproape un spiriduș, impresie întărită de sprâncenele lui delicate, arcuite și de urechile cu lobi părоși și ascutiti. Tenisii lui aveau ciucurei. Jude ura tenisii cu ciucurei.

— Bravo, cățeluș, zise Ruger. Uite ce cățeluș cuminte.

Jude încetini pasul, lăsând-o pe Georgia să-l prindă din urmă. Ea era cât pe ce să treacă pe lângă el, dar apoi îl văzu pe Ruger și se replie.

Ruger ridică ochii, radiind de politețe.

— E câinele dumneavoastră, doamnă?

Ochii i se îngustară. Apoi, recunoscând-o, pe față i se întipări o expresie nedumerită.

— Micuța Marybeth Kimball a crescut mare. Uită-te la tine! Ai venit în vizită? Am auzit că acum locuiești în New York City.

Georgia nu vorbi. Se uită piezиș la Jude, cu ochi luminoși și îndurerați. Angus îi condusese direct la el, de parcă ar fi știut pe cine căutau. Poate că Angus *chiar* știa, cumva. Poate că știuse câinele de fum negru care trăia înăuntrul lui Angus. Georgia începu să clatine din cap la Jude — *Nu, n-o face* — dar el nu-i dădu atenție, păși pe lângă ea, apropiindu-se de Angus și de Ruger.

Bărbatul își mută privirea la Jude. Chipul i se învioră de bună-dispoziție și plăcere.

— O, Dumnezeule! Ești Judas Coyne, cântărețu' ăla celebru de rock-and-roll. Fiul meu are toate albumele tale. E adolescent. Nu pot să spun că-mi place volumul mare la care le ascultă (își vârî degetul mic într-o ureche, de parcă încă i-ar fi țiuit urechile după o întâlnire recentă cu muzica lui Jude), dar îți spun sincer că ți-ai pus ca lumea amprenta pe el.

— O să-mi pun amprenta și mai ca lumea pe tine, cretinule, zise Jude și-i trase lui Ruge un pumn în față.

Pocnetul nasului se auzi perfect.

Ruger se clătină de picioare, se îndoi pe jumătate de spate, cu o mână strânsă căuș la nas. Cuplul de dolofani din spatele lui se depărtă ca să-l lase să se împleticească printre ei. Fiul lor rânji și se ridică pe vârfuri ca să vadă lupta de după umărul tatălui său.

Jude aplică o lovitură cu stânga în sternul lui Ruger, ignorând explozia de durere pe care o simți în gaura din palmă. Îl apucă pe vânzătorul de mașini când era pe cale să cadă în genunchi și-l aruncă pe capota unui Pontiac pe a cărui parbriz era lipit un anunț: **E A TA DACĂ O VREI!!! IEFTIN!!!**

Ruger încercă să se îndrepte de spate și Jude îl prinse dintre picioare, îi găsi scrotul și strânse, simți jeleul rigid al boașelor lui scrâșnindu-i în pumn. Bărbatul se îndreptă ca o prăjină și urlă, din nări țâșnindu-i sânge arterial negru. Pantalonii îi erau săltați și Angus sări, mârâind, și strânse cu maxilarele pe piciorul lui Ruger, apoi smuci, scoțându-i tenisul din picior.

Mama grăsană își acoperi ochii, dar lăsă două degete depărtate sa să arunce ocheade printre ele.

Jude mai avu timp doar de două lovituri înainte ca Georgia să-l prindă de cot și să-l tragă în spate. La jumătatea drumului spre mașină, izbucni în râs și, imediat ce se văzură înapoi în Mustang, îi sări în brațe, ronțăindu-i lobul urechii, sărutându-l peste barbă, tremurându-i la piept.

Angus încă mai avea tenisul lui Ruger și, odată ajunși pe interstatală, Georgia îi dădu la schimb pentru el o bucată de carne deshidratată Slim Jim, apoi îl legă la oglinda retrovizoare de ciucurei.

— Îți place? întrebă ea.

— Mai mult decât un zar flocos, zise Jude.

Durerea

35

Casa Jessicăi McDermott Price era situată într-un cartier nou, o varietate de construcții frumoase în stil colonial și Cape Cod cu tencuială în diferite culori vii — vanilie, fistic — dispuse de-a lungul unor străzi ce șerpuiau și făceau bucle ca niște intestine. Trecură pe lângă ea de două ori înainte ca Georgia să observe numărul de pe cutia poștală. Casa era de-un galben fosforescent, ca șerbetul de mango, ca lumina de avertizare a semaforului, și nu era construită în niciun stil arhitectural clar, doar dacă modelul de casă americană mare și anodină din suburbii nu era un stil. Jude conduse încet pe lângă ea și continuă de-a lungul cvartalului cale de aproximativ o sută de metri. Intră într-o parcare nepavată și rulă pe pământul roșu și uscat spre o casă neterminată.

Din garaj fusese construit doar cadrul, bârne noi de pin care se ridicau din fundația de ciment și alte bârne puse de-a curmezișul lor; deasupra, acoperișul din folie de plastic. Casa de care era lipit era doar cu puțin mai avansată, avea panouri de placaj bătute în cuie între bârne, cu dreptunghiuri rămase libere acolo unde era locul ferestrelor și ușilor.

Jude întoarse Mustangul așa încât să stea cu fața la stradă și parcă în spațiul gol și fără ușă al garajului. De acolo aveau o vedere bună spre locuința Price. Opri motorul. Stătură o vreme și ascultară păcănitul motorului care se răcea.

Scoseseră un timp bun de la Bammy încoace. Era doar cu puțin înainte de unu noaptea.

— Avem vreun plan? întrebă Georgia.

Jude arătă de cealaltă parte a străzii spre două pubele mari de gunoi de lângă trotuar. Apoi făcu semn în josul drumului, spre alte pubele de plastic verde.

— Se pare că mâine e ziua de ridicat gunoiul, zise Jude. Înclină din cap spre casa Jessicăi Price. Ea nu și-a scos încă pubelele.

Georgia se uită drept la el. Un felinar din josul drumului îi arunca o rază palidă de lumină peste ochi, care scânteiau asemenea apei pe fundul unui puț. Nu spuse nimic.

— O să așteptăm să-și scoată gunoiul, după care o s-o facem să urce în mașină cu noi.

— O s-o facem.

— O să ne plimbăm puțin. O să discutăm ceva — toți trei.

— Și dacă soțul ei scoate gunoiul?

— N-o să-l scoată. A fost militar și și-a dat duhul în Irak. E unul dintre puținele lucruri pe care Anna mi le-a spus despre sora ei.

— Poate că acum are un iubit.

— Dacă are un iubit, și dacă e cu mult mai solid ca mine, o să așteptăm și-o să căutăm altă ocazie. Dar Anna n-a spus nimic despre vreun iubit. După cum am înțeles, Jessica locuia aici doar cu tatăl lor vitreg, Craddock, și cu fiica ei.

— Fiica ei?

Jude se uită cu subînțeles la o bicicletă roz sprijinită de garajul Jessicăi. Georgia îi urmări privirea.

Jude spuse:

— De aia nu intră în noaptea asta. Dar mâine e zi de școală. Mai devreme sau mai târziu, Jessica o să fie singură.

— Și atunci?

— Atunci putem face ce trebuie să facem, și nu trebuie să ne preocupe că ne vede copila ei.

O vreme rămaseră amândoi tăcuți. Cântec de insecte se ridica dinspre palmieri și din ierburile din spatele casei neterminate, o pulsație ritmică, inumană. În rest, strada era tăcută.

Georgia spuse:

— Ce o să-i facem?

— Orice e nevoie.

Georgia lăsă scaunul pe spate la maximum și se uită la tavanul întunecat. Bon se aplecă spre scaunul din față și îi scânci la ureche. Georgia o mângâie pe cap.

— Câinilor le este foame, Jude.

— Vor trebui să aștepte, spuse el, uitându-se neabătut la casa Jessicăi Price.

Îl dureau capul și încheieturile degetelor. Pe deasupra, era foarte obosit și asta îl împiedica să urmărească mult timp orice raționament. Gândurile sale, în schimb, erau niște câini negri care fugeau în jurul propriilor cozi, fugeau și fugeau în cercuri aiuritoare fără să ajungă nicăieri.

Făcuse unele lucruri rele la viața lui — o pusese pe Anna în trenul acela, pentru început, trimițând-o înapoi la ai ei ca să moară — dar nimic ca ceea ce credea că-l putea aștepta. Nu era sigur ce va avea de făcut, dacă se va sfârși cu omor — putea să se ajungă la omor — și el îl va auzi pe Johnny Cash cântându-i în cap „Folsom Prison Blues", mama mi-a spus să fiu băiat bun, să nu mă joc cu armele. Se gândi la pistolul pe care îl lăsase acasă, revolverul de calibru 44 á la John Wayne. Ar fi fost mai ușor să obțină răspunsuri de la Jessica Price dacă avea pistolul cu el. Numai că, dacă avea pistolul cu el, Craddock l-ar fi convins deja s-o împuște pe Georgia și apoi pe sine, dar și pe căței, și Jude se gândi la armele pe care le avusese, și la câinii pe care îi avusese, și la alergările pe care le făcuse desculț împreună cu câinii între colinele din spatele fermei tatălui său, la emoția de-a alerga cu câinii în lumina zorilor, și la pocnetul puștii tatălui său când trăgea în rațe, și la cum mama lui și el însuși fugiseră împreună de el când Jude avea nouă ani, numai că la stația Greyhound mama lui își pierduse curajul și-și sunase părinții, și le plânsese, și ei îi spuseseră să ducă băiatul înapoi la tatăl lui și să încerce să se împace cu el, să se împace cu soțul ei și cu Dumnezeu, și tatăl lui aștepta cu pușca pe verandă când se întorseseră, și o lovise în față cu patul armei și apoi îndreptase țeava spre sânul ei drept și spusese c-o va omorî dacă va mai încerca vreodată să fugă.

Când Jude — numai că atunci era Justin — încercase să intre în casă, tatăl lui spusese: „Nu sunt nervos pe tine, băiete, asta nu-i vina ta", și-l luase cu un braț și-l strânsese la picior. Se aplecase pentru un sărut și spusese că-l iubește, iar Justin spusese automat că-l iubește și el, o amintire care încă îl făcea să se crispeze, un act moral respingător, un act așa rușinos că nu suporta să fie persoana care-l făcuse, așa că în cele din urmă simțise nevoia să devină altcineva. Oare acela să fi fost cel mai rău lucru pe care îl făcuse vreodată, să dea acel sărut de Iuda pe obrazul tatălui

său în vreme ce mama lui sângera, să ia moneda fără valoare a afecțiunii tatălui său? Nu mai rău decât trimiterea Annei acasă, iar acum era înapoi de unde începuse, având dubii despre dimineața zilei următoare, întrebându-se dacă la momentul potrivit va putea s-o forțeze pe sora Annei să urce pe bancheta din spate a mașinii sale și s-o ducă departe de casa ei, iar apoi să facă ceea ce trebuia făcut pentru a o convinge să vorbească.

Deși nu era cald în Mustang, el își șterse transpirația de pe frunte cu dosul brațului, înainte să-i curgă în ochi. Supraveghe casa și drumul. O mașină de poliție trecu o dată, dar Mustangul era bine pitit în umbrele garajului pe jumătate construit și patrula nu încetini.

Georgia moțăia lângă el, cu fața întoarsă spre geam. Cu puțin după două dimineața, ea începu să se lupte cu ceva în somn. Ridică mâna dreaptă ca pentru a atrage atenția unui profesor. Nu și-o rebandajase și era albă și zbârcită, de parcă ar fi stat la muiat în apă ore întregi. Albă și zbârcită și teribilă. Începu să lovească aerul și gemu — un sunet chinuit de teroare. Mișca agitată din cap.

El se aplecă spre ea, îi rosti numele și o prinse cu fermitate, dar și cu blândețe, de umăr ca să o trezească. Ea îl plesni cu mâna rănită. Apoi ochii i se deschiseră brusc și se uită la el fără a-l recunoaște, se uită cu o totală oroare oarbă, iar el știu în acele câteva prime momente că ea nu vedea fața sa, ci a omului mort.

— Marybeth, zise ea din nou. E un vis. *Șșș*. Ești bine. Acum ești bine.

Ceața i se ridică de peste ochi. Corpul încordat și rigid se muie, tensiunea scurgându-se din el. Icni. El îi îndepărtă câteva fire de păr care i se lipiseră de sudoarea de pe obraz și îl îngrozi căldura pe care o radia.

— Mi-e sete, spuse ea.

El se întinse în spate, scormoni printr-o pungă de plastic cu cumpărături pe care le făcuseră la o stație de benzină, îi găsi o sticlă de apă. Georgia defiletă capacul și bău o treime din ea din patru înghițituri mari.

— Și dacă sora Annei nu ne poate ajuta? întrebă ea. Dacă ea nu-l poate face să plece? O s-o omorâm dacă nu-l poate face pe Craddock să dispară?

— De ce nu te odihnești? O să avem de așteptat o vreme.

— Nu vreau să omor pe nimeni, Jude. Nu vreau să-mi folosesc ultimele ore pe pământ ca să ucid pe cineva.

— Astea nu sunt ultimele tale ore pe pământ, spuse el.

Jude avu grijă să nu se includă și pe el în această declarație.

— Nici tu nu vreau să omori pe cineva. Nu vreau să fii genul ăla de persoană. Pe deasupra, dacă o omorâm, o să avem două fantome care ne bântuie. Nu cred că mai suport alte fantome pe urmele mele.

— Vrei să ascultăm niște radio?

— Promite-mi că n-o vei omorî, Jude. Indiferent ce s-ar întâmpla.

El deschise radioul. La începutul scalei FM găsi o piesă de Foo Fighters. David Grohl cânta că rezistă, rezistă cu stoicism. Jude scăzu volumul până ce muzica deveni doar un murmur vag.

— Marybeth, începu el.

Ea tremura.

— Ești bine?

— Îmi place când îmi spui pe numele adevărat. Să nu-mi mai spui niciodată Georgia, bine?

— Bine.

— Îmi doresc să nu mă fi văzut prima dată dezbrăcându-mă pentru bețivi. Îmi doresc să nu ne fi întâlnit într-un club de striptease. Îmi doresc să mă fi cunoscut înainte să încep cu genul ăla de lucruri. Înainte să ajung cum sunt. Înainte să fac toate lucrurile pe care îmi doresc să le iau înapoi.

— Știi că oamenii dau mai mulți bani pe mobilă cu trecut? Și știi de ce spun c-o fac? Pentru că a trecut prin multe. Asta pentru că ceva care a avut puțin de suferit este pur și simplu mai interesant decât ceva nou-nouț, care n-a avut niciodată măcar o singură zgârietură.

— Așa sunt eu, spuse ea. Sunt atrăgătoare pentru că am trecut prin multe.

Iar tremura. Acum fără oprire.

— Cum reziști?

— Bine, zise ea, vocea tremurându-i odată cu restul corpului.

Ascultară radioul prin slabul șuierat al paraziților de electricitate statică. Jude simți că se așează, că i se limpezește capul, își simți mușchi care nu știuse că erau încordați începând să se destindă. Pentru moment, nu conta ce-i aștepta sau ce vor avea

de făcut la venirea dimineții. Nu conta nici ce se afla în urma lor — zilele petrecute pe drum, fantoma lui Craddock McDermott cu camioneta lui veche și ochi mâzgăliți. Jude era undeva în Sud, în Mustang, cu scaunul dat pe spate și ascultând Aerosmith la radio.

Apoi Marybeth trebui să strice totul.

— Dacă o să mor, Jude, și tu o să rămâi în viață, zise ea, o să încerc să-l opresc. Din cealaltă parte.

— Ce tot vorbești? N-o să mori.

— Știu. Spun doar. Dacă norocul n-o să ne surâdă, o s-o găsesc pe Anna și noi, fetele, vom încerca să-l oprim.

— N-o să mori. Nu-mi pasă ce a spus tabla Ouija și nici ce ți-a arătat Anna în oglindă.

Ajunsese la această concluzie cu câteva ore înainte să ajungă în oraș.

Marybeth se încruntă gânditoare.

— Odată ce a început să vorbească cu noi, s-a făcut rece în cameră. Nu mă mai puteam opri din tremurat. Nici măcar nu-mi mai simțeam mâna pe indicator. Și apoi tu o întrebai pe Anna ceva și eu știam pur și simplu cum va răspunde. Ce încerca să spună. Nu auzeam voci sau altceva. Pur și simplu știam. Totul era logic atunci, dar acum nu mai are. Nu-mi amintesc ce a vrut să fac sau ce a vrut să spună cu treaba aia cu ușa. Numai că... cred că spunea că dacă Craddock se poate întoarce, și ea o poate face. Cu puțin ajutor. Iar eu, cine știe cum, o pot ajuta. Doar că — și am înțeles asta bine de tot — s-ar putea să fie nevoie să mor ca să o fac.

— Nu o să mori. Nu atâta timp cât am ceva de spus în privința asta.

Ea zâmbi. Era un zâmbet obosit.

— Tu nu ai nimic de spus în privința asta.

El nu știu cum să răspundă, nu la început. Îi trecuse deja prin minte că nu exista decât *un singur* mod de a-i oferi siguranța, dar nu avea de gând să-l spună cu voce tare. Se gândise că dacă murea *el*, Craddock va dispărea, și Marybeth va trăi. Că Craddock îl voia doar pe el, că poate avea dreptul să rămână pe lumea aceasta doar atâta timp cât el, Jude, era viu. În definitiv, Jude îl cumpărase, el plătise pentru a-l avea pe Craddock și costumul lui de mort. Craddock petrecuse deja mare parte dintr-o săptămână încercând

să-l facă pe Jude să se sinucidă. Jude fusese așa ocupat să se opună că nu stătuse să se întrebe dacă prețul supraviețuirii n-ar fi cumva mai mare decât dacă i-ar da mortului ceea ce voia. Că era sigur că va pierde, și că, cu cât se opunea mai mult, cu atât erau mai mari șansele s-o tragă pe Marybeth cu el. Pentru că morții îi trag pe vii în jos.

Marybeth se uita atentă la el, ochii ei fiind două pete ude și suave în întuneric. Era foarte tânără și foarte frumoasă, și avea fruntea udă de transpirația febrei. Ideea că moartea ei o va preceda pe a lui era mai mult decât intolerabilă, era obscenă.

Se duse spre ea, se întinse și-i luă mâinile într-ale sale. Dacă fruntea ei era umedă și prea caldă, mâinile îi erau umede și prea reci. Le întoarse în semiîntuneric. Ceea ce văzu fu un șoc foarte neplăcut. Ambele mâini erau zbârcite, albe și micite, nu doar cea dreaptă — deși dreapta era mai îngrozitoare, tot buricul degetului mare fiind o bășică lucioasă și putredă, iar umbra dispăruse cu totul, îi căzuse. Pe suprafața ambelor palme, linii roșii de infecție urmau ramurile delicate ale venelor, în jos spre antebrațe, unde se împrăștiau, pentru a grava urâte dâre vinețiii de-a curmezișul încheieturilor.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă el, de parcă n-ar fi știut deja. Era povestea morții Annei, scrisă direct pe pielea lui Marybeth.

— E o parte din mine, cumva. Anna. O port înlăuntrul meu. Asta fac de ceva vreme, cred.

O afirmație care ar fi trebuit să-l surprindă, dar nu-l surprindea. Simțise, la un anumit nivel, că Marybeth și Anna se contopeau, îmbinându-se cumva într-o singură ființă. O auzise în felul în care accentul lui Marybeth reieșise la suprafață, devenit foarte asemănător cu tărăgănarea laconică, de fată de la țară a Annei. O văzuse în felul în care Marybeth se juca acum cu părul ei, așa cum obișnuia Anna să facă. Marybeth continuă:

— Vrea să o ajut să se întoarcă în lumea noastră, ca să-l poată opri. Eu sunt poarta de intrare — mi-a spus-o ea.

— Marybeth, începu el, apoi nu reuși să găsească altceva de spus.

Ea închise ochii și zâmbi.

— Ăsta e numele meu. Nu-l uza. De fapt. Dacă mă gândesc mai bine. Dă-i drumul și uzează-l. Îmi place când îl rostești. Faptul că-l rostești tot. Nu doar partea cu Mary.

— Marybeth, zise el și-i dădu drumul la mâini și o sărută deasupra sprâncenei stângi. Marybeth. — Îi sărută pometele stâng. Ea tremură — de plăcere, de data aceasta. — Marybeth. — O sărută pe gură.

— Eu sunt. Asta sunt. Asta vreau să fiu. Mary. Beth. Ca și când ai primi două fete la prețul uneia. Hei — poate chiar primești două fete acum. Dacă Anna e înlăuntrul meu.

Deschise ochii și-i găsi privirea.

— Când mă iubești pe mine, poate că o iubești și pe ea. Nu-i așa că e o afacere bună, Jude? Nu-i așa că sunt un adevărat chilipir? Cum te poți opune?

— Cel mai bun târg pe care l-am făcut vreodată, spuse el.

— Să nu uiți asta, zise ea, răspunzându-i la sărut.

El deschise portiera și le spuse câinilor să plece și, pentru o vreme, Jude și Marybeth fură singuri în Mustang, în vreme ce ciobănești stăteau întinși pe podeaua de ciment a garajului.

36

Se trezi brusc, inima bătându-i prea repede, la sunetul câinilor care lătrau, și primul lui gând fu: *E fantoma. Vine fantoma.*

Câinii erau înapoi în mașină, dormiseră în spate. Angus și Bon stăteau împreună pe banchetă, amândoi uitându-se pe geam la un labrador urât, auriu. Labradorul stătea cu spatele rigid și cu coada ridicată, hămăind cu insistență la Mustang. Angus și Bon îl priveau cu expresii avide, anticipative, și lătrau câte puțin și ei, hauhauri tunătoare, aspre, care-i răneau urechile lui Jude în spațiul închis al mașinii. Marybeth se răsuci în scaunul pasagerului, făcând o grimasă, nemaiputând dormi, dar dorindu-și s-o facă.

Jude le spuse tuturor să tacă dracului din gură. Ei nu-i dădură ascultare.

Se uită prin parbriz direct la soare, o gaură de cupru înfiptă în cer, un spot de lumină puternică și nemiloasă vârât în fața sa. Scoase un sunet acuzator la adresa luminii, dar înainte să poată ridica mâna ca să-și apere ochii, un bărbat păși în fața mașinii și capul lui blocă soarele.

Jude miji din ochi la un tânăr purtând o centură de piele pentru unelte. Era un țărănoi adevărat: avea pielea arsă într-un ton uniform și intens de carmin. Se încrunta la Jude. Jude salută din mână și înclină din cap spre el, după care porni Mustangul. Când ceasul de pe panoul radio se aprinse, văzu că era șapte dimineața.

Tâmplarul se feri și Jude ieși din garaj, trecând pe lângă camioneta lui. Labradorul auriu alergă după ei, continuând să latre, apoi se opri la capătul curții. Pe când se îndepărtau, Bon îl lătră o ultimă dată. Jude trecu încet pe lângă reședința Price. Nimeni nu scosese încă gunoiul în față.

Decise că mai era timp și ieși din micuțul colț de suburbie al Jessicăi Price. Îl scoase la plimbare mai întâi pe Angus, apoi o scoase pe Bon, în parcul din centrul orașului, și luă ceai și gogoși de la Honey Dew Drive-Thru. Marybeth își rebandajă mâna dreaptă cu niște pansament din trusa de prim-ajutor tot mai săracă. Își lăsă cealaltă mână, care cel puțin nu avea bășici vizibile, așa cum era. El alimentă mașina de la o benzinărie Mobile, după care parcară la marginea unui trotuar de ciment și mâncară. Jude le dădu și cățeilor din gogoși.

Se întoarseră la casa Jessicăi Price. Jude parcă la colț, la jumătate de cvartal de locuința ei, de partea opusă a străzii și la oarece distanță de șantier. Nu voia să riște să fie văzuți de muncitorul pe care îl întâlniseră când se treziseră.

Era trecut de șapte treizeci și spera că Jessica va scoate gunoiul în scurt timp. Cu cât stăteau mai mult în același loc, cu atât erau mai mari șansele să atragă atenția, două persoane într-un Mustang negru îmbrăcate în piele neagră și jeanși negri, cu răni vizibile și tatuaje. Arătau drept ceea ce erau: doi pierde-vară periculoși care supravegheau locul unde voiau să comită o crimă. Un indicator cu PAZA CARTIERULUI de pe un felinar din apropiere îi privea drept în față.

Pe-atunci, lui i se pusese sângele în mișcare și mintea îi era limpede. Era pregătit, dar nu putea decât să aștepte. Se întrebă dacă tâmplarul îl recunoscuse sau nu și ce le va spune celorlalți muncitori când aveau să ajungă la muncă. *Încă nu-mi vine să cred. Un tip care arăta leit ca Judas Coyne să doarmă în garaj. El și o puicuță incredibil de sexy. Semăna așa tare cu cântărețu', că aproape l-am întrebat dacă nu face dedicații muzicale.* Apoi își spuse că tâmplarul era o persoană în plus care i-ar putea identifica,

după ce aveau să termine ceea ce erau pe cale să facă. Era greu să duci o viață de proscris când erai celebru.

Se întrebă în treacăt care dintre starurile rock petrecuse cel mai mult timp la pârnaie. Rick James, poate. El făcuse — cât? — trei ani? Doi? Ike Turner făcuse cel puțin doi. Leadbelly intrase pentru crimă, sfărmase piatră vreme de zece ani, apoi fusese amnistiat după ce ținuse un concert bun pentru guvernator și familia lui. Ei bine. Jude credea că dacă-și juca așa cum trebuie cărțile, putea primi o sentință mai mare decât toți trei luați laolaltă.

Închisoarea nu-l speria în mod deosebit. Avea o mulțime de fani acolo.

Ușa garajului de la capătul parcării de ciment a Jessicăi McDermott Price se deschise. O fetiță plăpândă, cam de unsprezece sau doisprezece ani, cu părul auriu tuns scurt, împinse o pubelă de gunoi pe marginea drumului. La vederea ei, Jude simți un fior de surpriză: asemănarea cu Anna era atât de mare! Cu bărbia ei puternică și țuguiată, cu părul blonziu și ochii albaștri foarte depărtați, era ca și când Anna ar fi pășit din copilăria ei din anii optzeci drept în acea dimineață luminoasă.

Lăsă pubela, străbătu curtea spre ușa din față și intră în casă. Acolo o aștepta mama ei. Fata lăsă ușa deschisă, permițându-le lui Jude și Marybeth să le vadă pe mamă și pe fiică împreună.

Jessica McDermott Price era mai înaltă decât fusese Anna, avea părul cu o nuanță mai închis la culoare și riduri de încruntare de-o parte și de cealaltă a gurii. Purta o bluză țărănească, cu mânșete plisate, largi, și o fustă încrețită și înfloratã, costumație care Jude deduse că trebuia s-o facă să arate ca un spirit liber, ca o țigancă simpatică. Dar fața era prea atent și profesional machiat, iar din ceea ce putea vedea casa era plină de mobilă închisă la culoare, lăcuită, scumpă, și lambriuri din lemn tratat. Era casa și fața unei banchete de investiții, nu a unei clarvăzătoare.

Jessica îi dădu fetiței sale un ghiozdan — o chestie lucioasă roșu cu roz care se asorta cu hanoracul și cu tenișii ei, dar și cu bicicleta de afară — și o sărută în aer pe frunte. Fata ieși din casă, trânti ușa și merse cu pași repezi prin curte, trăgându-și în același timp ghiozdanul pe umeri. Era de partea opusă a străzii față de Jude și Marybeth, și când trecu prin dreptul lor le aruncă o privire

insistentă. Strâmbă din nas, ca și când ei ar fi fost un gunoi pe care-l vedea în curtea cuiva, după care dădu colțul și dispăru.

Imediat ce se pierdu din vedere, pe Jude începu să-l furnice coastele, la subsuoară, și deveni conștient că transpirația îi lipea cămașa de spate.

— Să-i dăm drumul, spuse el.

Știa că ar fi periculos să ezite, să-și acorde timp de gândire. Coborî din mașină. Angus veni după el. Marybeth coborî pe cealaltă parte.

— Așteaptă aici, spuse Jude.

— Pe naiba!

Jude se duse la portbagaj.

— Cum intrăm? întrebă Marybeth. Batem pur și simplu la ușă? Bună, am venit să te omorâm?

El deschise portbagajul și scoase levierul. Arătă cu el spre garaj, care rămăsese deschis. Apoi trânti portbagajul și porni spre cealaltă parte a străzii. Angus o luă la fugă înainte, se întoarse, fugi iar înainte, ridică un picior și urină pe o cutie poștală.

Era încă devreme, soarele îl bătea cald pe Jude în ceafă. Strângea un capăt al levierului în pumn, capătul teșit, și ținea restul de-a lungul părții interioare a antebrațului, încercând să-l ascundă pe lângă corp. În spatele lui, o portieră de mașină se trânti. Bon o zbughi pe lângă el. Apoi Marybeth era lângă el, cu răsuflarea tăiată și grăbind pasul ca să mențină ritmul.

— Jude. Jude. Ce-ar fi să încercăm doar... să încercăm doar să vorbim cu ea? Poate reușim... s-o convingem să ne ajute de bunăvoie. Spune-i că niciodată... niciodată n-ai vrut s-o rănești pe Anna. Că n-ai vrut niciodată să se sinucidă.

— Anna nu s-a sinucis și sora ei o știe. Nu despre asta e vorba. N-a fost niciodată.

Jude se uită la Marybeth și văzu că rămăsese cu câțiva pași în spate, că îl privea cu ochi șocați, nefericiți.

— Întotdeauna au fost mai multe la mijloc decât am crezut la început. Nu-s foarte sigur că noi suntem cei răi în povestea asta.

Merse pe alee spre parcare, cu câinii lipiți de-o parte și alta a sa, ca o gardă de onoare. Aruncă o privire în treacăt la fațada casei, la geamurile cu perdele albe brodate și umbre în spate. Nu-și dădea seama dacă femeia îi urmărea. Apoi se văzură în obscuritatea garajului, unde o decapotabilă vișinie cu două uși, cu număr de

înmatriculare preferențial pe care scria HIPNOT, era în mijlocul podelei de ciment măturat lună.

Găsi ușa interioară, puse mâna pe clanță, înclină capul spre casă și ascultă. Radioul era deschis. Cea mai anostă voce din lume spunea că acțiunile blue-chip erau în scădere, că acțiunile high-tech erau în scădere, că în viitor pe tot cuprinsul spectrului se menținea tendința de scădere. Apoi auzi pocnet de tocuri pe gresie, chiar de cealaltă parte a ușii, și sări instinctiv în spate, dar era prea târziu, ușa se deschidea și Jessica McDermott Price avea să iasă pe ea.

Aproape că se lovi de el. Nu se uita. Avea cheile de la mașină într-o mână și o poșetă de-o culoare țipătoare în cealaltă. Când ridică privirea, Jude o apucă de partea din față a bluzei, strângând în pumn materialul mătăsos, și o împinse înapoi pe ușă.

Jessica se împletici în spate, clătinându-se pe tocuri, apoi își răsuci glezna și-i ieși piciorul din pantof. Dădu drumul poșetuței aceleia neverosimile, care-i căzu la picioare și pe care Jude, înaintând, o șută în lături.

O împinse prin antreu într-o bucătărie inundată de soare din spatele casei, și atunci îi cedară ei picioarele. In cădere i se rupse bluza, nasturii pocnind și împrăștiindu-se în toată încăperea. Unul îl lovi pe Jude în ochiul stâng — o săgeată neagră de durere. Ochiul i se umezi și el clipi furios ca să-și limpezească vederea.

Femeia se izbi tare de masa din mijlocul bucătăriei și se apucă de marginea ei ca să nu cadă. Farfuriile zăngăniră. Tejgheaua era în spatele ei — încă stătea cu fața la Jude — și întinse mâna într-acolo fără să se uite, luă o farfurie și o sparse în capul lui Jude.

El nu simți nimic. Era o farfurie murdară, și coji de pâine prăjită și bucăți de omletă zburată în toate cele patru vânturi. Jude întinse brațul drept, lăsă levierul să-i alunece în palmă și-l apucă de capătul gros, ținându-l ca pe o bâtă. O lovi peste rotulă, chiar sub tivul fustei.

Femeia se prăbuși la podea, de parcă i-ar fi fost retezate ambele picioare. Dădu să se ridice și atunci Angus o culcă înapoi la pământ, urcându-se peste ea, lovind-o cu labele în piept.

— Jos de pe ea, zise Marybeth și-l apucă pe Angus de zgardă, îl smuci așa de tare că dulăul se răsturnă, executând o comică

tumbă câinească , lovind cu labele în aer pentru o clipă înainte să revină în picioare.

Angus se mai avândă spre Jessica o dată, dar Marybeth îl ținu în spate. Bon intră în cameră, aruncă o privire acuzatoare spre Jessica Price, apoi călcă peste cioburile farfuriei și începu să molfăie o coajă de pâine prăjită.

Vocea monotonă de la radio, un casetofon mic și roz așezat pe tejghea, spuse: „Cluburile de lectură pentru copii au mare succes printre părinți, care văd cuvântul scris ca pe-un refugiu pentru copii din calea conținutului sexual gratuit și-a violenței explicite care populează jocurile video, programele TV și filmele."

Bluza Jessicăi era ruptă până la mijloc. Purta un sutien de culoarea piersicii care-i lăsa partea de sus a sânilor expusă. Aceștia tremurau și se mișcau odată cu respirația ei. Își dezgoli dinții — oare era un surâs? — și Jude văzu că erau pătați de sânge.

Ea spuse:

— Dacă ați venit să mă omorâți, trebuie să știți că nu mă tem de moarte. Tatăl meu vitreg mă va aștepta de cealaltă parte cu brațele deschise.

— Pun pariu că abia aștepți asta, zise Jude. Îmi imaginez că voi doi ați fost foarte apropiați. Cel puțin până când Anna a fost destul de mare și a început s-o fută pe ea în locul tău.

37

Una dintre pleoapele Jessicăi McDermott Price se zbătea: o picătură de transpirație în gene, gata să cadă. Buzele ei, rujate într-o nuanță intensă de roșu, aproape negru, erau încă lățite dezvelindu-i dinții, însă nu mai era vorba de un surâs. Era o grimasă de furie și confuzie.

— N-ai dreptul să vorbești despre el. A curățat de pe fața pământului gunoaie mai urâte decât tine.

— Ai pe jumătate dreptate, zise Jude.

Și el respira repede, însă era puțin surprins de siguranța din vocea sa.

— Ați călcat amândoi într-un morman de gunoi când v-ați pus cu mine. Spune-mi ceva, l-ai ajutat și tu s-o omoare, ca s-o împiedici

să vorbească despre ce-a făcut el? Ai privit cum propria ta soră sângera de moarte?

— Fata care s-a întors în casa asta nu mai era sora mea. Nu semăna deloc cu ea. Sora mea era deja moartă pe când ai terminat tu cu ea. Ai distrus-o. Fata care s-a întors la noi era numai venin. Ce lucruri spunea! Ce amenințări făcea! Că-l trimite pe tata la închisoare. Că mă trimite pe mine la închisoare. Iar Craddock nu s-a atins nici măcar de-un fir de păr de pe capul ăla de trădătoare al ei. Craddock o iubea. A fost cel mai bun om din lume.

— Tatălui tău vitreg îi plăcea să fută fetițe. Mai întâi pe tine, apoi pe Anna. Am știut-o tot timpul.

Acum stătea aplecat deasupra ei. Se simțea puțin ametit. Soarele intra pieziș prin geamurile de deasupra chiuvetei și aerul era cald și închis, mirosea puternic a parfum de iasomie, parfumul cu care se dăduse ea. De cealaltă parte a bucătăriei, o ușă glisantă era parțial deschisă și dădea spre o verandă închisă, cu podea din santal băițuit și dominată de o masă acoperită cu o broderie. O pisică mare cu păr lung era acolo, uitându-se temătoare de pe masă, cu părul zburlit. Vocea de la radio turuia despre conținutul downloadabil. Era ca sunetul albinelor zumzăind într-un stup. O asemenea voce te putea adormi.

Jude se uită peste umăr la radio, dorindu-și să-i tragă una cu levierul și să-l facă să tacă. Apoi văzu fotografia de lângă el și uită de asta. Era o poză de douăzeci pe douăzeci și cinci într-o ramă argintie din care surâdea Craddock. Purta costumul lui negru, cu nasturii cât niște arginți scânteind, și ținea o mână pe pălărie, de parcă ar fi fost pe cale s-o ridice în semn de salut. Cealaltă mână o ținea pe umărul fetiței, fiica Jessicăi, care semăna atât de tare cu Anna, cu fruntea ei lată și ochi albaștri depărtați. Fața ei arsă de soare, în poză, era nezâmbitoare, impenetrabilă, fața cuiva care așteaptă să coboare dintr-un lift lent, o expresie complet golită de sentiment. Acea expresie o făcea pe fată să semene cu Anna mai mult ca orice, Anna în culmea uneia dintre depresiile ei. Jude găsi asemănarea tulburătoare.

Jessica se târa pe podea, profitând de neatenția lui ca să se îndepărteze. El o prinse iar de bluză și încă un nasture zbură prin aer. Bluza îi atârna de pe umeri acum, desfăcută până la brâu. Cu dosul unui braț, Jude își șterse transpirația de pe frunte. Nu terminase încă de vorbit.

— Anna n-a spus niciodată deschis că a fost molestată în copilărie, dar se străduia așa tare să evite întrebarea asta, că era de-a dreptul evident. Apoi, în ultima scrisoare pentru mine, mi-a scris că era sătulă să păstreze secrete, că nu mai suportă. La suprafață, sună ca o declarație de sinucidere. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama ce voia de fapt să spună prin asta, că vrea să-și ia o piatră de pe inimă spunând adevărul. Despre cum tatăl ei vitreg obișnuia să-i inducă transe ca să poată face cu ea ce poftea. Și era tare priceput — o putea face să uite pentru o vreme, dar nu-i putea șterge complet amintirea a ceea ce i-a făcut. Continua să-și aducă aminte, ori de câte ori avea câte o cădere emoțională. În cele din urmă, în adolescență, presupun, s-a prins, a înțeles ce urmărise el. Anna a fugit mulți ani de asta. A fugit de el. Numai că eu am pus-o într-o tren și am trimis-o înapoi, și ea a ajuns din nou să dea piept cu el. Și a văzut ce bătrân este și cât de aproape de moarte. Și poate c-a ajuns la concluzia că nu mai trebuie să fugă de nimic.

Așa că a amenințat că va spune ce i-a făcut Craddock. Am nimerit-o? A spus că va spune tuturor, că îl va da pe mâna legii. Din cauza asta a ucis-o el. I-a mai indus o transă si i-a tăiat venele în vană. I-a spălat creierul și a pus-o în cadă și i-a retezat venele și a privit-o cum sângerează, a stat acolo și a privit...

— Tu să taci despre el, zise Jessica pe o voce ascuțită, înțepătoare. Acea ultimă noapte a fost îngrozitoare. Lucrurile pe care i le-a spus și i le-a făcut tatei au fost îngrozitoare. L-a scuipat. A încercat să-l omoare, a încercat să-l împingă pe scări, pe el, un bătrân șubred. Ne-a amenințat pe toți. A spus că o s-o ia pe Reese de lângă noi. A spus că te va folosi pe tine și banii tăi și avocații tăi și că-l va trimite la închisoare.

— Craddock n-a făcut decât ceea ce era necesar să facă, hă? zise Jude. A fost de-a dreptul un gest de autoapărare.

O expresie apăru pentru o fracțiune de secundă pe fața Jessicăi, apăru și dispăru atât de repede că Jude crezu că-i joacă feste vederea. Dar pentru o clipă colțurile gurii ei părură să tresară într-un surâs murdar, viclean, dezgustător. Se ridică puțin mai bine în șezut. Când vorbi din nou, tonul ei era deopotrivă dojenitor și tânguitor.

— Sora mea era bolnavă. Era confuză. Avea temperament de sinucigaș de mult timp. Anna și-a tăiat venele în cadă așa cum

toată lumea știa c-o va face până la urmă, și nimeni nu poate combate asta.

— Anna poate combate, zise Jude, și când văzu confuzia de pe chipul Jessicăi, adăugă: În ultima vreme, am avut ocazia să ascult vorbind tot felul de oameni morți. Știi, n-a avut niciodată logică. Dacă voiai să trimiți o fantomă ca să mă bântuie, de ce n-ai trimis-o pe ea? Dacă moartea ei a fost din vina mea, de ce să-l trimiți pe Craddock? Dar tatăl tău vitreg nu-mi vrea pielea pentru ceea ce am făcut *eu*, ci pentru ceea ce a făcut *el*.

— Cine te crezi, totuși, să-l faci *pe el* molestator de copii? Ce diferență de vârstă e între tine și târfa din spatele tău? Treizeci de ani? Patruzeci?

— Ai grijă ce spui, zise Jude, strângând mâna pe levier.

— Tatăl meu vitreg a meritat tot ce a cerut de la noi, continuă Jessica, acum nemaiputând să tacă. Am înțeles întotdeauna asta. Și fiica mea a înțeles-o. Dar Anna a făcut totul să pară murdar și oribil și l-a amenințat că e violator, când el, de fapt, nu i-a făcut nimic lui Reese ce ei să nu-i placă. Ar fi stricat ultimele zile ale lui Craddock pe pământ, doar ca să crească în ochii tăi, ca să te facă să ții din nou la ea. Iar acum vezi unde ajungi cu asta, întorci oamenii împotriva propriilor familii. Îți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala.

— O, Dumnezeule, spuse Marybeth. Dacă spune ce cred eu că spune, asta-i cea mai aiurea discuție pe care am auzit-o vreodată.

Jude puse genunchiul între picioarele Jessicăi și o lipi cu spatele de podea cu mâna stângă, cea beteagă.

— Ajunge. Dacă mai aud o vorbă despre ce a meritat tatăl tău vitreg și despre cât de mult v-a iubit pe toate trei, o să vomit. Cum scap de el? Spune-mi cum să-l fac să dispară și-o să plecăm de aici, și cu asta, basta.

O spunea, dar nu știa dacă era chiar adevărat.

— Ce soartă a avut costumul? întrebă Jessica.

— Ce importanța dracului are asta?

— E distrus, așa-i? Ai cumpărat costumul mortului și acum e distrus, și nu mai ai cum să scapi de el. Toate achizițiile sunt finale. Marfa cumpărată nu se primește înapoi, mai ales când marfa a fost stricată. S-a terminat. Sunteți morți. Tu și târfa asta care e cu tine. N-o să se oprească până n-o să ajungeți amândoi sub pământ.

Jude se aplecă înainte, îi puse levierul peste gât și apăsă puțin. Femeia începu să se sufoce. Jude spuse:

— Ba nu. Nu accept asta. Ar fi bine, futu-i, să existe o modalitate, că dacă nu... Ia dracului mâinile de pe mine.

Mâinile ei îl trăgeau de catarama curelei. El se crispă la atingerea ei, ridicându-i levierul de pe gât și ea începu să râdă.

— Haide. Deja ai smuls bluza de pe mine. Nu ți-ai dorit niciodată să te poți lăuda că ai futut două surori? întrebă ea. Pun pariu că iubitei tale i-ar plăcea să asiste.

— Nu mă atinge.

— Ascultă-te. Barosanul. Marea vedetă rock. Ți-e teamă de mine, ți-e teamă de tatăl meu, ți-e teamă de tine însuți. Bun. Așa și trebuie. O să mori. De propria-ți mâna. Îți văd semnele morții peste ochi.

Își mută privirea la Marybeth.

— Le ai și tu, scumpo. Înainte să-și ia singur viața, iubitul ăsta al tău o să-ți facă și ție de petrecanie, să știi. Mi-ar plăcea să fiu de față și să văd totul cu ochii mei. Aș vrea să văd cum o face. Sper c-o să te taie, sper c-o să-ți taie fețișoara aia de târâtură...

Apoi levierul se întoarse la gâtul Jessicăi și Jude apăsa cu toată forța. Ochii femeii se bulbucară și limba îi ieși din gură. Încercă să se ridice în coate. El o trânti înapoi jos, lovind-o cu capul de podea.

— Jude, spuse Marybeth. Nu, Jude.

El slăbi priza, permițându-i să ia o gură de aer — și Jessica strigă. Era prima dată când striga. Jude apăsă din nou, întrerupând sunetul.

— Garajul, zise Jude.

— Jude.

— Închide ușa de la garaj. O să audă toată strada asta futută.

Jessica dădu să-l zgârie pe față. Mâinile lui erau mai lungi decât ale ei și se lăsă pe spate, departe de atacul unghiilor femeii. Îi izbi craniul de podea a doua oară.

— Dacă mai strigi o dată, te omor în bătaie chiar aici. O să ridic puțin chestia asta de pe gâtul tău și ai face bine să începi să vorbești, și ai face bine să-mi spui cum să-l fac să dispară. Ce zici dacă ai comunica direct cu el? Cu o tablă Ouija sau ceva? Poți să-l faci să înceteze?

Slăbi din nou presiunea și femeia strigă a doua oară — o nouă mai lungă, sfredelitoare dată, care se pierdu într-un râset cârâit. El îi trase un pumn în plexul solar și-i tăie răsuflarea, reducând-o la tăcere.

— Jude, zise Marybeth din nou, din spatele său. Se dusese să închidă ușa garajului, dar deja se întorsese.

— Mai târziu.

— Jude.

— Ce-i? se răsti el, răsucindu-se din mijloc ca să-i arunce o privire piezișă.

Într-o mână, Marybeth ținea poșeta lucioasă a Jessicăi Price, o ținea ridicată în aer ca s-o vadă el. Numai că nu era nicidecum o poșetă. Era un sufertaș de școală, cu o fotografie lucioasă cu Hilary Duff pe-o parte.

Jude încă se uita nedumerit la Marybeth și la sufertaș — nu înțelegea de ce voia ea să i-l arate, ce importanță avea — când Bon începu să latre, un lătrat vârtos, răsunător care-i ieșea din străfundul pieptului. Când Jude întoarse capul la ce lătra, auzi încă un zgomot, un declic metalic, inconfundabilul sunet al cuiva care trage cocoșul unui pistol.

Fata, fiica Jessicăi Price, intrase pe ușa glisantă de sticlă a verandei. De unde apăruse revolverul, Jude habar nu avea. Era un Colt enorm, de calibru 45, cu intarsii de ivoriu și țeavă lungă, atât de greu că fata abia îl putea ține ridicat. Se uita înverșunată de sub șuvițele bretonului. O peliculă de transpirație îi lucea pe buza superioară. Când vorbi, se auzi vocea Annei, deși lucrul cu adevărat șocant era calmul pe care îl degaja.

— Las-o pe mama în pace, zise ea.

38

Omul de la radio spuse: „Care e principalul produs de export al Floridei? Ați spune portocalele — dar în cazul acesta v-ați afla în eroare."

Pentru un moment, aceasta fu singura voce care se auzi în încăpere. Marybeth îl ținea din nou pe Angus de zgardă și-l trăgea în spate. Și nu era un lucru ușor. Cățelul se împotrivea cu toată

voința și din toată forța mușchilor, iar Marybeth trebuia să țină ambele călcâie bine înfipte în pardoseală ca să nu-l scape. Angus începu să mârâie, un sunet jos, gâtuit, un mesaj de amenințare perfect clar. La auzul lui, Bon reîncepu și ea să latre, un hămăit exploziv după altul.

Marybeth vorbi prima.

— Nu trebuie să-l folosești. Plecăm. Haide, Jude. Hai s-o ștergem de aici. Hai să luăm cățeii și să plecăm.

— Nu-i scăpa din ochi, Reese! strigă Jessica. Au venit să ne omoare!

Jude întâlni privirea lui Marybeth și făcu semn din cap spre ușa garajului.

— Pleacă de aici, îi spuse.

Se ridică în picioare, un genunchi pocnindu-i — încheieturi bătrâne — punând o mână pe tejghea ca să se ajute. Apoi se uită la fetiță, o privi drept în ochi peste pistolul îndreptat spre el.

— Vreau doar să-mi iau cățelul, spuse. Și n-o să vă mai deranjăm. Bon, hai aici.

Bon lătra, iar și iar, în spațiul dintre Jude și Reese. Jude făcu un pas spre cățea vrând s-o apuce de zgardă.

— Nu-l lăsa să se apropie de tine! strigă Jessica. O să încerce să-ți ia pistolul!

— Rămâi acolo, spuse fetița.

— Reese, zise el, rostindu-i numele ca să o liniștească și ca să-i câștige încrederea. Știa și el unu sau două lucruri despre arta persuasiunii psihologice. Acuma las ăsta jos. — Ridică levierul ca să-l vadă fetița, apoi îl așează pe tejghea. — Uite. Acum tu ai pistolul și eu sunt neînarmat. Vreau doar să-mi iau cățelul.

— Hai să mergem, Jude, spuse Marybeth. O să vină și Bonnie după noi. Hai s-o ștergem numa' de aici.

Ea era acum în garaj și se uita prin deschizătura ușii de la bucătărie. Angus lătră pentru prima dată. Sunetul lui reverberă între podeaua de ciment și tavanul înalt.

— Vino la mine, Bon, spuse Jude, dar Bon îl ignoră, făcând în schimb jumătate de salt spre Reese.

Umerii fetiței tresăriră de spaimă. Îndreptă pistolul spre cățea o clipă, apoi înapoi spre Jude.

Jude mai făcu un pas târșâit spre Bon, era aproape să ajungă la zgarda ei.

— Nu te apropia de ea! strigă Jessica, și Jude făcu o mișcare grăbită la marginea câmpului său vizual.

Jessica se târa pe pardoseală, iar când Jude se întoarse, ea se opinti în picioare și se năpusti spre el. El văzu scânteierea unui obiect neted și alb din mâna ei, dar nu știu ce era până când nu-i ajunse chiar în față — un ciob mare de porțelan, o bucată de farfurie spartă. Femeia dădu să i-l înfigă în ochi, dar el întoarse capul și ciobul i se înfipse în obraz.

Ridică brațul stâng în aer și o plesni cu cotul peste maxilar. Își smulse bucata de farfurie spartă din față și o aruncă în lături. Găsi cu cealaltă mână levierul pe tejghea și-l avântă spre gâtul Jessicăi, simțind lovitura și auzindu-i bufnetul solid, cărnos. Văzu ochii femeii zdruncinându-se în orbite.

— Nu, Jude, nu! strigă Marybeth.

La asta, el pivotă și se lăsă în jos. Zări fetița o fracțiune de secundă, îi văzu fața uluită și ochii larg căscați, după care pistolul din mâinile ei se declanșă. Sunetul pe care îl produse fu asurzitor. O vază, plină cu pietricele albe și cu câteva orhidee de ceară așezate peste ele, explodă pe tejghea. Cioburi de sticlă și pietricele zburară prin aer în jurul său.

Fetița se împletici în spate. Călcâiul i se împiedică de marginea covorului și aproape căzu. Bon sări la ea, dar Reese se îndreptă pe picioare și, când cățeaua ajunse la ea — lovind-o destul de tare ca s-o doboare la pământ — pistolul se declanșă din nou.

Glonțul o nimeri pe Bon jos, în abdomen, și-i făcu partea de jos a corpului să se ridice în aer. Câinele execută atunci o tumbă completă. Se lovi de ușile dulapului de sub chiuvetă. Ochii îi erau albi, dați peste cap, și avea gura deschisă. Atunci, câinele negru de fum dinlăuntrul ei ieși printre maxilare, ca un spirit țâșnind din lampa lui Aladin, și străbătu încăperea, trecând pe lângă fetiță și ieșind în verandă.

Pisica ghemuită pe masă îl văzu ieșind și chirăi, blana cenușie zburlindu-i-se pe spinare. Sări în dreapta când câinele de fum negru puse labele pe masă. Umbra-Bon dădu să muște pisica de coadă, apoi sări după ea. Când spiritul lui Bon era în cădere spre podea, trecu printr-o rază de lumină intensă de dimineață și dispăru din vedere.

Jude scrută locul în care neverosimilul câine de umbră neagră dispăruse, prea uluit pentru o clipă ca să mai facă altceva decât

să-i simtă lipsa. Simți un fior de mirare, un fior atât de intens că era un soi de șoc electric. Simți că avusese privilegiul să zărească ceva frumos și etern.

Apoi se uită la corpul mort al lui Bon. Rana din stomac era o oroare, o gură însângerată, un ghem albastru de intestine revărsate afară. Panglica lungă și roz a limbii îi atârna obscen din gură. Părea imposibil că putuse fi atât de tare sfâșiată; părea că ar fi fost eviscerată, nu împușcată. Sângele era pretutindeni, pe pereți, pe dulap, pe el, se întindea pe podea într-o baltă neagră. Bon era deja moartă când căzuse la podea. Imaginea ei îi provocă un alt fel de șoc electric, o vibrație e terminațiilor nervoase.

Întoarse privirea incredulă spre fetiță. Se întrebă dacă ea văzuse câinele de fum negru când acesta trecuse valvârtej pe lângă ea. Aproape că-i venea să întrebe, dar nu putea vorbi, rămăsese pentru moment fără cuvinte. Reese stătea ridicată în coate, îndreptând Coltul spre el cu o mână.

Nimeni nu vorbi și nici nu se mișcă, și în acea acalmie se auzi vocea sforăitoare de la radio: „Armăsari sălbatici mor de inaniție în rezervația naturală Yosemite după luni de secetă, iar experții se tem că multi altii vor muri dacă nu se iau măsuri cât mai degrabă. Mama ta o să moară dacă nu-l împuști. Și tu o să mori."

Reese nu dădea semne că ar fi auzit ce spunea omul de la radio. Poate că nici nu auzea, nu la nivel conștient. Jude aruncă o privire spre radio. În fotografia de lângă aparat, Craddock stătea în continuare cu mâna pe umărul lui Reese, dar acum ochii îi erau acoperiți de urmele morții.

„Nu-l lăsa să se apropie mai mult. A venit să vă omoare pe amândouă", spuse vocea de la radio. „Împușcă-l, Reese. Împușcă-l."

Trebuia să reducă radioul la tăcere, trebuia să-și fi urmat impulsul de a-l sfărâma mai devreme. Se întoarse spre tejghea, mișcându-se puțin prea repede, și călcâiul îi fugi de sub el, alunecând în sângele de pe jos cu un scârțâit puternic. Se clătină și făcu un pas lung înapoi spre Reese. La aceasta, ochii ei se căscară de panică. Jude ridică mâna dreaptă într-un gest menit să o calmeze, apoi, în ultimul moment, își dădu seama că ținea levierul în pumn și că gestul putea să pară amenințător.

Fata apăsă trăgaciul și glonțul nimeri levierul cu un *bong* răsunător, ricoșă în sus și-i reteză degetul arătător. O ploaie de sânge cald îi năpădi fața. Întoarse capul și se uită cu gura căscată la

propria-i mână, la fel de uluit de minunea dispariției degetului cum fusese de miracolul dispariției câinelui negru. Mâna care ținea acordurile. Aproape tot degetul era spulberat. Încă mai strângea levierul cu degetele rămase. Îi dădu drumul. Acesta zăngăni pe pardoseală.

Marybeth îl strigă pe nume, dar vocea ei era atât de îndepărtată încât parcă s-ar fi aflat afară în stradă. Abia o mai auzea peste țiuitul din urechi. Se simțea periculos de ametit, avea nevoie să stea jos. Dar nu se așeză. Puse mâna stângă pe tejghea și începu să bată în retragere, îndreptându-se încet spre Marybeth și spre garaj.

În bucătărie mirosea puternic a cordită, a metal încins. Ținea mâna dreaptă sus, îndreptată spre tavan. Ciotul arătătorului nu sângera prea tare. Sângele îi uda palma, scurgându-i-se pe interiorul brațului, însă era o scurgere ușoară, și asta îl surprinse. Nici durerea nu era așa rea. Ce simțea era mai mult o senzație neplăcută de greutate, de presiune concentrată în ciotul degetului. Nu-și simțea deloc obrazul înjunghiat. Se uită la podea și văzu că lăsa o dâră de picături grase de sânge și amprente de bocanc roșii.

Imaginea pe care o vedea părea deopotrivă mărită și distorsionată, de parcă ar fi avut un acvariu de pește tras peste cap. Jessica Price era în genunchi și se ținea cu mâinile de gât. Avea fața roșie și umflată, de parcă ar fi suferit o gravă reacție alergică. Jude aproape că râse. Cine nu era alergic la o țeavă care te apasă pe gât? Apoi își spuse că reușise să-și mutileze ambele mâini în doar trei zile și se luptă cu o pornire aproape convulsivă de a chicoti. Va trebui să învețe să cânte la chitară cu picioarele.

Reese se uita la el prin perdeaua de fum negricios de pistol, cu ochii căscați de șoc — și întrucâtva rugători — și cu pistolul pe podea lângă ea. El flutură mâna bandajată spre ea, deși nici el nu era sigur ce trebuia să însemne gestul acesta. Bănuia că încerca să-i spună că este bine, să nu-și facă probleme. Îl îngrijora cât de palidă arăta. Copila nu avea să-și mai revină niciodată după experiența asta, și nimic din toate astea nu era din vina ei.

Apoi Marybeth îl prinse de braț. Erau în garaj. Nu, erau afară din garaj, în văpaia albă a soarelui. Angus îi puse labele din față pe piept și Jude aproape că pică la pământ.

— Coboară de pe el! strigă Marybeth, însă vocea ei părea în continuare foarte departe.

Jude voia cu toată ființa să stea jos — chiar acolo în parcare, unde să-i poată bate soarele peste față.

— Nu, zise Marybeth când el începu să se lase spre ciment. Nu. Mașina. Haide.

Îl trase de braț cu ambele mâini ca să-l țină în picioare.

El se clătină în față, se sprijini de ea, îi puse un braț pe după umeri și străbătură împreună cu pas grăbit aleea din fața casei, doi adolescenți drogați la balul de absolvire, încercând să danseze pe „Stairway". De data aceasta, Jude chiar râse. Marybeth se uită la el cuprinsă de teamă.

— Jude. Trebuie să mă ajuți. Nu te pot ține numai eu. N-o să ajungem dacă te prăbușești.

Urgența din vocea ei îl îngrijoră, îl făcu să-și dorească să se străduiască mai mult. Inspiră adânc și se uită spre bocancii săi Doc Martens. Se concentră să-i facă să înainteze târșâit. Asfaltul de pe jos era al naibii de lipicios. Avea impresia că încearcă să umble beat pe o plasă elastică. Pământul părea să i se curbeze sub picioare și cerul se înclina periculos.

— La spital, zise ea.

— Nu. Știi de ce.

— Trebuie...

— Nu trebuie. O să opresc eu sângerarea.

Oare cine-i răspundea lui Marybeth? Suna ca propria sa voce, surprinzător de sigură.

Ridică privirea, văzu Mustangul. Lumea se învârtea în jurul lui, un caleidoscop de curți de-un verde prea intens, grădini de flori, fața albă ca varul, îngrozită a lui Marybeth. Era așa aproape că nasul lui era de-a dreptul îngropat în podoaba ei de păr negru, plutitor. Inhală adânc ca să-i inspire mirosul transpirației, un miros liniștitor, apoi izul de cordită și câine mort îl făcu să se crispeze.

Dădură ocol mașinii și Marybeth îl aruncă pe scaunul pasagerului. Apoi se grăbi prin fața Mustangului, îl prinse pe Angus de zgardă și începu să-l tragă spre portiera din partea șoferului.

Tocmai dibuia s-o deschidă când camioneta lui Craddock ieși din garaj, cu roțile țipând pe ciment, cu fum negru învolburându-se în urma ei și cu Craddock la volan. Mașina sări peste bordura aleii și aterizează pe peluză cu un bufnet. Lovi gărduletul și-l culcă la pământ, sări peste trotuar și aterizează în drum.

Marybeth îi dădu drumul lui Angus și se aruncă peste capota mașinii, alunecând pe burtă, chiar înainte ca mașina lui Craddock să izbească lateralul Mustangului. Forța impactului îl aruncă pe Jude în portiera pasagerului. Coliziunea făcu Mustangul să se rotească, așa încât partea din spate ajunse în drum și cea din față urcă pe trotuar, totul atât de repede că Marybeth fu catapultată de pe capotă și aruncată la pământ. Camioneta lovi mașina lor iscând un ciudat scrâșnet de plastic și un scâncet sfredelitor.

Cioburi de sticlă căzură ropotind în drum. Jude se uită și văzu decapotabila vișinie a Jessicăi McDermott Price în stradă lângă Mustang. Camioneta dispăruse. Nu fusese niciodată acolo. Oul alb al airbagului explodase din volan și Jessica își ținea capul în ambele mâini.

Jude știa că trebuia să simtă ceva — o urmă de urgență, de alarmă — dar simțea doar că plutește. Avea urechile înfundate și înghiți de câteva ori ca să le desfunde.

Se desprinse de portiera pasagerului, se uită să vadă ce se întâmplase cu Marybeth. Fata ședea în capul oaselor pe trotuar. Nu avea de ce să se îngrijoreze. Era bine. Ca și el, părea năucă, clipea în lumina soarelui, cu o zgârietură lată pe vârful bărbiei și cu părul în ochi. Se uită înapoi la decapotabilă. Geamul șoferului era coborât — sau căzuse în drum — și mâna Jessicăi atârna inert afară. Restul corpului ei era lăsat în scaun, unde nu se vedea.

Undeva, cineva începu să strige. Părea a fi o fetiță. Striga după mama ei.

Lui Jude îi curgea transpirație, sau poate sânge, în ochiul drept și-l înțepa. Fără să se gândească, ridică mâna dreaptă să se șteargă și dădu peste frunte cu ciotul arătătorului. Avu impresia că atinge o plită încinsă. Durerea îi săgetă tot brațul și pieptul, unde înflori în altceva, o dispnee și o senzație glacială de gâdilat sub osul stern — o senzație deopotrivă îngrozitoare și cumva fascinantă.

Marybeth veni pe picioare nesigure prin fața Mustangului și trase de portiera șoferului. Îndoită cum era, aceasta scrâșni. Fata avea în brațe ceva care semăna cu o geantă uriașă de voiaj neagră. Geanta picura. Nu — nu era o geantă de voiaj. Era Angus. Ea trase scaunul șoferului în față și-l împinse pe bancheta din spate înainte să urce.

Jude se întoarse când ea porni mașina, simțind nevoia și, totodată, nedorindu-și deloc să se uite în spate la câinele său.

Angus ridică ochii umezi, cețoși și injectați ca să se uite la el. Scânci încet. Avea picioarele din spate zdrobite. Un os roșu se ițea, chiar deasupra încheieturii, prin blana unuia.

Judas se uită de la Angus la Marybeth, cu maxilarul zgâriat ridicat ferm în aer, cu buzele strânse într-o linie subțire, încordată. Bandajele care îi înfășurau mâna dreaptă înfiorător de zbârcită erau ude leoarcă. Ele și ambele mâini. Aveau să se îmbrățișeze reciproc cu cârlige, în loc de mâini, până să se termine povestea asta.

— Uită-te la noi trei, zise Jude. Ce mai imagine formăm!

Tuși. Senzația de înțepături în piept se retrăgea... dar foarte încet.

— O să găsesc un spital.

— Fără spital. Du-te pe autostradă.

— Dacă nu mergi la spital, poți să mori.

— Dacă mergem la spital, mor cu siguranță. Și-o să mori și tu. Craddock o să ne termine ușor. Atâta vreme cât Angus e în viață, aveam o șansă.

— Ce-o să poată Angus să...

— Lui Craddock nu i-e frică de câine. I-e frică de câinele *dinlăuntrul* câinelui.

— Despre ce tot vorbești, Jude? Nu înțeleg.

— Apasă pedala. Pot eu să opresc sângerarea la deget. Nu-i decât un deget amărât. Intră numai pe autostradă. Mergi spre vest.

Ridică mâna dreaptă în aer, lângă cap, ca să încetinească sângerarea. Acum începea să gândească. Nu că ar fi trebuit să gândească pentru a ști încotro mergeau. Singurul loc în care se puteau duce.

— Ce dracu-i la vest? întrebă Marybeth.

— Louisiana, spuse el. Casa părintească.

39

Trusa de prim-ajutor care îi însoțise încă din New York era pe podea, lângă bancheta din spate. Mai era o singură rolă mică de pansament, câteva ace de siguranță și ibuprofen în blistere scli-

pitoare, greu de desfăcut. Jude luă ibuprofenul întâi, rupând blisterul cu dinții și înghițindu-le pe sec, șase în total, 1.200 de miligrame. Nu fu de ajuns. Încă își simțea mâna de parcă ar fi fost un calup de fier încins pe o nicovală, pe care era încet și metodic bătută să se aplatizeze.

În același timp, durerea împiedica ceața să i se lase peste minte, era o ancoră pentru conștientul său, un odgon care-l ținea legat de realitate: autostrada, bornele kilometrice verzi care treceau într-o clipită pe lângă ei, aerul condiționat care zăngănea.

Nu era sigur cât de mult își va păstra capul limpede și voia să folosească tot timpul pe care-l avea ca să explice lucrurile. Vorbi fără oprire, printre dinții încleștați, în vreme ce își înfășura pansament peste mâna rănită.

— Ferma tatălui meu este chiar dincolo de granița Louisianei, în Moore's Corner. Putem ajunge acolo în mai puțin de trei ore. N-o să sângerez de tot în trei ore. Tata e bolnav, rareori e conștient. E o femeie bătrână acolo, o mătușă prin alianță, o infirmieră. Ea are grijă de el. E plătită pentru asta. Are morfină. Ca să-i aline durerile. Și sunt și câini. Cred că sunt... O, futu-i mama mă-sii. O, măiculiță. Tâmpenia naibii. Doi câini. Ciobănești, ca ai mei. Niște animale ale dracu' de aprige.

Când termină cu pansamentul, îl prinse cu ace de siguranță. Cu ajutorul degetelor de la picioare, își scoase bocancii. Își trase o șosetă peste mâna dreaptă. Pe cealaltă șosetă o înfășură în jurul încheieturii și o înnodă destul de strâns cât să încetinească, dar nu să blocheze circulația sângelui. Se uită la păpușa de ciorapi care era mâna sa și încercă să se gândească dacă poate învăța să țină acordurile fără degetul arătător. Putea oricând să cânte pe sistem *slide*. Sau ar putea reveni la mâna stângă, cum cânta în copilărie. Gândindu-se la asta, începu iar să râdă.

— Termină cu asta, zise Marybeth.

El încleștă dinții din spate, se forță să înceteze, trebui să admită că până și lui i se părea un râset isteric.

— Nu crezi c-o să ne denunțe la poliție? Mătușica asta a ta? Nu crezi c-o să vrea să-ți cheme un doctor?

— N-o să facă asta.

— De ce nu?

— N-o să-i dăm voie.

După asta, Marybeth nu spuse nimic o vreme. Conduse constant, automat, depășind pe banda de depășire, apoi reintrând pe banda de croazieră, menținând viteza la o sută zece kilometri. Ținea volanul ușor cu mâna stângă, cea albă, zbârcită, rănită, și nu-l atingea deloc cu mâna dreaptă, cea infectată.

În cele din urmă, spuse:

— Cum crezi că se va sfârși povestea asta?

Jude nu-i răspunse la întrebare. Răspunse în schimb Angus — un scâncet vlăguit, sfâșietor.

40

Jude încercă să fie atent la drum, în spatele lor, căutând din priviri vreo mașină a poliției, sau camioneta mortului, dar la primele ore ale după-amiezii își sprijini capul de geam și închise ochii pentru un moment. Roțile scoteau un sunet hipnotic pe șosea, un *vum-vum-vum* monoton. Aerul condiționat, care nu zăngănise niciodată înainte, zăngănea când nici nu te așteptai, în reprize. Și asta avea asupra lui un efect hipnotic, modul cinic în care elicele vibrau furios și apoi tăceau, vibrau și tăceau.

Lucrase luni întregi la recondiționarea Mustangului și Jessica McDermott Price făcuse prăpăd din el într-o singură clipă. Jessica îi făcuse lucruri care el credea că le pățesc doar personajele din cântecele country-western, distrugându-i mașina, cățeii, făcându-l să-și lase casa și transformându-l într-un proscris. Dar era și comic. Cine ar fi crezut că spulberarea unui deget și pierderea a jumătate de litru de sânge îți putea accentua așa bine simțul umorului?

Nu. Nu era comic. Era important să nu râdă din nou. Nu voia s-o sperie pe Marybeth, nu voia ca fata să creadă că-și pierde mințile.

— Îți pierzi mințile, zise Jessica Price. Nu te duci nicăieri. Trebuie să te calmezi. Stai să-ți aduc ceva care să te relaxeze și o să stăm de vorbă.

La sunetul vocii ei, Jude deschise ochii.

Ședea într-un scaun de răchită, lângă perete, în holul întunecat de la etajul casei Jessicăi Price. Nu văzuse niciodată cum arăta la etaj, nu ajunsese atât de departe în casa ei, dar tot știu imediat

unde se afla. Își dădea seama după fotografii, marile portrete înrămate agățate pe pereții lambrisați cu lemn de esență tare. Una era o poză de școală a lui Reese, cam pe la opt ani, pozând în fața unei perdele albastre și surâzând, arătându-și proteza de îndreptare a dinților. Urechile îi ieșeau în evidență: simpatica pământului.

Celălalt portret era mai vechi, culorile se șterseseră puțin. Înfățișa un căpitan falnic, lat în umeri, care, cu fața lui lungă și îngustă, ochii azurii și gura mare și cu buze subțiri, aducea mai mult decât în treacăt cu Charlton Heston. Privirea lui Craddock în acea poză era lungă și arogantă în același timp. Treci și fă douăzeci de flotări.

În stânga lui Jude, mai încolo pe coridor, se afla larga scară principală, care urca dinspre antreu. Anna era la jumătatea scărilor, Jessica puțin în spatele ei. Anna era roșie la față, prea slabă, osul de la încheieturile mâinilor și coatele reliefându-se sub piele, iar hainele atârnau lălâi pe ea. Nu mai era o *goth*. Fără machiaj, fără ojă neagră, fără cercei în urechi sau în nas. Purta o bluză albă, un șort de-un roz șters și tenișii cu șireturile desfăcute. Era posibil ca părul să nu-i fi fost pieptănat de câteva săptămâni. Ar fi trebuit să arate îngrozitor, neîngrijită și înfometată, dar nu era așa. Era la fel de frumoasă ca oricând în vara pe care o petrecuseră în hambar, lucrând la Mustang cu cățeii la picioare.

La vederea ei, Jude simți un fior aproape copleșitor de emoție: șoc și jind și adorație toate laolaltă. Cu greu îndură să simtă atâtea deodată. Poate erau mai multe sentimente decât și realitatea dimprejurul său putea îndura — lumea se curbă la marginea câmpului său vizual, deveni încețoșată și distorsionată. Holul se dovedi a fi un coridor din *Alice în Țara Minunilor*, prea mic la un capăt, cu uși mici prin care ar putea intra doar o pisică de casă, și prea mare la celălalt, portretul lui Craddock extinzându-se până ce ajunse un portret în mărime naturală. Vocile femeilor de pe scări se îngroșară și se alungiră până la incoerență. Era ca și când ai asculta un disc încetinindu-și rotația după ce picapul a fost brusc scos din priză.

Jude avusese intenția să o strige pe Anna, voia mai mult ca orice să se ducă la ea — dar când lumea se deformă așa, el se lipi mai bine de scaun, cu inima gonind de nebună. După o clipă, vederea i se limpezi, holul se uniformiză și le putu auzi din nou

clar pe Anna și Jessica. Atunci, el înțelese că viziunea dimprejurul lui era fragilă și că n-o putea forța prea tare. Era important să stea nemișcat, să nu facă nimic pripit. Să facă și să simtă cât mai puțin posibil; doar să privească.

Mâinile Annei erau strânse în pumni mici și osoși, ea urca scările într-o grabă agresivă, așa încât sora ei se împiedica încercând să țină pasul, prinzându-se de balustradă ca să nu cadă de-a rostogolul până la baza scărilor.

— Stai — Anna — *oprește-te!* striga Jessica, recăpătându-și echilibrul, apoi plonjând pe scări în sus ca s-o prindă pe sora ei de mânecă. Ești isterică...

— Ba nu nu sunt nu mă atinge, zise Anna, totul într-o singură propoziție, fără punctuație. Își smuci brațul.

Ajunse pe palier și se întoarse spre sora ei mai mare, care stătea rigidă cu două trepte mai jos, într-o fustă de mătase deschisă la culoare și o bluză de mătase de culoarea cafelei negre. Jessica avea gambele încordate și i se vedeau tendoanele la gât. Făcea o grimasă și în acel moment părea bătrână — nu o femeie de aproximativ treizeci de ani, ci una care se apropie de cincizeci — și speriată. Paloarea ei, mai ales la tâmple, era cenușie, iar colțurile gurii erau ciupite, brăzdate de laba-gâștei.

— Ba *ești*. Îți imaginezi lucruri, ai una dintre fanteziile tale teribile. Nu știi ce e real și ce nu. Nu te poți duce nicăieri în starea asta.

Anna spuse:

— Și astea sunt imaginare? — Ridică plicul din mână. — Pozele astea? — Scoase polaroidele, le desfăcu în evantai într-o mână ca să le vadă Jessica, apoi le aruncă spre ea. — Iisuse! E fiica ta. Are unsprezece ani.

Jessica Price strânse din ochi la instantaneele zburătoare. Acestea căzură pe trepte, în jurul picioarelor ei. Jude observă că Anna mai avea una în mână, pe care o vârî înapoi în plic.

— Știu ce este real, zise Anna. Pentru prima dată în viața mea, poate.

— Craddock, zise Jessica pe o voce slabă, firavă.

Anna continuă:

— Eu plec. Data viitoare când ne vedem, vin cu avocații lui. Vin s-o iau pe Reese.

— Crezi că *el* o să te ajute? spuse Jessica într-o șoaptă tremurată.

Lui? El? Îi luă lui Jude un moment să priceapă că vorbeau despre el. Mâna dreaptă începea să-l mănânce. O simțea umflată și încinsă și înțepată de insecte.

— Sigur că da.

— Craddock, repetă Jessica, acum pe o voce mai puternică, șovăind.

O ușă se deschise pe dreapta lui Jude, mai încolo pe holul întunecat. Se uită spre ea, așteptându-se să-l vadă pe Craddock, dar era Reese. Fetița aruncă o privire pe după canatul ușii, o copilă cu părul blonziu al Annei, cu o șuviță lungă căzându-i peste un ochi. Lui Jude i se făcu milă văzând-o, simți un junghi de durere la vederea ochilor ei mari, îndurerați. Ce lucruri trebuie să vadă unii copii! Totuși — nu erau la fel de rele ca unele dintre lucrurile care îi fuseseră făcute, presupunea el.

— O să iasă la iveală, Jessie. O să iasă totul la iveală, spuse Anna. Mă bucur. Vreau să vorbesc despre asta. Sper să înfunde pușcăria.

— Craddock! strigă Jessica.

Și atunci ușa de vizavi de camera lui Reese se deschise, și o siluetă înaltă, deșirată și colțoasă păși în hol. Craddock era un decupaj negru în umbre, lipsit de trăsături cu excepția ochelarilor cu ramă de corn, cei pe care părea să și-i pună doar din când în când. Lentilele prinseră și concentrară puțina lumină, așa încât străluciră, doi boboci livizi și șterși în semiobscuritate. În spatele lui, în cameră, un aparat de aer condiționat zăngănea, un zumzet egal, ciclic, curios de familiar.

— Ce-i cu zarva asta? întrebă Craddock pe o voce răgușită și mieroasă.

Jessica spuse:

— Anna pleacă. Spune că se întoarce la New York, înapoi la Judas Coyne și c-o să-i pună pe avocații lui...

Anna se uită de-a lungul holului spre tatăl ei vitreg. Nu-l văzu pe Jude. Sigur că nu-l văzu. Obrajii ei erau de-un roșu închis, roșul furiei, cu două pete de absolut nicio culoare pe pomeți. Tremura.

— ... o să cheme avocații și poliția, și-o să spună tuturor că tu și Reese...

— Reese e chiar aici, Jessie, spuse Craddock. Calmează-te. Potolește-te.

— ... și ea... ea a găsit niște poze, termină Jessica fără noimă, zărindu-și abia atunci fiica.

— Adevărat? zise Craddock, părând perfect în largul lui. Anna, iubire. Îmi pare rău că te-ai ambalat. Dar acum nu-i momentul să fugi de acasă așa nervoasă cum ești. E târziu, fată. E aproape amurgul. Ce-ar fi să stăm împreună și să discutăm despre ce te preocupă? Aș vrea să văd dacă nu te pot liniști. Dă-mi doar jumătate de șansă și pariez că pot.

Dintr-odată, Annei părea să-i vină greu să-și găsească vocea. Ochii ei erau goi și luminoși și speriați. Se uită de la Craddock la Reese și-n cele din urmă înapoi la sora ei.

— Ține-l departe de mine, spuse ea. Altfel jur că-l omor.

— Nu poate să plece, îi spuse Jessica lui Craddock. Nu încă.

Nu încă? Jude se întrebă ce însemna asta. Oare Jessica credea că mai erau lucruri de discutat? Lui i se părea că discuția era deja închisă.

Craddock se uită pieziș la Reese.

— Du-te în camera ta, Reese.

Vorbind, întinse mâna ca să o atingă liniștitor pe fetiță pe căpșor.

— *N-o atinge!* țipă Anna.

Mâna lui Craddock încremeni, suspendată în aer, chiar deasupra capului lui Reese — apoi căzu înapoi pe lângă corp.

Ceva se schimbă atunci. În întunericul din hol, Jude nu vedea bine trăsăturile lui Craddock, dar i se păru că detectează o subtilă modificare a limbajului corporal, în poziția umerilor sau în înclinația capului sau în felul în care stătea cu picioarele. Jude se gândi la un om care se pregătește să prindă un șarpe între ierburi.

Într-un final, Craddock i se adresă din nou lui Reese fără să-și ia ochii de la Anna.

— Du-te, dulceață. Lasă-i pe oamenii mari să discute. E amurgul, și e timpul ca oamenii mari să discute fără ca fetițele să-i incomodeze.

Reese se uită de-a lungul holului la Anna și la mama ei. Anna îi întâlni privirea și mișcă extrem de încet din cap sus-jos.

— Du-te, Reese, spuse ea. Numa' niște discuții de oameni mari.

Fetița își vârî capul înapoi în cameră și închise ușa. Un moment mai târziu, prin ușă se auziră ritmuri înfundate de muzică, un baraj de tobe și o chitară scârțâind ca un tren care deraiază, urmate de țipete jubilante de copil ținând aproximativ isonul. Era versiunea Kidz Bop a ultimului hit Top 40 al lui Jude, „Put You in Yer Place".

Craddock tresări la auzul piesei și strânse pumnii.

— Omul ăla, șopti el.

Când se apropie de Anna și Jessica, se întâmplă un lucru curios. Palierul din capul scărilor era iluminat de soarele la apus ce răzbătea prin geamul mare de la parter, așa încât în timp ce Craddock se apropia de fiicele sale vitrege, lumina i se ridică peste față, brăzdând detalii fine, înclinația pometelui, liniile adânci din jurul gurii. Dar lentilele ochelarilor se întunecară, ascunzând ochii în spatele unor cercuri de întuneric.

Bătrânul spuse:

— N-ai fost aceeași de când ai venit la noi după ce ai trăit cu omul ăla. Nu-mi dau seama ce te-a apucat, dragă Anna. Ai avut câteva perioade rele — nimeni nu știe asta mai bine decât mine — dar e ca și când Coyne ăla ți-a luat nefericirea și i-a intensificat volumul. L-a intensificat atât de mult că nu-mi mai poți auzi vocea când încerc să-ți vorbesc. Urăsc să te văd așa chinuită și dată peste cap.

— Nu-s dată peste cap și nu-s „draga" ta. Și-ți spun, dacă te mai apropii cu un pas de mine, o să-ți pară rău.

— Zece minute, spuse Jessica.

Craddock flutură din degete spre ea, un gest agitat de reducere la tăcere.

Anna aruncă o privire la sora ei, apoi din nou la Craddock.

— Greșiți amândoi dacă credeți că mă puteți ține aici cu forța.

— Nimeni n-o să te constrângă să faci nimic ce nu vrei, zise Craddock, pășind pe lângă Jude.

Fața lui era ridată și avea o culoare rea, pistruii ieșindu-i în evidență pe tenul alb ca varul. Nu pășea, cât își târșâia picioarele, aplecat în față datorită a ceea ce Jude credea că este o curbură permanentă a coloanei vertebrale. Arăta mai bine mort.

— Crezi că Jude Coyne o să-ți facă vreo favoare? continuă Craddock. Parcă mi-amintesc că ți-a dat papucii. Cred că nici nu-ți

mai răspunde la scrisori. Nu te-a ajutat înainte — nu văd de ce ar face-o acum.

— N-a știut cum. Nici eu n-am știu. Dar acum știu. O să-i spun ce ai făcut. O să-i spun că locul tău e după zăbrele. Și știi ce? O să cheme imediat avocații ca să te trimită acolo.

O săgetă pe Jessica cu o privirea.

— Și pe ea — dacă pe ea n-or s-o trimită cumva la balamuc. Nu contează pentru mine, atâta timp cât o trimit undeva departe de Reese.

— Tati! se smiorcăi Jessica, dar Craddock scutură iute din cap: *Taci din gură.*

— Crezi c-o să te mai primească vreodată? S-o să deschidă ușa când o să bați? Îmi închipui că pe-acum se dă în bărci cu altcineva. Sunt tot soiul de fete frumușele bucuroasă să-și ridice fusta-n cap pentru un star rock. Nu-i vorba că ai avea ceva de oferit ce să nu poată primi din altă parte, minus bătăile de cap pe care le trezești tu.

La aceasta, o expresie îndurerată apăru scurt pe fața Annei, și se pleoști puțin: un alergător cu răsuflarea tăiată și istovit de cursă.

— Nu contează dacă-i cu altcineva. E prietenul meu, spuse ea pe o voce pirpirie.

— N-o să te creadă. N-o să te creadă nimeni, pentru că pur și simplu nu e adevărat, dragă. Niciun cuvânt, zise Craddock, făcând un pas spre ea. Iar ești confuză, Anna.

— Așa-i, zise Jessica înflăcărată.

— Nici pozele nu-s ce crezu tu. Te pot lămuri de asta dacă-mi dai voie. Te pot ajuta dacă...

Dar se apropiase prea mult. Anna sări spre el. Îi puse o mână pe față, înșfăcându-i ochelarii rotunzi cu ramă de corn și zdrobindu-i. Așeză cealaltă mână, în care încă strângea plicul, în mijlocul pieptului lui și împinse. Bătrânul se clătină pe picioare, strigă. Glezna stângă i se răsuci și el căzu la pământ. Căzu departe de scări, nu spre ele — Anna nu reușise nici pe departe să-l împingă pe scări, orice ar fi spus Jessica despre asta.

Craddock căzu în fund, în fundul lui uscățiv, cu o bufnitură care zdruncină tot coridorul și mișcă portretul lui de pe perete. Dădu să se ridice și Anna îi înfipse călcâiul în umăr și împinse, culcându-l pe spate. Fata tremura cu furie.

Jessica țipă și alergă ultimii câțiva pași, ocolind-o pe Anna și lăsându-se într-un genunchi, ca să-i fine alături tatălui vitreg.

Jude se văzu ridicându-se în picioare. Nu mai putea sta nemișcat. Se așteptă ca lumea să se unduiască din nou, și se undui, se dilată absurd, ca o imagine reflectată pe latura unei bule de săpun în care se suflă tot mai mult aer. I se părea că distanța de la cap la picioare e uriașă — kilometri întregi. Iar când făcu primul pas în față, se simți curios de ușor, aproape imponderabil, un scufundător străbătând fundul oceanului. Însă, în vreme ce își croia drum de-a lungul holului, forță cu ajutorul *voinței* spațiul din jurul său să-și recapete forma și dimensiunile cuvenite, și așa se întâmplă. Voința lui însemna ceva, deci. Era posibil să se miște prin lumea bulă-de-săpun din jurul său fără s-o spargă, dacă era atent.

Îl dureau mâinile. Amândouă, nu doar dreapta. I se părea că sunt umflate cât niște mănuși de box. Durerea venea în valuri ritmice, egale, bătând odată cu pulsul, *vum-vum-vum*, ca roțile pe asfalt. Se combina cu zumzăitul și zbârnăitul aparatului de aer condiționat din camera lui Craddock, creând un cor neașteptat de liniștitor de sunete absurde de fundal.

Voia cu disperare să-i spună Annei să plece, să coboare la parter și să iasă din casă. Avea o stranie senzație, însă, că nu putea interveni în scena dinaintea sa fără să rupă țesătura fină a visului. Și oricum, trecutul era trecut. Nu putea schimba ce avea să se întâmple acum mai mult decât putuse s-o salveze pe sora lui Bammy, Ruth, strigând-o pe nume. Nu puteai schimba, dar puteai fi martor.

Jude se întrebă de ce Anna venise totuși la etaj, apoi se gândi că probabil că voia să-și arunce niște haine într-o geantă înainte să plece. Nu se temea de tatăl ei și de Jessica, nu credea că aceștia mai au vreo putere asupra ei — o frumoasă, sfâșietoare, fatală încredere de sine.

— Ți-am spus să nu te apropii, zise Anna.

— Faci asta pentru el? întrebă Craddock.

Până în acest moment, bătrânul vorbise cu inflexiuni sudiste curtenitoare. Însă acum nu mai era nimic curtenitor în vocea lui, accentul lui era tot numai nazalizări aspre.

— Asta face parte din știu eu ce idee năzdrăvană de a-l recâștiga? Crezi c-o să-i obții compasiunea dacă te duci târâș la el

cu povestea ta jalnică despre cum tatică-tu te-a pus să faci lucruri oribile și asta te-a distrus pe viață? Pun pariu că abia aștepți să i te lauzi cum mi-ai zis două și m-ai împins la pământ, un bătrân care te-a îngrijit la boală și care te-a protejat de tine însăți când îți ieșeai din minți. Crezi c-ar fi mândru de tine dac-ar sta aici chiar acum și te-ar vedea cum mă ataci?

— Nu, spuse Anna. Cred c-ar fi mândru de mine dacă ar vedea asta.

Păși înainte și-l scuipă în față.

Craddock se crispă, apoi scoase un urlet strangulat, de parcă i-ar fi intrat în ochi acid sulfuric. Jessica dădu să se ridice în picioare, cu degetele transformate în gheare, dar Anna o prinse de umăr și o împinse înapoi jos, lângă tatăl lor vitreg.

Anna stătea în fața lor tremurând, dar nu la fel de furioasă cum fusese cu un moment în urmă. Jude întinse mâna cu fereală spre umărul ei, puse mâna stângă bandajată pe el și o strânse ușor. Îndrăznea în sfârșit să o atingă. Anna nu păru să observe. Realitatea se deformă pentru o clipă când mâna lui o atinse, dar el aduse totul la normalitate concentrându-se la sunetele din fundal, la muzica momentului: *vum-vum-vum*, *zang* și *zbâr*.

— Bravo ție, Florida, zise el.

Vorbele ieșiră înainte să le poată opri. Lumea nu se sfârși.

Anna clătină din cap de la stânga la dreapta, un mic gest de negare. Când vorbi din nou, tonul ei era plictisit.

— Și când mă gândesc că-mi era frică de tine.

Se întoarse, depărtându-se de atingerea lui Jude, și se duse pe hol spre o cameră din capăt. Închise ușa în urma ei.

Jude auzi ceva făcând *pic* și se uită în jos. Mâna sa dreaptă era în șosetă, iar șoseta era îmbibată de sânge care picura pe podea. Nasturii argintii de pe partea din față a sacoului său Johnny Cash scânteiau în ultimele scăpărări rozalii ale luminii. Nu observase până acum că poartă costumul mortului. I se potrivea de minune. Nu se întrebase nicio secundă cum era posibil să vadă scena din fața sa, dar acum un răspuns la această întrebare nerostită apăru. Cumpărase costumul mortului și totodată și mortul — deținea fantoma și trecutul fantomei. Aceste momente îi aparțineau acum lui.

Jessica se lăsă pe vine lângă tatăl ei vitreg, amândoi gâfâind aspru, uitându-se fix la ușa închisă de la camera Annei. Jude auzea

înăuntru sertare deschizându-se și închizându-se, o ușă de dulap bufnind.

— Amurgul, șopti Jessica. În sfârșit amurgul.

Craddock încuviință din cap. Avea o zgârietură pe față, chiar sub ochiul stâng, unde Anna îl agățase cu o unghie când îi înșfăcase ochelarii. O lacrimă i se prelingea pe lângă nas. Și-o șterse cu dosul mâinii și-și lăsă o dâră roșie pe obraz.

Jude se uită spre geamul mare din antreu. Cerul era de-un albastru adânc, nemișcat, întunecându-se spre noapte. De-a lungul orizontului, dincolo de copaci și de acoperișurile de pe cealaltă parte a străzii, era o linie de-un roși profund, unde soarele tocmai dispăruse.

— Ce ai făcut? întrebă Craddock.

Vorbi încet, aproape în șoaptă, cu vocea încă tremurându-i de furie.

— M-a lăsat s-o hipnotizez de două ori, îi spuse Jessica, vorbit la fel ca el. Ca să poată dormi noaptea. I-am făcut o sugestie.

În camera Annei se lăsă liniștea pentru puțin. Apoi Jude auzi clar un *clinc* de sticlă lovită de altă sticlă, urmată de un gâlgâit ușor.

— Ce sugestie? întrebă Craddock.

— I-am spus că amurgul e-un timp bun pentru un pahar de tărie. Am spus că e recompensa ei pentru că a ajuns la capătul zilei. Ține o sticlă în sertarul de sus.

În dormitorul Annei o tăcere prelungită, înfiorătoare.

— Ce-o să pățească?

— I-am pus fenobarbital în gin, spuse Jessica. Am făcut-o să doarmă bușteан în ultimele zile.

Ceva scoase un bufnet pe podeaua de lemn în camera Annei. Un pahar căzând.

— Bravo, zise Craddock. Știam eu că ai ceva.

Jessica spuse:

— Trebuie s-o faci să uite — fotografiile, ce a aflat, *totul*. Tot ce s-a întâmplat acum. Trebuie să faci totul să dispară.

— Nu pot să fac asta, spuse Craddock. Nu mai sunt în stare să fac asta de mult timp. Când era mai tânără... când avea mai multă încredere în mine. Poate tu...

Jessica scutura din cap.

— Nu i-o pot induce așa adânc. Nu mă lasă — am încercat. Ultima dată când am hipnotizat-o ca s-o ajuta cu insomnia, am încercat să-i pun întrebări despre Judas Coyne, ce-i scrie în scrisorile alea și dacă i-a spus vreodată ceva despre... despre tine. Dar de fiecare dată când devenea prea personal, de fiecare dată când o întrebat ceva ce nu voia să-mi spună, începea să cânte unul dintre cântecele lui. Mă ținea la distanță, cum ar fi. N-am văzut niciodată așa ceva.

— Coyne a făcut asta, zise Craddock din nou, răsfrângând buza de sus. El a distrus-o. *A distrus-o.* A întors-o împotriva noastră. A folosit-o la ce a vrut, i-a întors lumea peste cap, și apoi ne-a trimis-o nouă ca să ne-o întoarcă și pe a noastră. La fel de bine putea să ne trimită o bombă prin poștă.

— Ce o să facem? Trebuie să existe o modalitate de-a o oprit. Nu poate pleca de aici așa cum este. Ai auzit-o. O să mi-o ia pe Reese. O să te ia și pe tine. Or să te aresteze, or să mă aresteze și pe mine, și n-o să ne mai vedem niciodată, decât poate în sălile de tribunal.

Craddock respira încet acum și orice sentiment i se scursese de pe față, lăsând în urmă doar o ostilitate seacă, posomorâtă.

— Ai dreptate într-o privință, fata mea. Nu poate pleca de aici.

Trecu un moment înainte ca Jessica să priceapă sensul acestei declarații. Și atunci întoarse spre tatăl ei vitreg o privire speriată, confuză.

— Toată lumea știe de Anna, continuă el. Cât de nefericită a fost întotdeauna. Toți au știut mereu cum la ce-o să se ajungă. Că într-o bună zi o să-ți taie venele în cadă.

Jessica începu să clatine din cap. Dădu să se ridice în picioare, dar Craddock o prinse de încheieturile mâinilor, trăgând-o înapoi în genunchi.

— Ginul și medicamentele își găsesc locul. Mulți dau pe gât câteva pahare și niște pastile înainte s-o facă. Înainte să se sinucidă. Așa scapă ei de teamă și așa asurzesc durerea, spuse el.

Jessica încă mai clătina din cap — puțin energic — cu ochii luminoși și îngroziți și orbi, nemaivăzându-l pe tatăl ei vitreg. Respira în accese scurte — era aproape să intre în hiperventilație.

Când Craddock vorbi din nou, vocea lui era sigură, calmă.

— Pune-i tu capăt acum. Vrei ca Anna să o ia pe Reese? Vrei să stai zece ani într-un azil districtual?

O strânse mai tare de încheieturi și o trase mai aproape, așa încât să-i poată vorbi direct în față. Și în sfârșit ochii ei se refocalizară pe ai lui și încetă să mai dea din cap de la stânga la dreapta. Craddock spuse:

— Nu e vina ta pentru asta. E a lui Coyne. El ne-a vârât în colțul ăsta, m-auzi? El ne-a trimis străina asta care vrea să ne ducă la pierzanie. Nu știu ce s-a întâmplat cu Anna a noastră. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai văzut-o pe adevărata Anna. Anna care ai crescut tu e moartă. Coyne s-a asigurat de asta. În ceea ce mă privește, el i-a pus cruce. La fel de bine putea să-i taie venele cu mâna lui. Și o să răspundă pentru asta. Crede-mă. Îl învăț eu să se amestece în familia altuia. Liniște, acum. Trageți răsuflarea. Ascultă-mi vocea. Trecem noi prin asta. O să te ajut să treci peste asta așa cum te-am ajuta să treci peste toate lucrurile rele din viață. Ai încredere în mine acum. Inspiră adânc o dată. Acum mai inspiră o dată. E mai bine?

Ochii ei albaștri-cenușii erau larg căscați și avizi: vrăjiți. Respirația îi șuiera, un exalare lungă și lentă, apoi alta.

— Poți să faci asta, spuse Craddock. Știu că poți. Pentru Reese, poți să faci orice trebuie făcut.

Jessica spuse:

— O să încerc. Dar trebuie să-mi spui tu. Trebuie să-mi spui ce să fac. Eu nu pot să gândesc.

— Nu face nimic. Gândesc eu pentru amândoi, spuse Craddock. Și nu trebuie să faci nimic, decât să te ridici în picioare și să te duci să lași apă caldă în vană.

— Da. Bine.

Jessica dădu să se ridice, dar Craddock o trase de încheieturi, o mai ținu lângă el un moment.

— Iar când termini, spuse bătrânul, du-te jos și adu-mi vechiul pendul. O să-mi trebuiască ceva pentru încheieturile Annei.

Cu asta, îi dădu drumul. Jessica se ridică în picioare atât de repede că își pierdu echilibrul și puse mâna pe perete ca să și-l recapete. Se uită la el pentru o clipă, apoi se întoarse într-un fel de transă și deschise o ușă din stânga. Intră într-o baie cu faianță albă.

Craddock rămase la podea până când se auzi sunet de apă curgând în cadă. Apoi se opinti în picioare și stătu umăr la umăr cu Jude.

— Muist bătrân ce ești, zise Jude.

Lumea bulă-de-săpun se flexă și se ondulă. Jude strânse din dinți și o făcu să revină la normal.

Buzele lui Craddock erau subțiri și palizi, întinse peste dinți într-o grimasă amară, urâtă. Carnea bătrână de pe dosul brațelor tremura. Își croi încet drum spre camera Annei, împleticindu-se puțin — faptul că fusese împins la pământ luase ceva din el. Împinse ușa și intră. Jude îl urmă îndeaproape.

Erau două geamuri în camera Annei, dar amândouă dădeau spre spatele casei, departe de locul unde soarele apusese. Acolo venise deja noaptea; camera era scufundată în umbre albastre. Anna ședea chiar pe capătul patului, cu un pahar gol pe podea, între tenișii. Geanta ei de voiaj era pe saltea în spatele său, cu câteva haine aruncate în grabă înăuntru. Mâneca unui sveter roșu atârna afară. Fața Annei era plăcut inexpresivă, antebrațele i se odihneau pe genunchi, ochii erau sticloși și ațintiți într-un punct la o distanță imposibilă. Plicul alb cu polaroidul cu Reese în el — dovada ei — era într-o mână, uitat. Pe Jude îl duru s-o vadă în acea stare.

Judas se afundă pe pat lângă ea. Salteaua scârțâi sub el, dar nimeni — nici Anna, nici Craddock — nu păru să audă. Puse mâna stângă peste mâna dreaptă a Annei. Mâna sa stângă sângera din nou de la rana pe care și-o făcuse singur. Bandajele erau pătate și largi. Când începuse asta? Nu putea nici măcar să-și ridice mâna dreaptă, care acum era prea grea și îl durea prea tare. Gândul de-a o mișca în amețea.

Craddock trecu prin fața fiicei sale vitrege, se aplecă să-i scruteze atent fața.

— Anna? Mă auzi? Îmi auzi vocea?

Ea continuă să zâmbească și nu răspunse la început. Apoi clipi și spuse:

— Poftim? Ai spus ceva, Craddock? Îl ascultam pe Jude. La radio. Ăsta e cântecul meu preferat.

El strânse din buze până ce nu mai rămase pic de culoare în ele.

— Omul ăla, zise el din nou, aproape scuipând cuvintele.

Prinse de un colț al plicului și-l smulse din mâinile ei.

Bătrânul se îndreptă de spate, se întoarse spre un geam ca să tragă draperia.

— Te iubesc, Florida, spuse Jude.

Când vorbi, dormitorul se bombă în jurul lui, bula de săpun umflându-se așa încât să amenințe că explodează, apoi își reveni.

— Te iubesc, Jude, spuse Anna încet.

La aceasta, umerii lui Craddock tresăriră de uimire. Se uită în spate întrebător. Apoi spuse:

— O să fiți din nou împreună curând. Asta ți-ai dorit și asta o să primești. Am eu grijă să se întâmple. O să vă aranjez întâlnirea cât de repede pot.

— Blestemat să fii, spuse Jude, și de data aceasta când camera se umflă și se deformă prin întindere, nu mai putu, oricât de tare s-ar fi concentrat asupra *vum-vum-vum*-ului, s-o facă așa cum trebuia să fie. Pereții se umflară și apoi se prăbușiră în interior, ca niște rufe de pat întinse pe o sârmă și mișcându-se în bătaia vântului.

Aerul din cameră era cald și închis și mirosea a eșapament și a câine. Jude auzi scâncet slab în spatele său și întoarse privirea spre Angus, care stătea întins pe pat acolo unde cu doar un moment în urmă fusese geanta de voiaj a Annei. Respira greu și avea ochii scurși și galbeni. Un os roșu cu vârf ascuțit i se ițea dintr-o labă îndoită.

Jude se uită înapoi spre Anna, dar descoperi că lângă el pe pat ședea acum Marybeth, cu fața murdară, cu o expresie încordată.

Craddock trase o draperie și încăperea se mai întunecă puțin. Jude se uită pe celălalt geam și văzu verdeața de pe marginea interstatalei, palmieri, gunoaie în iarbă, și apoi un indicator verde pe care scria IEȘIREA 9. Mâinile sale făceau *vum-vum-vum*. Aerul condiționat zbârnăia, zumzăia, huruia. Jude se întrebă pentru prima dată cum de mai putea auzi aparatul de aer condițional al lui Craddock. Camera bătrânul era taman în celălalt capăt al holului. Ceva începu să clicăie, un sunet repetitiv ca de metronom: semnalizatorul.

Craddock se duse la celălalt geam, blocându-i lui Jude vederea spre autostradă, și trase draperia și acolo, aruncând camera Annei în întuneric. În sfârșit amurgul.

Jude se uită înapoi la Marybeth, cu maxilarul ei ridicat, cu mâna pe volan. Beculețul semnalizării pâlpâia pe panoul de bord și el deschise gura să spună ceva, nu știa ce, ceva ca...

41

— Ce faci?

Vocea îi era un cârâit nefamiliar. Marybeth îndrepta Mustangul spre rampa de ieșire, aproape că ajunsese acolo.

— Nu ăsta e drumul.

— Te scutur cam de cinci minute și tot nu te-ai trezit. Credeam că ești în comă sau ceva. E un spital aici.

— Mergi mai departe. Acum m-am trezit.

Marybeth viră înapoi pe autostradă în ultimul moment și în spatele ei urlă un claxon.

— Ce mai faci, Angus? întrebă Jude și trase cu ochiul în spate la el.

Întinse mâna printre scaune și-l atinse pe o labă. Pentru o clipă, privirea lui Angus se clarifică puțin. Mișcă din maxilare. Găsi cu limba dosul mâinii stângi a lui Jude și-l linse pe degete.

— Bravo, băiete, șopti el. Bravo, băiete.

Apoi se întoarse în față, se lăsă pe spate în scaun. Păpușa făcută din ciorap de pe mâna sa dreaptă avea fața roșie. Avea mare nevoie de ceva care să-i amorțească durerea. Se gândi că ar putea găsi alinare la radio: Skynyrd sau, dacă nu, Black Crows. Atinse butonul de pornire și trecu de la o răbufnire de bârâituri statice la un sunet ca un semnal militar codificat și apoi la Hank Williams III, sau poate doar Hank Williams, nu-și dădea seama pentru că semnalul era foarte slab, după care...

După care radioul prinse o transmisie clară ca lacrima: Craddock.

„N-aș fi spus că ești în stare de atâtea, băiete.“ Vocea lui era agreabilă și aproape, ieșind din difuzoarele din portiere. „Nu renunți cu una cu două. De obicei, asta mă impresionează. Sigur că acum nu e de obicei. Să înțelegi asta.“ Râse. „Oriunde e bine. Știi, celor mai mulți le place să creadă că nu cunosc sensul cuvântului «a renunța», dar nu e așa. Pe cei mai mulți, dacă-i pui sub presiune, dacă-i pui sub mare presiune, dacă-i ajuți poate cu niște droguri, dacă-i afunzi într-o stare de transă completă și apoi le spui că ard de vii, strigă după apă până nu mai au glas. Fac orice să se termine. Orice vrei. Asta-i firea omului. Dar cu alții — copiii și nebunii, în principal — nu te poți înțelege nici când

sunt în transă. Anna, Dumnezeu s-o odihnească, era și copilă, și nebună. Am încercat s-o fac să uite toate lucrurile care o făceau să se simtă așa rău. Era o fată bună. Uram s-o văd cum o frământă tot soiul de lucruri — inclusiv tu. Dar n-am reușit niciodată s-o fac să uite totul, chiar dacă asta ar fi scutit-o de durere. Unii oameni pur și simplu preferă să sufere. Nu-i de mirare că-i plăcea de tine. Și tu ești așa. Am vrut să termin repede cu tine. Dar tu a trebuit să faci pe breazul. Iar acum tre' să te întrebi de ce. Tre' să te întrebi pe tine însuți. Știi, când câinele ăla din mașina o să-și tragă ultima suflare, asta o să faci și tu. Și n-o să fie ușor, așa cum putea să fie. Trei zile în șir ai trăit ca un câine, iar acum o să mori ca unul. La fel ca și târfa aia de doi bani de lângă tine..."

Marybeth închise radioul. Acesta se redeschise numaidecât.

„... crezi că poți s-o întorci împotriva mea pe propria-mi copiliță și să nu plătești pentru asta..."

Jude ridică piciorul și lovi cu călcâiul bocancului în panoul de bord. Se auzi un scrâșnet de plastic crăpat. Vocea lui Craddock se pierdu imediat într-o răbufnire asurzitoare, neașteptată, de chitară bas. Jude lovi iar radioul, distrugându-i panoul frontal. Se făcu liniște.

— Ți-amintești când ți-am spus că morții nu se întorc să stea la povești? îi spuse Jude. Îmi retrag cuvintele. În ultima vreme mă bate gândul că exact de asta s-a întors.

Marybeth nu răspunse. Treizeci de minute mai târziu, Jude vorbi din nou, spunându-i s-o ia pe următoarea ieșire.

Conduseră pe o șosea statală cu două benzi pe marginile căreia, chiar până la linia asfaltului, creștea o pădure semitropicală aplecată în boltă peste ea. Trecură pe lângă un cinematograf drive-in închis încă din copilăria lui Jude. Uriașul ecran de proiecție se înălța deasupra drumului și prin găurile din el se vedea cerul. Reprezentația din seara aceasta era un strat plutitor de fum negru. Trecură pe lângă New South Motel, închis și el de mult și acaparat de junglă, cu ferestrele bătute în scânduri. Trecură pe lângă o stație de alimentare, primul loc pe care îl întâlneau și încă era deschis. Doi bărbați grași și bine arși de soare ședeau în față și le urmăriră trecerea. Nu zâmbiră și nu salutară din mâini și nici nu dădură vreun semn că le observă mașina. Unul se aplecă doar în față și scuipă în țărână.

Jude îi spuse s-o ia la stânga de pe șosea și urmară un drum care ducea între dealurile joase. Lumina după-amiezii era ciudată, un roșu obscur, otrăvitor, culoarea unei furtuni la ceas de apus. Era aceeași culoare pe care Jude o vedea când închidea ochii, culoarea migrenei sale. Amurgul nu era aproape, însă lăsa impresia că ar fi. Burțile norilor dinspre vest erau întunecate și amenințătoare. Vântul biciuia vârfurile palmierilor și scutura lichenii spanioli ce atârnau în crengile stejarilor gârboviți.

— Am ajuns, spuse el.

Când Marybeth viră pe lunga alee ce ducea spre casă, vântul se înteți și mai vârtos și aruncă picături grele de ploaie peste parbriz. Acestea produseră un răpăit neașteptat, furios, și Jude se aștepta la mai mult, dar asta fu tot.

Casa era situată pe culmea unei ridicături mici de teren. Jude nu mai fusese acolo de mai bine de trei decenii și nu-și dădu seama decât acum cât de tare semăna casa lui din New York cu căminul părintesc. Era ca și când ar fi sărit zece ani în viitor și s-ar fi întors în New York pentru a-și găsi propria fermă neglijată și părăginită, căzută în ruină. Clădirea mare și scorojită din fața lui era de-un cenușiu murdar, cu acoperiș de țigle negre, multe sparte sau lipsă. Apropiindu-se, Jude chiar văzu vântul ridicând una și învârtind pătrățelul acela negru în zări.

Cotețul abandonat al găinilor se vedea într-o parte a casei și ușa lui de plasă se deschidea, apoi se închidea puternic, producând un pocnet ca de pușcă. Sticla lipsea dintr-un geam de la parter și vântul flutura o bucată de plastic semitransparent prinsă cu piuneze în ramă. Aceasta fusese încă de la început destinația lor. Înțelegea asta acum. Se îndreptau spre locul acesta încă din momentul în care porniseră la drum.

Aleea de pământ care ducea la casă se sfârșea într-o buclă. Marybeth o urmă, întorcând Mustangul cu fața spre ieșire, apoi trase frâna de mână. Se uitau amândoi de-a lungul drumului de acces când reflectoarele camionetei lui Craddock apărură la poalele dealului.

— O, Dumnezeule, făcu Marybeth, apoi ieși din Mustang și dădu ocol mașinii spre portiera lui Jude.

Camioneta palidă din capul drumului păru să se oprească o secundă, apoi o luă cu viteză pe deal în sus, spre ei.

Marybeth trase puternic de portieră. Jude aproape căzu la pământ. Ea îl apucă de braț.

— Ridică-te în picioare. Treci în casă.

— Angus..., spuse el, uitându-se rapid pe bancheta din spate la câinele său.

Angus stătea cu capul pe labe. Se uita apatic înapoi la el, cu ochii roșii și umezi.

— E mort.

— Nu, spuse Jude, convins că fata greșea. Ce mai faci, băiete?

Angus îl privi trist, nemișcat. Vântul intră în mașină și un pahar gol de hârtie se agită pe podea cu un zgomot slab. Adierea mișcă blana lui Angus, dând-o pe spate. Cățelul nu-i dădu atenție.

Părea imposibil ca Angus să fi murit așa, fără ropot de tobe. Doar acum câteva minute era în viață, Jude era convins de asta. Jude rămase în praf lângă Mustang, sigur că dacă mai aștepta încă o clipă, Angus se va mișca, își va întinde labele din față și va ridica botul. Apoi Marybeth îl smuci iar de braț, iar el nu avu forța să i se opună, trebui să se împleticească după ea, riscând să cadă în nas.

Căzu în genunchi la câțiva pași de scările din față. Nu știu de ce. Ținea un braț pe după gâtul fetei și ea îl ținea pe după mijloc. Marybeth icni printre dinții încleștați, opintindu-l înapoi în picioare. În spatele lui, Jude auzi camioneta mortului frânând în parcare. Pietrișul scrâșni sub cauciucuri.

Hei, băiete, strigă Craddock pe geamul șoferului și, la ușă, Jude și Marybeth se opriră ca să se uite înapoi.

Camioneta mergea la ralanti lângă Mustang. Craddock era la volan îmbrăcat în costumul lui rigid, formal, cu nasturi argintii. Stătea cu brațul stâng scos pe geam. Fața lui era greu de deslușit prin curbura albăstruie a parbrizului.

Aici te-ai născut, băiete? întrebă Craddock și râse. *Cum de-ai putut să pleci de aici?* Râse din nou.

Lama sub formă de semilună îi văzu din mâna scoasă pe geam și se legănă pe lanțul ei scânteietor.

O să-i tai gâtul. Și ea o să fie bucuroasă de asta. Bucuroasă că se termină totul. Nu trebuia să te apropii de fetițele mele, Jude.

Jude roti clanța și Marybeth împinse ușa cu umărul. Se precipitară amândoi în întunericul din antreu. Marybeth închise ușa cu piciorul în urma lor. Jude aruncă o privire pe geamul de

lângă ușă — camioneta dispăruse. Mustangul era singur în parcare. Marybeth se întoarse și-l puse iar în mișcare.

Porniră de-a lungul coridorului, umăr la umăr, sprijinindu-se reciproc. El lovi cu șoldul o măsuță și o răsturnă. Un telefon care se aflase pe ea se prăvăli la podea și receptorul zbură din furcă.

În capătul holului era o ușă care dădea spre bucătărie, unde becurile erau aprinse. Era singura sursă de lumină pe care o văzuseră până acum în toată casa. De afară, părea întuneric, iar odată înăuntru, în antreu domneau umbrele și în capul scărilor îi aștepta o beznă mormântală.

O femeie bătrână, într-o bluză pastel, înflorată, apăru în ușa de la bucătărie. Avea părul alb, zburlit și ochelarii îi măreau aproape comic ochii albaștri, uimiți. Jude o recunoscu imediat pe Arlene Wade, deși nu știa de când n-o mai văzuse. Oricât de mult ar fi trecut, femeia fusese mereu ca acum — costelivă, întotdeauna mirată, bătrână.

— Ce-i treaba asta! strigă ea.

Ținea mâna dreaptă strânsă pe crucea de la gât. Când ei ajunseră la ușă, ea se dădu în lături ca să-i lase să intre.

— Dumnezeule, Justine. Pentru numele tuturor sfinților, ce ai pățit?

Bucătăria era galbenă. Linoleum galben, blat galben, draperii cu romburi galbene și albe, farfurii cu model de margarete puse la uscat în stativul de lângă chiuvetă, iar în timp ce Jude observa toate acestea, auzi în gând cântecul cu care Coldplay dădu lovitura în urmă cu puțini ani, cel în care se spunea că toate lucrurile sunt galbene.

Jude era surprins, dat fiind cum arăta casa de afară, să găsească bucătăria așa plină de-o culoare vie, așa bine întreținută. Nu fusese niciodată așa primitoare în copilăria lui. În bucătărie își petrecuse mama lui cea mai mare parte a timpului, urmărind telenovele într-o stare de transă în vreme ce curăța cartofi sau spăla fasole. Starea ei de epuizare emoțională șterse orice pată de culoare din încăpere și o transformase într-o loc în care părea imposibil să vorbești pe-un ton normal, dacă totuși vorbeai, un spațiu privat și nefericit în care nu puteai să te manifești așa cum nici într-o casă de pompe funebre nu poți face zarvă.

Dar mama lui era moartă de treizeci de ani și bucătăria era acum a Arlenei Wade. Ea trăia în acea casă de mai bine de un

an și foarte probabil își petrecea cele mai multe ore din zi în acea încăpere, pe care o încălzise cu treburile zilnice care o făceau să fie ea însăși, o femeie bătrână ce are prieteni cu care să discute la telefon, care coace plăcinte pentru rude, care are de îngrijit un om pe patul de moarte. De fapt, era puțin *prea* primitoare. Pe Jude îl amețea căldura pe care o emana, neașteptatul aer închis de acolo. Marybeth îl întoarse spre masă. El simți o mână osoasă afundându-i-se în brațul drept: Arlene apucându-l de biceps. Îl surprinse forța rigidă a degetelor ei.

— Ai o șosetă trasă peste mână, spuse ea.

— A rămas fără un deget, o lămuri Marybeth.

— Atunci, ce căutați aici? întrebă Arlene. Trebuia să-l duci la spital.

Jude se prăbuși într-un scaun. Curios, chiar și așezându-se, simțea că încă se mișcă, pereții păreau că alunecă încet pe lângă el, scaunul părea să înainteze ca o mașinuță dintr-un parc de distracții: *Goana sălbatică a domnului Jude.* Marybeth se așeză pe scaunul de lângă el, lovindu-se cu genunchii de ai lui. Fata tremura. Avea fața plină de transpirație și părul i se ciufulise, era tot numai noduri. Câteva șuvițe îi erau lipite de tâmple, de ceafă.

— Unde sunt câinii de aici? întrebă Marybeth.

Arlene începu să dezlege șoseta înfășurată în jurul încheieturii lui Jude, uitându-se de-a lungul nasului la ea prin lentilele ca de lupă ale ochelarilor. Dacă întrebarea i se părea bizară sau nelalocul ei, nu lăsă să se vadă. Era concentrată la ceea ce făcea.

— Câinele meu e acolo, spuse ea, înclinând din cap spre un colț a camerei. Și după cum poți vedea, mă apără cu prețul vieții lui. E-un câine de temut. N-ai vrea să-l pui la încercare.

Jude și Marybeth se uitată spre colț. Un rottweiler bătrân și gras stătea pe o pernă într-un coș de nuiele. Era prea mare pentru el și fundul lui rozaliu și chel atârna pe lângă. Ridică fără vlagă botul, îi privi cu ochi injectați, reumatici, apoi își lăsă iar capul jos și suspină încet.

— Asta ai pățit la mână? întrebă Arlene. Te-ai mușcat un câine, Jude?

— Ce s-a întâmplat cu ciobănești tatei? întrebă el.

— Bătrânul nu mai poate deja de-o bună bucată de vreme să aibă grijă de câini. I-am trimis pe Clinton și Rather la familia Jeffery.

Apoi femeia îi scoase șoseta de pe mână și inspiră adânc văzând bandajul de dedesubt. Era îmbibat — saturat — de sânge.

— Te iei cumva la întrecere cu taică-tău, să vezi care moare primul?

Îi așeză mâna pe masă fără să desfacă bandajele ca să se uite mai bine la ea. Apoi se uită la mâna lui stângă, bandajată și ea.

— Și de la aia-ți mai lipsește ceva?

— Nu. Aia-i doar găurită bine de tot.

— Îți chem o ambulanță, spuse Arlene.

De când se știa trăia în Sud și pronunță cuvântul *ambu-lansă.*

Ridică receptorul telefonului de pe perete. Acesta scoase un bolborosit zgomotos, repetitiv, și femeia îl depărtă de ureche, apoi îl puse la loc în furcă.

— Ai doborât telefonul din hol și i-a căzut receptorul din furcă, spuse ea, și dispăru ca să-l pună la loc.

Marybeth se uită țintă la mâna lui Jude. El o ridică — descoperind că lăsase o amprentă roșie pe masă — și o lăsă încet înapoi jos.

— Nu trebuia să venim aici, zise ea.

— Nu aveam unde altundeva să mergem.

Ea întoarse capul, se uită la cățelul gras al Arlenei.

— Zi-mi că el o să ne ajute.

— Bine. El o să ne ajute.

— Vorbești serios?

— Nu.

Marybeth îl scrută cu o privire nedumerită.

— Scuze, spuse Jude. Te-am mințit puțin despre câini. Nu orice câine ne poate apăra. Trebuie să fie ai mei. Ai auzit, cred, că fiecare vrăjitoare are pisica ei neagră. Bon și Angus au fost așa ceva pentru mine. Nu pot fi înlocuiți.

— Când ai înțeles asta?

— Acum patru zile.

— De ce nu mi-ai spus și mie?

— Speram c-o să mor prin sângerare înainte ca Angus să ne lase baltă și să dea colțul. În cazul ăsta, tu ai fi fost în siguranță. În cazul ăsta, fantoma ar fi trebuit să te lase în pace. Și-ar fi

încheiat conturile cu noi. Dacă aș fi gândit mai bine, nici nu m-aș fi bandajat.

— Crezi că totul o să fie bine dacă te lași să mori? Crezi că totul ar fi bine dacă i-ai da ce vrea? Du-te naibii. Crezi că am bătut atâta drum ca să văd cum te sinucizi? Du-te *naibii*.

Arlene intră înapoi în bucătărie, încruntându-se, cu sprâncenele unite într-o expresie de iritare sau de concentrare maximă sau de amândouă.

— E ceva cu telefonul. Nu primesc niciun ton. Când ridic, aud doar o stație radio AM locală. Ceva program pentru fermieri. Tipu' vorbește despre cum să tai animalele. Poate că vântul a doborât vreun fir.

— Am un telefon mobil... începu Marybeth.

— Și eu, zise Arlene. Dar pe-aici nu e semnal. Hai să-l întindem pe Justin și să văd ce pot face pentru moment cu mâna aia a lui. Apoi o să mă duc cu mașina la familia McGee, un pic mai încolo pe drum, și-o să sun de la ei.

Fără veste, întinse mâna printre ei și o apucă pe Marybeth de încheietură, ridicând pentru o clipă și mâna ei bandajată. Pansamentul era tare și maro din cauza sângelui uscat pe el.

— Ce naiba ați făcut amândoi? întrebă ea.

— E degetul mare, spuse Marybeth.

— Ai încercat să i-l dai la schimb pentru arătător?

— E doar infectat.

Arlene puse mâna bandajată jos și se uită la mâna ei stângă, nebandajată, teribil de albă, cu pielea zbârcită.

— N-am văzut niciodată așa o infecție. E la ambele mâini — a mai ajuns și-n altă parte?

— Nu.

Puse palma pe fruntea lui Marybeth.

— Arzi ca o sobă. Dumnezeule. Amândoi ardeți. Tu, scumpo, te poți odihni în camera mea. Pe Justin îl pun în a lu' taică-său. Am mai dus un pat acolo acu' două săptămâni, așa c-o să stau și eu și-o să-l țin sub supraveghere. Hai, uriașule. Mai ai puțin de mers. Ridică-te în picioare.

— Dacă vrei să mă mișc, mai bine adu roaba și du-mă cu ea, spuse Jude.

— Am morfină în camera lu' taică-tău.

— Bine, spuse Jude și puse mâna stângă pe masă și se opinti în picioare.

Marybeth sări să-l prindă de cot.

— Tu stai acolo, zise Arlene.

Înclină din cap spre rottweiler și spre ușa din spatele lui, care dădea spre ceea ce odinioară fusese camera de cusut, dar acum era un dormitor mic.

— Du-te și odihnește-te acolo. Mă ocup eu de el.

— E-n ordine, îi spuse Jude fetei. Se ocupă Arlene de mine.

— Și cu Craddock ce facem? întrebă Marybeth.

Stătea aproape lipită de el. Jude se aplecă în față și își îngropă fața în părul ei: o sărută pe creștet.

— Nu știu, spuse el. Îmi doresc la nebunie să nu fi fost implicată în asta cu mine. De ce nu m-ai lăsat în pace când încă aveai ocazia? De ce tre' să fii așa încăpățânată?

— Stau cu tine deja de nouă luni, zise ea, și se ridică pe vârfuri și-l prinse cu brațele de după gât, căutându-i buzele cu buzele ei. Presupun că m-am molipsit de încăpățânare.

Apoi, un timp, stătură îmbrățișați, legănându-se înainte și-napoi.

42

Când Jude se îndepărtă de Marybeth, Arlene îl întoarse și îl puse în mișcare. El se aștepta să fie direcționat înapoi spre antreu, ca să poată urca la etaj, la dormitorul principal, unde bănuia că se află tatăl său. În schimb, străbătură bucătăria spre holul din spate, cel care ducea spre vechiul lui dormitor.

Sigur că tatăl lui era acolo, la parter. Jude își amintea vag că Arlene îi spusese, în timpul uneia dintre rarele lor discuții telefonice, că-l mutase pe Martin la parter, în vechea lui cameră, pentru că era mai ușor decât să tot urce scările ca să-l îngrijească.

Jude aruncă o ultimă privire înapoi la Marybeth. Ea îl urmărea de unde se afla, în ușa dormitorului Arlenei, cu ochii luminați de febră și epuizați — și atunci Jude și Arlene măriră distanța, lăsând-o pe fată în urmă. Nu-i plăcea ideea de-a fi așa departe de Marybeth în labirintul întunecat și coșcovit al casei tatălui său.

Nu părea prea lipsit de rațiune să creadă că s-ar putea să nu-și mai găsească niciodată drumul înapoi, pentru a se reîntâlni.

Holul spre camera lui era îngust și mizer, pereții vizibil scorojiți. Trecură pe lângă o ușă cu plasă; cadrul era bătut în cuie, bucățile de plasă erau ruginite și afundate în interior. Ușa dădea spre o cocină noroioasă, în care se aflau trei porci de mărime medie. Porcii se uitară la ei când trecură, cu fețele lor teșite, binevoitoare și înțelepte.

— Mai sunt porci? întrebă Jude. Cine îi îngrijește?

— Tu cine crezi?

— De ce nu i-ai vândut?

Ea ridică din umeri, apoi spuse:

— Tatăl tău a crescut porci toată viața. Îi poate auzi din pat. Mi-am spus, probabil, că o să-l ajute să știe unde este. Cine este.

Femeia se uită la fața lui Jude.

— Crezi că aiurez?

— Nu, zise Jude.

Arlene împinse ușa camerei lui Jude și păși într-o căldură sufocantă care mirosea atât de puternic a mentol că lui începură să-i lăcrimeze ochii.

— Stai așa, zise Arlene. Stai să-mi iau lucrul de mână.

Îl lăsă sprijinit de cadrul ușii și se grăbi spre patul mic de lângă perete, din stânga. Jude se uită prin cameră spre un pat identic. În el se afla tatăl lui.

Ochii lui Martin Cowzynski erau niște fante înguste, printre care se vedeau globii oculari mați. Avea gura căscată. Mâinile îi erau scofâlcite, transformate în niște gheare uscate, strânse la piept, cu unghiile crăpate, galbene, ascuțite. Fusese întotdeauna subțire și deșirat. Dar pierduse, după estimarea lui Jude, poate o treime din greutate, și mai rămăseseră abia vreo patruzeci și cinci de kilograme. Arăta de parcă ar fi fost deja mort, deși respirația încă îi șuiera în gât. Pe bărbie avea firișoare de spumă albă. Arlene tocmai îl bărbierea. Bolul de spumă era pe noptieră, cu un șomoiog cu coadă de lemn în el.

Nu-și mai văzuse tatăl de treizeci și patru de ani și văzându-l acum — emaciat, hidos, pierdut în propriu-i vis de moarte — simți un nou val de amețeală. Cumva, era mai oribil că Martin încă respira. Ar fi fost mai ușor să-l privească, așa cum era acum, dacă ar fi fost mort. Jude îl ura de așa mult timp că nu era pregătit

pentru orice alt sentiment. Pentru milă. Pentru oroare. Oroarea izvora, în definitiv, din compasiune, din compătimire, din înțelegerea a cum ar fi să suferi ce e mai rău. Jude nu-și imaginase că poate simți compasiune ori că-l poate compătimi pe omul întins în patul din cealaltă parte a camerei.

— Vede oare că sunt aici? întrebă el.

Arlene se uită peste umăr la tatăl lui Jude.

— Mă-ndoiesc. Nu mai reacționează la nimic de câteva zile bune. Sigur, de luni întregi n-a mai vorbit, dar până acum o vreme s-a mai strâmbat și a mai făcut câte un semn când voia ceva. Îi plăcea când îl bărbieream, așa că încă-l bărbieresc zilnic. Îi plăcea atingerea apei calde pe față. Poate că încă-i place. Nu știu.

Femeia tăcu, contemplă figura ștearsă din acel pat.

— E dureros să-l vezi murind în felul ăsta, dar e și mai rău să ții un om în viață după un anumit punct. Cred asta cu tărie. Vine un timp când morții au dreptul să și-i revendice pe-ai lor.

Jude încuviință din cap.

— Morții și-i revendică pe-ai lor. Așa-i.

Se uită la ce ținea Arlene în mâini, setul de cusut pe care îl muta de pe celălalt pat. Era vechiul set al mamei lui, o mulțime de degetare, ace și ață, aruncate claie peste grămadă într-o cutie mare de bomboane, galbenă, sub formă de inimă, din-acelea pe care tatăl lui obișnuia să i le dea în dar. Arlene apăsă capacul, îl închise și puse cutia pe podea, între paturi. Jude o ochi îngrijorat, dar cutia nu făcu nicio mișcare amenințătoare.

Arlene se întoarse și-l duse de cot la patul gol. De noptieră era prinsă o veioză cu braț reglabil. Femeia o întoarse — scoase un scârțâit melodios când arcul ruginit se întinse — și o aprinse. La lumina bruscă pe care o emană, Jude închise ochii.

— Să ne uităm la mână.

Aduse un scăunel lângă pat și începu să desfacă pansamentul, folosind un forceps. Când dădu jos ultimul strat de pe piele, un val de gâdilături glaciale i se întinse prin mână, apoi degetul lipsă începu, imposibil, să ardă, de parcă ar fi fost mișunat de furnici roșii.

Femeia înfipse un ac în rană, îl injectă acolo, iar el înjură. Apoi veni o binecuvântată undă de răceală intensă, răspândindu-se prin mână și în încheietură, pompând de-a lungul venelor, transformându-l într-un om de gheață.

În încăpere se făcu întuneric, apoi lumină. Transpirația de pe corp se răci repede. Era întins pe spate. Nu-și amintea când se întinsese. Simți vag că-l trage ceva de mâna dreaptă. Când își dădu seama că era Arlene care-i făcea ceva la ciotul degetului — îl trăgea cu cleștele sau îi străpungea cu cârlige sau îl cosea — spuse:

— O să vomit.

Se luptă cu această pornire până ce ea îi așeză un recipient de cauciuc lângă obraz, apoi întoarse capul și vomită în el.

Când Arlene termină, îi așeză mâna dreaptă pe piept. Înfășurată în strat după strat de bandaj, avea de trei ori dimensiunea dinainte, o mică pernă. Era amețit. Îi bubuiau tâmplele. Femeia îi întoarse iar spre ochi lumina puternică și se aplecă să-i inspecteze tăietura de la obraz. Găsi un bandaj lat și de culoarea pielii și i-l aplică pe față.

Spuse:

— Ai avut o scurgere destul de mare. Știi ce fel de combustibil folosești? Ca să știu să le spun de care să aducă, când o veni *ambu-lansa.*

— Vezi cum e Marybeth. Te rog.

— Asta voiam să fac.

Înainte să plece, Arlene stinse veioza. Era o ușurare să rămână iar în întuneric.

Închise ochii și când îi deschise la loc, nu știa dacă trecuse un minut sau șaizeci. În casa tatălui lui era o tăcere odihnitoare, nu se auzea nimic în afara vântului întețit, a lemnului care pocnea, a ploii care lovea în geamuri. Se întrebă dacă Arlene se dusese după *ambu-lansă.* Se întrebă dacă Marybeth dormea. Se întrebă dacă Craddock era în casă, dincolo de ușă. Întoarse capul și văzu că tatăl lui se uita țintă la el.

Gura tatălui său era căscată, puținii dinți rămași erau pătați de nicotină, gingiile erau palide. Martin se uita; ochii lui de-un cenușiu deschis erau confuzi. Îi separa doar un metru și jumătate de podea goală.

— Nu ești aici, zise Martin Cowzynski pe o voce șuierată.

— Parcă nu puteai să vorbești, spuse Jude.

Tatăl lui clipi încet. Nu dădu semn că-l auzise.

— N-o să mai fii când mă trezesc eu.

Tonul lui era aproape visător. Începu să tușească slab. Saliva zbură și pieptul păru să i se scobească, afundându-se, de parcă

la fiecare tuse și-ai fi expectorat măruntaiele, începând să se dezumfle.

— Greșești, bătrâne, îi spuse Jude. Tu ești visul meu urât, nu invers.

Martin continuă să-l mai privească țintă o clipă cu ochii aceia plini de-o mirare năucă, apoi întoarse iar fața spre tavan. Jude îl privi cu atenție, un bătrân într-un pat de armată, cu răsuflarea șuierându-i în gât, cu dâre de spumă de ras uscată pe obraji.

Ochii tatălui său se închiseră treptat. După o vreme, și ochii lui Jude făcură la fel.

43

Nu știa sigur ce-l trezise, dar mai târziu Jude deschise ochii, ieșind din somn într-o clipă, și o găsi pe Arlene la picioarele patului. Nu știa de când stătea ea acolo. Purta o pelerină de ploaie de-un roșu intens, cu gluga trasă peste cap. Picături de ploaie scânteiau pe plastic. Fața ei bătrână, osoasă, afișa o expresie goală, aproape robotică, pe care Jude n-o recunoscu la început și pe care avu nevoie de câteva momente să o interpreteze drept teamă. Se întrebă dacă femeia plecase și se întorsese sau dacă nici nu plecase încă.

— A căzut curentul, zise ea.

— Da?

— M-am dus afară și când m-am întors, curentul căzuse.

— Îhî.

— E o camionetă în parcare. Stă acolo și-atât. N-are nicio culoare anume. N-am văzut cine e-năuntru. Am pornit spre ea, să văd dacă nu-i cineva care să ne poată duce undeva sau poate să cheme ajutoare — da' apoi m-am speriat. M-am speriat de cine era-năuntru și m-am întors.

— Mai bine să nu te apropii de el.

Continuă ca și când Jude n-ar fi spus nimic.

— Când am venit înapoi în casă, nu aveam curent, iar la telefon nu se aude decât sporovăiala aia nebunească. O mulțime de chestii religioase despre drumul gloriei. Televizorul era deschis în camera din față. Funcționa fără probleme. Știu că nu e posibil, pen'că n-avem curent, da' tot era deschis. Era un reportaj la el. La știri.

Era despre tine. Era despre noi toți. Despre noi, cum c-am fi toți morți. Arăta o imagine cu casa asta și tot. Îmi acopereau cadavru' c-un cearșaf. N-au zis că-s eu, da' mi-am văzut mâna și brățara de pe ea. Erau polițiști peste tot. Și bandă d-aia galbenă la intrarea pe alee. Iar Dennis Woltering zicea că tu ne-ai omorât pe toți.

— E o minciună. N-o să se întâmple nimic din toate alea.

— Până l-a urmă, n-am mai suportat. L-am închis. Da' televizorul s-a deschis imediat și eu l-am închis din nou și l-am scos din priză, și asta a rezolvat problema.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Trebuie să mă duc, Justin. O să sunt după *ambu-lansă* de la vecini. Trebuie să mă duc... Numa' că mi-e teamă să trec pe lângă camioneta aia. Cine-i la volanul camionetei?

— Cineva pe care n-ai vrea să-l întâlnești. Ia Mustangul meu. Cheile sunt în contact.

— Nu, mersi. Am văzut ce-i pe bancheta din spate.

— O...

— Am mașina mea.

— Numai nu te apropia de camioneta aia. Condu drept peste peluză și peste gard, dacă trebuie. Fă tot posibilul să nu te apropii de ea. Te-ai uitat ce face Marybeth?

Arlene încuviință din cap.

— Cum este?

— Doarme. Sărmana copilă.

— Adevăr grăiești.

— Rămas-bun, Justin.

— Ai grijă.

— Iau câinele cu mine.

— Bine.

Făcu jumătate de pas spre ușă.

Apoi spuse:

— Unchiul tău Pete și cu mine te-am dus la Disney când aveai unșpe ani. Ți-amintești?

— Mă tem că nu.

— Până nu te-ai urcat pe elefanții ăia care se-nvârteau nu te văzusem niciodată zâmbind. Aia m-a făcut să mă simt bine. Când te-am văzut zâmbind, am simțit că ai ocazia să fii fericit. Îmi părea rău ce soartă ai avut. Atâta chin... Să porți numa' haine negre și să spui atâtea lucruri oribile în cântecele alea ale tale. Mi-a părut

foarte rău pentru tine. Unde s-o fi dus băiatul ăla, băiatul care zâmbea pe elefantul de la Disney?

— A murit de inaniție. Eu sunt fantoma lui.

Ea încuviință din cap și merse cu spatele. Ridică o mână într-un gest de rămas-bun, apoi se întoarse și plecă.

După aceea, Jude ascultă atent slabele sunete pe care le făcea casa în suflarea vântului și răpăitul ploii lovindu-se de ea. Undeva, o ușă de plasă se trânti. Poate era Arlene, plecând. Putea să fie ușița de la cotețul de găini de afară.

În afară de senzația de căldură dintr-o parte a feței, acolo unde Jessica Price îl tăiase, nu simțea mare durere. Respira încet și regulat. Se uită la ușă, așteptând apariția lui Craddock. Nu-și desprinse ochii de la ușă decât când auzi un ciocănit ușor în dreapta sa.

Miji din ochi într-acolo. Cutia mare și galbenă sub formă de inimă de pe podea. Ceva bătea dinăuntru. Apoi cutia se mișcă, parcă împinsă de dedesubt. Tremură câțiva centimetri pe podea și sări din nou. Capacul fu lovit iar dinăuntru și un colț se ridică.

Patru degete subțiri se strecurată afară din cutie. Încă o lovitură și capacul se desprinse și începu să se ridice. Craddock ieși din cutie, de parcă aceasta ar fi fost o gaură sub formă de inimă făcută în podea. Capacul îi rămase pe cap, o pălărie năzdrăvană. Și-o dădu jos, o aruncă în lături, apoi se opinti din cutie până la mijloc dintr-o singură mișcare surprinzător de agilă pentru un om nu în vârstă, dar mort. Puse un genunchi pe podea, urcă și cu celălalt, apoi se ridică în picioare. Dungile de pe cracii pantalonilor săi negri erau perfecte.

În cocina de afară, porcii începură să urle. Craddock vârî mâna înapoi în cutia fără fund, pipăi, își găsi pălăria și și-o așeză pe cap. Mâzgăliturile îi dansau în fața ochilor. Craddock se întoarse și zâmbi.

— Ce te-a reținut? întrebă Jude.

44

Iată-ne pe amândoi, tu și eu. Trași pe dreapta, zise mortul. Buzele i se mișcau, dar nu scoteau niciun sunet. Vocea lui exista doar în

mintea lui Jude. Nasturii argintii de pe sacoul negru scânteiau în întuneric.

— Mda, zise Jude. Distracția trebuia să se oprească la un moment dat.

Ești încă plin de vână. Ăsta-i mare lucru. Craddock așează o mână uscățivă pe glezna lui Martin și o plimbă peste cearșaf, pe piciorul lui în sus. Ochii lui Martin erau închiși, dar gura îi stătea căscată și încă respira cu șuierături subțiri, pneumatice. *După o mie șase sute de kilometri încă mai cânți același cântec.*

Mâna lui Craddock alunecă peste pieptul lui Martin. Făcea asta aproape fără sine, nu se uită nici măcar o dată la bătrânul care se lupta cu ultimele răsuflări în patul de lângă el.

Nu mi-a plăcut niciodată muzica ta. Anna o asculta așa de tare că urechile oricărui om normal ar fi sângerat. Știi că există un drum de aici și până în iad? L-am parcurs eu însumi. De multe ori deja. Și să-ți spun ceva: pe drumul ăla se prinde un singur post și tot ce se difuzează acolo este muzica ta. Presupun că așa știe diavolul să-i pedepsească pe păcătoși. Râse.

— Lasă fata.

O, nu. O să stea între noi cât vom goni pe drumul nopții. Te-a însoțit deja cale lungă. N-o poți lăsa în urmă acum.

— Îți spun că Marybeth nu are ce căuta în povestea asta.

Dar tu nu-mi spui nimic, fiule. Eu îți spun. O s-o omori strângând-o de gât, iar eu o să mă uit. Spune-o. Spune-mi cum o să fie.

Jude gândi: *N-o voi face*, dar în timp ce-o gândea, spuse:

— Am s-o strâng de gât. Tu o să te uiți.

Acuma cânți muzica ce-mi place.

Jude se gândi la cântecul pe care-l compusese cu o zi în urmă, la motelul din Virginia, la cum degetele lui știuseră care erau acordurile potrivite și la sentimentul de nemișcare și calm care-l copleșise când le cânta. O senzație de ordine și control, senzația că restul lumii era departe, ținută la distanță de propriu-i zid invizibil de sunet. Ce-i spusese Bammy? Morții câștigă când te oprești din cântat. Iar în viziunea lui Jessica Price spusese că Anna cânta când era în transă, ca să nu fie forțată să facă ceea ce nu voia, ca să blocheze vocile pe care nu voia să le audă.

Ridică-te, spuse mortul. *Nu mai trândăvi, acum. Ai treabă în cealaltă cameră. Fata așteaptă.*

Dar Jude nu-l asculta. Era concentrat asupra muzicii din gând, auzind-o așa cum avea să sune după ce o înregistra cu o formație, vibrația subtilă a cinelelor, pulsația groasă a basului. Bătrânul îi vorbea, dar Jude descoperi că atunci când își fixa mintea asupra noului său cântec, îl putea ignora aproape complet.

Se gândi la radioul din Mustang, vechiul radio, cel pe care-l scosese din bord și-l înlocuise cu sistemul XM și un DVD-Audio player. Radioul original fusese un receptor AM cu panou frontal din sticlă ce strălucea într-o nuanță nepământeană de verde și lumina partea din față a mașinii ca interiorul unui acvariu. În imaginația sa, Jude își auzea propriul cântec răsunând din el, își auzea propria voce strigând versurile peste sunetul tremurător, reverberat al chitarei. Asta era la un post. Vocea bătrânului era la altul, îngropată adânc sub el, un post îndepărtat, sudic, de noapte târzie, când se discută doar despre Iisus; semnalul nu era bun, așa încât tot ce se auzea era câte un cuvânt sau două odată, restul pierzându-se în valurile de bruiaje.

Craddock îi spusese să se ridice. Trecu un moment până ca Jude să-și dea seama că n-o făcuse.

Ridică-te în picioare, am zis.

Jude dădu să se miște — apoi se opri. În mintea sa dăduse scaunul șoferului pe spate și ținea picioarele scoase pe geam. La radio cânta cântecul său și greierii murmurau în întunericul cald de vară. El însuși murmura, și o clipă mai târziu înțelese asta. Era un murmur jos, fals, dar recognoscibil, totuși. Era noul lui cântec.

Mă auzi că-ți vorbesc, fiule? întrebă mortul. Jude știa că asta spusese pentru că îi văzu buzele că se mișcă, gura formând cuvintele foarte clar. Dar, de fapt, Jude nu-l auzea deloc.

— Nu, spuse el.

Buza de sus a lui Craddock se lăți într-un rânjet. Încă ținea o mână pe tatăl lui Jude — după ce se plimbase peste pieptul lui Martin, ajunsese deasupra gâtului. Vântul vâjâia lovindu-se de casă și picăturile de ploaie răpăiau în geamuri. Apoi rafalele se liniștiră, și în liniștea care urmă, Martin Cowzynski scânci.

Jude uitase pentru o clipă de tatăl lui — gândurile sale erau ațintite spre volutele răsunătoare ale propriului său cântec imaginat — dar sunetul acesta îi atrase privirea. Ochii lui Martin erau larg deschiși: se holba îngrozit. Se uita drept la Craddock.

Craddock întoarse capul spre el, rânjetul ștergându-i-se, fața lui suptă și colțoasă compunând o expresie de contemplare tăcută.

În cele din urmă, tatăl lui Jude vorbi, vocea lui fiind un șuierat afon.

— E-un mesager. E-un mesager al morții.

Mortul păru să se uite înapoi spre Jude, urmele negre fierbând înaintea ochilor săi. Buzele lui Craddock se mișcară și, pentru un moment, vocea lui văluri și se limpezi, scăzută dar audibilă în spatele sunetului lăuntric al cântecului lui Jude.

Oi fi putând tu să nu mă asculți, zise Craddock. *Da' el nu poate.*

Craddock se aplecă deasupra tatălui lui Jude și puse mâinile pe fața lui Martin, câte una pe fiecare obraz. Respirația lui Martin începu să tresară, fiecare inhalare era scurtă, rapidă și panicată. Pleoapele îi fluturară. Mortul se aplecă în față și puse gura peste a lui Martin.

Tatăl lui Jude se apăsă în pernă, înfipse călcâiele în pat și împinse, de parcă s-ar fi putut afunda în saltea, scăpând astfel de Craddock. Trase o ultimă, disperată gură de aer — și-l trase în sine pe mort. Se întâmplă într-o clipită și fu ca și când ai urmări un magician trăgând o eșarfă prin pumn ca s-o facă să dispară. Craddock se *mototoli*, un ghem de folie alimentară absorbită în tubul unui aspirator. Pantofii lui negri, lustruiți fură ultimii care dispărură pe gâtul lui Martin în jos. Gâtul lui Martin păru, pentru un moment, să se lărgească și să se umfle — ca un șarpe care a înghițit un șoarece — dar apoi îl înghiți pe Craddock și gâtul își reveni la normal: uscățiv și cu piele lăsată.

Tatăl lui Jude icni, tuși, icni din nou. Șoldurile i se dezlipiră de pat și spatele i se arcui. Jude, fără voia lui, se gândi imediat la orgasm. Ochii lui Martin se căscară în orbite. Vârful limbii i se zbătu între dinți.

— Scuipă-l, tată, zise Jude.

Tatăl lui nu păru să-l audă. Se lăsă înapoi pe pat, apoi se arcui din nou, aproape ca și când cineva ar fi șezut pe el și Martin ar fi încercat să-l arunce jos. Scoase sunete ude, strangulate, adânc în gât. O arteră albastră i se reliefă în mijlocul frunții. Buzele i se întinseră peste dinți într-o grimasă câinească.

Apoi se lăsă încă o dată, încet, pe saltea. Mâinile sale, care strângeau cearșaful, se deschiseră încet. Ochii lui erau de-un

stacojiu viu, hidos — vasele de sânge se spărseseră, pătând albul în roșu. Se holbau în gol la tavan. Dinții îi erau mânjiți de sânge.

Jude îl privi, așteptând să se miște, forțându-se să audă sunetul respirației. Auzi casa așezându-se în bătaia vântului. Auzi ploaia lovindu-se în perete.

Cu mare efort, Jude se ridică în șezut, apoi se întoarse ca să pună picioarele jos. Nu se îndoia că tatăl lui era mort. El, cel care-i zdrobise mâna la ușa pivniței și lipise o pușcă cu o singură țeavă de pieptul mamei sale, cel care dominase casa cu pumnii și cureaua și accese de râs, și pe care Jude visase deseori cu ochii deschiși să-l omoare cu mâna lui. Însă îl costase ceva să-l privească pe Martin cum moare. Pe Jude îl durea abdomenul, de parcă tocmai ar fi vomitat din nou, de parcă ceva ar fi ieșit convulsiv din el, expulzat din corpul său, ceva la care nu voia să renunțe. Furia, poate.

— Tată? întrebă el, știind că nu va răspunde nimeni.

Jude se ridică în picioare, clătinându-se, ametit. Făcu un pas târșâit, de bătrân, puse mâna stângă bandajată pe marginea noptierei ca să se sprijine. Simțea că picioarele îi vor ceda în orice clipă.

— Tată? repetă el.

Tatăl lui smuci capul spre el și-și fixă ochii roșii, îngrozitori, fascinați, asupra lui.

— *Justin*, zise el într-o șoaptă încordată. Zâmbi — un lucru îngrozitor de văzut pe fața lui suptă, emaciată. *Băiatul meu. E-n regulă. Sunt bine. Vino mai aproape. Vino și ia-mă în brațe.*

Jude nu păși în față, ci făcu un pas împleticit, nesigur în spate. Pentru un moment, nu avu aer.

Apoi își recăpătă suflul și spuse:

— Tu nu ești tatăl meu.

Buzele lui Martin se lărgiră și-i arătară gingiile otrăvite și dinții galbeni rupți, ce mai rămăsese din ei. O lacrimă de sânge i se scurse de la ochiul stângă, trasând o linie roșie zigzagată pe ridicătura pometelui. Ochiul lui Craddock păruse să picure lacrimi roși aproape în același mod, în viziunea lui Jude a ultimei nopți a Annei.

Se ridică în șezut și întinse mâna pe lângă bolul cu spumă de ras. Martin apucă vechiul lui brici, cel cu mâner de hicori. Jude nu știuse că era acolo, nu-l văzuse lângă bolul alb de porțelan.

Mai făcu un pas în spate. Atinse cu dosul picioarelor marginea patului său și se așeză pe saltea.

Apoi tatăl lui se ridică, cearșaful alunecând de pe el. Se mișca mai repede decât se aștepta Jude, ca o șopârlă, încremenit locului într-un moment, apoi avântându-se înainte, aproape prea repede pentru a fi urmărit cu ochiul liber. Era gol, cu excepția unei perechi de boxeri albi, pătați. Avea sâni ca niște săculeți tremurători de osânză, acoperiți cu peri buclați, albi ca zăpada. Martin înaintă, înfipse călcâiul în cutia sub formă de inimă și o zdrobi.

— *Vino aici, fiule*, zise tatăl lui pe vocea lui Craddock. *Tati o să-ți arate cum să te razi.*

Și mișcă iute din încheietură, iar briciul ieși din mâner, o oglindă în care Jude își putu vedea pentru scurt timp chipul năuc.

Martin se năpusti spre el, dând să-l taie cu briciul, dar Jude întinse piciorul și-l vârî între gleznele bătrânului. În același timp, se aruncă pe-o parte cu o energie pe care nu știa că o are în el. Martin căzu în față și Jude simți briciul străbătându-i cămașa și bicepsul de dedesubt, străbătându-le parcă fără nicio opreliște. Se rostogoli peste bara de oțel ruginit de la picioarele patului și se prăbuși la podea.

În încăpere era aproape tăcere, cu excepția respirațiilor lor aspre și-a șuieratului vântului sub streșini. Tatăl lui se târî spre capătul patului și sări peste margine — un om sprinten care suferise multiple comoții cerebrale și care nu coborâse din pat trei luni la rând. Jude se târî cu spatele către ușă.

Ajunse până la jumătatea holului, până la ușa de plasă care dădea spre cocina porcilor. Godinii se înghesuiau în noroi, luptându-se să vadă ce se întâmpla. Guițăturile lor îi atraseră atenția pentru un moment, iar când se uită în spate, Martin stătea deasupra lui.

Tatăl lui se aruncă asupra sa. Ridică brațul ca să-l lovească pe Jude cu briciul peste față. Jude uită de sine și lovi cu mâna dreaptă, cea bandajată, în bărbia tatălui său, îl lovi destul de tare ca să-l arunce pe bătrân pe spate. Jude țipă. O încărcătură alb-încinsă de durere îi străpunse mâna distrusă și-i urcă în goană în antebraț, o senzație ca de pulsație electrică direct în os, de-o intensitate nimicitoare.

Își apucă tatăl și-l aruncă în ușa de plasă. Martin o lovi cu un scrâșnet lemnos și sunetul firav al arcurilor desprinse. Panoul de

jos se rupse și Martin căzu prin cadrul lui. Porcii se împrăștiară care încotro. Dincolo de ușă nu erau scări, așa că Martin se prăbuși o jumătate de metru, dispărând din vedere, aterizând la pământ cu un bufnet uscat.

Lumea se văluri, se întunecă, aproape dispăru. *Nu*, gândi Jude, *nu nu nu*. Se luptă să-și recapete cunoștința, ca un om tras adânc sub apă, lovind din mâini și picioare ca să ajungă la suprafață înainte să rămână fără aer.

Lumea se lumină din nou, o geană de lumină care se lărgi și se extinse, cenușii siluete fantomatice apărând în fața lui, apoi focalizându-se treptat. Holul era tăcut. Porcii grohăiau afară. O transpirație neplăcută i se răcea pe față.

Se odihni o vreme, cu urechile șuierându-i. Și mâna îi șuiera. Când se simți pregătit, se opinti în călcâie și se împinse până la perete, apoi se prinse de perete și se ridică în șezut. Se odihni din nou.

În cele din urmă, reuși să se ridice în picioare, ținându-și spatele lipit de perete. Se uită prin ușa de plasă distrusă, dar tot nu-și putea vedea tatăl. Probabil se afla lângă peretele casei.

Se îndepărtă nesigur de perete, aplecându-se spre ușa de plasă. Se prinse de cadrul ei pentru a nu cădea și el în cocină. Picioarele îi tremurau puternic. Se aplecă în față să vadă dacă Martin nu era la pământ cu gâtul rupt, iar în clipa aceea tatăl lui se ridică și întinse mâna prin plasă și-l apucă de picior.

Jude strigă din toți rărunchii, lovind cu piciorul mâna lui Martin și dându-se instinctiv în spate. Apoi își pierdu echilibrul cum ți l-ai pierde pe-o bucată de gheață neagră, fluturând aiurea din brațe, ducându-se cu spatele pe hol și intrând în bucătărie, unde se văzu iar la pământ.

Martin se trase prin ușa cu plasă ruptă. Se târî spre Jude, își croi drum spre el în mâini și genunchi, până când ajunse deasupra lui. Mâna lui Martin se ridică, apoi căzu, odată cu ea căzând și o scânteie argintie. Jude ridică brațul stâng și briciul îl lovi în antebraț, ajungând până la os. Sângele sări în aer. Alt sânge.

Palma mânii sale stângi era bandajată, dar degetele erau libere, ieșind din pansament de parcă acesta ar fi fost o mănușă cu degetele decupate. Tatăl lui ridică lama în aer pentru a doua lovitură, dar înainte s-o poată coborî, Jude își înfipse degetele în ochii lui roșii, scânteietori. Bătrânul urlă, răsucindu-și capul pe

spate, încercând să scape de mâna fiului său. Lama briciului flutură în fața ochilor lui Jude fără să-l atingă. Jude forță capul tatălui său în spate, și mai în spate, dezgolindu-i gâtul uscățiv, întrebându-se dacă nu poate împinge destul de tare să-i rupă spinarea muistului ăluia.

Ținea capul lui Martin dat cât de tare pe spate se putea, când cuțitul de bucătărie se înfipse în lateralul gâtului tatălui său.

Marybeth era la trei metri depărtare, stând la tejgheaua din bucătărie, lângă o bară magnetică prinsă pe perete și pe care erau agățate cuțitele. Respira sacadat, suspinând. Tatăl lui Jude întoarse capul ca să se uite la ea. Bule de aer se formară în sângele ce curgea pe lângă plăselele cuțitului. Martin dădu să-l apuce cu o mână, strânse degetele firav pe mânerul lui, apoi scoase un sunet, o inhalare gâlgâită, ca un copil care scutură o piatră într-o pungă de hârtie, și se pleoști pe o parte.

Marybeth luă alt cuțit cu lamă lată de pe stativul magnetic, apoi altul. Pe primul îl prinse de vârful lamei și-l azvârli în spatele lui Martin când bătrânul se lăsă în față. Se înfipse cu un *clac* adânc, găunos, de parcă lama s-ar fi înfipt într-un bostan. Martin nu scoase niciun sunet la această a doua lovitură, în afara unei expirații bruște. Marybeth porni spre el, ținând ultimul cuțit în fața sa.

— Nu te apropia, îi spuse Jude. N-o să moară cu una, cu două.

Dar ea nu-i dădu ascultare.

Într-un alt moment, stătea deasupra lui Martin. Tatăl lui Jude se uită în sus și Marybeth îl lovi cu cuțitul peste față. Lama pătrunse aproape de un colț al buzelor și ieși cu puțin pe lângă celălalt, lărgindu-i gura într-o despicătură roșie.

În timp ce ea îl lovea, el o lovea pe ea, acționând cu mâna dreaptă, mâna care ținea briciul. Lama îi trasă o linie roșie peste coapsă, deasupra genunchiului drept, și piciorul cedă.

Martin se ridică de pe podea chiar când Marybeth începea să cadă, răcnind în timp ce se ridica. O prinse în stomac într-o placare din avânt aproape perfectă, izbind-o de tejghea. Ea înfipse ultimul cuțit în umărul lui, îngropându-l până la plăsele. La fel de bine putea să-l fi înfipt într-un trunchi de copac, la ce efect avu.

Fata alunecă la podea și tatăl lui Jude sări peste ea, cu sângele încă spumegând la cuțitul pe care îl avea înfipt în gât. Lovi iar cu briciul spre ea.

Marybeth se prinse de gât, strângându-l slab cu mâna rănită. Sângele îi țâșnea printre degete. În carnea albă a gâtului ei era săpat un rânjet negru, neplăcut.

Se răsturnă pe-o parte. Se lovi cu capul de podea. Se uita pe lângă Martin la Jude. Stătea cu un obraz în sânge, într-o baltă de sânge gros, purpuriu.

Tatăl lui Jude căzu în mâini și genunchi. Ținea mâna liberă încă la baza cuțitului înfipt în gât, explorându-l orbește cu degetele, măsurându-l, dar neputând face nimic să-l scoată. Era o pernă de ace, cuțit în umăr, cuțit în spate, însă pe el îl interesa doar cel din gât, nu părea să fi observat celelalte lame de oțel înfipte în el.

Martin se târî nesigur desparte de Marybeth, departe de Jude. Brațele îl lăsară primele și capul îi căzu la podea, lovindu-se destul de tare cu bărbia ca să i se audă clănțănitul dinților. Încercă să se împingă pentru a se ridica și aproape că reuși, dar apoi brațul drept îi cedă, și se rostogoli pe-o rână. Departe de Jude, o mică ușurare. Jude nu era nevoit să-l privească în față când murea. Din nou.

Marybeth încerca să vorbească. Limba îi ieși din gură, i se mișcă peste buze. Îl implora din ochi pe Jude să vină mai aproape. Pupilele i se strânseseră, devenind două puncte negre.

El se trase pe podea, cot peste cot, târându-se spre ea. Fata șoptea deja. Era greu s-o audă peste tatăl lui, care scotea iar sunete ca de tuse și lovea zgomotos cu călcâiele în podea, cuprins de-o convulsie.

— Nu e... terminat, zise Marybeth. Vine... din nou. N-o să fie... niciodată... terminat.

Jude se uită în jur după ceva ce să-i pună peste tăietura de la gât. Era destul de aproape ca mâinile să-i fie în balta de sânge care o înconjura. Observă o cârpă de vase agățată de mânerul cuptorului și o trase jos.

Marybeth se uita drept la el, dar Jude avea impresia că nu-l vede — avea senzația că fata se uita drept prin el, la o distanță necunoscută.

— O aud... pe Anna. O aud... strigând. Trebuie să... facem... o ușă. Trebuie să o... lăsăm să intre. Fă-ne o ușă. Fă o ușă... și eu o s-o deschid.

— Nu mai vorbi.

El îi ridică mâna și apăsă la gâtul ei prosopul de vase rulat.

Marybeth îl prinse de încheietura mâinii.

— N-o pot deschide... odată ce sunt... de cealaltă... parte. Trebuie să fie acum. Sunt deja dusă. Anna e dusă. Nu ne poți... salva, spuse ea. Atâta sânge. — Lasă-ne. Pe. Noi. Să. Te. Salvăm.

De cealaltă parte a încăperii Jude auzi un acces de tuse, apoi tatăl său dădu să vomite. Scotea ceva pe gât. Jude știa ce.

Se uită la Marybeth cu o neîncredere mai intensă decât durerea. Își văzu mâna făcută căuș și strângându-i fața prea rece la atinge. Promisese. Își promisese sieși, dacă nu ei, că va avea grijă de ea, și iat-o acum cu gâtul tăiat, spunând că va avea ea grijă de el. Fata se lupta pentru fiecare gură de aer, tremurând neputincioasă.

— Fă-o, Jude, zise ea. Fă-o și basta.

Ea ridică mâinile și le puse pe prosopul de vase, ca să-l țină apăsat la gâtul tăiat. Apoi el se întoarse și se târî prin sângele ei până la marginea bălții. Se auzi fredonând din nou, cântecul lui, cântecul lui cel nou, o melodie ca un imn din sud, un bocet country. Cum se făcea o ușă pentru morți? Ajungea doar să deseneze una? Încerca să se gândească cu ce să deseneze, când văzu amprentele roșii pe care mâinile sale le lăsau pe linoleum. Vârî un deget în sângele ei și traseze să deseneze o linie pe podea.

Când consideră că o făcuse destul de lungă, începu o nouă linie, în unghi drept cu prima. Sângele de pe vârful degetului se subțire și se uscă. Se mișcă încet, întorcându-se spre Marybeth și spre balta mare de sânge în mijlocul căreia stătea ea.

Se uită pe după ea și-l văzu pe Craddock ieșind din gura căscată a tatălui său. Fața mortului era contorsionată de efort, brațele întinse în sus, o mână pe fruntea lui Martin, cealaltă pe umărul lui Martin. La nivelul mijlocului, corpul îi era strâns într-o frânghie groasă — Jude se gândi iar la o masă mare de celofan, udat și răsucit într-o coardă — care umplea gura lui Martin și părea să se extindă până în gâtul lui umflat. Craddock intrase ca un soldat care sare într-o gură de fum, dar ieșea ca un om afundat până la mijloc în nisip mișcător.

O să mori, spuse mortul. *Târfa o să moară tu o să mori o să gonim toți pe drumul nopții împreună vrei să cânți la la la o să te învăț eu să cânți o să te învăț eu.*

Jude își muie mâna în sângele lui Marybeth, udându-o cu totul, după care se întoarse la loc. Nu se gândea la nimic. Era o mașinărie care se târa fără minte înainte, reîncepând să deseneze. Termină

partea de sus a ușii, se foi și începu o a treia linie, mergând înapoi spre Marybeth. Era o linie sinuoasă, groasă pe alocuri, abia o mânjeală prin altele.

Partea de jos a ușii era balta. Când ajunse la ea, se uită la fața lui Marybeth. Partea din față a tricoului era udă leoarcă. Fața ei era complet inexpresivă și, pentru un moment, crezu că e prea târziu, că fata murise, dar apoi ochii ei se mișcară foarte încet, urmărindu-l cum se apropie printr-o ceață difuză.

Craddock începu să strige de frustrare. Ieșise cu totul, mai puțin un picior. Încerca deja să se ridice, dar piciorul îi era blocat undeva în gâtlejul lui Martin, și îl dezechilibra. În mâna lui Craddock era lama sub formă de semilună, lanțul atârnând de la ea într-o buclă luminoasă, legănătoare.

Jude îi întoarse iar spatele și se uită la ușa sa inegală de sânge. Se uită năuc la rama ei lungă, strâmbă, roșie, o cutie goală conținând doar câteva amprente stacojii de mâini. Nu era gata încă și încercă să se gândească de ce mai era nevoie. Apoi își aminti că nu era o ușă dacă nu aveai cum s-o deschizi, și se târî înainte și desenă un cerc în chip de mâner.

Umbra lui Craddock căzu peste el. Fantomele puteau să arunce umbră? Jude se mira de asta. Era obosit. Era greu să gândească. Îngenunche pe ușă și simți ceva lovindu-se de cealaltă parte a ei. Era ca și când vântul, care încă izbea casa în rafale furioase, neostoite, ar fi încercat să iasă prin linoleum.

O linie luminoasă apăru de-a lungul marginii drepte a ușii, o fâșie vie de raze albe. Ceva se lovi iar de cealaltă parte, un leu de munte prins sub podea. Se izbi a treia oară, fiecare impact producând un bum asurzitor care zdruncina casa, făcea farfuriile să zăngănească în suportul de plastic de lângă chiuvetă. Jude își simți coatele cedând puțin și hotărî că nu mai avea de ce să stea în patru labe. Pe deasupra, era mult prea greu. Căzu pe-o parte și se lăsă să se rostogolească pe spate. Ieși dintre granițele ușii.

Craddock stătea peste Marybeth în costumul lui negru de mort cu o parte a gulerului strâmbată, fără pălărie. Nu se mai mișca, însă, încremenise locului. Se uita neîncrezător la ușa desenată de la picioarele sale, de parcă ar fi fost o trapă secretă și el fusese cât pe ce să cadă în ea.

Ce-i aia? Ce ai făcut?

Când vorbi Jude, vocea sa părea să vină de la mare depărtare, ca prin cine știe ce truc de ventriloc.

— Morții și-i revendică pe ai lor, Craddock. Mai devreme sau mai târziu, ei îi revendică pe ai lor.

Ușa încropită se umflă, apoi se retrase în podea. Se umflă din nou. Aproape că părea să respire. Linia de lumină gonea prin partea ei de sus, o rază de-o strălucire așa intensă că n-o puteai privi direct. Ajunse la colț și continuă pe-o parte a ușii.

Vântul se ascuți, mai puternic ca oricând, un țipăt sfredelitor. După un moment, Jude își dădu seama că nu era vântul din afara casei, ci o vântoasă care urla pe la marginile ușii desenate cu sânge. Nu sufla afară, ci era absorbită *înăuntru*, prin acele orbitoare linii albe. Lui Jude îi pocniră urechile și se gândi la un avion care coboară prea repede. Hârtiile foșniră, apoi se ridicară de pe masa din bucătărie și începură să se învârtă în aer. Vălurele delicate se iscară în balta de sânge din jurul feței inexpresive a lui Marybeth.

Brațul stâng al fetei era întins peste lacul de sânge până în cadrul ușii. Când Jude nu se uita, ea se întorsese pe-o parte, întinzând acel braț. Mâna i se odihnea peste cercul roșu pe care-l desenase în chip de mâner.

Undeva, un câine începu să latre.

În clipa următoare, ușa vopsită pe linoleum se deschise. Marybeth ar fi trebuit să cadă prin ea — jumătate din corpul ei era întins peste canaturile ei — dar nu căzu. În schimb, pluti, ca așezată peste o bucată de sticlă șlefuită. Un paralelogram inegal umplea mijlocul podelei, o trapă deschisă, inundată de-o lumină uimitoare, o sclipire orbitoare care se înălța de jur împrejurul ei.

În intensitatea acelei lumini care se revărsa de jos, încăperea deveni un negativ fotografic, tot numai porțiuni de alb curat și umbre plate, imposibile. Marybeth era o figură neagră, fără trăsături, suspendată pe falia de lumină. Craddock, stând deasupra ei cu brațele ridicate să-și apere fața, semăna cu una dintre victimele bombei atomice de la Hiroshima, o schiță abstractă a unui om în mărime naturală, desenată cu cenușă pe un zid negru. Hârtiile încă se învârteau deasupra mesei din bucătărie, numai că se înnegriseră și semănau cu un stol de ciori.

Marybeth se rostogoli pe-o parte și ridică fruntea, doar că nu mai era Marybeth, ci Anna, și săgeți de lumină îi umpleau ochii, iar fața îi era severă ca divina judecată de apoi.

De ce? întrebă ea.

Craddock șuieră. *Dispari. Du-te înapoi.* Legănă lanțul de aur al pendulului său în cercuri, lama în semilună fluierând prin aer, trasând un inel de foc argintiu.

Apoi Anna era în picioare la baza ușii strălucitoare. Jude nu o văzuse când se ridicase. Într-un moment era culcată și în următorul stătea în picioare. Poate că timpul sărise. Timpul nu mai conta. Jude ridică o mână la ochi, dar lumina era pretutindeni și nu te puteai feri de ea. Își vedea oasele din mână, pielea de peste ele având culoarea și claritatea mierii. Rănile sale, tăietura de la față, ciotul degetului arătător, toate pulsau de-o durere deopotrivă profundă și plăcută, și crezu că va striga de teamă, de bucurie, de șoc, de toate aceste lucruri, de ceva ce era mai mult decât aceste lucruri. De extaz.

De ce? repetă Anna apropiindu-se de Craddock. Bătrânul lovi cu lanțul spre ea și lama curbată din capăt îi trasă o dâră lată peste față, de la colțul ochiului drept, peste nas și până jos la gură — dar nu făcu decât să deschidă o rază proaspătă de lumină, și acolo unde lumina îl atinse, Craddock începu să fumege. Anna întinse mâna spre el. *De ce?*

Când ea îl cuprinse cu brațele, Craddock țipă, țipă și o tăie din nou, de data aceasta peste sâni, și deschise o nouă falie înspre eternitate, și în față i se revărsă lumina belșugului, o lumină care-i ardea trăsăturile, care ștergea tot ce atingea. Urletul lui fu așa puternic, că Jude crezu că-i vor exploda timpanele.

De ce? spuse Anna, înainte să-și lipească gura de a lui, și din ușa din spatele ei sărită câinii negri, câinii lui Jude, uriașii câini de fum, de umbră, cu colți de tuș.

Craddock McDermott se luptă, încercând s-o îndepărteze, însă ea cădea pe spate cu el, cădea spre ușă, iar câinii îi goneau în jurul picioarelor, și în timp ce alergau, formele lor erau întinse și modificate, deșirându-se ca niște ghemuri de ață, devenind eșarfe lungi de întuneric care se înfășurau în jurul lui, urcându-i pe picioare, îmbălsămându-i mijlocul și legându-l pe omul mort de fata moartă. Când fu tras în jos în lumina din cealaltă parte, Jude văzu dosul capului lui Craddock deschizându-se și o trâmbă de

lumină albă, atât de intensă că era albastră la margini, răzbătu prin el și atinse tavanul, unde arse tencuiala, făcând-o să se bulbucească și să clocotească.

Căzură prin ușa deschisă și duși fură.

45

Hârtiile care se învârtiseră deasupra mesei din bucătărie se așezară cu un foșnet ușor, strângându-se într-un teanc, aproape în același loc din care se ridicaseră. În liniștea care urmă, Jude deveni conștient de-un zumzet blând, o pulsație profundă, melodică, pe care nu o auzea cât o simțea în oase. Se înălța și cădea la loc, un soi de muzică inumană — inumană, dar nu neplăcută. Jude nu auzise niciodată vreun instrument producând asemenea sunete. Era mai mult ca muzica întâmplătoare a roților pe asfalt. Acea muzică joasă și puternică putea fi simțită și pe piele. Aerul vibra de ea. Părea aproape să fie o proprietate a luminii, revărsându-se prin dreptunghiul strâmb al podelei. Jude clipi în lumină și se întrebă unde se dusese Marybeth. *Morții și-i revendică pe-ai lor*, gândi și se cutremură.

Nu. Nu fusese moartă cu un moment în urmă, când deschisese ușa. Nu putea accepta gândul că pur și simplu nu mai exista, că nu mai era nici urmă de ea pe pământ. Se târî. El era singurul lucru care se mișca acum în încăpere. Neclintirea din acel loc, după ceea ce tocmai se petrecuse, părea mai insuportabilă și mai incredibilă decât gaura dintre lumi. Îl dureau toate, îl dureau mâinile, îl durea fața și pieptul îl furnica, o mâncărime glacial-focoasă, deși era aproape convins că dacă era să aibă un atac de cord în după-amiaza aceasta, deja l-ar fi avut. Pe lângă zumzetul continuu care-l înconjura, nu se auzea absolut nimic. Poate doar icnetele sale, încercând să respire, și mâinile sale zgâriind pardoseala. Odată se auzi rostind numele lui Marybeth.

Cu cât se apropia mai mult de lumină, cu atât îi era mai greu să se uite în ea. Închise ochii — și descoperi că încă poate vedea încăperea în fața sa, dar parcă printr-o draperie de mătase argintie, lumina pătrunzându-i prin pleoapele închise. Nervii dindărătul globilor săi oculari vibrau în ritm cu acel neîncetat sunet pulsatil.

Nu suporta toată acea lumină și întoarse capul pe-o parte, continuând să se târască în față, și în felul acesta nu-și dădu seama că ajunse la marginea ușii deschise până când nu puse mâinile jos și acolo nu mai era nimic solid să-l țină. Marybeth — sau să fi fost oare Anna? — plutise deasupra ușii deschise, parcă pe o bucată de sticlă, însă el căzu ca un condamnat prin trapa spânzurătorii. Nici nu avu timp să strige și se și văzu plonjând prin lumină.

46

Senzația căderii — un sentiment imponderal-amețitor în coșul pieptului și-n rădăcinile părului — abia a trecut și el își și dă seama că lumina acum nu mai este așa intensă. Ridică mână să-și acopere ochii și clipește în ea, o lumină solară de-un galben prăfos. Presupune că e mijlocul după-amiezii și își dă seama cumva, după poziția soarelui, că este în Sud. Jude este din nou în Mustang, șede în scaunul pasagerului. Anna e la volan și fredonează în timp ce conduce. Motorul scoate un murmur jos, controlat — Mustangul s-a făcut bine. Parcă tocmai ar fi ieșit de pe banda de asamblare în 1965.

Străbat cam doi kilometri, niciunul nespunând nimic, până când el în sfârșit identifică drumul ca fiind Șoseaua Statală 22.

„Unde ne ducem?“ *întreabă el totuși.*

Anna își arcuiește spatele, întinzându-și coloana. Ține ambele mâini pe volan. „Nu știu. Credeam că conducem și atât. Unde vrei să te duci?“

„Nu contează. Ce zici de Chinchuba Landing?“

„Ce-i acolo?“

„Nimic. Doar un loc unde să stai și să asculți la radio și să te uiți la priveliște. Cum ți se pare?“

„Mi se pare că e raiul. Probabil că suntem în rai.“

Când spune asta, pe el începe să-l doară tâmpla dreaptă. Își dorește ca ea să n-o fi spus. Nu sunt în rai. Nu vrea să audă asemenea vorbe.

Un timp, merg pe drumul de asfaltul crăpat și șters. Apoi el vede ieșirea apărând pe dreapta și i-o arată cu degetul. Marybeth

virează Mustangul într-acolo fără niciun cuvânt. Drumul e de pământ și copacii cresc aproape de-o parte și alta și se apleacă peste ei, creând un tunel de lumină verde bogată. Umbre și pâlpâiri de lumină solară se plimbă peste trăsăturile delicate și curate ale lui Marybeth. Fata pare liniștită, în largul ei la volanul mașinii aceleia arătoase, fericită că are toată după-amiaza înainte și nimic deosebit de făcut, decât să parcheze undeva cu Jude și să asculte muzică. Oare când a devenit ea Marybeth?

E ca și când ar fi rostit întrebarea cu voce tare, pentru că fata se întoarce și-i oferă lui Jude un surâs stânjenit. „Am încercat să te avertizez, nu? Două fete la prețul uneia."

„M-ai avertizat."

„Știu pe ce drum suntem", *spune Marybeth fără nicio urmă din accentul sudist care i-a împleticit vocea în ultimele câteva zile.*

„Ți-am spus. Unul care duce la Chinchuba Landing."

Ea îi aruncă o privire amuzată, cu subînțeles, ușor compătimitoare. Apoi, de parcă el n-ar fi spus nimic, Marybeth continuă: „La naiba. După câte am auzit despre drumul ăsta, mă așteptam la mai rău. Dar nu e rău. De fapt, e destul de frumos. Chemându-se drumul nopții te-ai aștepta să fie noapte. Poate că e noapte aici doar pentru unii oameni."

El se crispează — o nouă săgeată de durere în cap. Vrea să creadă că fata e încurcată, că nu știe unde se află amândoi. E posibil să greșească. Nu doar că nu e noapte, dar nu e nici pe departe vorba de-un drum.

După încă un minut, se hurducă pe pământul plin de gropi, făgașe înguste cu insule late de iarbă și flori sălbatice între ele, care lovesc în bara de protecție și rămân agățate de dedesubtul mașinii. Trec de epava unei camionete albicioase, parcată sub o salcie, cu capota ridicată și cu ierburi crescând drept prin ea. Jude nu-i acordă mai mult de-o privire piezișă.

Palmierii și tufișurile se depărtează imediat după următoarea curbă, dar Marybeth încetinește, așa încât Mustangul abia dacă mai înaintează, și măcar pentru moment sunt înapoi la umbra răcoroasă a copacilor aplecați peste ei. Pietrișul scrâșnește plăcut sub roți, un sunet care i-a plăcut întotdeauna lui Jude, un sunet care place tuturor. Dincolo de luminișul verde este marea de noroi maroniu a lacului Pontchartrain, apa lui mișcată de vânt și crestele valurilor scânteind aidoma oțelului lustruit, proaspăt turnat. Jude

e puțin descumpănit de cer, care e de-un alb uniform și orbitor. E un cer așa luminos că-ți e imposibil să te uiți direct la el, să afli măcar unde este soarele. Jude își ferește ochii, strângând din pleoape și ridicând o mână streașină la frunte. Durerea de la tâmpla stângă se intensifică, pulsând.

„Fir-ar să fie“, *spune el.* „Cerul ăsta.“

„Nu-i așa că-i deosebit?“ *spune Anna dinlăuntrul corpului lui Marybeth.* „Se vede până departe. Vezi până în eternitate.“

„Nu văd nimic.“

„Nu“, *spune Anna, dar tot Marybeth se află la volan, tot gura lui Marybeth se mișcă.* „Trebuie să-ți protejezi vederea. Nu te poți uita cu adevărat acolo. Nu încă. Ne vine greu să ne uităm înapoi în lumea ta, cine știe de ce. Poate ai observat liniile negre de peste ochii tăi. Consideră că sunt ochelarii de soare ai morților vii.“ *O afirmație care o face să râdă, râsetul aspru al lui Marybeth.*

Fata oprește mașina la marginea luminișului, trage frâna de mână. Geamurile sunt coborâte. Aerul care-l mângâie miroase dulce a tufișuri bătute de soare și a ierburi neascultătoare. Dincolo de aceasta detectează parfumul fin al lacului Pontchartrain, un iz răcoros, mlăștinos.

Marybeth se apleacă spre el, își pune capul pe umărul său, îl prinde cu brațul pe după mijloc, și când vorbește din nou, se aude vocea ei. „Mi-aș dori să mă pot întoarce cu tine, Jude.“

Pe el îl străbate imediat un fior. „Cum adică?“

Ea se uită drăgăstos la fața lui. „Hei. Aproape ne-a ieșit. Nu-i așa că aproape ne-a ieșit, Jude?“

„Încetează“, *spune Jude.* „Nu te duci nicăieri. Rămâi cu mine.“

„Nu știu“, *zice Marybeth.* „Sunt obosită. E drum lung înapoi și nu cred că-l pot face. Aș putea să jur că mașina asta folosește o parte din mine pe rol de combustibil, iar eu sunt aproape complet secată.“

„Nu mai vorbi așa.“

„Ascultăm ceva muzică?“

El deschide torpedoul, dibuie după o casetă. E o colecție de demo-uri, o colecție deosebită. Noile lui cântece. Vrea ca Marybeth să le asculte. Vrea ca ea să știe că el n-a renunțat. Prima piesă începe să cânte. Este „Drink to the Dead“. Chitara se înalță într-un imn country, un dulce și solitar gospel acustic, un cântec de jelanie. Fir-ar să fie, ce-l doare capul, la ambele tâmple acum, o pulsație

egală în spatele ochilor. Fir-ar să fie cerul ăla cu lumina lui apăsătoare.

Marybeth se ridică în scaun, doar că nu mai este Marybeth, ci Anna. Ochii îi sunt plini de lumină, îi sunt plini de cer. „Lumea întreagă e făcută din muzică. Suntem cu toții corzile unei lire. Rezonăm. Cântăm împreună. Ce frumos e! Cu vântul suflându-mi peste față. Când cânți, eu cânt cu tine, scumpule. Știi asta, nu?“

„Încetează“, *spune el. Anna se lasă iar pe spate la volan și pune mașina în viteză.* „Ce faci?“

Marybeth se aplecă în față de pe bancheta din spate și dă să-i atingă mâna. Anna și Marybeth sunt două ființe separate acum — sunt doi indivizi distincți poate pentru prima oară de câteva zile bune. „Trebuie să plec, Jude.“ *Se apleacă peste scaun și își lipește gura de a lui. Buzele ei sunt reci și tremură.* „Aici tu cobori.“

„Amândoi coborâm“, *spune el, și când ea încearcă să-și retragă mâna, el nu-i dă drumul, o strânge tare, până îi simte oasele curbându-se sub piele. O sărută din nou, rostindu-i pe buze:* „Aici coborâm amândoi. Noi doi. *Amândoi.*“

Pietriș sub roți din nou. Mustangul înaintează și iese sub cerul deschis. Scaunele din față sunt inundate de-o revărsare de lumină, o incandescență care șterge toată lumea din afara mașinii, lăsând să existe doar interiorul, și nici pe acesta Jude nu-l vede prea bine, uitându-se printre gene. Durerea care îl fulgeră în spatele globilor oculari este zguduitoare, minunată. Încă o ține pe Marybeth de mână. Nu poate să plece dacă el nu-i dă drumul, iar lumina — o, Doamne, e atâta lumină. Ceva nu e-n regulă cu casetofonul din mașină, cântecul lui se stinge și revine, afundându-se sub o armonie pulsatilă, adâncă și joasă, aceeași muzică stranie pe care a auzit-o când a căzut prin ușa dintre lumi. Vrea să-i spună ceva lui Marybeth, vrea să-i spună că îi pare rău că nu și-a putut ține promisiunile, cele pe care i le-a făcut și cele pe care și le-a făcut sieși, vrea să-i spună cât de mult o iubește, că o iubește nespus de mult, dar nu-și găsește vocea și nu poate gândi cu lumina în ochi și cu acel murmur în cap. Mâna ei. Încă o ține de mână. O strânge tare din nou, și din nou, încercând să-i spună ce are de spus prin atingere, și ea îl strânge înapoi.

Iar afară, în lumină, o vede pe Anna, o vede licărind, strălucind ca un licurici, o urmărește cum trage de volan, și zâmbește, și se

întinde spre el, punând mâna peste a lui și a lui Marybeth, și atunci ea spune: „Hei, oameni buni, cred că nemernicul ăsta hirsut încearcă să se ridice."

47

Jude clipi în lumina curată, dureros de albă a unui oftalmoscop îndreptat spre ochiul său stâng. Se străduia să se ridice, dar cineva îl apăsa cu mâna pe piept, ținându-l țintuit la podea. Icni să tragă aer, ca un păstrăv tocmai scos din lacul Pontchartrain și aruncat pe mal. Îi spusese Annei că s-ar putea să meargă la pescuit acolo, ei amândoi. Sau poate lui Marybeth să-i fi spus? Nu mai știa sigur.

Oftalmoscopul dispăru și el se uită în gol la tavanul pătat de igrasie al bucătăriei. Nebunii își făceau uneori găuri în cap, ca să lase demonii să iasă afară, ca să elibereze presiunea gândurilor pe care nu le mai suportau. Jude înțelegea acel impuls. Fiecare bătaie a inimii era o nouă lovitură zguduitoare resimțită în nervii din spatele ochilor și la tâmple, dovadă grăitoare a vieții.

Un godin cu fața roz tesită stătea aplecat deasupra lui, zâmbindu-i obscen, și spuse:

— Doamne sfinte. Știi cine-i ăsta? E Judas Coyne.

Altcineva spuse:

— Nu putem scoate porcii ăștia afurisiți din cameră?

Porcul fu înlăturat cu piciorul, cu un țipăt de indignare. Un bărbat cu o bărbiță atent tunsă, de-un maroniu pal, și ochi blânzi, atenți, se aplecă în câmpul vizual al lui Jude.

— Domnule Coyne? Nu vă mișcați. Ați pierdut mult sânge. Vă vom ridica pe o targă.

— Anna, spuse Jude pe o voce nesigură și șuierătoare.

O trecătoare expresie de durere și ceva ce aducea a părere de rău apăru în ochii albaștri ai tânărului.

— Așa o chema?

Nu. Nu, Jude spusese ce nu trebuia. Nu așa o chema, însă el nu-și găsea forța să se corecteze. Apoi înțelese că omul de lângă el se referise la ea la timpul trecut.

Arlene Wade vorbi în locul lui.

— Mie mi-a spus că o chema Marybeth.

Arlene se aplecă din cealaltă parte, uitându-se în jos la el, cu ochii ei comic de mari în spatele ochelarilor. Și ea vorbea despre Marybeth la trecut. Jude încercă să se ridice în șezut, dar infirmierul cu bărbiță îl ținu ferm jos.

— Nu încerca să te ridici, dragă, zise Arlene.

Ceva scoase un zăngănit metalic în apropiere și el se uită în jos de-a lungul corpului său, dincolo de picioare, și văzu o mulțime de oameni împingând o targă pe lângă el, în hol. O pungă de perfuzie, plină de sânge, se legăna înainte și înapoi pe o tijă prinsă de targă. De jos, de pe podea, Jude nu vedea nimic din persoana de pe targă, cu excepția unei mâini atârnând peste margine. Infecția care făcuse palma lui Marybeth să se scofâlcească și să se albească dispăruse, nu mai rămăsese nici urmă de ea. Mâna ei mică și suplă se legăna flasc sub mișcare tărgii, iar Jude se gândi la fata din obscenul lui film snuff, felul în care ea păruse să nu mai aibă oase în corp atunci când se scurse viața din ea. Unul dintre infirmieri care împingea targa se uită în jos și văzu privirea lui fixă. Întinse mâna după mâna lui Marybeth și o așeză înapoi pe lângă corp. Ceilalți bărbați duseră targa din raza sa vizuală, vorbind toți pe voci joase, agitate.

— Marybeth? izbuti Jude într-o șoaptă ștearsă, expirând dureros.

— Trebuie să se ducă acum, zise Arlene. Vine altă *ambu-lansă* după tine, Justin.

— Să se ducă? întrebă Jude.

Sincer nu înțelegea.

— N-o mai pot ajuta cu nimic aici, atâta tot. E timpul s-o ducă.

Arlene îi mângâie mâna.

— A venit mașina după ea.

În viață

48

Jude își pierdu și își recăpătă cunoștința în mod repetat vreme de douăzeci și patru de ore.

Se trezi o dată și o văzu pe avocata sa, Nan Shreve, stând în cadrul ușii camerei sale private, vorbind cu Jackson Browne. Jude îl întâlnise, cu ani în urmă, la premiile Grammy. Jude se furișase afară la jumătatea ceremoniei ca să se ducă la toaletă și în timp ce urina s-a uitat în lateral și l-a văzut pe Jackson Browne urinând în pisoarul de alături. Se salutaseră doar cu o plecăciune din cap, nu-și spuseseră „bună", așa încât nu-și putea imagina ce căuta el acum în Louisiana. Poate avea un concert în New Orleans, auzise că Jude văzuse moartea cu ochii și venise să-i ureze însănătoșire grabnică. Poate că acum îl va vizita o procesiune de iconuri rock-and-roll, trecând pe acolo ca să-i spună să fie tare. Jackson Browne era îmbrăcat sobru — blazer albastru, cravată — și avea o insignă aurie prinsă la centură, lângă tocul revolverului. Jude își lăsă pleoapele să se închidă.

Încerca o senzație surdă a trecerii timpului. Când se trezi din nou, o altă vedetă rock ședea la căpătâiul său: Dizzy, cu ochii numai mâzgălituri negre, cu fața emaciată de SIDA. Îi oferi mâna și Jude o luă.

Nu puteam să nu vin, omule. Și tu ai fost alături de mine la greu, zise Dizzy.

— Mă bucur să te văd, îi spuse Jude. Mi-era dor de tine.

— Poftim? spuse infirmiera care stătea de cealaltă parte a patului. Jude se uită la ea. Nu știuse că era acolo. Când se uită înapoi la Dizzy, își văzu mâna goală.

— Cu cine vorbești? întrebă infirmiera.

— Cu un vechi prieten. Nu l-am mai văzut de când a murit.

Femeia pufni.

— Trebuie să-ți reducem doza de morfină, iubire.

Mai târziu, Angus intră în cameră și dispăru sub pat. Jude îl strigă, dar cățelul nu ieși de acolo, rămânând sub pat, unde bătea cu coada în podea într-un ritm susținut care ținea pasul cu inima lui.

Jude nu știa la ce persoană moartă sau celebră să se mai aștepte și fu surprins când deschise ochii și văzu că era singur în cameră. Se afla la etajul trei sau patru al unui spital de la marginea Slidell-ului. Dincolo de geam era lacul Pontchartrain, albastru și unduitor în lumina de după-amiază târzie, cu malurile pline de cocori, un vechi petrolier plutind anevoie la est. Pentru prima dată, își dădu seama că-i simte mirosul, înțepătura vag sărată a apei. Plânse.

Când reuși să-și recapete controlul, sună după infirmieră. Veni în schimb un doctor, un negru cadaveric cu ochi triști, injectați, și ras în cap. Pe o voce blândă, gravă, începu să-i prezinte starea sa de sănătate.

— A sunat-o cineva pe Bammy? îl întrerupse Jude.

— Pe cine?

— Pe bunica lui Marybeth, îl lămuri Jude. Dacă n-a sunat-o nimeni, vreau să-i spun eu ce s-a întâmplat. Bammy merită să știe.

— Dacă ne puteți oferi numele și numărul ei de telefon sau o adresă, pot să-i cer unei infirmiere s-o sune.

— Ar fi bine să vorbesc eu cu ea.

— Ați trecut prin multe. Cred că, dată fiind starea emoțională în care vă aflați, un telefon din partea dumneavoastră ar putea s-o alarmeze.

Jude se uită năuc la el.

— Nepoata ei a murit. Persoana pe care o iubește cel mai mult pe lume. Credeți că ar alarma-o mai puțin dacă ar primi vestea de la un străin?

— Tocmai de aceea am prefera să o contactăm noi, spuse doctorul. Acesta e genul de lucru pe care nu vrem ca familia să-l afle. Într-un prim contact telefonic cu rudele, preferăm să ne concentrăm asupra laturii pozitive.

Lui Jude îi trecu prin gând că era încă ametit. Discuția avea un ton nenatural pe care el îl asocia cu starea febrilă. Clătină din cap și începu să râdă. Apoi observă că plângea din nou. Se șterse pe față cu mâini tremurânde.

— Să vă concentrați asupra laturii pozitive? întrebă el.

— Vestea ar putea fi mai rea, spuse doctorul. Cel puțin starea ei e stabilă acum. Și inima i s-a oprit doar pentru câteva minute. Unii oameni au fost morți mai mult de atât. Ar trebui să existe doar minime...

Dar Jude nu auzi restul.

49

Apoi era pe coridor, un bărbat de un metru optzeci și trei, cântărind o sută opt kilograme, în vârstă de cincizeci și patru de ani, cu tufișul uriaș al bărbii negre tot numai noduri și cu halatul de spital fâlfâindu-i deschis la spate, expunându-i fesele scofâlcite și hirsute. Doctorul mergea în pas alert pe lângă el și infirmierele se strângeau buluc, încercând să-l trimită înapoi în camera sa, dar el continua să meargă, cu branula încă în brat și cu punga de perfuzie însoțindu-l pe stativul ei cu rotile. Gândea limpede, era complet treaz, mâinile nu-l dureau, respira normal. Croindu-și drum pe coridor, începu să o strige pe nume. Avea o voce surprinzător de bună.

— Domnule Coyne, zise doctorul. Domnul Coyne, fata încă nu e întrematată... dumneavoastră nu sunteți încă destul de întremat...

Bon trecu în goană pe lângă el, de-a lungul holului, și coti la dreapta la următoarea bifurcație. Jude grăbi pasul. Ajunse la colț și se uită pe celălalt coridor la timp ca s-o vadă pe Bon strecurându-se printre două uși duble, la distanță de douăzeci de pași. Ușile se închiseră încet în urma ei, fâșâind pe balamale pneuma-

tice. Pe panoul luminos de deasupra ușilor scria „Terapie intensivă".

Un agent de securitate scund și îndesat stătea în calea sa, dar Jude îl ocoli, apoi agentul trebui să alerge gâfâind ca să țină ritmul cu el. Jude împinse ușile și intră în secția de terapie intensivă. Bon tocmai dispărea într-o încăpere întunecată de pe stânga.

Jude intră imediat după ea. Bon nu era nicăieri, dar Marybeth stătea întinsă în singurul pat de acolo, cu fire negre de suturi la gât, cu un tub de aer înfipt în nări și înconjurată de aparate care bipăiau mulțumite în întuneric. Ochii umflați i se întredeschiseră când Jude intră rostindu-i numele. Avea fața tumefiată, tenul unsuros și palid, și părea emaciată. La vederea ei, inima lui Jude se strânse. Apoi ajunse lângă ea, se așeză pe marginea saltelei și o strânse în brațe. Pielea ei era ca hârtia, iar oasele — niște bețe goale pe dinăuntru. Își lipi fața de gâtul ei rănit, o îngropă în părul ei, inspirând profund, având nevoie de mirosul ei, dovadă că ea era acolo, reală, dovadă că trăia. Ea ridică încet o mână de lângă corp și o plimbă pe spatele lui în sus. Buzele sale, când Jude le sărută, erau reci și tremurau.

— Credeam că te-ai dus, zise Jude. Eram în Mustang din nou cu Anna și am crezut că te-ai dus.

— O, aiurea, șopti Marybeth pe o voce cu puțin mai puternică decât o respirație. Am coborât. M-am săturat să stau mereu în mașini. Jude, crezi că la întoarcere acasă putem lua avionul?

50

Nu dormea, dar credea că ar fi bine să doarmă, când doctorul deschise ușa. Se întoarse pe-o parte, întrebându-se ce persoană moartă sau legendă a rockului sau animal protector l-ar putea vizita acum, însă nu era decât Nan Shreve, într-o fustă cafenie de afaceri și sacou și colanți de culoarea pielii. Își ținea pantofii cu toc cui într-o mână și se mișca repede pe vârful degetelor. Închise ușor ușa în urma ei.

— M-am furișat fără voia lor, zise ea, strâmbând din nas și trăgându-i din ochi. N-aș prea avea voie să fiu aici.

Nan era o femeie micuță și subțire, care abia ajungea cu capul până la pieptul lui Jude. Era stângace în societate, nu știa să zâmbească. Rânjetul ei era un fals rigid și chinuit care nu emana nimic din ce ar trebui să emane un zâmbet: încredere, optimism, căldură, plăcere. Avea patruzeci și șase de ani, era căsătorită și avea doi copii, și era avocata lui de aproape un deceniu. Jude, însă, era prietenul ei de mai demult, de când ea nu avea decât douăzeci de ani. Nici atunci nu știuse să zâmbească, iar în acele zile nici măcar nu încerca s-o facă. Pe atunci era înțepată și rea, și nu-și spunea încă Nan.

— Hei, Tennessee, spuse Jude. De ce n-ai avea voie să fii aici?

Femeia pornise către pat, dar ezită la asta. Jude nu intenționase să-i spună Tennessee; numele pur și simplu îi zburase din gură. Era obosit. Femeia bătu din pleoape și, pentru un moment, zâmbetul ei păru și mai nefericit decât de obicei. Apoi își regăsi siguranța, ajunse la pat și se trânti într-un scaun de lângă el.

— Am aranjat să mă întâlnesc cu Quinn în holul de la intrare, zise ea, încălțându-și la loc pantofii. El e detectivul care se ocupă cu deslușirea celor întâmplate. Numai că a întârziat. Am trecut pe lângă un accident *oribil* pe autostradă și mi s-a părut că-i văd mașina trasă pe dreapta, așa că probabil s-a oprit să le dea o mână de ajutor polițiștilor statali.

— De ce sunt acuzat?

— De ce să fii acuzat de ceva? Tatăl tău... Jude, tatăl tău te-a atacat. V-a atacat pe amândoi. Ați avut noroc că n-ați fost uciși. Quinn vrea doar o declarație. Să-i spui ce s-a întâmplat la casa tatălui tău. Să-i spui adevărul.

Femeia îi întâlni privirea, apoi începu să vorbească foarte precaut, ca o mamă care repetă niște instrucțiuni simple dar importante unui copil.

— Tatăl tău a suferit o îndepărtare de realitate. Se mai întâmplă. Există și un nume pentru asta: furia vârstei. Te-a atacat pe tine și pe Marybeth Kimball, iar ea l-a ucis, salvându-vă viețile amândurora. Asta-i tot ce vrea Quinn să audă. Exact cum s-a întâmplat.

Și în ultimele câteva momente, conversația lor încetase să mai fie prietenoasă și neoficială. Rânjetul ei fals dispăruse și Jude o

avea din nou în față pe Tennessee — Tennessee cea cu ochi reci, necruțătoare, neînduplecată.

Jude încuviință din cap.

Ea spuse:

— Quinn s-ar putea să mai aibă câteva întrebări despre accidentul de pe urma căruia ai rămas fără deget. Și în care a murit cățelul. Cățelul din mașina ta?

— Nu înțeleg, spuse Jude. Nu vrea să discute cu mine despre ce s-a întâmplat în Florida?

Genele femeii se mișcară repede și, pentru un moment, se uită la el cu o inconfundabilă nedumerire. Apoi privirea rece se reîntoarse și deveni și mai rece.

— S-a întâmplat ceva în Florida? Ceva despre care trebuie să știu, Jude?

Deci nu se emisese niciun mandat pe numele lui în Florida. Asta nu avea sens. Atacase o femeie și copilul ei, fusese împușcat, fusese implicat într-o coliziune — dar dacă era căutat în Florida, Nan trebuia să știe deja asta. Deja i-ar pregăti pledoaria.

Nan continuă:

— Ai venit în sud ca să-ți vezi tatăl înainte să ne părăsească. Ai avut un accident cu puțin înainte de ferma lui. Îți plimbai cățelul pe marginea drumului și ați fost loviți amândoi. O inimaginabilă înlănțuire de fapte, dar asta s-a întâmplat. Nimic altceva n-are sens.

Ușa se deschise și Jackson Browne aruncă o ocheadă în cameră. Numai că avea un semn roșu din naștere pe gât pe care Jude nu-l observase înainte, o pată stacojie cam de forma unei mâini cu trei degete, iar când vorbi, vocea lui avea ceva de clovn în ea, avea inflexiuni lungi, indiene.

— Domnule Coyne. Mai sunteți printre noi?

Privirea lui sări de la Jude la Nan Shreve de lângă el.

— Compania dumneavoastră de discuri va fi dezamăgită. Presupun că plănuiau deja un album memorial.

Bărbatul râse atunci, apoi tuși și ochii lui umezi clipiră.

— Doamnă Shreve. Nu ne-am întâlnit la intrare.

O spuse pe un ton destul de jovial, dar după felul în care se uita la ea, cu ochii umbriți și scrutători, sună aproape ca o acuzație. Adăugă:

— Nici infirmiera de la recepție nu v-a văzut. Așa a spus.

— I-am făcut cu mâna, zise Nan.

— Haideți înăuntru, îl invită Jude. Nan mi-a spus că vreți să discutați cu mine.

— Ar trebui să vă arestez, zise detectivul Quinn.

Pulsul lui Jude crescu, dar vocea sa, când vorbi, era sigură și neafectată.

— Pentru ce?

— Pentru ultimele trei albume, spuse Quinn. Am două fiice și le ascultă întruna la volum maxim, până se cutremură pereții și vasele zdrăngănesc și mie îmi vine să înfăptu'esc abuz dou-mestic, mă-nțelejeți? Iar asta împotriva scumpelor, drajelor mele fiice, pe care nu le-aș face rău sub nicio formă.

Bărbatul suspină, se șterse cu cravata la frunte și veni la picioarele patului. Îi oferi lui Jude ultima lamă de gumă Juicy Fruit. Când Jude îl refuză, Quinn își vârî lama în gură și începu să mestece.

— Tre' să le iubești, cumva, oricât de tare te calcă pe bătături uneori.

— Asta așa e, zise Jude.

— Numa' câteva întrebări, spuse Quinn, scoțând un carnețel din buzunarul interior al sacoului. Să începem dinainte să ajungeți la casa tatălui dumneavoastră. Ați fost implicat într-un accident cu părăsirea locului faptei, așa este? Ați avut o zi tare nasoală dumneavoastră și domnița dumneavoastră, hă? Și-apoi ați fost atacat de propriul tată. Sigur, după cum arătați și după starea în care era dumnealui, probabil credea că sunteți... știu și eu. Un ucigaș venit să-i prădați ferma. Un spirit malefic. Totuși, nu reușesc să-mi dau seama de ce nu v-ați dus la spital după accidentul care v-a lăsat fără deget.

— Păi, făcu Jude. Nu eram departe de locuința tatei și știam că mătușa era acolo. E infirmieră cu patalama.

— Chiar așa? Vorbiți-mi despre mașina care v-a lovit.

— O camionetă, spuse Jude. O camionetă cu platformă.

Aruncă o privire la Nan, care încuviință ușor din cap, cu ochi atenți și siguri. Jude inspiră adânc și începu să mintă.

51

Înainte ca Nan să iasă din cameră, ezită în prag și se uită înapoi la el. Rânjea din nou, zâmbetul acela lătăreț și forțat care-l întrista pe Jude.

— E cu adevărat frumoasă, Jude, spuse ea. Și te iubește. Îți dai seama după cum vorbește despre tine. Am discutat cu ea. Doar un moment, dar... dar îți dai seama. Georgia, așa-i spui, nu?

Ochii lui Nan erau vicleni și îndureraţi și afectuoși — toate deodată. Puse întrebarea ca și când n-ar fi fost sigură dacă voia să știe.

— Marybeth, zise Jude ferm. O cheamă Marybeth.

52

Se întoarseră la New York două zile mai târziu pentru serviciul funerar al lui Danny. Marybeth purta o eșarfă neagră în jurul gâtului asortată cu mănușile negre de dantelă. După-amiaza era vântoasă și rece, însă chiar și așa adunarea era numeroasă. Părea că toți cei cu care Danny sporovăise, bârfise sau trăncănise la telefon erau prezenți, iar numărul lor era mare și niciunul nu plecă înainte de final, nici atunci când ploaia începu să cadă.

53

În primăvară, Jude înregistră un album. Simplu, aproape acustic. Cânta despre morți. Cânta despre drumuri la ceas de noapte. Cântară alții partiturile de chitară. El putea ține ritmul, dar asta era tot. Trebuise să revină la ținerea acordurilor cu mâna stângă, cum făcuse în copilărie, și nu era foarte priceput la asta.

Noul CD se vându bine. Nu plecă în turneu. I se făcu în schimb un triplu bypass.

Marybeth ținu cursuri de dans la o sală de gimnastică din High Plains. Cererile depășeau numărul de locuri disponibile.

54

Într-un cimitir de mașini din zonă, Marybeth găsi un Dodge Charger distrus. În schimbul a trei sute de dolari îl aduse acasă. Jude transpiră toată vara următoare în curte, la bustul gol, reparându-l. Intra în casă târziu în fiecare seară, bronzat de sus până jos, cu excepția cicatricei lucioase și argintii de pe mijlocul pieptului. Marybeth îl aștepta întotdeauna dincolo de ușă, cu un pahar de limonadă de casă. Uneori își dădeau un sărut care avea gust de suc rece și ulei de motor. Acelea erau săruturile lui preferate.

55

Într-o după-amiază, aproape de sfârșitul lui august, Jude intră în casă, transpirat și ars de soare, și găsi un mesaj pe robotul telefonic din partea lui Nan. Spunea că are niște informații pentru el și că o putea suna înapoi oricând. Oricând fu acel moment și o sună la birou. Șezu pe marginea vechiului birou al lui Danny cât timp recepționera lui Nan îi făcu legătura.

— Mă tem că nu am multe să-ți spun despre George Ruger ăsta, zise Nan fără niciun preambul. Voiai să știi dacă a fost menționat în vreo procedură penală în ultimul an, iar răspunsul la aceasta pare să fie nu. Poate dacă aș avea vreo informație de la tine, cum ar fi ce te interesează mai exact la el...

— Nu. Nu te deranja, spuse Jude.

Deci Ruger nu făcuse niciun fel de plângere la autorități; deloc surprinzător. Dacă voia să intenteze proces, sau dacă încerca să pună ca Jude să fie arestat, Jude ar fi știut deja asta. Nu se așteptase de fapt ca Nan să afle ceva. Ruger nu putea vorbi despre ce-i făcuse Jude fără să riște ca povestea cu Marybeth să iasă la

iveală, cum se culcase cu ea când fata nu era decât în gimnaziu. Omul era, din câte își amintea Jude, o figură importantă a politicii locale. Era greu să conduci o campanie cu adevărat eficientă de strângere de fonduri după ce ai fost acuzat de viol.

— Am avut puțin mai mult noroc cu Jessica Price.

— Ai avut, deci, spuse Jude.

Doar la auzul numelui ei stomacul i se strânse ghem.

Când Nan vorbi din nou, tonul ei mima normalitatea, era puțin prea degajat ca să fie convingător.

— Price e sub anchetă pentru periclitarea vieții unui copil și abuz sexual. Împotriva propriei sale fiice, dacă-ți vine să crezi. Aparent, poliția i-a făcut o vizită după ce cineva a raportat un accident. Price a intrat cu mașina în mașina altcuiva, chiar în fața casei sale, cu șaizeci și cinci de kilometri la oră. Când a ajuns poliția la fața locului, au găsit-o în stare de inconștiență la volanul mașinii ei. Iar fiica ei era în casă cu un pistol în mână și un câine mort pe podea.

Nan făcu o pauză pentru a-i da lui Jude ocazia să comenteze, dar Jude nu avea nimic de spus.

Femeia continuă:

— Oricine ar fi fost cel sau cea în care Price a intrat cu mașina a fugit de la locul accidentului. N-a fost găsit până acum.

— Price nu le-a spus nimic? Care e povestea ei?

— N-are nicio poveste. Vezi tu, după ce polițiști au calmat-o pe fetiță, i-au luat pistolul. Când s-au dus să-l pună la locul lui, au găsit un plic cu fotografii înăuntru, ascuns în căptușeala de catifea a cutiei pistolului. Polaroiduri cu fetița. Chestii incriminatorii. Oribile. Din câte se pare, pot demonstra că mama le-a făcut. Pe Jessica Price o pot aștepta până la zece ani de închisoare. Și am înțeles că fetița nu are decât treisprezece ani. Nu-i așa că e îngrozitor?

— Este, spuse Jude. Fără doar și poate.

— Îți vine să crezi că toate astea s-au petrecut — accidentul de mașină al Jessicăi Price, câinele mort, fotografiile — în aceeași zi în care tatăl tău a murit în Louisiana?

Din nou, Jude nu răspunse — tăcerea părea mai sigură.

Nan continuă:

— Ascultând sfatul avocatului ei, Jessica Price și-a exercitat dreptul legal de a păstra tăcerea încă de la arestare. Ceea ce are sens în situația ei. Și e și norocul oricui ar mai fi fost acolo. Știi — împreună cu cățelul.

Jude ținu receptorul la ureche. Nan tăcu așa mult timp, că el începu să se întrebe dacă nu se pierduse legătura.

În cele din urmă, doar ca să afle dacă femeia mai era la aparat, spuse:

— Asta e tot?

— Încă un lucru, zise Nan pe un ton perfect afabil. Un tâmplar care lucra mai în jos pe stradă a declarat că a văzut un cuplu suspect într-o mașină neagră dând târcoale zonei dimineața. A declarat că șoferul semăna leit cu solistul de la Metallica.

Jude trebui să râdă.

56

În a doua săptămână din noiembrie, Dodge Charger-ul ieși din curtea unei biserici pe un drum de argilă roșie din Georgia, în urma lui zornăind cutii goale de conservă. Bammy își vârî degetele în gură și fluieră ca un pădurean.

57

Într-o toamnă se duseră în Fiji. În toamne următoare vizitară Grecia. Octombrie următor merseră în Hawaii, stătură zece ore pe zi pe o plajă de nisip negru. La Neapole, anul următor, fu și mai bine. Se duseră pentru o săptămână și rămaseră o lună.

În toamna celei de-a cincea aniversări a lor, nu se duseră nicăieri. Jude cumpărase cățeluși și nu voia să-i lase singuri. Într-o zi, când era frig și umezeală, Jude își scoase cățeii la plimbare pe drumul de acces ca să-și ia corespondența. Când trăgea plicurile din cutia poștală, chiar dincolo de poarta din față, o camionetă alburie trecu în goană pe șosea, stropindu-l pe spate cu apă rece,

iar când se întoarse s-o vadă, o văzu pe Anna uitându-se la el din cealaltă parte a drumului. Simți un junghi ascuțit în piept, care se stinse repede și el rămase locului gâfâind.

Fata își îndepărtă o șuviță de păr negru din ochi și el văzu atunci că era mai scundă, cu o constituție mai atletică decât Anna, doar o fetiță de cel mult optsprezece ani. Ridică mâna într-un salut reținut. El îi făcu semn să traverseze drumul.

— Bună, domnule Coyne, zise ea.

— Reese, nu-i așa? întrebă el.

Ea încuviință. Nu avea pălărie și era udă pe păr. Jacheta de dril îi era udă leoarcă. Cățeii săriră la ea și data se feri de ei, râzând.

— Jimmy, spuse Jude. Robert. Cuminți. Scuze. Sunt cam necivilizați și încă nu i-am învățat bunele maniere. Vrei să intri?

Fata tremura ușor.

— Te uzi până la piele. O să te-mbolnăvești de moarte.

— Te poți îmbolnăvi de asta? întrebă Reese.

— Mda, zise Jude. Bântuie o molimă rebelă pe aici. Mai devreme sau mai târziu toți se îmbolnăvesc de ea.

O conduse spre casă și o pofti în bucătăria întunecată. Tocmai o întreba cum reușise să ajungă până la el, când Marybeth strigă de pe scări și întrebă cine era acolo.

— Reese Price, îi răspunse Jude. Din Testament. În Florida. Fiica Jessicăi Price?

O clipă nu se auzi nimic din capul scărilor. Apoi Marybeth coborî treptele, oprindu-se aproape de ultima. Jude găsi comutatorul de lângă ușă și aprinse becurile.

În brusca răbufnire de lumină care urmă, Marybeth și Reese se priviră reciproc fără să vorbească. Chipul lui Marybeth era calm, greu de citit. Ochii ei scrutau. Reese se uita de la fața lui Marybeth, la gâtul ei, la semiluna alb-argintie a cicatricei din jurul gâtului ei. Reese își scoase brațele din mânecile hainei și se îmbrățișă sub ea. Apa picura de pe fată și forma o baltă la picioarele ei.

— Iisuse Christoase, Jude, zise Marybeth. Du-te și adu-i un prosop.

Jude luă un prosop din baia de la parter. Când se întoarse în bucătărie cu el, ceainicul era pe aragaz și Reese ședea la masa din mijlocul încăperii, povestindu-i lui Marybeth despre studenții

ruși *au-pair* care o aduseseră cu mașina din New York City și care nu încetau să vorbească despre vizita lor la Entire Steak Buildink[1].

Marybeth îi făcu ciocolată caldă și un sandviș cu brânză la grătar și roșii. În acest timp, Jude stătu cu Reese la tejghea. Marybeth era relaxată și jovială și râdea cu ușurință la poveștile lui Reese, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume să facă pe gazda în fața unei fete care trăsese cu pistolul în mâna soțului ei, ciuntindu-i un deget.

Femeile purtară cea mai mare parte din discuție. Reese mergea spre Buffalo, unde avea să se întâlnească cu prietenii și să-i vadă pe 50 Cent și Eminem. După aceea, mergeau la Niagara. Unul dintre prieteni cumpărase o veche barcă-locuință. Aveau de gând să locuiască în ea toți șase, câți erau. Barca trebuia reparată. Voiau s-o repare și s-o vândă. Reese era însărcinată cu vopsirea ei. Avea o idee foarte mișto pentru o imagine pe care voia s-o picteze pe marginea bărcii. Făcuse deja câteva schițe. Scoase un maculator din rucsac și le arătă câteva dintre lucrările ei. Ilustrațiile erau ageamii, dar atrăgătoare, imagini cu femei nude și bătrâni fără ochi și chitare, aranjate toate în complicate tipare împletite. Dacă nu reușeau să vândă barca, voiau să pornească o afacere în ea, fie cu pizza, fie cu tatuaje. Reese știa multe despre tatuaje și practicase pe propria sa piele. Își ridică tricoul și le arătă tatuajul unui șarpe palid care-i încercuia buricul, înghițindu-și coada.

Jude o întrerupse ca să întrebe cum voia să ajungă în Buffalo. Ea spuse că nu mai avea bani de autobuz încă de la Penn Station și că se gândea să facă autostopul mai departe.

— Știi că e vorba de aproape cinci sute de kilometri? întrebă el.

Reese se uită cu ochi mari la el, apoi clătină din cap.

— Când te uiți la hartă statele nu par așa de-al naibii de mari. Ești sigur că sunt cinci sute de kilometri?

Marybeth îi luă farfuria goală și o puse în chiuvetă.

— Nu vrei să suni pe nimeni? Pe cineva din familie? Poți folosi telefonul nostru.

— Nu, doamnă.

---

[1] Formă ironic-eronată a numelui clădirii Empire State Building; *entire steak* — toată friptura.

Marybeth zâmbi puțin auzind asta, și Jude se întrebă dacă-i mai spusese cineva „doamnă“ până atunci.

— Dar mama ta? întrebă Marybeth.

— E la pârnaie. Sper să nu iasă niciodată de acolo, răspunse Reese și se uită în cana de ciocolată caldă. Începu să se joace cu o șuviță blondă de păr, răsucind-o pe deget, lucru pe care Jude îl văzuse la Anna de o mie de ori. Fata spuse: Nici nu-mi place să mă gândesc la ea. Prefer să mă prefac că e moartă sau ceva. N-aș dori nimănui s-o aibă pe cap. E un blestem, asta e. Dacă aș ști că într-o zi o să fiu o mamă ca ea, m-aș steriliza chiar acum.

Când își termină ciocolata, Jude luă pe el o pelerină de ploaie și-i spuse lui Reese să-l însoțească — o va duce el la stația de autobuz.

O vreme, merseră fără să discute, cu radioul închis, fără alt sunet în afara ploii răpăind pe sticlă și ștergătoarele Charger-ului mișcându-se înainte și-napoi. Jude se uită o dată spre ea și văzu că fata își lăsase scaunul pe spate și stătea cu ochii închiși. Își dăduse jos jacheta de dril și o întinsese peste ea ca o pătură. El credea că doarme.

Dar în scurt timp fata deschise un ochi și îl privi intens.

— Chiar ai ținut la mătușa Anna, așa-i?

El încuviință din cap. Ștergătoarele făceau *flup-buf, flup-buf.*

Reese spuse:

— Mama a făcut unele lucruri pe care nu trebuia să le facă. Mi-aș da mâna stângă să uit unele lucruri. Uneori cred că mătușa Anna a aflat ceva din ce făcea mama — mama și bătrânul Craddock, tatăl ei vitreg — și din cauza asta s-a sinucis. Pentru că nu mai putea trăi cu ceea ce știa, dar nici nu putea vorbi despre ele. Știu că era deja foarte nefericită. Cred că și ei i s-au întâmplat niște lucruri urâte când era mică. Unele dintre ele mi s-au întâmplat și mie.

Acum se uita direct la el.

Deci. Reese cel puțin nu știa tot ce făcuse mama ei, ceea ce-i spunea lui Jude că exista într-adevăr un dram de milă în lume.

— Îmi pare rău pentru ce ți-am făcut la mână, zise ea. O spun sincer. Am vise uneori cu mătușa Anna. Mergem împreună cu mașina. Are o mașină veche și mișto ca asta, numai că neagră. Nu mai e tristă, nu în visele mele. Facem ture în afara orașului.

Ea ascultă muzica ta la radio. Mi-a spus că nu ai venit la noi acasă pentru a-mi face rău. A spus că ai venit ca să pui capăt răului. Ca s-o pedepsești pe mama pentru ce a lăsat să mi se întâmple. Voiam doar să-ți spun că-mi pare rău și că sper că ești fericit.

El încuviință, dar nu răspunse prin viu grai. De fapt, nu avea încredere în vocea sa.

Intrară în stație împreună. Jude o lăsă pe o bandă de lemn zgâriat, se duse la ghișeu și cumpără un bilet până la Buffalo. Îi ceru agentului de stație să-l pună într-un plic. Strecură două sute de dolari lângă el, împăturiți într-o foaie de hârtie pe care scrisese numărul său de telefon și un mesaj în care spunea că, dacă va da de probleme pe drum, să-l sune neapărat. Când se întoarse la ea, vârî plicul în buzunarul din lateralul rucsacului ei, în loc să i-l dea în mână, așa încât să nu se uite imediat în el și să încerce să-i dea banii înapoi.

Reese ieși cu el în stradă, unde ploaia cădea acum mai abundent și ultimele zvâcniri ale luminii se stinseseră, lăsând lucrurile albastre și crepusculare și reci. El se întoarse să-și ia rămas-bun, iar ea se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obrazul rece și umed. Până în acea clipă, el considerase că Reese este o femeie tânără, dar sărutul ei era sărutul neprihănit al unei copile. Gândul că va călători sute de kilometri la nord, fără cineva care să-i poarte de grijă, păru brusc cu atât mai neplăcut.

— Ai grijă de tine, spuseră amândoi, în exact același timp, într-un unison perfect, după care râseră. Jude o strânse de mână și înclină din cap, dar nu mai spuse altceva în afară de rămas-bun.

Era întuneric când reintră în casă. Marybeth scoase două sticle de bere Sam Adams din frigider, apoi începu să scormonească în sertare după un desfăcător.

— Îmi doresc să fi făcut ceva pentru ea, zise Jude.

— E puțin cam tânără, spuse Marybeth. Chiar și pentru tine. Ce-ar fi să ți-o ții în pantaloni?

— Iisuse. Nu la asta mă refeream.

Marybeth râse, găsi un prosop de vase și i-l aruncă în față.

— Usucă-te. Semeni și mai mult cu o epavă jalnică atunci când ești ud.

El își trecu prosopul prin păr. Marybeth îi desfăcu o bere și se așeză în fața lui. Apoi văzu că Jude încă stătea îmbufnat și râse din nou.

— Haide, Jude. Dacă n-aș fi eu să te pun pe jar din când în când, n-ar mai rămâne niciun pic de foc în viața ta, spuse ea. Stătea pe marginea tejghelei din bucătărie, privindu-l cu o expresie oarecum confuză, tandră. Oricum, i-ai dat un bilet de autobuz până la Buffalo și... cât? Câți bani?

— Două sute de dolari.

— Haide, acum. Ai făcut totuși ceva pentru ea. Ai făcut destul. Ce altceva mai trebuia să faci?

Jude se așeză la masă, ținând între mâini berea pe care i-o așezase Marybeth în față, dar fără a bea din ea. Era obosit, încă ud și înfrigurat după ploaia prin care venise. Un camion mare, sau poate un autobuz Greyhound, hurui pe șosea, gonind în tunelul rece al nopții, dispăru. Auzea cățeii din țarc hămăind la el, stârniți de zgomotul lui.

— Sper să ajungă, zise Jude.

— La Buffalo? Nu văd de ce n-ar ajunge, zise Marybeth.

— Mda, spuse Jude, deși nu era deloc sigur că la asta se referise.

Mulțumiri

Ridicați brichetele în aer pentru o ultimă baladă rock și dați-mi voie să le aduc mulțumiri celor care mi-au acordat așa mult ajutor la aducerea *Cutiei cu fantome* pe lume. Mulțumiri se cuvin agentului meu, Michael Chaote, care-mi conduce nava profesională cu grijă, discreție și neobișnuit bun-simț. Îi datorez multe lui Jennifer Brehl, pentru strădania de a-mi redacta romanul, pentru că m-a îndrumat la întocmirea ultimei versiuni și mai ales pentru că a acordat încă de la început o șansă *Cutiei cu fantome*. Maureen Sugden a făcut o treabă extraordinară corectându-mi romanul. Mulțumiri li se cuvin și următorilor: Lisa Gallagher, Juliette Shaplant, Kate Nintzel, Ana Maria Allessi, Lynn Grady, Rich Aquan, Lorie Young, Kim Lewis, Seale Ballenger, Kevin Callahan, Sara Bogush și tuturor celorlalți de la William Morrow care s-au dat peste cap pentru această carte. Eternă recunoștință i se datorează și lui Jo Fletcher, de la Gollancz, în Anglia, care a trudit la cartea aceasta la fel de mult ca oricine.

Adâncile mele aprecieri lui Andy și Kerri, pentru entuziasmul și prietenia lor, și lui Shane, care este nu doar amica mea, ci și persoana care îmi îngrijește website-ul, joehillfiction.com, cu râvnă și imaginație. Și nu pot spune cât de recunoscător le sunt părinților, fratelui și surorii mele pentru timpul, gândurile, susținerea și iubirea pe care mi le-au acordat.

Mai presus de orice, iubirea și mulțumirile mele pentru Leanora și băieți. Leanora a stat nici nu știu câte ore citind și recitind acest manuscris, sub toate formele lui, și discutând cu mine despre Jude, Marybeth și fantome. Altfel spus: ea a citit un milion de pagini

și pe toate le-a dibuit. Mersi, Leanora. Sunt extrem de fericit și de norocos să te am de cel mai bun prieten.

Asta-i tot. Mulțumesc tuturor că ați venit la spectacolul meu. Noapte bună, Shreveport!

TRITONIC PREMIUM

JOE HILL

cutia cu fantome

Judas Coyne, un star rock trecut de prima tinerețe, are o colecție vastă de obiecte oculte, completată în mare parte de fanii săi. Cumpără de pe internet costumul de duminică al unui mort, care vine la pachet cu fantoma acestuia. Odată tranzacția făcută, fantoma îi aparține, însă ea are alte planuri cu Jude – o aprigă dorință de răzbunare şi de a-l face să sufere, pe el şi pe toți cei care vor încerca să îl ajute. Şi cum îşi ticluise planurile din viața de apoi încă din timpul vieții în formă umană, e foarte greu să scapi de ea.

"Regele (*King*) n-a murit, dar trăiască noul rege. Un roman de debut excelent."

THE DAILY STAR

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-973-733-197-7

Recomandat de:

Magic fm

Hollywood Multiplex
CINEMATOGRAFUL TĂU

TRITONIC